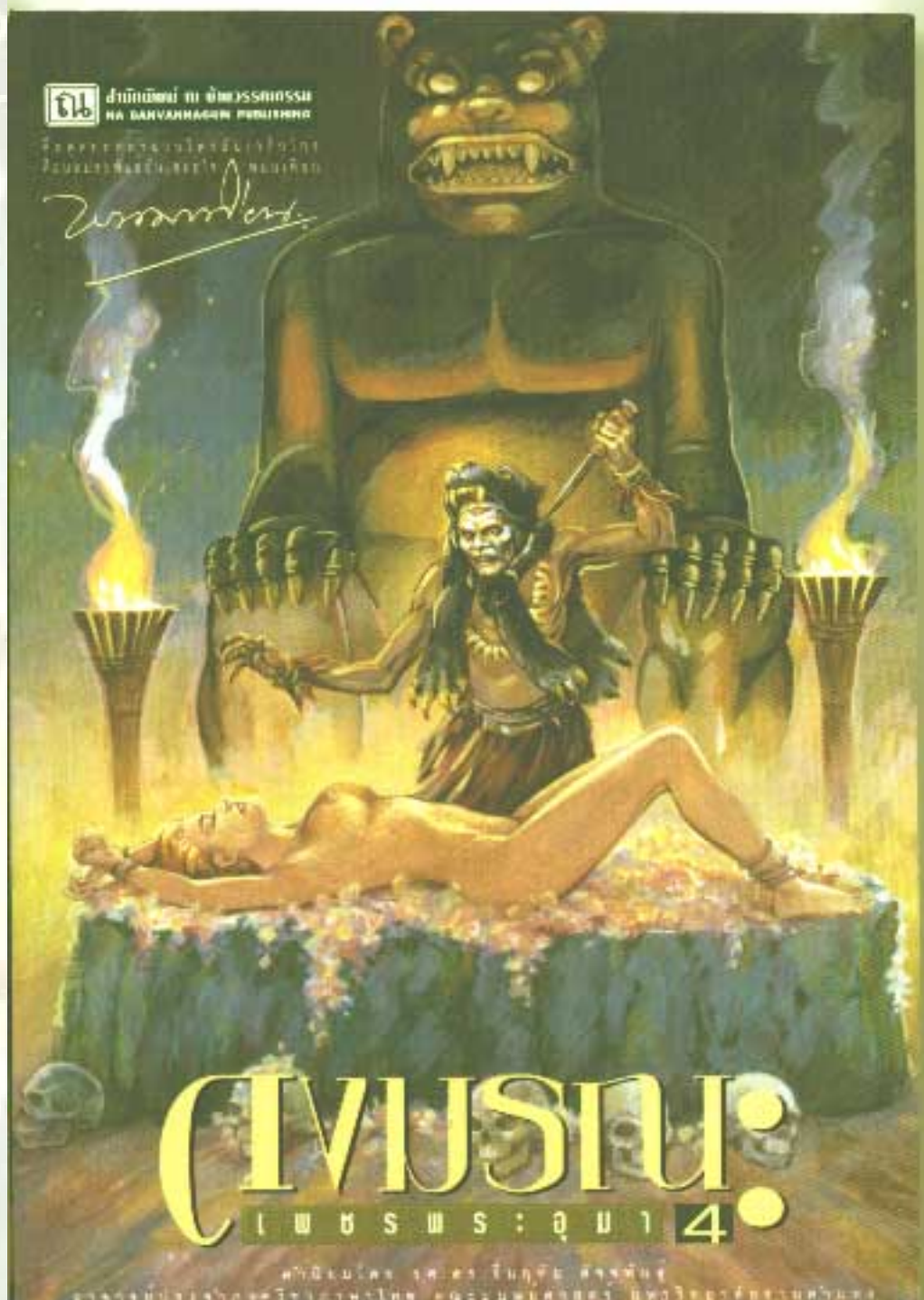

ศูนย์หอสมุดแห่งชาติ
HA DANVAMAGORI PUBLISHING

ศูนย์หอสมุดแห่งชาติ
HA DANVAMAGORI PUBLISHING

ศูนย์หอสมุดแห่งชาติ
HA DANVAMAGORI PUBLISHING

สิ่งแรกที่ปรากฏกับคลองจักษ์ของทุกคนซึ่งพากันวิ่งตามกันมาเป็นพรวนก็คือ ร่างเผือก โพลนเปล่าเปลือยของ ดร.สเตเกล ฮอฟมัน นักสำรวจชาวเยอรมัน นอนคว่ำหน้าคาอยู่บนฝักราคริ่งตัว ท่อนล่างแช่อยู่ในน้ำตื้นๆ หอกเล่มหนึ่งปักเคาะอยู่กลางแผ่นหลัง เลือดสีเข้มของเขากำลังไหลจากบาดแผลของคมหอกที่ปักคาอยู่ครึ่งด้าน ละลายแดงฉานไปกับสายน้ำ

บริเวณลำธารมีรอยขุ่้นคลัก อันเกิดจากฝีเท้าเป็นจำนวนมากย่ำตะลุยไว้ในมือขวาของนักสำรวจผู้เคราะห์ร้าย ยังกำปิ่นพอกประจำตัวอันเป็นปืนร็อลเวอร์ขนาด .45 ไว้แน่น

ร่างดำๆ สองร่างที่นอนจมปริ่มๆ อยู่กลางลำธาร เลือดขุ่้นขึ้นกำลังปะปนไปกับสายน้ำเช่นกัน เป็นศพของสาวงามเขียว ซึ่งแน่ละ เสียงกระสุนระเบิดสองนัดเมื่อจิตใจที่เลวร้ายนั่นเอง!

ไม่ปรากฏร่องรอยวิเวาของมาเรีย ฮอฟมัน หม่อมสาวอันตรธานไปเสียแล้ว!! เหตุการณ์มันเกิดขึ้นภายในเวลาชั่วจิตใจเดียวเท่านั้น...

รพินทร์กับเชษฐา เผลอจากยอดของก้อนหินลูกใหญ่ลงมาถึงร่างของ ดร.ฮอฟมันก่อนคนอื่นๆ ในภาวะคับขันที่สุดเช่นนี้ พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่า หัวหน้านักคณะมีสติได้ดีเยี่ยม เขาถลันเข้าถึงตัวฮอฟมันก่อนพราณใหญ่เสียอีก จับค้ำหอกมันไว้ในมือทั้งสอง ตัดสินใจกระชากพรวดหลุดออกมาจากกลางแผ่นหลังของนักสำรวจผู้เคราะห์ร้าย แล้วทรุดตัวลงซ่อนศีรษะประคองไว้ ในขณะที่ไชยันต์และคารินกระโจนตามลงมาถึงเป็นคู่หลัง รพินทร์นั้นพะว้าพะวังเหมือนจะยังไม่สามารถตัดสินใจอย่างไรถูก หันไปมองฮอฟมันแล้วหันกลับไปยังราวป่าฝั่งตรงข้ามอย่างกระสับกระส่าย แล้วก็มารู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงร้องของคารินออกมาว่า

“เขายังไม่ตาย!”

จอมพราณโจนพรวดเข้ามายังร่างของ ดร.ฮอฟมัน ซึ่งขณะนี้คณะนายจ้างกำลังห้อมล้อมอยู่ เพียงสายตาสั้นแวบที่ก้มลงมองเห็น ฮอฟมันซึ่งขณะนี้อยู่ในอ้อมแขนของเชษฐา อ้าปากพะงาบหายใจหอบๆ ตาสีฟ้าทั้งสองเบิกโพลงอย่างคนที่กำลังใกล้ถึงวาระกาล บรรยาการรอบด้านของคณะทุกคนในขณะนี้ มันเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่านไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ได้

“ตามเร็ว!...มัน มันเอาเมย์ไป...”

นั่นเป็นประโยคกระท่อนกระแท่นแทบไม่เป็นภาษา ที่หลุดออกมาจากปากคนเจ็บ

“ทุกคนอยู่ที่นี้! บุญคำ แงชาย ตามมา!!”

พราณใหญ่ตะโกนก้อง และพร้อมกับเสียงนั้น เขาก็เล่นพรวดข้ามลำธารตื้นๆ ขึ้นไปยังฝั่งตรงข้าม

บุญคำกับแงชาย ไม่มีใครให้ยอมเสียเวลาแม้แต่พริบตาเดียว คนทั้งคู่กระโจนพรวดๆ ตามโชคหินไล่หลังมาก่อนแล้ว ขณะที่คณะนายจ้างตรงมายังที่เกิดเหตุตำแหน่งแรก พอได้ยินคำสั่ง

ของจอมพราณก็ไม่ได้ชะงักเหตุการณ์อยู่ตรงนั้น แต่เล่นไปตามขอดโขดหินคนละด้าน แล้วก็บรรลู่ถึงฝั่งตรงข้ามพร้อมๆ กับรพินทร์

ต่างปาเป็นคนที่สาม ที่ออกกวดกระชั้นชิดเข้ามา

ขณะตะลุยขึ้นไปยังปากค่าน ขยับจะสาวรอยไปตามหลักฐานที่เห็นพงลุ่มเป็นทางไปนั่นเอง ธนุหลายดอกก็หวีดแหวกอากาศหิวสวนเข้ามา รพินทร์ร้องเตือนผู้ที่ติดตามมาข้างหลังเขาสุดเสียง ตนเองแผ่นวบเข้าหลบก้อนหินลูกหนึ่ง ธนุดอกหนึ่งก็พุ่งเฉียดหลังเขาไปอย่างหวุดหวิด แล้วปักลงไปกลางลำธารดินน้ำแตกกระจาย

เงาชาย บุญคำ และต่างปาก็ว่องไวจิตสุดสำหรับการเอาชีวิตรอด คนเหล่านั้นแตกกระจายกันเข้าชิดหลบที่กำบังเท่าที่พอจะหาได้ ท่ามกลางท่าธนูนับสิบที่ประดังมารวกับดอกไม้

พริบตาเดียวกันนั้น เสียงโห่ร้องก็ดังแซ่สนั่นขึ้นทั้งป่าด้านหน้าอิงกะเนิงด้วงล้อมเข้ามาเป็นรูปปึกกา เสียงปาแตกอันเกิดจากฝีเท้าบุกดะลุยเข้ามา เสียงกลองที่ย่ำระรัวสะท้านไปทุกทิศ

รพินทร์ประทับไโรเฟิลขึ้น และกระดิกไถในทันทีที่มองเห็นเงาหมูแรกฮือสวนเข้ามาปากคำห้วยแห่ง อันทอดลงมาจากกับลำธาร พร้อมกันนั่นเอง ใครต่อใครบ้างก็ไม่ทราบ จากกลุ่มที่ตามติดเข้ามา ผสมกับอีกกลุ่มหนึ่งที่ขังหลุมอยู่กับร่างของ ดร.ฮอฟมันฝั่งตรงข้าม ก็ระดมกันปล่อยกระสุนขึ้นประสานกันกึกก้องกัมปนาท สะท้านไปทั้งลำธารและหุบเขา กลบเสียงโห่ร้องเสียงกลองเหล่านั้นหมดสิ้น กลิ่นดินปืนจุนจิก และแต่ละหมู่ที่พะวงอยู่กับการกระหน่ำกระสุนแข่งกับเวลาในขณะนี้ ก็ลั่นฮือไปหมด ทุกคนยิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถจากโรเฟิลประจำตัวที่ติดตัวอยู่ขณะนี้

สองฟากลำธารตำแหน่งนั้น มันกลายเป็นจากตะลุมบอนอันนองเลือดในระหว่าง 11 คนของฝ่ายที่มาจากโลกเจริญแล้ว กับกำลังอันยังไม่สามารถจะคะแนนได้จากฝ่ายอนารยชนผู้หลงสำรวจ ซึ่งฝ่ายแรกอยู่ในฐานะถูกล้อมจู่โจมเอาอย่างกะทันหัน แบบประชิดตัว...เหมือนจะเตรียมแผนไว้อีก่อนแล้ว

ชุดแรกประมาณ 7-8 คนที่เจียดเงือก และหลาวไม้ไผ่เข้ามาพุ่งกลิ้งระเนระนาดไปหมด เหมือนถูกวาดด้วยร่างแห พร้อมกับเสียงแผ่ร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

เจ้าคนสุดท้ายวิ่งแยกเขี้ยวเข้าใส่รพินทร์ด้วยมีดใบใหญ่ในมือ ที่หวดลงสุดเหนียว กระสุนนัดสุดท้ายในโรเฟิลของเขา มันก็หมดสิ้นไปอย่างช่วยไม่ได้ พราณใหญ่ก็มวบ..หลบคมมีดที่กระหน่ำฟันลงมามาหมายปลดหัวเขาให้ขาดกระเด็นไปนั้น แล้วจืดขึ้นแบกร่างประหนึ่งลิงอุรังอุตังลอยขึ้นทั้งตัว พุ่มส่งด้วยกำลังแรงของมันเองที่โอดถลาเข้ามา ลอยกว้างข้ามก้อนหินเดี่ยวๆ หล่มโครมลงไปในกลางธารน้ำเบื้องหลังบุญคำ...ผู้กำลังกระสุนหมดชุด และวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต แต่กลับมายังอีกฝั่งผ่านเข้ามาถึงพอดี ตัวด้วยพานท้าย .375 กระทบเข้าก้านคอซ้ำ ขณะที่มันงโย่งหยกจะจังก้าลุกขึ้น เสียงดังกร๊อบเหมือนทุบมะพร้าวห้าว มนุษย์ผีดิบคนนั้น ผงระ่อนคว้าง หัวปักลงไปกลางลำธารอีกครั้ง พร้อมกับอวสานของมัน

แล้วตาพรานเผ่ากระดุกเหล็ก ก็หื้อแนบกลับคืนมายังฝั่งเดิมได้เป็นคนแรก ในระหว่างที่รพินทร์ แงชายและสา่งปาพันตูนั้นเฝ้าอยู่กับพวกนั้นแบบตะลุมบอน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอย่างกระหยาเลือด และปริมาณของพวกมันก็กรูกันออกมาจากราวป่ารอบด้านราวกับมดปลวก มองเห็นแต่เขียวเหลืองสกปรกที่แผ่ขยายไปในอู่อรอบด้าน ระทึกสะเทือนปานหุบตอนนั้นจะถล่มทลายลงด้วยเสียงกลองที่ระรัว เหมือนจะเป็นสัญญาณบอกความหมายให้เร่งเข้ารุมสังหาร

บัดนี้สา่งปา กลายเป็นขุนดาบไปแล้ว คงดาบกะเหรี่ยงที่เป็นอาวุธติดหลังอยู่ จะออกไปรอบด้าน เท่าๆ กับที่แงชายก็ถ่มลงคว่ำได้หอกของพวกมันเองขึ้นมาเล่มหนึ่ง กวักแกว่งรับคมมีดคมหอกที่บุกโจมตีกระหน่ำเข้ามาทุกทิศ ทั้งเจ้าพรานต้องสู้ของสอพนัน และเจ้าคนใช้ชาวคงของคณะเขษฐา ต่างคล่องแคล่วชำนาญ ในการใช้อาวุธสั้นอย่างน่าดูด้วยกันทั้งคู่ ส่วนรพินทร์ก็มีแต่ตัวไรเฟิลอันหนักหน่วง ซึ่งบัดนี้ใช้แทนพลอง ทั้งลำกล้องอันเป็นเหล็กแข็งทั้งดุ้น และพานท้ายอันเป็นไม้พอจะปะทะต่อต้านกับหอกดาบของเจ้าพวกนั้น ยึดโอกาสของชีวิตออกไปตามมีตามเกิด

เขษฐา ไชยยันต์ และคาริน ในขณะนี้ก็จำเป็นต้องพึ่งปืนสั้นติดตัวแล้ว เพราะวงจำกัดของกระสุนไรเฟิลแต่ละกระบอก ดูเหมือนจะหมดโอกาสที่จะบรรจุชุดที่สองได้ นอกจากพวกเกิด เสียจัน และคะหยิ่น ซึ่งยังอยู่บนปากด้านของฝั่งลำธารอีกด้าน เจ้าพวกนั้นไม่อาจจะจู่เข้าประชิดตัวได้ และทั้งสี่พรานนี้เองที่ช่วยกันส่งกระสุนเข้ามาช่วยสถานการณ์ร้าย เข้าค่ายเข้าเขมของทุกคนที่อยู่เบื้องล่าง ในระหว่างหุบลำธารไว้ได้อย่างหวุดหวิดจนเจียน

“ถอยกลับมาก่อน เร็ว!”

เขษฐาตะโกนสั่งฝ่ายของรพินทร์ออกไปเป็นครั้งที่เท่าใดไม่ทราบ ในขณะที่ปืนสั้นในมือของเขาระเบิดยิบ เลือกลงเป้าหมายไปยังสา่งเขียวที่ยกพลรุกกระหน่ำข้ามลำธารเข้ามาอย่างรวดเร็ว แลเห็นคำพิถีไปหมด

ไชยยันต์ยิงปืนพกในมือของเขาเกลี้ยงไปอีก แล้วก็ตะครุบปืนของสอพนันที่ตกอยู่ขึ้นมา กำแน่นไว้ทั้งสองมือ ส่งไปทางด้านหลังของเจ้าคนหนึ่ง ซึ่งขณะนี้เงื่อง่าไม้ท่อนใหญ่เตรียมแผ่นกระบาลสา่งปา ผู้รบเป็นหนุมาณคลุกฝุ่นอยู่ เขาลั่นกระสุนนัดนั้นออกไปอย่างแม่นยำ ทะลุท้ายทอยของเจ้าฝิดิบในระยะที่ห่างออกไปประมาณ 20 เมตร อันมีลำธารกั้นกลางอยู่ หัวมันซุนไปราวกับถูกกระทุ้งด้วยท่อนเหล็กจากอำนาจของ .45 แบบดองโคลท์

มันสมองกระเจายลัมกลิ้งไปในพริบตา

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ร้องออกมาอย่างตกใจ เมื่อธนูดอกหนึ่งปลิวเฉียดก้านคอเขาไปเท่าเส้นยาแดงผ่าแปด กระแทกกับโศดหินเบื้องหลังแลลบครางเฟี้ยว เขาพุ่งตัวลงกับพื้นกรวดกลิ้งเข้าหาซอกหิน พร้อมกับระเบิดกระสุนส่งเดชออกไปอีกนัดหนึ่งในกลุ่มของไอ้ผีป่า ที่วังโห่ร้องข้ามลำธารมาอีก

คารินสามารถควบคุมสติไว้ได้ดี เหนือกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ทุกนัดของหล่อนไม่ว่าจะเป็นชุดแรกของไรเฟิล .300 แม็กนั่มหรือชุดหลังอันเป็นहनัดของ .357 ปืนสั้น ไม่มีนัดไหนสูญเปล่าเลย ทุกครั้งที่มันก้องออกไป ย่อมหมายถึงนางเขียวจะต้องคว่ำลง และบัดนี้หล่อนกำลังใช้ความแม่นยำ บวกกับความเร็ว ส่งผ่านกระสุนประกาศิตไปคุ้มครองเงาชายสา่งปาและรพินทร์ เท่าที่วงกระสุนจะอำนวยให้ได้

เขษฐาไม่เสียบุคลิกในการเป็นผู้นำที่คิของเขา อดีตนายพันโททูตทหารบก ยิงพลาด ก็ร้องตะโกนบอกใครต่อใครสั่งการไปพลาด เขาเร่งกำชับให้เกิด เสีย จัน และกะหย่นช่วยระดมยิงคุ้มครองไปยังฝั่งโน้น ร้องเตือนให้รพินทร์เร่งถอยกลับมาสมทบ และเมื่อเห็นว่าบริเวณที่เขาไชยยันต์ คาริน และร่างอันบาดเจ็บนอนพะงาบอยู่ของ ดร.ซอฟมันกำลังจะเป็นเป้าหมายของเหล่าหนู ที่ระดมปลิวมาจากที่ต่างๆ รอบด้าน แทบจะไม่สามารถกำหนดที่มาได้ ก็บอกน้องสาวกับเพื่อนช่วยยิงปะทะไว้พลาถ ตนเองลากร่างของคนเจ็บหลบเข้าหาที่กำบังอันมั่นคงปลอดภัยยิ่งขึ้น

“น้อย ช้างหลัง!!”

ไชยยันต์ร้องลั่น ขณะที่ตนเองนอนหมอบถือปืนค้ำ掖อยู่ในมือ จ้องไปบนโขดหินสูงเหนือศีรษะของคาริน ผู้ทรุดเข่ากำปืนอันร้อนลืออยู่ปากตรงข้าม ความจริงเขาเหนื่อยไถแล้ว แต่กระสุนในปืนของ ดร.ซอฟมันที่ยึดขึ้นมาในขณะนี้มันถึงกาลเอวังไปในลักษณะไม่ผิดกับกระบอกอื่นๆ

เสียงเตือนของไชยยันต์ แผลลันมาพร้อมกับเสียงวูบ เหมือนวัตถุหนักกลิ้งลงมาจากที่สูงเบื้องหลัง นักมานุษยวิทยาสาว ไม่ได้เหลียวหันมอง เพราะประสาทอินชินต่อมหากภัยของหล่อนมันคุ้นเคยต่อเหตุการณ์ดีแล้ว หล่อนกลิ้งตัวเองอย่างรวดเร็วสองตลบ ออกไปทางด้านที่ไชยยันต์นอนอ้าปากตะลึงอยู่ ทันทีนั้นก็ปรากฏเสียงตุบลงมายังตรงตำแหน่งที่หล่อนนอนหมอบอยู่เมื่อครู่ ไอ้ไฟพรตคนหนึ่งตะครุบหล่อนผิด

มันพรวดขึ้นมาอีกครั้งเหมือนหมี พร้อมกับเสียงคำราม ใบหน้าของมันที่อ้าปากแสดะเขียวมา ก็ห่างจากปากกระบอก .357 ในมือของหล่อนที่ยื่นออกมาเต็มเหนี่ยว เพียงช่วงแขนเดียว

เข็มแทงขนวนก็สับลงไปบนท้ายกระสุนนัดสุดท้ายในรังเพลิงนั้น อันเป็นเวลาเดียวกับที่มันพรวดเข้ามา เสียงระเบิดแหลมก้องกลบเสียงร้องอุทานราวสัตว์ป่าของมัน หัวกระสุนเจาะเกราะรูปกรวยผ่าซีก ประเภทเดียวกับที่เคยเจาะกะโหลกวัวแดงมาแล้ว ดีพินหน้าอันใหญ่ของมันสองซีกปลิวออกจากปาก ร้อยเหงือกผ่านเพดาน แล้วก็คว้านระเบิดออกกะโหลกด้านหลังเลยไปกระทบก้อนหินแหลบต่อไป ด้วยอานุภาพความแรงของมัน

เป้าหมายพบบนหน้าลงอย่างเจียบสงบ แน่นิ่งไม่กระดิกอยู่กับที่ตรงนั้นเอง

จังหวะนี้เองที่ไชยยันต์และหล่อน มีโอกาสปลี่ยนกระสุนออกมาจากเข็มขัดอย่างชนิดมีมือสั้น แล้วยัดเข้าลูกโม้แทบจะไม่หายใจ บุญคำซึ่งไม่รู้โผล่มาจากไหนก็โจนตบเข้ามาใกล้พร้อมกับ

คะหยิ่น คนหนึ่งไรเฟิล อีกคนหนึ่งลูกซองซึ่งบรรจุกระสุนชุดใหม่พร้อม และช่วยกันบรรเลงเพลง สักหุดับดับเกรียม

เกิดกับเสีย ก็หือลับมุกก้อนหินโผล่มาให้เห็นอีกทาง ในขณะที่จันวิ่งพลางยิงพลาง ลุยน้ำข้ามไปรับฝ่ายของพรานใหญ่ ซึ่งในขณะนี้เงชาที่กำลังหิวปีกของสา่งปา วังเขย่งเก้งกอยโซซัดโซเซกลับมา ธนูดอกหนึ่งปักติดอยู่กับสะบักด้านขวาของสา่งปามาด้วย จันก็ถลาเข้าช่วยหิวอีกด้านหนึ่ง พากันกระเจิดกระเจิงเข้ามาสมทบกับฝ่ายเซษฐา เหตุการณ์มันเต็มไปด้วยความพะวักพะวง ยุ่งเหยิง สับสนเหลือที่จะกล่าว

“รพินทร์!!”

เซษฐาตะโกนเรียกออกไป เพราะยังมองไม่เห็นเงาของพรานใหญ่ ปล่อยร่างของ ดร.ฮอฟมันให้นอนราบอยู่กับพื้น ขยับถลันลุกขึ้นด้วยความเป็นห่วง ทันทีนั้นก็เห็นจอมพรานถือปืนสองกระบอก ซึ่งคงเป็นของใครอีกกระบอกหนึ่งที่ทำตกไว้ วังน้ำกระจายตรงเข้ามา สา่งเขียวอีกหมู่หนึ่ง โห่ฮือ ควางหอกแหลนแล่นไล่มาด้วยเป็นพรวนเหมือนฝูงปิศาจ

“ยิง!!”

ทั้งเขาและไชยยันต์ตะโกนบัญชาออกไปพร้อมกัน

และมันก็ดูเหมือนจะไม่จำเป็นต้องรอคำสั่งนั้น ทุกคนที่ถือปืนพร้อมอยู่ในมือขณะนี้ ต่างรู้หน้าที่ของตนดี ประมาณ 5-6 กระบอก จากมุมต่างๆ ที่รอคอยและเห็นเหตุการณ์นี้อยู่แล้ว ก็ก๊อ้งประสานเสียงขึ้นพร้อมทั้งดับ

ชุดหลังที่พากันวิ่งไล่รพินทร์มาอย่างกระหายนัดนั้น ล้มเป็นใบไม้หล่น ก่ายกองทับอยู่กับซากของพวกมันที่กลิ้งอยู่เกล็ดกล่อนก่อนแล้ว แหกเสียงร้องออกมาสนั่นป่า บางคนพุนิ่งไปกับที่ บางคนเลือดโทรมตะกายไปกับพื้น คื่นอยู่เร่ๆ

มันเป็นฉากของการปะทะหมายเข่นฆ่าเอาชีวิตกันอย่างโหดเหี้ยม ทารุณที่สุด เท่าที่ทุกคนเคยผ่านกันมาแล้ว และไม่คิดฝันมาก่อนว่าจะได้มาพบกับพฤติกรรมชนิดนี้

รพินทร์แล่นกลับมาถึงพร้อมกับหอบฮัก เลือดแดงไปเหมือนกัน แต่ลักษณะอันยังคล่องแคล่วรวดเร็วของเขา ทำให้ทุกคนแน่ใจว่าคงไม่มีอะไรสาหัสร้ายแรงนัก และไม่มีเวลาที่จะได้ถามเช่นไร เพราะมีคนเจ็บที่นำกังวลที่สุดขณะนี้อยู่สองคน ดร.ฮอฟมันกับสา่งปา ซึ่งบัดนี้ทั้งปาวและนายผู้เคราะห์ร้ายถูกหามเข้ามากองรวมกันไว้ สา่งปายังนั่งได้ หน้านิ้วก็ขมวดด้วยความเจ็บปวดทรมานจากบาดแผลธนู หน้าซีดเขียว ส่วน ดร.ฮอฟมันไม่ต้องพูดถึง ทุกคนมองผาดๆ ก็เห็นเงามฤตยูที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาสีฟ้าอันฝ้าฟางคู่นั้น

ระลอกของการจู่โจมขาดตอนไปแล้ว แต่เสียงกลองมัจจุราชที่ดังกังวานรับกัน...ยังกระหืออยู่เช่นนั้น ฟังไม่ผิดอะไรกับเสียงของยมทูตที่เรียกหาชีวิต มันกลัวไปกับเสียงโห่ครางลำทับ

ขวัญ และป้ารอบด้านก็เคลื่อนไหวอยู่ครืนครืน แสดงว่ากองทัพของมนุษย์ฝึคิบ บัดนี้แวดล้อมอยู่โดยรอบ พอวิ่งกลับมาถึง รพินทร์ก็บรรจุลูกปืนบอกหอบๆ เร็วปรือว่า

“ถอยกลับขึ้นไปบนที่มั่นของเราเถิดครับ เร็วเข้า ตรงนี้เรารับมือไม่ติดหรอกหากมันฮือเข้ามาอีก ข้างบนปลอดภัยกว่า ผมจะยิงสกัดคุ้มกันไว้ให้ขณะที่ถอย”

เชษฐาก็หันไปบงการทหารที่นั่น

คารินกับไชยยันต์ วิ่งผละขึ้นไปก่อน เชษฐากับเส่ยช่วยกันแบกร่างอันร่อแร่ของ ดร.ซอฟมันตามติดขึ้นไปเป็นชุดที่สอง ส่วนเกิดก็เข้าหิ้วปีกพุงสา่งปา พวกมันได้กลับขึ้นไป เพียงไม่กี่อึดใจ หลังจากนั้นทั้งสามชุดก็ถอยเข้าสู่ที่มั่นอันปลอดภัย

นั่นคือบริเวณแคมป์พักนอนอันมีแนวป้องกันแบบหอรบ เช่นที่เตรียมกันไว้ก่อนแล้วเมื่อก่อน

รพินทร์ คะหยื่น จัน และบุญคำยังคงทำหน้าที่คอยจ้องยิงเจ้าพวกฝึคิบที่จะโผล่เงาออกมาให้เห็น โดยสลับกันคนละชุด มีเสียงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดอันแสดงว่าถูกกระสุน แว่ออกมาเป็นระยะจากสุ่มทุมพุ่มรกรอบด้านที่แวดล้อมอยู่ แล้วพวกมันก็ดูจะเริ่มตระหนกถึงพิชสงป็น ไม้อาจพอที่จะโผล่ออกมาเป็นเป้าอีก นอกจากเคลื่อนไหวอยู่ในพงไม้...บีบวงล้อมเข้ามา นานๆ ก็จะมีธนูเป็นกลุ่มปลิวโต้ตอบมาสักชุด

“เอาละ ส่งลูกซองกับเข็มขัดกระสุนมาให้ฉัน...”

เขาหันไปพูดกับจัน ส่งอะไรเฟิลให้ไปถือแทน

“แอกับบุญคำล่วงหน้าขึ้นไปก่อน คะหยื่นอยู่กับฉันก่อน”

กะหยื่นแยกเขี้ยวรับ ขยับเรมิ้งตันคู่มืออันเป็นลูกซองเช่นเดียวกัน บุญคำกับจันผละวิ่งขึ้นไปตามคำสั่งของเขา ทันทีที่ทั้งสองออกวิ่งได้ขึ้นไปบนทางลาดชันตามใจคิดหิน ธนูอีกนับสิบๆ ก็รุมกันประดังปลิวเข้ามาอีก เฉียดทั้งสองไปอย่างจวนเจียนจนต้องวิ่งพลางหลบพลาง รพินทร์กับกะหยื่นก็สาตามันกระสุนสวนสกัดออกไปสนั่นหวั่นไหว โดยยิงไปทางตำแหน่งที่มาของธนูเหล่านั้น จะถูกพวกมันหรือไม่ก็ไม่อาจทราบได้ ท่ามกลางพงไม้หนาที่บึงกันเป็นฉากอยู่ แต่ทำธนูเหล่านั้นก็เสียบหายไปเป็นปลิดทิ้ง พร้อมกับกิ่งใบไม้ที่กระจายปลิวว่อนด้วยอำนาจของกระสุนแบบ โอ-โอ บั๊ รพินทร์ยิงพลางบรรจุพลาง

อึดใจต่อมา เขาก็หันมาดบไหล่เจ้านายบ้านหล่มซ้าง

“เอาละ ที่นี้ถึงคราวฉันกับเจ้าบั้ง อย่าเอาแต่วิ่ง แต่จงค่อยๆ ถอย หันหน้าไปประวังทางด้านแนวป่าฝั่งโน้น”

“พรานใหญ่ขึ้นไปก่อน คะหยื่นจะรับหน้ามันไว้เอง”

“ไม่จำเป็น เราไปด้วยกัน คะหยื่น!”

เขารั้งไหล่เจ้าอดีตนักเลงโตชาวคอย แล้วต่างผละออกจากที่มัน ค่อยๆ ถอยหลัง และลัดกำบังมาตามโศดหินและพงไม้ สูงขึ้นไปเป็นลำดับ พอถึงที่โล่งก็ออกวิ่งรวดเดียวกลับเข้ามาถึงบริเวณแคมป์

บนนั้น...ทุกคนเข้าประจำที่พร้อมสำหรับการตั้งรับศึกใหญ่ อันอาจคิดพันต่อไป
กลองศึกจากสาเงเขียว ก็ยังคงกระหึ่มครวญครางรับกันเป็นทอดอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่า ป่าใหญ่รอบด้านแทบทุกตารางนิ้ว จะเต็มไปด้วยพวกมัน แต่ขณะนี้ทุกคนไม่หวั่นแล้ว ถ้าพวกมันขึ้นบุกเข้ามาอีกในครั้งนี

สภาพของมันจะไม่ผิดอะไรกับแมลงเม่าที่บินเข้ากองไฟ

ต่างปาดกอยู่ในความดูแลของคะหยิ่นและบุญคำ เพื่อช่วยเหลือแก้ไขพิษฐานย่างน่อง ไม่มีอะไรจะต้องห่วงนัก เจ้าพรานขาวต้องสูรุดตายแน่เมื่อนักเลงยางน่องตัวฉกาจผู้ชำนาญการร่วมคณะอยู่ด้วยเช่นนี้ แต่สำหรับนายฝรั่งผิวขาวของต่างป่า แพทย์ขนาดมือเกียรตินิยมอย่างดาร์วิน มองไม่เห็นความหวังใดๆ เหลืออยู่ บาดแผลจากคมหอกลิกฉกรรจ์มาก มันกำลังจะปลิดชีวิตของศาสตราจารย์นักสำรวจชาวเยอรมันภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้านี้อยู่แล้ว

รพินทร์ ผู้เพิ่งกลับเข้ามาถึงที่มันเป็นคนล่าสุด ก็ปราดตรงเข้าไปทันที เพราะกลุ่มของนายจ้างที่รุ่มล่อมซอฟมันอยู่ในขณะนี้โบกมือเรียกมา

นักผจญภัยผิวขาว หายใจหอบถี่ ตาหรีๆ เปิดๆ เขาพึมพำเรียกชื่อภรรยาอยู่ตลอดเวลา และในทันทีนั้นก็เบิกตากว้างโพล่งขึ้น มองอย่างเลื่อนลอยออกไปข้างหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย

“ไพรวัลย์!...ไพรวัลย์!”

เสียงนั้นพึมพำแผ่วเบาๆ มือส่ายเปะปะ

จอมพรานจับมืออันเย็นชืดนั้นไว้ เหลือบขึ้นมองดูตาคนนายจ้างทุกคน ซึ่งบัดนี้จ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว แล้วก้มลงไปใกล้คนเจ็บ

“ผมอยู่ที่นี่ ค็อกเตอร์ซอฟมัน”

มือข้างนั้น กำมือเขาไว้แน่น

“ผม...ผมไม่เชื่อคุณ...วาระสุดท้ายของผมกำลังจะมาถึง...”

“ทำใจดีๆ ไว้ ซอฟมัน คุณจะไม่เป็นอะไร”

รพินทร์กระซิบปลอบโยน มันตรงข้ามกับความรู้สึกของตนเองในขณะนี้ โบหน้านั้นสั้นไปมาซ้าๆ หายใจสะอึกเป็นระลอก

“ไม่มีทาง...ผมไม่รอดแน่...ไพรวัลย์ คุณเป็นเพื่อนที่ดี...โปรดรับปาก...มันเป็นคำขอร้องของคนที่กำลังจะตาย...”

“ผมยินดีปฏิบัติตามที่คุณต้องการ ค็อกเตอร์”

“เห็นแก่วิญญาณของผม ช่วยตามเมย์ด้วย...ถ้าเขายังมีชีวิตรออยู่ ขอฝากไว้กับทุกคน...
รับปากซิ...”

“ค็อกเตอร์ฮอฟมัน นี่ผม เชษฐาพูด...”

หัวหน้าคณะก้มลงไปจ่อริมฝีปากชิดหูคนเจ็บ กล่าวหนักแน่น

“ไม่ต้องเป็นห่วง เรารับปากคุณว่า เราจะออกติดตามช่วยเหลือเมย์จนถึงที่สุด”

“ขอบคุณมาก ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย หมอ!...หมอดาริน...”

ราชสกุลสาวจับมือข้างหนึ่งของคนเจ็บ แม้มริมฝีปากแน่น เสียงเครือ

“ฉันอยู่นี่ค่ะ ค็อกเตอร์ฮอฟมัน”

“เมย์รักหมอมาก...ฝากเขาไว้ด้วย ให้เขาไปกับหมอด้วยคน”

ดารินน้ำตาไหล

“ฉันรักเขาเหมือนกันค่ะ โปรดอย่างห่วง พวกเราทั้งหมดจะตามเขากลับมาให้ได้ และ
เอาเขาไปกับเราด้วย”

“ดั่งเคอร์ซุน...ดั่งเคอร์...”

ร่างนั้นสะดุ้งเฮือกขึ้น ปากอ้าค้าง มีเสียงกรอกในลำคอ เห็นแต่ตาขาว แล้วก็นิ่งสงบ

ดารินจับชีพจร อึดใจต่อมาห่อหุ้มก็เอื้อมมือมาคดหน้าตาที่เปิดค้างนั้นให้ปิดสนิทลง

คนตายไปแล้ว ช่วยอะไรไม่ได้ บัดนี้ทุกคนหันมาสนใจกับบุคคลต่อไปที่เห็นอยู่ดำตา
สว่างปาด เจ้าพรานผู้ซื่อสัตย์ภักดีของนักสำรวจผู้พบชะตากรรม

ท่ามกลางกลิ่นไอของมรณะ ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะเกิดขึ้นกับใครอีกเมื่อใด มันเป็นที่ขงวัน
มหานรก หนูดอดออกจากไหล่ของสว่างปาดเรียบร้อยแล้ว โดยการกระชากออกอย่างง่าย ๆ ของ
กะหยิ่น ซึ่งบัดนี้มีสภาพเป็นหมอกคนหนึ่ง หนูของสาวเขียวไม่มีเสียง จึงไม่เป็นการยากเย็นอะไรนักที่
จะถอนออก บาดแผลก็ไม่ลึกลงจรจ้นเกินไป แต่ความฉกรรจ์มันไปอยู่ที่พิษของยางนอง ซึ่งซึมเข้า
ไปตามเส้นเลือด ร่างของพรานต้องสู่นอนเหยียดยาวอยู่กับพื้น ตัวออกสีคล้ำ ขากรรไกรทำท่าจะ
แข็ง ลักษณะอยู่ในระหว่างโคม่าในสายตาของแพทย์อย่างดาริน

บาดแผล บัดนี้ถูกคมมีดเปิดกว้างออกไป และพอกไว้ด้วยยาแก้พิษของกะหยิ่นเรียบร้อย
เจ้านักเลงยางนองกำลังนั่งทอดเข่าพิจารณาคนไข้ของมันอยู่ด้วยดวงตาดำใส สีหน้าเฉยๆ เหมือน
มองคู่สัตว์ทดลองอะไรชนิดหนึ่ง

“เขาจะรอดไหม กะหยิ่น?”

ดารินถามแหบๆ ขณะตรวจดูจังหวะเต้นของหัวใจ

“เข้าไปสักหน่อยนายหญิง กว่าจะเอายาพอกแผลของสว่างปาด แต่กะหยิ่นคิดว่ามันรอด อีก
เดี๋ยวก็คงรู้”

“คุณัน นาย! มันบุกเข้ามาอีกแล้ว!!”

เสียงของพรานพื้นเมืองที่จ้องปืนประจำอยู่ในที่มั่น ร้องเอะอะกันขึ้นอีก แล้วช่วยกัน
ระเบิดกระสุนลงไปยังบริเวณลำธารสนั่นหวั่นไหว

พรานใหญ่กับคณะนายจ้างที่พากันมุงดูสว่างปาย หันขวับลงไปก็แลเห็นร่างดำๆ อีกกลุ่ม
ใหญ่ พากันวิ่งข้ามลำธารบุกขึ้นมาตามทางค่านอย่างรวดเร็วจนเป็นจำนวนมากมายึดไปหมด

พวกมันทยอยกันออกมาจากราวป่าที่ฝั่งตรงข้าม และกระจายกำลังกันดาหน้าข้ามฝั่งมา
อย่างกล้าหาญดุเดือดไม่หืดอะไรกับกองทัพที่กำลังบุกเข้ามาหมายยึดที่มั่น และเป็นการเคลื่อนเข้า
โจมตีอย่างฉลาด คือทยอยกันเข้ามาเป็นระลอกโดยยึดที่กำบังโขดหินพุ่มไม้ คืบไถ่เข้ามาเป็นลำดับ

ฉากของการระดมยิงอย่างขนานใหญ่ ก็อุบัติขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้อย่างของมนุษย์จาก
เมือง ย่อมจะอยู่ในสถานการณ์ที่ดีขึ้น เพราะต่างประจำอยู่ในที่มั่นพร้อม และมีระยะห่างพอที่จะยิง
สกัดได้อย่างถนัด ไม่ถึงกับประชิดติดพันแบบตะลุมบอนเหมือนครั้งแรก

เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ สายเขียวไม่เพียงแต่จะเป็นมนุษย์เผ่าที่ดุร้าย อ้ามหิตเหนือกว่า
มนุษย์เผ่าใดในโลกเท่านั้น พวกมันยังมีสัญชาตญาณของความเป็นนักสู้ที่กล้าหาญทรหดยิ่ง ดูจะไม่
หวาดหวั่นพริ้วพริ้วต่อความตายเลย ที่ถูกยิงก็ล้มกลิ้งไป ที่เหลือก็แผดเสียงโห่ร้องด้วยสำเนียงอัน
น่าสะพรึงกลัว กระโดดข้ามศพเพื่อน รุกไล่เงี้ยวอาวุธเข้ามา

“มะ! เรียงหน้าเข้ามา!!”

ไชยยันต์คำรามอย่างบ้าเลือด ชัด .600 ในโตรๆ ครืนออกไปเด็ดศีรษะด้านบนของไอ้ตัว
หนึ่ง ที่กระโดดของๆ มาตามโขดหิน ขาดหายไปราวกับจามด้วยขวาน ร่างนั้นผงะหงายผึ่ง ลำ
กล้องซ้ายของเขา ก็กวาดจับไปยังอีกคนหนึ่งที่กำลังเงี้ยวธนู กระสุนน้ำหนักร 900 เกรน สำหรับ
ปราบสัตว์ใหญ่กระแทกร่างของมนุษย์กินคน หักพับไปทั้งคันธนูทั้งคนอย่างน่าดู

เชษฐากับพรินทร์...ในขณะนี้ก็ทำหน้าที่ส่งกระสุนขึ้นลำเหนียวไถออกไป กระชากลูก
เลื่อนสลัดปลอกออก แล้วก็ขึ้นลำนัดใหม่ด้วยอาการอันรวดเร็วจับไวราวกับเครื่องจักร ทุกคนยังกัน
อย่างขำมือ ปืนทุกระบอกร้อนฉ่ำทำงานเต็มสภาพของมัน เสียงระเบิดของกระสุนขนาดต่างๆ ทั้ง
สิบกระบอก ดังถึระรัวก็ก้องไปทั้งขุนเขา ไม่หืดอะไรกับฉากของสงครามในสนามรบ

คาริน ประทับ .300 เวเธอร์บีแม็กนั่ม ดิคสุนย์กล้องอยู่ริมกำบังซอกหินอีกด้านหนึ่ง เหนือ
ร่างอันเหยียดยาวหมดสติของสว่างปาย แวตตาของหล่อนพุ่งไปด้วยสีเลือด ทุกนัด หล่อนปล่อยมัน
ออกไปอย่างประณีตที่สุด และเลือกยิงเอาอย่างถนัดนี้ เป็นการยิงอย่างเจตนาโดยตรงที่ทรมานมัน
เป้าหมายส่วนมากต่ำกว่าระดับกลางลำตัวลงมา เป็นบริเวณโคนขา หรือเป้า เจ้าผีดิบแต่ละคนที่ถูก
สุนย์กล้องเวเธอร์บีจับ ย่อมจะเคราะห์ร้ายเสียยิ่งกว่าพวกที่ถูกนัดเดียวจอด เพราะต้องผวาถ่วงถ่วง
ร้องครวญครางกระเสือกกระสนอยู่กับพื้น หล่อนไม่ช้า...เพียงยิ่งสกัด แค้ให้มันดิ้นกระเด่วๆ อยู่กับ
ที่ แล้วก็เบนเป้าหมายไปที่คนอื่นอีกต่อไป

บาดแผลของกระสุน .300 เวเธอร์บีแม็กนั่ม น่าสยของยิ่ง

การรุกรานของหะซังกลับอีกครั้ง เพราะพวกมันไม่สามารถจะฝ่าแนวกระสุน ที่โปรยออกไปเป็นม่านสกัดอย่างหนาแน่นไว้เข้ามาถึงได้ ด้วยอำนาจของปืนทั้งสิบกระบอก พวกมันจำนวนหนึ่งหลบซ่อนอยู่หลังโขดหินอันระเกะระกะ มีระยะประจันหน้าอยู่ ห่างเพียงไม่เกิน 50 เมตร ปืนของฝ่ายตั้งรับก็ส่งบลงไปชั่วขณะ เพราะมองไม่เห็นเป้าหมาย นอกจากเว้นห่าง ประมาณสองสามอึดใจ ทุกคนก็ได้ยินเสียงไรเฟิลในมือของคารินแผดสะท้านขึ้นมาสั่นดันท่าๆ กับมีเสียงอย่างเจ็บปวดแว่วมาให้ได้ยิน หล่อนสามารถค้นหาเป้าหมายห่างไกลอันลับๆ ล่อๆ นั้นได้จากกล้องเล็งแล้วก็บรรจุสอยออกไปทีละนัด ขนาดโพล่ปลายจุมูกพันโคนไม้ออกมาให้เห็นแม้เพียงนิดเดียว หล่อนก็ยังยิงกระจุย

ไชยยันตร์ร้องตะโกนบอกเกิด ให้ล่าเสียงหีบกระสุนออกมาอีก เพราะกระสุนสำรองที่ใช้กันอยู่กำลังร่อยหรอลงไป ทันใดนั้น เซษฐาก็พูดขึ้นโดยเร็ว

“ซินมัวยังปะทะการบุกแบบบ้าเลือดของมันอยู่อย่างนี้ เปลืองกระสุนเปล่า เราต้องสแกนลูกปืนไว้ ถ้ามันต้องหาทางตัดศึกเสียแล้ว”

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันครับ”

พรานใหญ่ตอบโดยเร็ว เหลียวซ้ายแลขวา ยกแขนป้ายเหงื่อ ไชยยันตร์ผู้กำลังบรรจุกระสุนชุดใหม่อยู่ ก็เงยหน้าขึ้นอย่างเพิ่งคิดได้

“จริงซี ลืมไปเสียอย่างสนิทว่า เราฝั่งระเบิดไว้พร้อมแล้ว...”

เขาพูดละล้าละลัก สะโงกหน้าออกไปดูทางช่องหิน ที่กำลังตาลุกวาว

“ระเบิดมันเสียเดี๋ยวนี้รี มันทันลื้อมเราไว้หมดทุกด้าน ไม่ยอมถอยแบบนี้ ถ้ามีตกลงเมื่อไหร่ละก็เสร็จมันแน่ เพราะพวกเราจะต้องไม่เห็น เพราะยิงปะทะไม่ทันตอนที่มันบุกเข้าโจมตีซ้ำในตอนกลางคืน”

ทุกคนใช้ความคิดอย่างหนัก ท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด รพินทร์ยังไม่เอื่อยอะไรขึ้นในขณะนั้น เหมือนจะรอฟังความเห็นของฝ่ายนายจ้าง อึดใจต่อมานั่นเอง หัวหน้าคณะผู้รอบคอบ ก็เอ่ยมาว่า

“ใช่! ถ้ามันยังขันลื้อมเราไว้แบบนี้ ตกค่ำเมื่อไหร่เราจะแย่ ดูท่าพวกมันไม่หวั่นอำนาจปืนของเราเลย แล้วก็ใช้วิธีบุกแบบหน่วยกล้าตายเสียด้วย ไอ้พวกนี้มันนักสู้แท้ๆ ถึงคราวแล้วที่เราจะต้องใช้ระเบิด แต่ต้องอีกวิธีหนึ่ง...ไม่ใช่วิธีที่เก่า”

“วิธีไหน?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามโดยเร็ว กรอกรับันดีเข้าปาก ระงับความกระสับกระส่าย เซษฐาปลดแขนเช็ดเหงื่อที่ปลายคางสลัดออกไป พุ่งสายตากวาดจับลงไปยังชัยภูมิประเทศอันเป็นแนวรบเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้มันสงบเงียบลงอย่างแฝงเลศนัย ไม่สามารถจะทำนายสิ่งใดได้ถูก แลเห็นแต่ซากศพของสาวเขียวที่ถูกยิงนอนตายอยู่ระเกะระกะตามพุ่มไม้ และก้อนหินต่างๆ เต็มไปหมด

“ที่นี่เปรียบเสมือนป้อมค่ายของเรา”

เชษฐากล่าวมาด้วยเสียงแหบ เม้มริมฝีปากแน่น นัยน์ตาหริ่ง

“ระเบิดที่เราฝังไว้รอบด้านเหล่านั้น จะเป็นอาวุธชิ้นสุดท้าย โดยเฉพาะกรณีที่มันบุกฮือเข้ามาโดยที่เราไม่สามารถจะต่อต้านอีกต่อไปแล้ว ถ้าเรารับรื้อระเบิดมันขึ้นเสียก่อน จริงอยู่มันอาจได้ผลในกรณีที่ขับไล่มันให้ถอยห่างแตกกระจายออกไปได้ แต่นั่นก็แปลว่าแนวป้องกันของเราหมดสิ้นไปแล้ว ถ้ามันหวนตีกลับเข้ามาอีกครั้ง เราก็เสร็จ เพราะปล่อยไม้ตายชิ้นสุดท้ายออกไปแล้ว ในกรณียังไม่จำเป็น เราต้องสงวนมันไว้จนวินาทีสุดท้าย”

ไชยยันต์ลื้มตาโพล่งขึ้น

“จริงของแก! ถ้ามันทำไมไม่เรียกเจ้า ‘พระรามแฉงชาย’ ของเราเข้ามา ไม่ต้องมากหรอก สองครืนเท่านั้น ถ้ามันยังไม่ถอนกำลัง วิ่งป่าราบไป มันก็เห็นจะไม่ใช่คนแล้ว ขณะนี้เราต้องการให้มันถอยหนีไปก่อน เรื่องอื่นค่อยคิดกันทีหลัง”

พรานใหญ่ก็ยกมือขึ้นคิดเรียกแฉงชายโดยแรง เจ้าคนใช้ชาวดง ผู้ประทับป็นจ้องอยู่ยังแนวกำบังตอนหนึ่ง เอียงออกไปไม่ห่างนัก หันขวับมา เขากวักมือ

อึดใจเดียว ร่างตระหง่านนั้นก็เคลื่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“เราจะไม่รอให้มันบุกแล้วคอยยิงอีกแล้ว แฉงชาย แต่จะไล่มันออกไปด้วยระเบิด”

เชษฐาเป็นคนกล่าวขึ้นแก่อิตินายทหารกองโจรกระเหยิง พร้อมกับดบทที่ดันแขนกำย้านั้นโดยแรง

“เตรียมธนูดินโตรฯ ของแกได้!”

แฉงชายก้มศีรษะ ผละไปโดยเร็ว อึดใจใหญ่ๆ ก็ถือคันธนู พร้อมกับลูกที่มัดติดระเบิดไว้พร้อมแล้ว ตรงเข้ามาอีกครั้งด้วยอาการอันสงบ รพินทร์อัคบุหรีที่เพิ่งจุดสองสามครั้ง ฉวยไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่ ป้องปากตะโกนบอกให้พวกพรานทุกคนซึ่งประจำที่กำบังเตรียมพร้อมอยู่ในขณะนี้รู้ตัว และให้คอยระวังพร้อมอยู่ในที่มั่นเดิม แล้วหันมาทางนายจ้าง จี๋ขึ้นไปให้ดูหน้าผาเหนือศีรษะของทุกคนอันสูงขึ้นไปประมาณ 15 เมตร แ่งหินก้อนใหญ่เงื้อมชะโงกเป็นจะงอยโผล่ล้ำแนวระดับออกมา มีส่วนเชื่อมติดอยู่กับผนังผาส่วนใหญ่ กีดกั้นนิตเดียวอย่างหมิ่นเหม่ ทุกคนแหงนขึ้นไปมองตาม แล้วก็เข้าใจในความหมายของจอมพรานในทันที โดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยออกมาเป็นคำพูด

เชษฐาแยกเขี้ยวยิ้ม ตาเป็นประกายมองดูพรานใหญ่อย่างไว้วางใจสนิทในทุกสถานการณ์

“พบฝ่าชี ผู้กอง! ถ้าคุณไม่เดือน ผมก็ไม่ทันเกลียวคิด หันขึ้นไปเห็นนรกเหนือหัวของเราลูกนั่นเลย”

แล้วหัวหน้าคณะก็ออกคำสั่งให้กะหย่นกับบุญคำ ช่วยกันห้ามร่างอันหมดสติของสา่งปาที่ยังนอนอยู่ตรงนั้น หลีกห่างพ้นรัศมีหินก้อนใหญ่เบื้องบน ไปยังตำแหน่งปลอดภัยอีกด้านหนึ่ง ตัวเขาเอง ไชยยันต์ และคาริน ก็ผละออกจากที่เดิมหมด เข้ายึดที่กำบังพ้นจากบริเวณอันเสี่ยงอันตรายจากการหล่นลงมาทับนั้น

“คอยระวังให้คืนะครับ พระเปิดล้นขึ้น ไอ้พวกที่หลบอยู่ตามก้อนหินริมลำธารนั้นจะผละออก แล่นเข้าป่า”

“ไม่ต้องห่วง จะเก็บให้เกลี้ยงทีเดียว!”

ไชยยันต์คำรามตอบมาอย่างเหี้ยมเกรียม

รพินทร์หันมาโบกมือกับเงชาย แล้วออกเดินนำละลัดกำบังไปตามแนวโขดหินเหล่านั้นไปกันเพียงสองคน จนกระทั่งมาหลบซ่อนอยู่หลังก้อนหินใหญ่ก้อนสุดท้าย ใกล้กับแนวที่ประจันหน้ากันอยู่ ภายหลังจากพิจารณาภูมิประเทศกับคำนวณอยู่จิตใจเดียว ก็ชี้มือกระซิบบอก

“เราจะใช้ระเบิดเพียงสองลูกเท่านั้น กะหมายให้ตกลงใจกลางกลุ่มที่มันแอบซ่อนชุมนุมกันอยู่ ลูกแรกยิงโค้ง ข้ามลำธารให้ตกลงไปในดงทึบซ้ายมือมัน พยายามให้ข้ามยอดพงนั้นไป...ลูกที่สอง ยิงไปทางขวามือ ตรงที่เห็นยอดไผ่โผล่ขึ้นมา”

จอมพเนจรก้มศีรษะลงอย่างเข้าใจในคำสั่งชักซ้อมของเขา พรานใหญ่เหลียวกลับขึ้นมาสำรวจดูผู้ร่วมคณะทุกคนอีกครั้ง แล้วออกคำสั่งให้เงชายเตรียมตัว

เจ้าคนดงร่างยักษ์ขยับตัว ชันเข้าขึ้นในท่าถนัด หยิบลูกธนูขึ้นพาดสาย สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดอันกว้างใหญ่ ตาเบิกโพลง เข้มมองไปยังเป้าหมายอันดับแรก อันเป็นแนวป่าหลังลำธารด้านซ้ายมือ

ปลายบุหรีติดไฟในมือของรพินทร์ ก็ค่อยๆ ขึ้นใกล้สายขนวนเข้ามาแล้วก็เตะนับ ถ้วนสายเล็กๆ พุ่งลุยขึ้นในพริบตา

“ยิง!”

เขาร้องหนักๆ ในลำคอ พร้อมก้มตัววบลง

มีเสียงสายธนูดีดพุ่งออกไปโดยแรง จากนั้นก็เป็นความเงียบจนสามารถจะได้ยินเสียงหัวใจเต้น รพินทร์นับอยู่ในใจ ซึ่งก็คงจะเป็นอาการเดียวกับเชษฐา และไชยยันต์ในขณะนี้ เขานับจนกระทั่งถึงสิบเอ็ด และสิบสอง...ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคงเงียบเชียวอยู่ตามเดิม

ในระหว่างคนยิงธนู กับคนจุดสายขนวน บัดนี้จ้องตากัน

“ทำไมมันเงียบอย่างนั้น?”

รพินทร์อุทานออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“ผู้กองเตะไฟถูกขนวนหรือเปล่า?”

เงชายหน้าตื่น พึมพำต่ำๆ จอมพรานขมวดคิ้วพร้อมกันก็มีเสียงใครคนหนึ่ง ตะโกนลงมา ถ้าไม่ใช่เชษฐาก็คงเป็นไชยยันต์

“ฮ้า! สายขนวนทรยศ เกิดบอดขึ้นเสียแล้วหรือยังไ้ผู้กอง!”

จอมพรานกะพริบตาถี่ๆ อยู่เช่นนั้น แต่แล้ว พริบตานี้เองก่อนที่เขาหรือใครจะคิดเช่นไรต่อไป เสียงเหมือนระเบิดที่กึ่งจากเครื่องบินกัมปนาทสะเทือนขึ้นปานเขาบริเวณนั้นจะพลิกถล่ม กิ่ง

ก้านของต้นไม้ปลิวว่อนสูงขึ้นไปบนอากาศพร้อมกับเปลวไฟแลบวาบแดงฉาน ตามติดด้วยม่านควันหนาทึบ มันสะท้อนก้องไปทั่วหุบ

โดยไม่ต้องรอพิจารณาผลว่ามันจะเกิดอะไรติดตามมาหลังจากนั้น เขาร้องบอกเงาชายเร็วปรือ

“ชิงลูกที่สองเร็ว!”

พระรามเงาชายก็ไม่ได้มัวตะลึงเสียสติชักช้าอยู่เลยแม้แต่วินาเดียว จัดการพาดศรพรหมมาสดอกที่สองขึ้นแหล่อย่างแคล่วคล่องว่องไว พอเขาจุดชนวน พร้อมกับให้สัญญาณยิงขาดคำ ก็เหินยวคันธนูปล่อยพื้บออกไปอีก ในโตรกที่ส่องระเบิดเร็วกว่าลูกแรกเกือบเท่าตัว ไม่ถึงอึดใจเท่านั้นมันก็สำแดงเดชขึ้นด้วยเสียงปานฟ้าถล่ม ซ้อนประสานกับเสียงสะท้อนครั้งแรกที่ยังไม่ทันจะจางหายสนิทลง และลูกหลังนี้เกิดเป็นเปลวไฟลูกติดแนวป่าด้านนั้นขึ้นทันที

ท่ามกลางเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกอื้ออึง และแผ่นกันอย่างป่าแตกของเจ้าพวกผีดิบ ซึ่งเป็นไปอย่างซุลมุนโกลาหลเหลือที่จะกล่าว ทั้งรพินทร์ และเงาชายก็แว่วเสียงตะโกนก้องอย่างตกใจของคณะที่ชุมนุมประจำกันอยู่ตามแนวโขดหินเบื้องบน จำแนกไม่ถูกว่าเป็นเสียงของใครบ้าง พอหันขวับขึ้นไปหัวใจก็แทบหยุดเต้น

ก้อนหินใหญ่ น้ำหนักประมาณ 5-6 ตัน ที่แต่เดิมเป็นส่วนที่ชะโลกล้ำออกมาจากหน้าผาหลังแนวภูนั้น บัดนี้มันขาดหลุดจากที่เดิม เพราะแรงสั่นสะเทือนของอาถรรพ์ระเบิด หล่นลงมากระแทกพื้นเบื้องล่างตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบได้ ทว่าขณะที่เหลียวขึ้นไปพบขามนี้ มันกำลังกลิ้งขลุๆ ปานรถบดถนนมาตามพื้นอันเทลาด กระแทกกระแทกแก่งหินก้อนที่เล็กกว่า แตกกระจายเป็นฝุ่นพร้อมกับเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มุ่งตรงมายังตำแหน่งที่รพินทร์และเงาชายหมอบเคียงคู่กันอยู่อย่างรวดเร็วปานลมพัด

พรานใหญ่เป็นคนเตือนคณะนายจ้างของเขาเอง ให้หลบออกพ้นจากรัศมีการตกทับของหินก้อนนั้นเสียก่อนที่จะยิงระเบิด เขาเพียงแต่คาดคะเนเอาด้วยสายตา และถือหลักปลอดภัยไว้ก่อนเท่านั้น และบัดนี้คนทั้งสามก็หลีกหลบไปพ้นทิศทางโดยปลอดภัยแล้ว ทว่าตรงข้ามอย่างคาดคิดไปไม่ถึงเลย เขากลับตกเข้ามาอยู่ในรัศมีมฤตยูของมันเข้าให้เองจนได้

ภาพที่เห็นในสายตาสะลึง มันไม่ผิดอะไรกับภูเขาลูกที่กำลังจะกลิ้งลงมาบด โดยระยะที่ห่างออกไปไม่ถึง 10 เมตร

เขาไม่มีเวลาพอแม้แต่จะเตือนเงาชายให้ทราบถึงมหันภัยอันนั้น และก็ไม่สามารถด้วยว่าตนเองได้ปฏิบัติลงไปเช่นไร การเคลื่อนไหวทุกสิ่งทุกอย่างขณะนี้ มันเป็นไปตามสัญชาตญาณนอกเหนือบังคับ...

ปรากฏเสียงลั่นขึ้นตูมใหญ่ในเสี้ยววินาทีต่อมา สะเก็ดหินที่กระแทกกันแตก ปลิวเข้ามาถูกร่างกายที่กำลังกลิ้งสะบัดอยู่หลายทอดหลายตลบจนขาดิก แล้วมฤตยูก้อนนั้น ก็กระโจนข้ามโขด

หินที่เขาเก็บงาช้างหลบอยู่หยๆ กระเด็นกลิ้งด้วยความแรงต่อไปยังทางด้านลาดชันเบื้องล่าง ไปสิ้นสุดลงในลำธารน้ำ ซึ่งแตกกระจายสูงเป็นลำขึ้นมา

เหลียวขวับไปอีกทีเพื่อค้นหาเจ้าคนคงผู้ร่วมสถานการณ์ แล้วรพินทร์ก็ถอนใจโล่ง แกงชายไม่ได้แหลกเหลวยับยั้งยืนติดอยู่กับเงาหินลูกนั้นตามที่เขาเข้าใจแต่แรก อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงขณะนี้หมอบกระเตงอยู่ทางอีกด้านหนึ่ง ตรงข้ามกับด้านที่เขาพลิกหลบออกมาอย่างหวุดหวิด หมอนั่นว่องไวในการเอาชีวิตรอดไม่น้อยไปกว่าเขาเลย

ระหว่างที่ต่างตะเกียกตะกายพุงตัวลุกขึ้น เบื้องบนก็แซ่สนั่นลั่นฮือไปด้วยเสียงซัดโวกีวาระหนึ่ง จนทำให้ต้องทิ้งกายหมอบราบลงตามเดิม เสียงหัวกระสุนครางหวีดหวีผ่านศีรษะไปได้ยินอย่างถนัด เป้าหมายของกระสุนเหล่านั้นก็คือร่างของเจ้าพวกผีดิบสาวเขียว ซึ่งบัดนี้พากันแตกกระจายออกจากแนวที่กำลังฝั่งเดียวกัน วังเคล็ดเปิดเปิงเพื่อข้ามลำธาร หมายจะเข้าดงอย่างไม่คิดชีวิตเพราะขวัญเสีย เท่าๆ กับที่ไพร่พลส่วนใหญ่ที่ชุมนุมอยู่ในแนวป่าทึบ ก็เผ่นกันอย่างไม่รู้ทิศทาง รพินทร์คำนวณไว้อย่างแม่นยำที่สุด ลูกกระเบิดงาช้างยิงตามเป้าหมายกำหนดของเขา...ตกลงกลางกลุ่มของพวกมันที่แอบชุมนุมอยู่อย่างถนัดถนี่ทั้งสองลูก ที่เหลกย้อยยับเป็นจุดไปในทันทีที่ส่วนหนึ่ง ที่เหลือรอดตายมันย่อมทนอยู่ไม่ไหว ต่อให้เหี้ยมหาญเก่งกล้าสักขนาดไหน

พวกที่เล่นหนีผละจากกำบังในขณะนี้ ก็ถูกยิงร่วงผล็อยเป็นระนาว เหมือนเสียงผาที่ถูกไถ่ราวเข้าแนวป็น เทบว่าจะไม่มีคนใดเหลือรอด ข้ามลำธารกลับไปได้ ส่วนมากไปพลิกพงะล้มคว่ำกันอยู่กลางธารน้ำนั่นเอง เลือดข้อมปนไปกับสายน้ำชุ่มคลักแดงฉานไปหมด ล้มตายกันเป็นเบือ

เจ้าคนสุดท้ายที่วิ่งข้ามลำธารไปอย่างไม่คิดชีวิต ตกเป็นเหยื่อกระสุนลูกซองเก่าเม็ดของคะหยิ่น กระโจนขึ้นตะกายอากาศ แล้วล้มคว่ำหน้าคาที่อยู่กับฝั่งตรงข้ามนั่นเอง

เสียงกระสุนนัดสุดท้ายสิ้นกังวานของมันลงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงัดอีกครั้ง ช่วงขณะหนึ่งต่อมาพวกที่ชุมนุมอยุ่ยังอยู่ในที่มั่น ก็พากันวิ่งลงมายังรพินทร์และงาช้าง ผู้ขณะนี้ยังหมอบอยู่กับพื้นอย่างรีบร้อนด้วยความเป็นห่วง เสียงไชยันต์กับเขษฐาร้องถามลั่นลงมา ก่อนแต่ก่อนที่ทุกคนจะวิ่งลงมาถึง ทั้งพรานใหญ่และเจ้าคนใช้ชาวคง ก็พุงตัวลุกขึ้นยืนท่ามกลางความโล่งใจของทุกคน ที่เห็นทั้งสองไม่ได้รับอันตรายเช่นไร

“ได้ผล พวกมันเผ่นกันป่าราบไปหมดแล้ว อย่างน้อยก็ชั่วระยะหนึ่ง!”

เขษฐากล่าวขึ้น ภายหลังจากสอบซักอาการของเขากับงาช้าง...

“รีบลงไปดูที่เกิดเหตุครั้งแรกเถอะ เมื่อคืนนี้พวกเรายังเห็นอะไรไม่ถนัด ก็เลยถูกมันล้อมเล่นงานเอาเสียแล้ว”

ไชยันต์บอกมาโดยเร็ว

รพินทร์สั่งให้คนของเขาส่วนหนึ่ง รวมทั้งเงซาย คุมเชิงอยู่บนเนินสูงตำแหน่งที่เดิมอย่าง ไม่ประมาณ ตนเองพร้อมบุญคำและคณะนายจ้างทั้งสามตรงมายังลำธาร บริเวณที่เห็นร่างของฮอฟ มันล้มอยู่เป็นครั้งแรก ตลอดทางที่ได้กลิ่นลงมาตามด้านลาดชันนั้น เคลื่อนกลาดไปด้วยศพของสาข เขียวที่ล้มกลิ้งระเนระนาดอยู่ แต่ยังไม่มีการหันไปสนใจ นอกจากพะวงอยู่กับหลักฐานต้นเหตุครั้งแรก ที่สองสามีภรรยาผิวขาวถูกจุ่มเข้าเล่นงาน และที่ทุกคนจิตใจร้อนแทบเป็นไฟอยู่ในขณะนี้ ก็คือมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งอันตรายกันไป

เสื้อผ้าของสองสามีเมียนักสำรวจ ผู้คงถูกกองกำลังอยู่ยังตำแหน่งเดิมที่รพินทร์มาพบครั้งแรก และกล่าวเตือนให้ขึ้นจากธารน้ำ ไม่แสดงว่ามีร่องรอยการเคลื่อนย้ายแต่ต้อง ซึ่งหมายถึงว่า เหตุการณ์มันเกิดขึ้นก่อนที่จะทั้งสองจะขึ้นจากลำธาร แล้วไซยยันต์กับคาริน ก็อุทานออกมาเมื่อ มองเห็นชั้นในของมาเรียแขวนอยู่บนกิ่งไม้ โดยเฉพาะคารินหน้าซีดตัวสั่นน้อยๆ เซษฐานั้นเงียบ กริบ หรีด่าซึม ตำราวดูหลักฐานเสื้อผ้าเหล่านั้น

ทุกคนพอจะเดาเหตุการณ์ได้ถูก ว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร

“โธ...เมย์”

คารินตรงออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฮอฟมันถูกฆ่า แล้วเมย์ก็ถูกมันลากเอาตัวไป ทั้งๆ ที่ไม่มีเสื้อผ้าติดตัวแม้แต่ชิ้นเดียว”

เสียงของไซยยันต์แห่งเหือดอยู่ในลำคอ กัดริมฝีปากแน่น

“มันเกิดขึ้นอีท่าไหนนี่ พวกผมไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย กำลังนอนหลับ ตื่นขึ้นมาก็เพราะเสียง ปีน”

หัวหน้าคณะพิมพ์ฯ มองไปทางรพินทร์ ผู้บัดนี้สีหน้าของเขาเกรียมจนแลดูดำมืด กราม ทั้งสองขบแน่นเหมือนจะขบความรู้สึก

“สองคนลงมาแช่น้ำที่นี่ครับ...”

เขาตอบแหบๆ ตาแลจับอยู่ที่เสื้อผ้าของคนทั้งสอง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ผมออกไปสำรวจทางด้านหลังเนินนั้น ก็ยังไม่เห็นมีวี่แววอะไรกลับเข้ามาในแคมป์ สอบถามช่างป่าได้ความว่า สองคนมาเล่นน้ำกันที่นี่ ผมก็เดินลงมาเตือนให้เขาขึ้น เขาก็บอกให้ผม กลับไปก่อนประเดี๋ยวจะขึ้นตามไป พอไปถึงแคมป์ข้างบนนั้นผมก็กลับไป อย่างมากก็คงจะไม่เกิน 10 นาที หลังจากที่ถูกอยู่กับทั้งคู่เป็นครั้งสุดท้าย ตกใจตื่นขึ้นอีกครั้งก็เป็นเวลาเดียวกับที่พวก คุณชายสะดุ้งตื่นนั่นแหละ”

เซษฐาก้าวพ้นจากบริเวณโศกหินใหญ่ก้อนนั้น ไปชี้ดชาขาลำธารตรงที่เขาประครองร่าง ของ ดร.ฮอฟมัน ก่อนที่จะถูกสาขเขียว บุกเข้าจุ่มกวาดสาขตาไปรอบๆ อย่างอ่านเหตุการณ์

“ฮอฟมันมีปืนสั้นติดมืออยู่ด้วยในตอนนั้น และยิงออกไปสามนัด เสียงปืนนั่นแหละที่ ปลุกพวกเราทุกคนขึ้น คุณคิดว่าเขารู้สึกถึงภัยอันตรายไหม?”

“ก็จะต้องรู้อย่างจวนตัวกะทันหันที่สุดนั่นแหละครับ”

“แล้วเขาจะวิ่งเข้ามาเอาปืนสั้น ยิงได้ทันอย่างไร?”

“ซอฟมันกับเมียถอดเสื้อผ้าออกกองไว้ที่หลังโซฟาหินนี้หมดก็จริง แต่เขาก็รอบคอบพอที่จะมีปืนสั้นวางอยู่ใกล้ชิดตัวด้วย อันนี้ผมยืนยันได้ เพราะซอฟมันเป็นคนร้องบอกผมเองว่า เขามีปืนสั้นติดมืออยู่ใกล้ๆ กระบอกหนึ่ง อาจวางไว้บนก้อนหินใกล้มือกับบริเวณที่เขาเล่นน้ำที่ใดที่หนึ่ง”

“ถ้าฉัน รูปการควรเป็นอย่างนี้...”

หัวหน้าคณะอ่านเหตุการณ์อย่างใช้ความถี่ถ้วนรอบคอบที่สุด

“ระหว่างที่กำลังแช่น้ำเพลินอยู่ ไอ้พวกนั้นก็ยิ่งกริบเข้ามาโดยที่ทั้งคู่ไม่ทันรู้สึก แล้วก็จู่เข้าประชิดตัว กว่าจจะรู้ตัวพวกมันก็ถึงตัวเสียแล้ว ซอฟมันมีโอกาสว่าปืนขึ้นยิงเผาขนออกไปสองนัด คือสองศพที่เราเห็นจมน้ำอยู่กลางลำธารนั้นเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นเขามีโอกาสยิงได้อีกนัด เจ้าคนหนึ่งที่เข้ามาทางด้านหลัง ก็แทงเขาด้วยหอกล้มลง อีกส่วนหนึ่งช่วยกันคร่าตัวมาเรีย ลากขึ้นฝั่งไปทางด้านโน้น ซึ่งมีพวกมันส่วนใหญ่รอคอยพร้อมอยู่ก่อนแล้ว อย่างเตรียมที่จะดักเล่นงานพวกเราอีกเป็นระลอกสอง พอเราได้ยินเสียงปืน วิ่งลงมาดูมันก็ฮือเข้าโจมตีอย่างที่เราเห็นแล้ว”

“ก็ต้องเป็นอย่างที่คุณชายนั่นแหละครับ”

พรานใหญ่ตอบแผ่วต่ำ

“อ่านเจตนาและแผนของมันด้วย...”

ไชยยันต์สอดมาโดยเร็ว มือยังถือกระบี่กับรันดิ กรอกเข้าปากดับอารมณ์อันร้อนรุ่ม กระวนกระวายอยู่เช่นนั้น

“มันตั้งใจไว้อย่างไร ยกทัพเข้าหมายล้อมกรอบจู่โจมพวกเราทั้งคณะเลยทีเดียวนะ หรือว่าเจตนาจะเล่นงานเพียงสองคนผิวเมียวที่กำลังเล่นน้ำอยู่ แล้วเกิดปะทะกับเราขึ้น เพราะพวกเราวิ่งตามลงมาถึงเหตุการณ์”

“ผมเชื่อว่ามันจะต้องยกพลเคลื่อนกำลังส่วนใหญ่ หมายบุกเข้าโจมตีพวกเราทั้งคณะนี้แหละครับ”

พรานใหญ่ให้ความเห็น

“หลักฐานที่จะให้เชื่อเช่นนี้ก็คือ การยกกันมาเป็นจำนวนมากของมันอย่างที่เราเห็นอยู่แล้ว นั่นย่อมแปลว่าพร้อมที่จะบุกเข้าเล่นงานเราทั้งหมด ทีนี้ระหว่างที่ซุ่มล้อมเงียบ ใกล้เข้ามาก็เห็นซอฟมันกับเมียสองคน เล่นน้ำกันอย่างเพลิดเพลิน จึงส่งกำลังจำนวนหนึ่ง หมายข้อมเข้ามาตะครุบเงียบก่อนเป็นอันดับแรก ซอฟมันสู้ขึ้นเสียก่อน มันเลยฆ่าเขาคร่าเอามาเรียไป แล้วมันก็รู้ดีว่าพวกเราจะต้องพากันกรุลงมาที่นั่น และนั่นคือจังหวะที่มันฮือเข้าใส่อย่างที่เราพบมาแล้ว”

ระหว่างที่ต่างยังยืนอึ้งตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกนี้ คารินก็ร้องออกมาอย่างร้อนใจเหลือที่จะกล่าว

“จะอย่างไรกันดีเล่านี้ ป่านนี้ไม่รู้เมย์เป็นยังงัยบ้างแล้ว ตอนที่พวกเราตกใจตื่นขึ้น เพราะเสียงปืน ยังได้ยินเสียงร้องเป็นครั้งสุดท้ายของเมย์ แล้วจากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงอีกเลย”

น้ำเสียงของหล่อนสะท้อนกลับเหมือนจะร้องไห้ เพราะหลับตาวาดภาพชะตากรรมของเพื่อนสาวไม่ถูก อย่างน้อยที่สุด หล่อนก็เคยเห็นมากับตาตนเองแล้ว สางเขียวมีวิธีการอย่างไรกับเหยื่อที่เป็นผู้หญิงของมัน

เขษฐาหันไปบิบบั้นของน้องสาวไว้แน่นอย่างปลอบใจ ยิ้มกร้านเกรียมผุดขึ้นที่ริมฝีปากของราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ

“ทำใจดีๆ ใว้หน่อย เหตุฉุกเฉินเฉพาะหน้ามาถึงพวกเราทุกคนอีกครั้งหนึ่งแล้ว ฮอฟมันตายไปแล้วก็จริง นั่นมันเป็นเพราะเราไม่มีโอกาสช่วยเขาไว้ได้ทัน แต่เมย์ของเขายังพอจะมีโอกาสให้เราช่วยเหลืออยู่บ้าง ถ้าหล่อนไม่เคราะห์ร้ายจนเกินไปนัก พวกเราไม่มีใครใจดำจนถึงกับทอดทิ้งหล่อนได้หรอก เป็นตายร้ายคืออย่างไรก็ต้องตามกันจนถึงที่สุด แต่มันจะสำเร็จแค่ไหน มันขึ้นอยู่กับโชควาสนาชะตาชีวิตของเมย์เอง”

“อย่าว่าแต่เราจะรับปากกับฮอฟมันไว้ ก่อนที่เขาจะสิ้นใจเลย”

ไชยยันต์กล่าวอย่างห้าวๆ หนักแน่นมาอีกคนหนึ่ง

“โดยหน้าที่ของมนุษยธรรม ลงได้รู้เห็นเหตุการณ์ดำตาดูอย่างนี้ เราก็ไม่มีทางจะดูคุดได้เลย ว่าแต่...”

เสียงของอดีตนายทหารปืนใหญ่แหบพร่าไป ตามองไปยังฝั่งตรงข้ามของลำธาร เต็มไปด้วยแคววตกริ่งเกรง

“ไม่รู้ป่านนี้หล่อนจะมีชีวิตรอดอยู่หรือเปล่า บางทีอาจถูกฆ่าเสียแล้วก็ได้ แต่นั่นแหละ เราก็ต้องตาม แม้แต่ศพ ตามไปให้เห็นชัดว่าหล่อนยังอยู่หรือตายแล้ว!”

คารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ ดูเหมือนจะสิ้นเรี่ยวแรงด้วยความหวาดหวั่นพรันใจ ชวนไปทรุดกายลงนั่งบนก้อนหิน ชบหน้าลงกับมือทั้งสองที่ถือไรเฟิลตั้งยันพื้นอยู่ พิมพ์อะไรอยู่ในลำคอฟังไม่ได้ศัพท์

“ผมว่ามันยังไม่ฆ่านายแฮมม”

บุญคำผู้ยืนนิ่งเงียบอยู่ตลอดเวลาเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก

“บุญคำมีเหตุผลอะไรหรือ ที่คิดอย่างนั้น”

เขษฐาหันขวับไปทันที

“ถ้ามันจะฆ่า มันก็ฆ่าเสียในทันทีที่มันพรวดเข้ามาแล้ว ที่นายเคราเหลืองมันยังฆ่าเสียส่วนนายแฮมมมันจูดเอาตัวไป นายแฮมมยังต้องมีชีวิตรอดอยู่นะ บุญคำเชื่ออย่างนั้น”

สีหน้าของคณะนายจ้างปรากฏความหวังเล็กน้อย ต่างแลไปทางจอมพราน ผู้บัดนี้ยืนไป

เบื้อ

“คุณคิดยังไง รพินทร์?”

“ผมไม่กล้าที่จะคิดอย่างไรได้ในเรื่องนี้ แต่เหตุผลของบุญคำก็ดูอยู่เหมือนกัน ถ้าผมจะคิดอะไรบ้างในขณะนี้ ก็คิดอย่างเดียวกับคุณไชยยันต์ นั่นคือ เราต้องตามเมย์ให้ได้ แม้จะเป็นการได้มาเพียงแต่ศพ”

แววด่านแห่งผากลิ้นห้วงของคาริน เริ่มเป็นประกายขึ้น ขณะที่มองมายังพรานใหญ่ หล่อนพอใจที่จะได้ยินคำกล่าวเช่นนั้นล้นออกมาจากปากของ ‘พรานไพรोजनाจ’ ผู้ ‘เลือดเย็น’ ของหล่อน มันพิสูจน์ให้เห็นว่า เขาไม่ใช่คนใจไม่ไว้ระกำอะไรนัก

“ถ้าคุณมีความขัดแย้งกับเราในเรื่องนี้ คุณก็คงไม่ใช่ รพินทร์ ไพรวัลย์!”

หญิงสาวหลุดปากออกมา

“ถ้าฉัน ขึ้นต่อไป เราจะเจอกันยังไง?”

ไชยยันต์ถามโพล่ง แบบขอความเห็นทุกคนขึ้นอย่างคนใจร้อน

ทุกคนรู้ว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ใช้ความคิดอย่างหนักที่สุด ระหว่างที่พรานใหญ่ยังอิงหัวหน้าคณะที่ว่า

“มันเป็นเรื่องที่จะต้องช่วยกันคิดอย่างรอบคอบที่สุด ถึงอย่างไรโอกาสที่เราจะดำเนินการอย่างฉับพลันทันด่วน มันก็ผ่านไปเสียแล้ว เรามัวแต่ถูกล้อมและต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดอยู่นาน ป่านนี้มันจะต้องเอาตัวเมย์ไปไกลแล้ว ถึงจะด่วนผลุนผลันตามตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์”

“นายใหญ่พูดถูก เราตามตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์ บุญคำเชื่อว่าโอกาสยังมี รอให้เดือนขึ้นคืนนี้เสียก่อน แล้วบุญคำจะนำออกตามเอง”

“ไม่มีใครเข้าใจความหมายของบุญคำ ที่ว่า ‘รอให้เดือนขึ้นคืนนี้’ มันจะมีประโยชน์อันใดขึ้นมาบ้าง สำหรับการติดตามพวกสาธเวีย

ขณะนั้นเอง พรานใหญ่ก็มีอาการเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ รีบผลุนผลันไต่ทางขึ้นไปยังด้านบน ซึ่งมีพวกรออยู่ก่อนแล้ว คณะนายจ้างทั้งสามและบุญคำก็วิ่งตามขึ้นมาด้วย ทุกคนได้ยินเขาตะโกนสั่งไปยังพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งขณะนี้ออกสำรวจศพของสาธเวียที่กลาดเกลื่อนอยู่ทั่วไป บอกให้พวกนั้นค้นหาเจ้ามนุษย์ผีดิบที่ถูกยิงบาดเจ็บอยู่กับที่ และยังไม่ถึงกับตาย ให้นำตัวมาให้

เหตุการณ์จากคำรายงาน ปรากฏว่ามีสาธเวียประมาณ 4-5 ที่ถูกลูกปืนของคารินขาหักนอนร้องครวญครางอยู่ ถูกกะหยิ่นผู้เกรี้ยวโกรธและโหดร้ายดุคั่นตามนิสยเดิม จับเช็ดคอหอยจนตายหมดไม่เหลือสักคนเดียว จอมพรานสบถด่าถ่มในการกระทำของกะหยิ่น ทั้งมือลงอย่างหมดหวัง

“คุณต้องการให้พวกสาธเวียที่มันยังเป็นๆ อยู่ไปทำไม”

ไชยยันต์ถามอย่างสงสัย

“ถ้าเราได้ตัวไอพวกนี้ ขณะที่มันมีชีวิตรอคอยผู้สักคน มันจะเป็นเครื่องนำทางให้เราตามไปถึงชมรมถิ่นอยู่ของมันได้”

เขาตอบอย่างหัวเสีย อยากจะเตะเจ้านักเลงโตหล้มซ้างเข้าให้สักพลัก ขณะที่มันมาขึ้นรายงานหน้าตึ้นอยู่ตรงหน้า แล้วคะหยิ่นก็ถูกถีบเอาจริงๆ บุญคำนั่นเอง ยันโครมเข้าให้ที่กระเบนเห็บพร้อมกับคำชม อดีตนายบ้านหล้มซ้างร้องออกมาคำหนึ่ง ทำหน้าเลิกล้มไม่เข้าใจความหมายอยู่เช่นนั้น

“จากการที่เราเห็นกำลังคนของมันอย่างมากมาเป็นกองทัพเช่นนี้ พิสูจน์ได้ว่าพวกมันจะต้องมีถิ่นที่อยู่กันเป็นชมรมทีเดียว มีหัวหน้าใหญ่ปกครองและคอยบงการ ไม่ใช่แตกกระจายกันเป็นกลุ่มน้อยๆ อย่างพวกตองเหลือง ถ้าเราได้เชลยสักคน มันจะเป็นเรื่อนำร่องได้อย่างดี ไม่งั้นเราก็ต้องงม แต่ไอเจ้าคะหยิ่นผู้รู้ตัวดี ก็เชื่อกอมนตายหมดแล้ว ทั้งที่ผมเห็นคุณหญิงยิงเล็งไว้หลายคน”

เขษฐากับไชยยันต์เพิ่งเข้าใจ หัวหน้าคณะมองไปทางคะหยิ่นแล้วว่า

“อย่าไปว่าอะไรมันเลย มันไม่รู้ในแผนการของคุณมาก่อน ความที่มันเดือดดาลโกรธแค้นมาก มันก็เลยฆ่าเสียหมด มันทำไปเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์แท้ๆ คะหยิ่นเป็นมือร้ายอยู่ก่อนแล้ว ความจริงถ้าคุณมีความคิดอย่างนี้เสียก่อนเนิ่นๆ เราก็พอห้ามมันไว้ทัน นี่มันสายไปเสียแล้ว ก็คน-ก็คน เจ้าคะหยิ่นขี้ฉ้อเสียหมด”

ทั้งหมดพากันกลับขึ้นมายังที่พัก ตรงศพของ ดร.ฮอฟมัน และร่างอันหมดสติของสาปปาอีกครั้ง ต่างพิจารณาวิเคราะห์กรรมของบาวนายคู่กันด้วยความอนาถสังเวชใจ บุญคำเก็บเสื้อผ้าของฮอฟมันและมาเรียกขึ้นมาด้วย

“พี่ตาย เมียถูกคร่าหายไป พรานนำทางบาดเจ็บสาหัสลูกก็ลูกคนก็ยังไม่รู้ ความวิบัติมันเกิดขึ้นทั้งคณะเลย นี่ถ้าเขาเชื่อร์พินทร์เสียอย่างเดียวเท่านั้น เราก็คงไม่พบเหตุการณ์อันน่าอเนจอนาถเช่นนี้”

ไชยยันต์พึมพำขึ้นอย่างสลดใจ เนื้อศพของนักธรณีวิทยาเยอรมัน ผู้เอาชีวิตมาทิ้งเสียกลางดง

“มันเป็นคราวเคราะห์ของเขาจริงๆ ไม่รู้จะช่วยอย่างไรได้เหมือนกัน ทั้งๆ ที่เราก็อุตส่าห์มาเตือน และคอยให้การช่วยเหลือเขาอยู่แล้ว ก่อนอื่นใดในขณะนี้หน้าที่ของเราก็คือช่วยกันจัดการเรื่องศพเขาก่อน มันเป็นไปไม่ได้ที่จะหวังให้เมียเขามาร่วมในพิธีฝังด้วย”

ทุกคนเห็นด้วยกับคำพูดของหัวหน้าคณะ ผู้ซึ่งไม่เคยเสียบุคลิกในการเป็นผู้นำของเขาไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินใดๆ ขึ้น เขษฐาสติดีและตัดสินใจในเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้รัดกุมถูกต้องเสมอ

มันเป็นขมขื่นที่ทั้งหมดเผชิญกับปัญหาเครื่องเครียด และต้องทำงานอย่างหนักเพื่อจัดการกับทุกสิ่งทุกอย่าง อันจำเป็นให้เสร็จลุกลงไปตามลำดับความสำคัญก่อนหลัง

ร่างอันไร้วิญญาณของนักสำรวจผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งเมื่อไม่ถึงชั่วโมงมานี้ยังพูดคุยอยู่หลัดๆ ด้วยนิสัยเปิดเผยสนุกสนานและเป็นมิตรกับทุกคนของเขา ถูกฝังยังบริเวณหนึ่งไม่ห่างจากที่ตั้งแคมป์ออกไปเท่าใดนัก ภายใต้อร่มไม้โคดเดี่ยวต้นหนึ่ง ทุกคนระดมแรงอย่างแข่งกับเวลา พวกพรานพื้นเมืองทำหน้าที่ขุดหลุม ซึ่งก็ไม่สามารถจะขุดลงไปได้ลึกนัก เพราะดินแข็งปนกรวดหิน เนื่องมาจากเป็นบริเวณเชิงเขา แต่ก็พอที่จะใช้ฝังร่างของผู้ตายได้

เชษฐา ในฐานะหัวหน้าคณะทั้งหมด ประกอบพิธีฝังไปตามแกน ทุกคนยืนสงบนิ่งรายล้อมอยู่เหนือปากหลุมศพ ในขณะที่ร่างปราศจากวิญญาณของ ดร.ฮอฟมันถูกหย่อนลงไป เชษฐา หย่อนก้อนดินลงไปเป็นคนแรก ต่อมาไชยันต์ ดาริน และรพินทร์เป็นคนสุดท้าย แล้วทั้งสี่ก็ก้มศีรษะลงคำนับ ถอยห่างออกมา พวกพรานพื้นเมืองจึงโกยดินกลบจนเต็ม แล้วช่วยกันขนก้อนหินใหญ่ๆ มาวางทับไว้บนปากหลุม ป้องกันไม่ให้สัตว์ชนิดใดมาขุดคุ้ยศพขึ้นมาได้ จากนั้นก็ตัดไม้ผูกเป็นรูปกางเขนปักไว้เป็นเครื่องหมาย

งานต่อมาก็คือ การช่วยกันลากเอาศพของมนุษย์ผิวดำสาบเจี๊ว ที่ถูกยิงตายอยู่กลางเกลื่อนไม่น้อยกว่า 3-4 ลิบศพ นำไปโยนทิ้งเหวไม่ห่างออกไปนักเพื่อไม่ให้รบกวนจิตตา เพราะถึงอย่างไร บริเวณที่พอกอยู่ในขณะนี้ก็ต้องเป็นป้อมค่ายปราการ หรืออีกนัยหนึ่งที่มันต่อไปโดยยังไม่รู้กำหนดแน่นอน อย่างน้อยที่สุดก็ต้องตลอดเวลาของการติดตามมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่าเป็นตายร้ายดีเช่นไรในเงื้อมมือสาบเจี๊วขณะนี้

กว่าทุกสิ่งจะเสร็จสรรพเรียบร้อยลง ตะวันก็บ่ายลงไปเต็มที่ อาหารมือนั้นถูกยกยอมากินกันในเวลาเย็น ซึ่งคณะนายจ้างทั้งสามกลืนกันอย่างฝืดคอเต็มทน บรรยากาศในแคมป์ของลิบชีวิตเต็มไปด้วยความเครียดขรึม ผิดไปกว่าเหตุการณ์ร้ายทุกครั้งที่เคยผ่านกันมาแล้ว แน่ละ ความคิดวิตกกังวลของทุกคนในขณะนี้ พุ่งไปรวมจุดอยู่ที่ชะตากรรมอันยังไม่สามารถคาดคะเนได้ถูกของมาเรีย ฮอฟมัน ภรรยาสาวเลือดผสมของนักธรณีวิทยาผู้ถึงฆาตไปแล้ว

การที่ยังไม่รู้แน่ว่า หล่อนได้ถึงวาระสุดท้ายของชีวิตแล้วหรือไม่ มันทรมานความรู้สึกทุกคนเป็นอย่างยิ่ง การติดตามค้นหาเพื่อช่วยเหลือ ไม่ทราบว่าจะได้ผลเพียงใด และต่างก็คิดไม่ออกว่า มันจะเริ่มต้นอย่างไร นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับจอมพราน รพินทร์ ไพรวลัย เพียงผู้เดียวเท่านั้น ซึ่งนับตั้งแต่เหตุร้ายได้เกิดขึ้น พรานใหญ่อยู่ในอาการนั่งขรึม พุคน้อยที่สุด เขายืนอยู่กับการสั่งงานตลอดเวลา ซึ่งวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ก็คือ สร้างความมั่นคงแข็งแรงให้แก่ค่ายพักเพิ่มขึ้นอีก เตรียมรับเวลากลางคืนที่กำลังย่างใกล้เข้ามา ไม่มีใครกล้าเฝ้าความคิดของรพินทร์ในขณะนี้ว่ากำลังวางแผนต่อไปเช่นไร

“ถ้ารู้ชัดไปเสียเลยว่ามีตายแล้ว มันก็รู้แล้วรู้รอดไป เราก็มีแต่เพียงความเศร้าสลดเท่านั้น ไม่ต้องมาเป็นทุกข์กระวนกระวายกันอยู่แบบนี้”

ไชยยันต์พิมพ์ขึ้นพร้อมกับถอนใจ เศรษฐาสูบบุหรี่เจิบเฉยอย่างใช้สมอง เขาเป็นคนเก็บซ่อนความรู้สึกได้ดีกว่าสหาย คารินผู้มีอาการไม่ผิดอะไรกับไชยยันต์ บุษยาออกไปทางพรานใหญ่ ซึ่งขณะนี้กำลังเดินตรวจสายชนวนระเบิดอยู่กับเงาขาง่วน

“ดูนั่น! ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าเขาจะเอาอย่างไรกันแน่ ร่วมสามชั่วโมงมาแล้ว ฉันไม่เห็นเขาแสดงไอเดียอะไรขึ้นบ้างเลย เกี่ยวกับเรื่องที่เราเป็นทุกขกันอยู่ ชินซาลงไปเท่าไร โอกาสที่เราจะช่วยชีวิตเมย์ก็น้อยลงไปแค่นั้น นี่ก็มีตกลงทุกทีแล้ว”

“ใจเย็นไว้ก่อนเถอะ...”

เศรษฐากล่าวขึ้นเบาๆ แก่น้องสาว และสหายของเขาอย่างรวมๆ

“รพินทร์ก็คงจะร้อนใจไม่น้อยไปกว่าพวกเราหรอก เพียงแต่เขาไม่ได้แสดงอะไรออกมาเท่านั้น ถ้าฟังพวกเราต่อให้คิดกันให้ตาย ก็คิดไม่ออกว่าการติดตามช่วยเหลือเมย์จะเริ่มดันขึ้นอย่างไร อีกทำไหน เรารอฟังเขาดีกว่า”

คำพูดของเขาทำให้ทั้งสองจำต้องสงบปากคำลง เพราะก็เห็นอยู่ทนโท่ว่ามันไม่มีอะไรจะดีไปกว่านั้นอีกแล้ว จริงอยู่การตัดสินใจลังงานเกี่ยวกับแผนการของคณะทั้งหมดขึ้นอยู่กับเศรษฐาโดยตรง แต่การคืบหน้าแต่ละก้าวตามแผนการนั้น มันอยู่ในความรับผิดชอบโดยตรงของพรานนำทางเช่นกัน

ต่างปาดได้สติรู้สึกตัว ขนาดที่พอถูกขึ้นนั่งได้ เมื่อเวลาตะวันตกพลบ ภายหลังจากนอนหมดความรู้สึกไปถึงสามชั่วโมงเต็ม พอฟื้นก็อาเจียนออกมาเป็นสีดำคล้ำ ทุกคนรู้ได้ในทันทีว่า เจ้าพรานต้องสู้น้ำมันมัจจุราชแล้ว ด้วยอำนาจสมุนไพรรูดพิษขางนองของคะหยิ่น คารินก็รับหน้าที่แทนต่อจากคะหยิ่น โดยการให้ยากินติดเชื้อมาตรัยชกและยาบำรุงหัวใจ แล้วสั่งให้นอนพัก

“ปลอดภัยแล้วละ ยาของคะหยิ่นศักดิ์สิทธิ์จริงๆ”

หล่อนหันไปกระซิบบอกพี่ชาย ภายหลังจากตรวจอาการโดยละเอียดอีกครั้ง เศรษฐาและไชยยันต์โล่งอกขึ้นเล็กน้อย ต่างป่านั้นเมื่อฟื้นขึ้นมาแล้วก็ไม่ได้เลอะเลือนอะไรทั้งสิ้น มันจำเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้โดยตลอด ก่อนที่จะหมดสติไป จ้องหน้าทุกคนที่แวดล้อมอยู่ด้วยดวงตาอันแห่งผากปราศจากความรู้สึก แล้วก็ซักถามคะหยิ่นแทบๆ ถึงเจ้านายของตน พอทราบว่ ‘นายเคราเหลือง’ ถูกฝังเสียแล้ว และ ‘นายเหม่ม’ ยังอยู่ในระหว่างการสูญหายไปโดยไม่ได้ข่าวเป็นตาย เจ้าต้องสู้กับอนลิมดาโพลง นิ่งอยู่เช่นนั้น มันเป็นลักษณะของชาวเขาทั่วไป ซึ่งความสะเทือนอารมณ์ใดๆ ก็ตาม ขานักที่จะส่อออกมาให้เห็นโดยอาการหรือสีหน้า สิ่งที่ทุกคนเห็นก็เพียงแต่ว่าต่างปายพยายามจะถูกขึ้น แต่คารินห้ามไว้อย่างเด็ดขาด

“เจ้าจะต้องนอนพักนิ่งๆ อยู่เช่นนั้นจนกว่าจะพรั่งนี้ นายเหม่มของเจ้าเป็นภาระของพวกเรา เจ้าอย่าเคียดร้อนกังวลไปเลย”

นักมานุษยวิทยาสาวพูดกับพรานชาวตองสู โดยมีเส่ยเป็นล่าม

ต่างปานิ่งซึม นัยน์ตาแห่งผาก

พรานใหญ่เดินกลับเข้ามารวมกลุ่มกับคณะนายจ้าง ที่ยังปรึกษารือกันอยู่ เมื่อเวลาโพล้เพล้ ความมืดเริ่มแผ่เงาเข้ามาปกคลุมแนวป่า มีพวกพรานพื้นเมืองทุกคน รวมทั้งเงาชายเดินตามหลังเข้ามาด้วยเป็นกลุ่ม เขาเข้าไปตรวจดูอาการและพูดกับช่างป่าอยู่สองสามคำ แล้วทรุดตัวลงนั่งตรงหน้าเซฐากับไชยยันต์ พวกพรานทั้งหมดก็วิ่งล้อมเข้ามา คณะนายจ้างทั้งสามส่งสายตาจับนิ่งมาอยู่ก่อนแล้ว แทนคำถามโดยไม่ได้ประกาศคำใดขึ้นก่อนทั้งสิ้น

“ผมหารือกับบุญคำและพวกนี้ทั้งหมดแล้วครับ”

พรานใหญ่เริ่มขึ้นเบาๆ แหงนหน้าขึ้นไปมองดูท้องฟ้าที่เริ่มดำมืดลงทุกขณะ

“พวกเราจำนวนหนึ่งจะออกติดตามมาเรียตอนพระจันทร์ขึ้นคืนนี้ อีกส่วนหนึ่งที่เหลือจะยึดที่มั่นในแก้มปี่ไว้”

เซฐถามโดยเร็ว ด้วยความรู้สึกลึกที่สงสัยและไม่เห็นด้วย ก็ได้รับคำตอบรับ พร้อมกับพยักหน้าอย่างสงบจากรพิณทร์

“สำหรับพวกผมมองไม่เห็นทางเลย มันจะเป็นไปได้อย่างไร...”

ไชยยันต์กล่าวแทรกมาทันที ขมวดคิ้วจ้องหน้าเขา

“กลางคืนมันเต็มไปด้วยอุปสรรคสารพัดอย่าง ขนาดกลางวันป่าแถบนี้ก็แสนที่จะลึกล้ำแล้ว กลางคืนมันยิ่งกว่านั้นอีกสิบเท่า จะมกันไปยังไง?”

ทุกคนเห็นรอยยิ้มกร้านๆ ผุดขึ้นที่ริมฝีปากอันเขียวคล้ำไปด้วยเครานั้น แวดตกร้าวแจ้งสีเหลืองที่มักจะกระด้างซาเย็นอยู่ตลอดเวลา ปรากฏประกายวาวโรจน์ขึ้นราวกับตาเสือ

“ตรงกันข้าม กลางวันทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหวของเรา จะตกอยู่ในสายตาผู้เห็นของมันทุกขณะ และเป็นโอกาสอันดีที่สุดที่จะแกะรอยเจ้าพวกนี้ มันจะไม่เฉลียวใจคิดเลยว่า เราจะออกตามในเวลากลางคืนเช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตามรอยครั้งนี้ ผมได้กำหนดตัวไว้แล้ว เราจะไปกันเพียงสี่คนเท่านั้น ทุกคนเดินในเวลากลางคืนได้เท่าๆ กับกลางวัน”

“มีใครบ้าง?”

“บุญคำ คะหยิ่น แงชาย แล้วก็ผม”

ฝ่ายนายจ้างมองตากัน สำหรับสามบุคคลที่รพิณทร์เอ่ยนามมา แน่ละ ย่อมไม่มีข้อกังขาคลางแคลงใดๆ เลย ในสมรรถภาพและคุณสมบัติอันเป็นพิเศษของคนเหล่านั้น บุญคำผู้เต็มไปด้วยอำนาจลึกลับทางไสยศาสตร์มันต์มืด คะหยิ่น ผู้เลื้อยได้อย่างงู และมองเห็นในที่มืดได้เท่ากับนกเค้าแมว และแงชายผู้ยิ่งยงไว้วางใจได้ในทุกสถานการณ์สำหรับอาณาจักรไพร่ ทั้งสามสมิ่ร้าย ภายใต้การนำของ จอมพรานรพิณทร์ รวมเป็นสี่คน คณะของคนชุดนี้ก็ย่อมจัดได้ว่าเต็มไปด้วยสมรรถภาพที่สุดแล้ว สำหรับการเป็นบุญแก่ไขประตูป่า แต่กระนั้นแผนการที่รับทราบมันก็เป็นความหวั่นกังวลของคณะนายจ้างอยู่ดี

“คุณแน่ใจหรือ?”

หัวหน้าคณะหยิ่ง

“ผมยอมรับว่ามันเสี่ยง แต่ไม่มีทางเลือก ถ้าเรายังตั้งเจตนาไว้ว่าจะติดตามมาเรียกก่อนที่จะสาย”

“หรือกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วหรือ?”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

“แปลว่า นอกเหนือจากพวกคุณสี่คนที่กำหนดไว้แล้วนี้ นอกจากนั้นคอยอยู่เฉยๆ ในแคมป์นี้?”

“ในแคมป์นี้จะเหลืออยู่เจ็ดคน รวมทั้งช่างปา คอยตั้งรับให้ดีที่สุดแล้วกันครับ สมมติว่ามันบุกเข้าเข้ามาอีกเวลาใดเวลาหนึ่ง”

“อ้อ ทางนี้นะไม่มีอะไรจะต้องห่วงหรอก ปราการของเรานั้นคงมาก พวกมันไม่มีทางจะฝ่าแนวระเบิดที่ฝังไว้เข้ามาได้หรอก พวกคุณที่จะไปกันสี่คนตะหาก เป็นความวิตกกังวลของพวกเราในขณะนี้ ไหวหรือ ผูกอง”

ไชยยันตร์ร้องถามมาแผ่วเบา พร้อมกับหรีดตามวดคิ้ว

“หรือว่า เราจะปล่อยมาเรียให้ไปไปตามยถากรรม?”

คำพูดสั้นๆ ของเขา ทำให้ทุกคนอิงไปชั่วขณะ

เขษฐาล้วงสมุดปฏิทินเล็กๆ ในใต้อาภรณ์ขึ้นมาพลิกดู

“คืนนี้แรม 6 ค่ำ พระจันทร์จะขึ้นในราว 5 ทุ่มเศษๆ”

“บุญคำกะไว้แล้ว ไกล่เคียงกับปฏิทินของคุณชายนั่นแหละครับ เราจะออกเดินทางเวลานั้น”

“มีเหตุผลอะไรหรือเปล่า ที่จะรอให้พระจันทร์ขึ้น?”

คารินถามมาเป็นประโยคแรก นั่งกอดเล็บ ใบหน้าเศร้าหมองซิดคิ้ว เต็มไปด้วยทุกข์กังวล ซึ่งแสดงออกให้เห็นชัดได้โดยสีหน้าและแววตา ผิดไปจากกลุ่มชายใจเพชรทั้งหลาย

“เหตุผลในข้อนี้ของผมไม่มี แต่ของบุญคำมี บางขณะผมต้องเชื่อบุญคำเหมือนกัน”

“เหตุผลอะไร?”

คราวนี้ทั้งสามเสียงฝ่ายนายจ้าง ชักมาเป็นเสียงเดียวพร้อมกัน

พรานใหญ่ถอนใจเบาๆ แม้มริมฝีปาก

“มันก็อธิบายยากครับ บุญคำมีเคล็ดในทางไสยศาสตร์ของแก แกบอกกับผมว่า พระจันทร์เริ่มขึ้นคืนนี้ ภูตผีปิศาจในราวป่าทั้งหลายจะมาเป็นพวกแก และช่วยนำทางให้ ผมไม่ได้เชื่อภูตผีปิศาจ แต่ผมเชื่อเฉพาะตัวบุญคำในด้านคิดรอยกลางคืนซึ่งเห็นฝีมือกันมาแล้ว”

“เอาละ ขอให้ผมพูดคำเดียวเท่านั้น...”

ในที่สุด ไชยยันตร์ก็โพล่งออกมาห้าวๆ ยิ้มเหี้ยมเกรียม แล้วมองไปทางเขษฐา คารินกล่าวต่อมาอย่างรวมๆ ว่า

“ในแก้มปี่นี้เราจัดเตรียมป้องกันไว้พร้อมแล้วอย่างแข็งแกร่งมั่นคง เชษฐากับน้อย และอีกสามอยู่ที่นี้ ส่วนผมไปกับคุณด้วย ทุกคนโปรดอย่าคัดค้าน”

ที่ประชุมย่อยๆ นั้น ตกอยู่ในความเงียบสงัดชั่วขณะหนึ่ง แล้วเชษฐาก็ตบเท้า เอื้อมมือไปตบบนบ่าสหทัยรักหนักหน่วง

“พวกเราทั้งหมดไม่มีใครคิดที่จะมาแย่งกันเสี่ยงอันตราย หรือแสดงวีรกรรมเอาเหรีญตราอะไรกันหรอก ไชยยันต์ ตลอดเวลาที่เราทุกคนได้ร่วมทางกันมานี้ ต่างซาบซึ้งในน้ำใจนึกน้ำใจของกันและกันดีแล้ว และก็ได้เคยจัดสรรหน้าที่กันไปแล้ว ตามความเหมาะสมแก่สถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น แก่เป็นนักสู้ที่เลือดเข้มข้นขนาดไหนทุกคนรู้...แต่แกผ่านมาหลายศึกแล้ว ในขณะที่ฉันนอนเฝ้าโยงอยู่กับแก้มปี่เพราะอุปัทวเหตุครั้งนั้น ในคราวนี้ ถ้าจะมีพวกเราอีกคนหนึ่งไปกับรพินทร์ด้วย ก็ขอเป็นฉันเถอะ แก่คุมอยู่ที่นี้กับน้อยและพวกที่เหลือ แก่คิดว่าถูกต้องไหม?”

เพื่อนตายทั้งคู่ สบตากันแน่วแน่...อย่างหยั่งซึ้งและเข้าใจซึ่งกันและกันมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ครั้นแล้ว...โดยไม่จำเป็นจะต้องกล่าวโต้แย้งอะไรกันมาก ไชยยันต์ผู้พ่วง่ายในทุกสถานการณ์ก็ก้มหัวลง

“ตกลง! แก่ไปกับพวกรพินทร์ ฉันอยู่กับน้อยเอง”

พราณใหญ่ขยับปาก แต่แล้วก็สงบนิ่งไป เมื่อรู้สึกแน่วแน่ว่าเปล่าประโยชน์ในการที่จะคัดค้านความต้องการของฝ่ายนายจ้าง เขาปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นการตัดสินใจตัวเอง

สิ่งที่พราณนำทางเช่นเขานิยามมาตลอดสำหรับบุคคลทั้งสามนี้ก็คือ การทำความเข้าใจกันอย่างง่ายดาย การทันต่อเหตุการณ์ในทุกกรณี กอปรไปด้วยความรักใคร่กลมเกลียวและเสียสละ แม้แต่คารินเองในขณะนี้ เขาคิดไว้ว่าหล่อนคงจะแสดงความเห็นคัดง้างอะไรออกมาบ้าง แต่ก็เปล่าทั้งสิ้น...หญิงสาวนั่งฟังการตัดสินใจ และข้อตกลงระหว่างสองชาย ซึ่งคนหนึ่งเป็นพี่และคนหนึ่งเป็นเพื่อนอย่างสงบ รวมทั้งรู้หน้าที่ของตนเองได้ดี โดยการวางตัวอยู่ในลักษณะผู้พร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของฝ่ายอาวุโสกว่ายามเมื่อวิกฤติการณ์มาถึง

เชษฐา แลไปสบตาเขา

“การติดตามมาเรีย ไม่ใช่หน้าที่โดยตรงของคุณตามลำพังเท่านั้น แต่เป็นของฝ่ายผมด้วยอย่างน้อยที่สุดก็ต้องมีใครคนหนึ่ง และในกรณีนี้ทางผมได้ตกลงกันแล้ว ให้ไชยยันต์อยู่กับน้อยผมไปแทน คุณคิดว่า การที่ผมจะร่วมไปด้วยอีกคน จะเป็นอุปสรรคไหม?”

ตามความรู้สึกของรพินทร์ ถ้าจะมีการเลือกได้ในระหว่างเชษฐากับไชยยันต์ สำหรับเหตุการณ์เสี่ยงอันตรายกับขั้นขีดสุดแบบนี้ แน่ละเขาต้องเลือกเชษฐา ซึ่งเหนือกว่าไชยยันต์ ในด้านความรอบคอบและแผนการตลอดจนชั้นเชิง

“ผมยินดีที่จะมีคุณชายร่วมด้วย ถ้านั่นเป็นความประสงค์ของคุณชายเอง”

นั่นเป็นคำตอบอย่างจริงจัง และง่าย ๆ เช่นเดียวกัน

“คราวนี้เราก็แบ่งพวก แยกหน้าที่กันทำได้ฝ่ายละห้าคนเท่าๆ กันแล้ว...”

เชษฐาว่า หันไปทางน้องสาวอย่างไม่วายกังวล

“น้อย เธอเข้าใจในแผนของพวกเราทั้งหมดแล้วไม่ใช่รี”

“เข้าใจค่ะ น้อยกับไชยยันต์ และอีกสามคน เฝ้ารออยู่ที่นี่ ในขณะที่หัวกระทิทั้งหมดแยกไป ไม่ต้องห่วงทางนี้หรอกค่ะ”

ประโยคหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับหูของรพินทร์ ไพรวลย์ฟังไม่ถนัดว่า นักมานุษยวิทยาสาวพุดออกมาจากจริงใจ หรือความหมายดั่งคำพ้อ เขามองไปทางหล่อนด้วยความรู้สึกกังวล แล้วก็พบตาคุณั้นพอดี

“ถ้าจะพูดถึงมือพรานละก็ ยังเหลือมือชั้นเยี่ยมอยู่ที่นี่อีกคนหนึ่งคือจัน ส่วนเกิดกับเสีย ถึงจะเด็กไปหน่อย ก็ไว้วางใจได้เสมอ แต่ในกรณีนี้บุคคลที่ผมไว้วางใจที่สุดก็คือคุณไชยยันต์ เพราะหน้าที่ของทุกคนไม่ใช่ออกเดินทาง หากแต่คอยระวังรักษาที่มั่นจากการจู่โจม คุณไชยยันต์เป็นนายทหาร จะต้องรู้หลักยุทธศาสตร์และแผนตั้งรับอย่างดีที่สุด”

“เอาเถิดนะ ไม่มีอะไรจะต้องวิตกวิจารณ์ทางด้านแคมป์นี้หรอก...”

ไชยยันต์สอດໂປ່ງມາ

“รับรองว่าจะรักษา ‘ค่ายอลาโม’ นี้ไว้เป็นอย่างดีที่สุด

ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อย การจัดเตรียมตัวก็กระทำกันขึ้นในทันทีนั้น สำหรับฝ่ายห้าคนที่ จะแยก เชษฐาเรียกลูกของบรรจู่ห้าคนที่ให้เป็นปิ่นประจักษ์มือของจันมา โดยทิ้ง .458 ไว้ให้ คัดลูกปรายชนิดเอสจีและ โอ-โอป๊อคล้วน บรรจู่ลงของกระสุนสายเข็มขัด และสำรองอีก 3 กล่องใส่ลงไปในย่ามหลัง ส่วนรพินทร์ก็โยนไรเฟิลขนาดหนักประจำตัวไปแลกกับ .30/06 ซีแซดของเขาสอง ซึ่งมอบให้เกิดใช้ประจำอยู่ เชษฐาก็สั่งให้เงาขาลด .375 คู่มือแลกชั่วคราวกับมัลลิกอร์ .30/06 ที่เสีย

การทำศึกกับสาบเขียว ซึ่งแท้ที่จริงก็คือมนุษย์ป่าเถื่อนหลงสำรวจเผ่าหนึ่งนั้น อาวุธหนักสำหรับใช้ในวัตถุประสงค์ปราบสัตว์ใหญ่หนึ่งหนึ่ย ย่อมเกินความจำเป็น นอกจากหนักแรงแล้ว อำนาจสะท้อนถอยหลังอย่างสูงของมัน ย่อมเป็นอุปสรรคในการที่จะยิงซ้ำได้อย่างรวดเร็วทันการ ทำให้หย่อนความคล่องแคล่วฉับไวลง

ในภาวะเช่นนี้แหละ...ที่ทุกคนนึกถึงคุณประโยชน์ของปืนลูกซองขึ้นมามากครั้งหนึ่ง แต่ก็เป็นที่น่าเสียดายยิ่งนัก ที่หลายกระบอกจำเป็นต้องทิ้งไว้ที่หล่มซ้าง ไม่สามารถจะนำติดตัวมาได้ ทั้งคณะคงมีปืนลูกซองอยู่เพียงสองกระบอกเท่านั้น คือเบราร์วี่นึ่งกึ่งอัตโนมัติที่จันประจำมือ และเรมิงตันแบบปั้มเอ็คชั่น ซึ่งกะหย่นได้รับมอบจากหัวหน้าคณะ ถ้าจะมีอยู่อีกกระบอกหนึ่ง ก็คือซาเวจเก่าคร่ำคร่าของสาบป่า เจ้าพรานชาวตองตู ซึ่งมันไม่อำนวยประโยชน์อะไรให้ได้มากนัก ในวัตถุประสงค์ด้านต่อสู้ ยกเว้นหาอาหาร เพราะมันเป็นปืนเดี่ยวที่บรรจู่ทีละนัดเท่านั้น

บุญคำคว่ำขึ้นมาในครั้งแรก แต่แล้วก็สั่นหัว สมภารใจจะใช้ .375 ที่เคยประจำตัวตามเดิม เพราะไม่รู้จะเปลี่ยนกับขนาดที่เล็กกว่านี้กับใคร นอกจาก .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ดิดสตันยักล้องของคาริน ซึ่งแกไม่ถนัด

แล้วทั้งห้าก็นอนพักเอาแรงทันที เพื่อรอเวลาออกเดินทางเมื่อเดือนขึ้น โดยมอบหน้าที่เวรยามแก่ฝ่ายที่จะอยู่เฝ้าแคมป์

ไชยยันต์กับคารินประสาทแข็งค้างเสียแล้ว สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งสองไม่มีความรู้สึกง่วงเลยจนนิดเดียว นั่งสูบบุหรี่ปรึกษากันเบาๆ อยู่ริมกองไฟ มีเกิด จัน และเส่ย ล้อมวงร่วมอยู่ด้วย เวลาผ่านไปอย่างเข้มข้น ท่ามกลางความเงียบสงัดวังเวงของป่ารอบด้าน จะเหลียวแลไปทางด้านใดมันแควดล่อมไปด้วยความมืดมิดแฝงเลศนัยอันน่าสะพรึงกลัว จักจั่นเรไร และลำสัตว์ที่ออกหากินในเวลากลางคืนจะพากันสงบเงียบกันไปหมด ไฟแลบอยู่เป็นระยะทางสันเขาด้านตะวันตก และมีเสียงคำรามเบาๆ แว่วมา ลมเย็นเฉียบจากด้านตะวันออกเฉียงเหนือกระโชกฮวบฮาบมาเป็นระยะๆ

สามทุ่มผ่านไปแล้ว จาณาพิกาข้อมือของไชยยันต์ ไฟยังเป็นสีดำนีครวกับเอาผ้าผืนใหญ่มาคลุมไว้ ปราศจากแม้แต่ดาวสักดวง ครั้งหนึ่ง มีเสียงอะไรชนิดหนึ่ง หวิดแหลมยาวเยือกโหยหวนแว่วมาตามลม อุปาทานของคารินฟุ้งคล้ายๆ กับเสียงกรีดของมาเรีย ฮอฟมัน ที่หล่อนได้ยินเมื่อเที่ยงวันนี้ ขณะที่เหตุร้ายเกิดขึ้น ไชยยันต์เองก็ยึดตัวลี้มตาโพลงพยายามเงี่ยหู แต่จันผู้นอนเอกเขนกสูบบุหรี่ใบตองแห้งอยู่อีกฟากหนึ่งของกองไฟ บอกมาว่า

“เสียงนกนะ นายทหาร”

ไชยยันต์ถอนใจเบาๆ กรอกบรันดิไล์ปาก แล้วลูบหลังคารินผู้นั่งซิมอยู่ใกล้ๆ กระซิบ

“นอนพักเสียเถิด น้อย จันกับพวกนี้จะผลัดกันอยู่ยามเอง”

คารินก้มตัวลงนอนอย่างว่าง่าย ซักแบล็งก็เกิดขึ้นคลุมตัว แต่ดวงตาทั้งสองยังคงเบิกโพลง

ทันใดนั้นเอง จันผงกหัวชันตัวขึ้น ตาลูกวาว อาการเหมือนจะรู้สึกในความผิดปกติบางอย่าง อดีตนายทหารปืนใหญ่สังเกตเห็น ขยับจะอำปากถาม พรานพื้นเมืองของรพินทร์ก็ยกมือเป็นสัญญาณห้ามไว้ ป้องหูเงี่ยฟังเสียง เกิดและเส่ยก็มีอาการหูฟัง ตาสว่างขึ้นทั้งสองคน ค่อยๆ ดึงตัวขึ้นจากอาการที่นอนอยู่อย่างเข้มข้น

ทั้งสามพรานค่อยๆ ย่องแยกกันไปนั่งฟังเสียงซุ่มสงบอยู่ตามมุมก้นหินรอบด้านโดยไม่พูดคำใดกันเลย ต่อมาจันก็ก้มลงเอาหูแนบกับพื้น แล้วหันมาโบกมือเรียกไชยยันต์ผู้จ้องตาเขม็งแทบจะไม่ยอมหายใจ นักผจญภัยชาวพระนครก็วยไรเฟิลประจำตัวพร้อมไฟฉายย่องกริบคุ่มตัวเข้าไปคุกเข่าอยู่ยังแ่งหิน ที่จันหมอบรอคอยอยู่นั้น

“อะไรอย่างหนึ่ง กำลังย่องใกล้เราเข้ามาทางหมู่หินด้านโน้น”

จันจ่อปากเข้ามากระซิบใกล้หูเขา

ไชยยันต์ใจเต้นแรง ตาเบิกสว่างอยู่ในความมืด มองจ้องไปยังกลุ่มโจดหินที่เห็นเป็นเงาตะคุ่มเรียงรายสูงๆ ต่ำๆ เหมือนภาพปิศาจมานั่งกันอยู่ แล้ววาดลากล้องไรเฟิลเตรียมพร้อม จ้องไปยังทิศทางนั้นกระชับมัน นิ้วแตะรออยู่ที่ไก เวลาเดียวกัน จันก็เอื้อมมือมาฉายไฟฉายไว้ในมือ แต่ยังไม่เปิดสวิตช์

แล้วโสตอันเปิดพร้อมของเขา ก็แว่วเสียงก้องหินปนกรวดบนพื้นที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก ลั่นแผ่วเบาขึ้นครั้งหนึ่ง จากนั้นก็เงียบหายไป

จิงหะนี่เองใครอีกคนหนึ่ง ก็เคลื่อนกริบเข้ามาถูคอกเข่าอยู่อีกด้านของเงาหินที่กำลังคารินนั่นเอง ไรเฟิลประจำมือถือติดมาด้วยแต่วางราบไว้กับพื้น อีกมือหนึ่งกำ .357 ปืนสั้น ที่ดึงออกจากซองข้างเอว หล่นไม่ได้นอนหลับอย่างที่ไชยยันต์คิด และมองเห็นปฏิกิริยาอันไม่ชอบมาพากลของคนเหล่านั้น โดยตลอด จึงถลันลูกตามอย่างรวดเร็วด้วยสังหรณ์ร้าย

“สัตว์ร้าย หรือว่าสาธิตเขียว?”

ไชยยันต์กระซิบถามเบาที่สุด

จันแยกเขี้ยว แล้วส่ายหน้าช้าๆ

“จันไม่รู้แน่ นายทหาร แต่มันมาตัวเดียว โกลีปางของเราเข้ามาทุกที ตอนนี้นั้นหยุด...คงจะอยู่หลังพวงมลัยมือ ตรงก้องหินหมูนั่นแน่ๆ เสียงมาจากทางนั้น”

เกิดและเสีย บัดนี้ก็คลานเข้ามาสมทบทางด้านนั้น แสดงว่าค้นหาที่มาของเป้าหมาย ลึกลับได้เด่นชัด ทุกคนถือปืนในท่าเตรียมพร้อม

“แน่ใจหรือว่าตัวเดียว?”

“แน่ใจ นายทหาร”

“เอาละ คอยฟังเสียงให้ดี แล้วฉายไฟในทันทีที่ที่แน่ใจว่า มันโผล่ออกมาในแนวแสงไฟ”

ไชยยันต์สั่ง ประทับพานท้ายปืนแนบไหล่

จิตใจใหญ่ผ่านไป ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงจมตัวอยู่ในความสงบแฝงเลศนัย

“ทำไมไม่ปลุกพรานใหญ่ ทำไมไม่เตือนให้พวกเราทั้งหมดรู้สึกตัวว่ามันมีอะไรเกิดขึ้น”

คารินคลานแทรกเข้ามาในระหว่างไชยยันต์และจัน แล้วกระซิบถามขึ้นทางเสียง

“ไม่จำเป็น พวกนั้นจะตื่นขึ้นเอง เมื่อเสียงปืนนัดแรกกระเบิดขึ้น”

อีกฝ่ายหนึ่งตอบ โดยไม่ยอมลดปืนลงจากไหล่ในท่าเดิม

และแล้ว ทันทีนั้นก็มียิงนกกลางคืนชนิดหนึ่ง ดังแว่วแทรกความเงียบมาเบาๆ มันดังมาจากกลุ่มหินหมู่ที่หมายตาไว้นั่นเอง

“สาธิตเขียวแน่ มันกำลังส่งสัญญาณอะไรบางอย่างบอกพวกมัน!”

คารินอุทานแผ่วเบาออกมาจากริมฝีปาก

แทนคำปราชัย ไชยยันต์ปาดมือกระทบแขนคารินเบาๆ เป็นการเตือนให้สงบเงียบ จัน เกิดและเสีย พยายามจับฟังเสียงนั้น เหมือนจะหาคำแปล สีน้าอยู่ในอาการงุนงง เสียงดังกล่าวยังคงแว่วต่อมาอีกเป็นระยะ...และมีอยู่เพียงเสียงเดียว ไม่มีเสียงขานรับจากที่อื่น

บัดนั้น เบื้องหลังของคนทั้งห้าที่กำลังชุ่มสวบเตรียมพร้อมอยู่ พวกที่กำลังนอนก็ค่อยๆ ผุดขึ้นทีละคนเหมือนเงาผี รพินทร์ แกงชาย คะหิ้น บุญคำ และเชษฐา แม้กระทั่งช่างปาผู้สะบักสะบอมอยู่ในขณะนี้ ก็ยังรู้สึกตัวด้วยสัญญาณปาชั้นคอขึ้น แต่ก็ต้องนอนราบลงตามเดิม เพราะพรานใหญ่กดศีรษะไว้

ฝ่ายหลังที่เพิ่งจะรู้สึกตัว ก็เข้ามาสมทบกับฝ่ายแรกอย่างไม่มีเสียง แยกย้ายกันเข้ามาประจำตามที่นั่งต่างๆ กลิ่นไอที่ทั้งสิบเผชิญอยู่ในขณะนี้ มันจมอยู่ในปริศนาอันไม่อาจคาดเดาได้ ก่อนที่ใครจะคิดเช่นไรต่อไปนั่นเอง ก้อนหินเล็กๆ ก้อนหนึ่ง ขนาดเท่าหัวแม่มือ ก็ลอยเข้ามาในแนวที่กำลัง กระทบโหดหินปรากฏเสียงขึ้นเบาๆ มันกระดอนมาถูกเข้าของรพินทร์เข้าพอดี พรานใหญ่หยิบขึ้นมาพิจารณา ก็พบว่ามันเป็นก้อนกรวดธรรมดาๆ ก้อนหนึ่ง

เขาเดาว่ากรวดก้อนนั้นขึ้นลงในมืออย่างซึ้งใจ หัวก็ขวมวดย่น สายตาของทุกคนในยามนี้พุ่งมารวมจุดอยู่ที่เขาค้นคว้าด้วยความพิศวงงงวย

มันน่าจะเป็นสัญญาณเรียก หรือเตือนให้รู้สึกตัวอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งส่งมาจากตัวปริศนาในขณะนี้ ลักษณะของมันไม่น่าจะส่อไปในทางร้าย

จอมพรานก็วางกรวดก้อนนั้น กลับคืนไปยังตำแหน่งที่มาของมันทันที มีเสียงกรวดกระทบโหดหินดังแก๊ก แล้วก็กระดอนห่างออกไป ขาดเสียงกรวดก้อนนั้น ทุกคนก็แว่วเสียงการเคลื่อนไหวสวบสวบหลังโหดหินก้อนใหญ่ ได้ยินอย่างถนัด ใกล้เข้ามา พอได้ระยะ ไฟฉายที่เตรียมพร้อมอยู่แล้วไม่ต่ำกว่าสี่ห้ากระบอก ก็สาดลำจ้าประสานกันออกไป

“อย่างไร”

รพินทร์ร้องอย่างรวดเร็ว ทันทีที่แสงไฟสาดไปกระทบเป้าหมาย และเสียงร้องห้ามของสก็ดกันเป็นหลายกระบอกที่เตรียมจะสาดประดังออกไปไว้ได้อย่างหวุดหวิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์และคาริน ผู้ยั้งไว้ทันเพียงเส้นขาดแดง

ร่างอันมีผมกระเชิง ท่อนกลางลำตัวพันไว้ด้วยผ้าเดี่ยว ยืนยกมือป้องหน้าหลบแสงไฟอยู่ริมหินใหญ่ข้างพุ่มไม้ตอนหนึ่ง มองผาดๆ ไม่คิดอะไรกับภูตปาที่ปรากฏตนขึ้น

“เจ้าต้องเหลือใจคนนั้น!”

เชษฐากับบุญคำอุทานออกมาพร้อมกันอย่างตื่นเต้น ทุกคนพลอยตะลึงกันไปหมดเมื่อมองเห็นได้ถนัด

รพินทร์ลุกพรวดขึ้นยืนในทันทีนั้น ส่งภาษาขมออกไปเร็วปรือ ร่างนั้นจึงค่อยๆ เคลื่อนที่เดินตรงเข้ามา จอมพรานสั่งให้ทุกคนที่เอาไฟฉายจับอยู่ในขณะนี้ ดับไฟลงเสีย อิดใจเดียวร่างของ

เจ้าตองเหลือง ซึ่งทุกคนจำหน้าได้ันว่าเป็นคนเดียวกับที่ได้ช่วยให้รอดชีวิตจากสางเขี้ยว ก็เข้ามาถึงเขตชั้นในของแคมป์ ท่ามกลางความประหลาดใจของฝ่ายที่อยู่ในแคมป์ทั้งหมด

“ให้ตายเถอะ! สวรรค์ช่วยมันแท้ๆ ที่รพินทร์ตื่นขึ้นมาทัน...”

ไชยยันตร์ร้องขึ้นแทบๆ จ้องหน้าเจ้าตองเหลืองเขม็ง

“ไม่งั้น พอส่องไฟจะพบตาแรก มันก็ต้องขาดสองท่อนด้วยลูกปืนแน่ เมื่อกี้นี้ก็หวัดไปนิดเดียว ดีแต่ชะงักไว้ทัน ไปยังไงมายังไงกันนี่”

รพินทร์นำเจ้าคนป่าที่เขาเคยช่วยชีวิตไว้ให้รอด ตรงเข้ามาที่กองไฟกลางแคมป์ ทุกคนมุงล้อมชายตองเหลืองผู้นั้น ขณะที่มันพูดจาได้ตอบเร็วปรืออยู่กับพรานใหญ่ ด้วยลักษณะท่าทางอันตื่นกลัวลูกกลนสังเกตุเห็นได้ชัด

กะหย่นส่งเหล้าป่าไปให้ มันรับไปดื่มอย่างกระหาย แล้วปะเนื้ออย่างรมควันอันเป็นเสบียงแห่งที่บุญคำยื่นไปให้อย่างหิวโหยตะกรุมตะกราม ลักษณะอดโสมมาหลายมือ ปากก็ได้ตอบคำถามที่รพินทร์และพวกพรานพื้นเมืองรุมกันซักไปพลาง ตลอดเวลาขณะนายจ้างทั้งสามได้แต่สังเกตอาการทำทีย่างกระสับกระส่าย เพื่อรอการถ่ายทอด

ครูใหญ่ จอมพรานก็หันมาทางขณะนายจ้าง ซึ่งจ้องอยู่ก่อนแล้วอย่างกระวนกระวายที่จะรู้ข่าว กล่าวโดยเร็ว

“เจ้าเกอะมาส่งข่าวให้เรารู้ สางเขี้ยวหมู่หนึ่งประมาณ 9 คน ภายใต้การนำของลูกชายของชูชู หัวหน้าใหญ่ ขณะนี้ซุ่มอยู่บนไหล่ผาห่างออกไปไม่เกินสองสามร้อยเมตรนี่เอง พอพระจันทร์เริ่มขึ้น ลมจะพัดเปลี่ยนทิศ โดยพัดจากมันมาหาเรา มันคอยโอกาสนั้นสูมควันไฟ มียาสะกดให้หลับลอยตามลมมาสะกดพวกเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ พวกเราถูกควันจะหลับเป็นตายกันหมด”

ทั้งสามลืมหินตาโพลง อุทานออกมาอย่างตกใจ

“เป็นความจริงหรือ?”

“มันบอกเช่นนั้นครับ”

“เจ้านี่มันรู้ได้ยังไง?”

“เจ้าเกอะว่าตลอดเวลา มันรู้เห็นการเคลื่อนไหวของสางเขี้ยวและพวกเรานอยู่ทุกระยะ เมื่อตอนบ่าย ก่อนที่สางเขี้ยวจะยกพลเข้าโจมตีเรา มันก็รู้แต่เข้ามาบอกไม่ทัน ต้องหลบหนีเอาตัวรอดไปก่อน การปะทะระหว่างเรากับสางเขี้ยว นับตั้งแต่เริ่มต้นมาจนลงท้ายมันก็เห็น มันบอกว่ากองทัพไอ้ผีดิบส่วนใหญ่ภายใต้บังคับการของชูชูหัวหน้า ถอยหนีบ่ายหน้าไปทางป่าบนอันเป็นหมู่บ้านชมรมที่อยู่ของมันหมดแล้ว เหลือทิ้งไว้แต่ผู้เป็นลูกชายและทหารเอกของมันอีก 6 คน ซึ่งเตรียมวางแผนจะรุมยาสะกดพวกเราคืนนี้ พวกมันปรึกษาวางแผนกันริมโพรงไม้ที่เกอะบังเอิญซ่อนตัวอยู่และได้ยินตลอดหมด มันบอกว่าที่มันหลบรอดสาขตาของพวกสางเขี้ยวมาได้แค่ปลายมุกก็เพราะผี

ของนังที๊ะ ลูกสาวมันที่ถูกฆ่าตายไปแล้วเข้ามาช่วยบังตาให้ และที่มันชุ่มเข้ามาหาเราได้นี้ นังที๊ะก็นำมันเข้ามา มันอดอาหารมาสองวันเต็มๆ แล้ว ขุดแต่หัวเผือกหัวกลอยกิน หลังจากที่แยกกับเราแล้วไม่พบพรรคพวกมันคนไหนอีกเลย สงสัยว่าพวกมันกลุ่มนั้นจะถูกฆ่าตายหมดแล้ว”

“นี่แปลว่าไอ้พวกผีร้ายนั้นยังรอคอยที่จะเล่นงานเราอยู่ใกล้ๆ นี่เองหรือ?”

ไชยยันต์ร้อง เซษฐาก็ชักมาเร็วปรี๊วว่า

“มันรู้หรือเปล่าว่า ขณะนี้มาเรียเป็นอย่างไรบ้าง อยู่ที่ไหน?”

“มันเห็นแต่เพียงไอ้พวกนั้นเอาตัวมาเรียไปด้วย ตอนที่เรายังระเบิดไล่ ลักษณะของมาเรียสลับไม่รู้ตัว ขณะที่เกาะเห็นมันยังไม่ได้ฆ่าหรือทำอันตรายอะไร นอกจากถูกแบกไปเฉยๆ มุ่งหน้ากลับหมู่บ้านของมัน”

“ถ้างั้น เจ้าเกาะควรจะรู้ทิศทางไอ้พวกสาบเจียวเป็นอย่างดีทีเดียว มันจะต้องนำทางให้เราได้!”

คารินพูดโดยเร็ว ตาเป็นประกาย

รพินทร์หันไปส่งภาษากับชายตองเหลืองอีกครั้ง ก็บอกว่า

“มันไม่เคยรู้แน่นอนมาก่อนว่า หมู่บ้านหรือชมรมของสาบเจียวอยู่ที่ไหน เพราะเป็นแหล่งลี้ลับมาก แต่มันก็รับอาสาที่จะนำทางให้แก่เรา มันบอกว่าผีของลูกสาวมันจะเป็นผู้นำทางมัน และมันก็นำทางให้เราอีกทีหนึ่ง แต่ก่อนอื่นผมคิดว่า เราควรคำนึงถึงปัญหาเฉพาะหน้าก่อน ลูกกับพวกมันอีกหกคนอยู่ไม่ห่างจากเรานัก กำลังจะข่องเข้ามา ภายหลังจากที่มันแน่ใจว่าสะกดเราล้มหมดแล้ว”

“มันจะใช้อะไรสะกด โดยเวทมนตร์ผีของมันนะรี?”

เซษฐาเติมไปด้วยความฉงน

“มีหนังสือคถกกฎเขษชนิดหนึ่ง เมื่อเผาให้เกิดเป็นควันโขบไปปลุกคนหรือสัตว์เลือดอุ่นทุกชนิด มันจะมีสภาพคล้ายๆ ยาสูบทำให้วังเวงเหงาหลับไหลไปโดยไม่รู้ตัว ผมเคยรู้จักนิสัยของมันมาก่อนบ้างเหมือนกัน แต่ไม่เคยทดลองหรือพบเห็นกับตัวเอง เกาะมาบอกว่าไอ้พวกสาบเจียวมันใช้วิธีนี้ จึงควรพิจารณาได้ว่ามันจะต้องเป็นความจริง”

“นรก!! นี่ถ้าพวกเราทุกคนเผลอสลบไสลกันไปหมด เพราะถูกยาสะกดของมันเข้ามิจบ แท้กันไปหมดหรือ จะทำยังไงกันต่อไป?”

ไชยยันต์สับถอกออกมาอย่างแค้นเคือง

ทุกคนเจียบกริบไปชั่วขณะหนึ่ง ครั้นแล้ววาระนั้น แงชายผู้สงบนิ่งฟังการหารือในปัญหาคับขันมาโดยตลอด ไม่ได้เอ่ยคำใดเลยก็ไหวตัวขึ้น แสงไฟในกองส่องกระทบตาทั้งคู่เป็นประกายคมวาว แล้วอย่างไม่คาดฝัน ต่างก็ได้ยินเสียงหัวทุมนั้นดังมาว่า...

“ผู้กองเองเคยพูดไว้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มีของมันของมัน พระธาตุคงที่ที่เลี้ยงผมมา ท่านก็พูดไว้เช่นนี้ เพียงแต่ว่าเราจะรู้หรือไม่เท่านั้น”

จอมพรานหันขวับไปจ้องหน้าโดยเร็ว

“แกหมายความว่ายังไง แงชาย”

“หนังคางคกภูเขาตากแห้งเผาไฟให้เกิดควันโขบไปถูกใคร คนนั้นจะหลับเป็นตาย นี่เป็นความจริง แต่หัววานชนิดหนึ่งทูปให้แหลกผสมกับเหล้ายี่ให้ทั่วจุมก ปาก จะช่วยกรองพิษควันสลบนั้น ผู้กองทราบบ้างหรือเปล่า?”

รพินทร์จัน ดาสว่างขึ้น ทุกคนจ้องไปยังแงชายเป็นตาเดียว ด้วยสังหรณ์แห่งความหวัง

“แงชาย นี่แปลว่าเธอรู้วิธีแก้กันอย่างนั้นหรือ?”

คารินร้องถามมาเร็วปรือ

ริมฝีปากเป็นมุมสวยของใบหน้าประหนึ่งหล่อด้วยทองแดงนั้น สยายกว้างออกไปจนเห็นฟัน

“แงชายเคยใช้ยาสะกดชนิดนี้กับกองทหารพม่า เมื่อครั้งยังอยู่ในหน่วยจู่โจมของกองโจรกะเหรี่ยง ถ้าไม่รู้วิธีแก้ก็ใช้ยาสะกดนี้ไม่ได้ เพราะจะต้องถูกเข้าเองด้วย”

“แล้วว่าอย่างงั้น เราจะไปหาจากไหนได้ทันการ?”

หันหน้าคณะถามสวนมาอย่างรีบร้อน

แทนคำตอบ ร่างนั้นลุกยืนขึ้น เดินตรงไปยังที่ย่ำส่วนตัว อีตใจเดียวก็เดินถือหัววานชนิดหนึ่ง ลักษณะกลมแบนเหมือนลูกสะบ้ามีรากรอบตัวเป็นสาย อันขนาดเท่ากำปั้นออกมา เดินกลับเข้ามาขอให้ทุกคนดูโดยไม่กล่าวคำใดทั้งสิ้น

รพินทร์เอื้อมมือมารับไปพิจารณาดูเป็นครั้งแรก แล้วส่งเวียนต่อไปให้คณะนายจ้างเขาตามลำดับ เสียงไชยันต์พึมพำออกมาอย่างปีติว่า

“ให้มันได้แบบนี้ซิ พ่อคุณเอ๊ย!...”

เขษฐาผู้ถือถั่ว รับไปดูเป็นคนสุดท้าย แล้วเหลือบมองพรานใหญ่อย่างขอความเห็นเหมือนจะยังไม่แน่ใจนัก ยื่นส่งคืนไปให้ รพินทร์ก็ครีมีปากพูดแผ่วคำ ขณะที่พลิกกลับไปมาในมือ

“มีวานอยู่ชนิดหนึ่ง พวกคนเรียกในภาษาของเขา แปลออกมาตรงกับคำว่า วานพระอาทิตย์ ลักษณะกลมแบนมีรากเป็นรัศมีออกรอบตัว คุณสมบัติของมันเป็นยากระตุ้นอย่างแรง ทำให้ตาข้าง ไม่่วงไม่เพี้ยน ไม่มีทางจะนอนหลับประสาทหลงได้จนกว่าจะหมดฤทธิ์ของมัน ผมก็ไม่เคยเห็นมาก่อน ได้รับทราบมาจากพรานเก่าๆ เท่านั้น ไม่ทราบจะเป็นวานชนิดนี้หรือเปล่า”

“ถ้ามันสรุปได้เลย ใช่มั้ยล่ะ!”

ไชยยันต์ลงความเห็นมาอย่างมั่นใจ ทันทีที่เขากล่าวจบ

“เราก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น นอกจากจะต้องยอมเชื่อเงาชายในภาวะเช่นนี้”

พรานใหญ่ว่า แลไปทางหัวหน้าคณะ

“เป็นอันว่าเรามีสิ่งป้องกันยาสะกดของมันแล้วครับ โดยฝากความหวังไว้กับเจ้าวานประหลาดอันนี้”

เชษฐาตาเป็นประกาย มองหน้าทุกคนที่ล้อมวงประชุมเครียดอยู่

“มันจะต้องเข้ามา เมื่อแน่ใจว่าพวกเรากลับกันหมดแล้ว...”

เขาพูดอย่างใคร่ครวญระมัดระวัง ตาหริ่ง

“เหมาะที่สุดแล้ว ดักเอาตัวลูกชายหัวหน้าใหญ่ของมันให้ได้ ถ้าเราได้ตัวมันขณะที่ยังมีชีวิต ก็พอมองเห็นเส้นทางที่จะติดตามเมย์ได้ หรือคุณเห็นยัง?”

“ครับ นั่นเป็นวิธีเดียวที่เราเห็นความหวัง”

รพินทร์ก้มศีรษะ แล้วโยนวานไปให้เงาชาย ออกคำสั่งโดยเร็ว

“จัดการตามวิธีของแก ให้พวกเราทุกคนเร็ว”

เงาชายรับวานไปใช้มีดฝานออกเป็นชิ้น แจกจ่ายให้จนครบคน แล้วทุบแหลกเป็นฝอย เอาเหล้าป่าของกะหยิ่นเกล้าผสมจนชุ่ม ขยี้ตะเลงลงที่บริเวณจมูกและริมฝีปากเป็นตัวอย่างให้ดู

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น ทุกคนก็ปฏิบัติตามโดยเร็ว แม้กระทั่งช่างป่าผู้ยังคงอยู่ในฐานะคนป่วย และเจ้าเกาะ ชายตองเหลืองที่ลอบเข้ามาส่งข่าว กลิ่นของวานประหลาดฉุนเฉียวชวนคลื่นเหียนอย่างไรบอกไม่ถูก เหมือนวานหางตะเข้ แต่ก็พอจะทุเลาลงไปด้วยการดับของเหล้าป่า ที่ใช้เคล้าผสมก่อนที่จะขยี้ตะเลงทั่วปากจมูก

“อย่าเพิ่งปล่อยเจ้าเกาะแยกออกไปไหนตามลำพังเสียก่อน ให้มันรวมกลุ่มอยู่กับเราในนี้”
เชษฐาสั่ง

พรานใหญ่ส่งภาษากับชาวป่าอีกครู่เดียว ก็ถ่ายทอดข้อความให้ฟังว่า

“แผนการของไอ้พวกนั้น เท่าที่มันแอบได้ยินก็คือ หลังจากแน่ใจว่าพวกเราถูกควั่นสะกดกลับกันหมดแล้ว มันจะย่องเข้ามาฆ่าพวกเราให้หมด ยกเว้นผู้หญิงคนเดียว...ที่มันจะเอาไปด้วย”

ทุกคนหันขวับไปมองคูคารินเป็นตาเดียว ก็เห็นน้องสาวใจเด็ดของหัวหน้าคณะหัวเราะคุ้ยเขี่ยมืออยู่ในลำคอ ตาลุกวาว

“บอกเจ้าต้องเหลือใจว่า ขอบใจที่มันเข้ามาบอกให้รู้ตัวเสียก่อน ไม่เสียแรงที่เราช่วยชีวิตมันไว้”

“ลูกชายของหัวหน้าเผ่าชุ่มมองนายหญิงมาหลายวันแล้ว มันพอใจนายหญิงมาก มันคิดที่จะลักพาเอาตัวนายหญิงไปให้ได้ และเฝ้าตามทุกระยะ”

เกาะพุดกับหล่อน โดยผ่านรพินทร์

“ทำไมไม่ส่งผู้ใหญ่มาสู่ขอ วางแผนล่ครวญกันอย่างนี้ไม่ดี”

ไชยยันต์ต้องมีอารมณ์ขันไม่ได้ และมันก็ได้ผล ทุกคนหัวเราะ แม้แต่เจ้าตัวนักมานุษยวิทยาตัวเอง เกาะไม่รู้เรื่องเพราะรพินทร์ไม่ได้แปลคำปรารภแบบหน้าตายของไชยยันต์ให้มัน เสียใจคิดนายทหารปืนใหญ่บ่นพึมพำต่อมาเบาๆ อีกว่า

“สงสัยจะชุ่มคูหมอดารินตอนอาบน้ำในห้วย แล้วก็ไม่รู้ใช้กล้องติดเทเลโฟโต้ถ่ายภาพไว้บ้างหรือเปล่า”

ดารินเหวี่ยงพลักเข้าไปหักกลางหลัง กระชิบเสียงขุ่นๆ

“จะตายในวินาทีใดก็ไม่รู้ ยังอุตส่าห์ตัดออกอีกหรือ?”

เพื่อนชายชักไหล่ ยิ้มเลียนๆ

“ก็ ขอตลกไว้ก่อนละ ฉันชอบตายหน้ายิ้ม ไม่ชอบตายหน้าเศร้า จำไม่ได้หรือที่เขาว่าเป็นการง่ายยิ้มได้ไม่ต้องฟัน เมื่อชีพขึ้นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์ แต่คนที่ควรขมขื่นกัน ต้องใจมันยิ้มได้เมื่อภัยมา ฉันถือคตินี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

คำพูดของชายต้องเหลือใจที่รพินทร์แปลออกมา ทำให้ความคิดชนิดหนึ่งแวบไปในสมองของเชษฐา แล้วสีหน้าเขาก็เริ่มมีแววแห่งความหวังขึ้น

“ถ้าเจ้าเกาะมีความหมายในคำพูดเช่นนั้นจริง ผมก็เชื่อ มาเรียน่าจะยังมีชีวิตรอดอยู่ได้”

แนวความคิดเช่นนั้นของหัวหน้าคณะ เรียกความสะดุดใจของทุกคนขึ้นมาทันที ไชยยันต์เอ่ยถามมาโดยเร็วว่า

“ลองถามเกาะดูรพินทร์ ว่าสาธเชียวมันจะเอามาเรียกแหะอกกินเป็นอาหารเหมือนอย่างนั่งเฒ่า ลูกสาวของมันโดนมาแล้วหรือไม่”

รพินทร์ถาม ก็ได้คำตอบแปลออกมาเป็นสำนวนประสานบ้านป่าว่า

“เกาะว่า ชูชู หัวหน้าเผ่าคงไม่ฆ่าหญิงผิวขาว แต่เอาไปทำเมียเพราะหญิงผิวขาวเป็นคนสวย มันไม่เคยพบเห็นมาก่อน...”

แล้วเจ้าต้องเหลือใจก็หันไปจ้องพิจารณาดาริน ซึ่งมีออกมาว่า

“นายหญิงผู้งามเหมือนนางไม้นี้ก็เหมือนกัน พวกมันไม่คิดจะฆ่ากันอย่างหญิงชาวป่าเผ่าอื่นๆ มันอยากได้ไปเป็นเมีย พ่อเอาคนหนึ่ง ลูกจะต้องเอาอีกคนหนึ่ง แต่พวกผู้ชายมันจะจับฆ่ากินหมด”

“นี่เป็นความคาดคะเนของเจ้าเกาะครับ เป็นความจริงแค่ไหนเราก็คงไม่ทราบ”

พรานใหญ่บอก

“มันน่าจะมีเค้าความจริงควรเชื่อได้มากทีเดียว...”

หัวหน้าคณะกล่าวภายหลังนั่งคิด

“ถึงอย่างไรสาธิตก็ยังเป็นมนุษย์ที่มีอารมณ์และความรู้สึกในด้านเพศเยี่ยงวิสัยมนุษย์ มาเรียเป็นผู้หญิงสาวผิวขาวรูปสวย ต่อให้มันดูกระหายเลือดชอบกินคนเป็นอาหารเช่นไรก็ตาม มันก็ไม่น่าจะฆ่าหั่นในวัตถุประสงคนี้ได้ลงคอ ตราบใดก็ตามที่มันยังมีสัญชาตญาณทางเพศอยู่ ผมว่าเจ้าเกะน่าจะคาดการณ์ได้ถูกต้องแล้ว”

“ภาวนาให้มันเป็นอย่างนั้นจริงเถิด หนทางที่เราจะช่วยชีวิตเมย์ย่อมจะมีมากขึ้น” ไชยยันต์ว่า

ทันทีนั่นเอง ชายเผ่าตองเหลืองก็เงยหน้าขึ้น สายจุมกร่อนไปมาในอากาศพร้อมกัน ทุกคนต่างก็รู้สึกว่ามีกลิ่นขมๆ ชนิดหนึ่งไชยแผ่วเบาบางมาตามลม เหมือนกลิ่นผมหรือกระดูกไหม้ กลิ่นนั้นกระทบมานประสาทดันขึ้นทุกครั้งเมื่อลมพัดผ่านมา

“เตรียมตัว มันสูมควันสะกดเราแล้ว!”

รพิทรีบออกอย่างรีบร้อน พร้อมกับหันไปกำชับสังคนของเขา ตามแผนซึ่งได้นัดหมายกันไว้แล้ว แล้วพูดเร็วปรือกับคณะนายจ้างของเขาเป็นประโยคสุดท้าย

“เข้าประจำที่ ทำเป็นนอนหลับได้แล้วครับ สังเกตเจ้าตัวที่ปักขนนกสีดำไว้บนศีรษะ นั่นคือลู ลูกชายหัวหน้าเผ่า เราจะจับเป็นเจ้าลูไว้เพียงคนเดียว นอกนั้นฆ่าให้หมด สัญญาณลงมือฟังจากผม”

ไม่มีใครเอ่ยคำใดกันอีกทั้งสิ้น ต่างแยกย้ายกันเข้าประจำที่นอน ซึ่งวางจุดไว้อย่างเหมาะสม สำหรับเป็นกับดักฝ่ายที่จะยอมเข้ามาชนิดไม่เปิดโอกาสให้หลุดรอดไปได้เลย การรู้กำลังของฝ่ายตรงข้ามล่วงหน้ามีอยู่จำนวนเท่าใด ยิ่งทำให้สะดวกขึ้นต่อการรับมือในระยะประชิดตัว อันจะเกิดขึ้น

นายจ้างทั้งสามล้มตัวลงนอนที่เดิม ปีนยาวางแนบกายพร้อมที่จะหยิบฉวยขึ้นมาได้ทันที แต่ในมือของแต่ละคนที่ซุกอยู่ภายใต้คลุมของเบตังเกิด กำป็นสันประจำตัวไว้นั่น คะหย่นนอนดักอยู่ทางด้านศีรษะ แงชายสกดเป็นร้วอยู่ทางปลายเท้า รพิทเป็นเป้าเด่นล่อตาอยู่ข้างกองไฟ นอกนั้นนอนเรียงรายอยู่ในรัศมีรอบๆ ส่วนเจ้าตองเหลืองเกะ แอบเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในซอกหินที่นักสำรวจป่าสองผิวเมียผู้เคราะห์ร้ายเคยใช้เป็นที่พักนอน

แล้วทุกคนก็สงบนิ่งไม่ดิ้นกาย เหมือนจะหลับสนิท รอคอยเวลาสำคัญที่จะเข้ามาถึง ด้วยใจอันเต็มแรง

กลิ่นขมๆ ที่ลอยตามลมมานั้น ทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ จะเป็นด้วยกำลังใจอันแน่วแน่ ที่ต่อสู้กับอำนาจความว่างเหงาหวานอน หรือจะเป็นเพราะฤทธิ์วุ่นของเงาชายขลุ่ยจนมุกไว้ก็ไม่ทราบได้ ทุกคนมีประสาทตื่นพร้อมอยู่ตลอดเวลา โดยไม่มีใครหลับลงแม้แต่คนเดียว

เวลาผ่านไปอย่างเข้มข้น ท่ามกลางความเงียบ

กาลมันจะล่วงเลยไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ เดือนแรมจิด เริ่มจะโผล่พ้นทิวไม้ สาดแสงซีดๆ ลงมาแอบแน่วป่า เค้าฝนหมดไปแล้ว เห็นดาวทอแสงอยู่ระยิบ นกสุกร้องเป็นจังหวะอยู่บนยอดคางเหวือดินเขา ครั้นแล้ว เสียงการเคลื่อนไหวอันเกิดจากกิ่งไม้สั่นกระทบ และก้อนกรวดพลิกก็แว่วใกล้เข้ามาอย่างเข้มข้น

คารินสะกิดแขนพี่ชาย แล้วก็รู้สึกในฝ่ามืออบอุ่นของเชษฐาที่กุมมือหล่อนไว้บีบเบาๆ ไชยยันต์นั้นกรนกรอกอยู่เป็นจังหวะ แต่มีเสียงกรีกल้นขึ้นเบาๆ มาจากใต้ผ้าคลุม มันเสียงจางนทของ .44 แม็กนัมแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่น ที่ถืออยู่ในมือ

ต่อมอีกอึดใจใหญ่ๆ จากม่านตาที่หรีดแคบจับสังเกตอยู่ของทุกคน เงาดำๆ เหมือนภูตผีก็ค่อยๆ โผล่ออกมาจากหลังโศดหินที่ขึ้นแควดล้อมสลบซับซ้อน ทีละเงาสองเงา จากทิศทางต่างๆ รอบด้านนับได้เจ็ดคน ตามจำนวนที่เจ้าเกาะมารายงานไว้ล่วงหน้าไม่มีผิด

มนุษย์สี่สิบจำนวนนั้น พวกมันเคลื่อนไหวใกล้บริเวณที่พักนอนเข้ามาอย่างเงียบเชียว แสงไฟกองใหญ่กลางแคมป์ที่ก่อไฟ สาดกระทบตามใบใหญ่ช่วงสั้นลักษณะคล้ายๆ ง้าวที่มันถือ แลเป็นเงาวิบ สารรูปและท่าทางในการย่างสามขุมของเข้ามาของพวกมัน ดูไม่ผิดอะไรกับลิงทโมน ไม่มีเสียงพูดนอกจากมือที่โบกแทนสัญญาณบอกความหมาย

แล้วสองคนชุดแรกที่ขอย่นำเข้ามาก็หยุดยืนค้ำอยู่เหนือร่างของบุญคำ ผู้นอนขดตัวตะแคงอยู่ในแถวนอกสุด ก็ลงจ้องพิจารณาอยู่อึดใจจะรอยจะชะงัดใจ เชื้อมันในอำนาจยาสะกดของมัน จึงไม่แสดงท่าว่าจะสนใจจะวังตัวกับเหยื่อที่มันคิดว่าสลบไสลนัก ออกเดินสำรวจไปยังคนอื่นๆ ต่อไป พวกที่ตามติดเข้ามาก็แยกย้ายกันเดินตรวจไปรอบๆ ราวกับแคมป์พักนอนของคณะชาวเมืองจะเป็นถิ่นของมันเอง

แล้วร่างสูงใหญ่กำยำมีขนนกสีดำปักอยู่ที่แถบคาดศีรษะ ก็ปรากฏให้เห็นในสายตาครึ่งปิดครึ่งเปิดของรพินทร์ ไพรวลัย เขาไม่สนใจกับเจ้าบริวารอื่นๆ ของมัน นอกจากคอยหมายตาตามการเคลื่อนไหวของร่างนั้นอย่างระมัดระวังเพียงร่างเดียว เจ้าตัวหนึ่งมายืนชะเง้อคูลหน้าเขาใกล้ๆ จนได้กลิ่นสาบสางเหมือนสัตว์ป่าอย่างถนัด แวบเดียวมันก็ผละไปดูคนอื่นๆ อีกอย่างวางใจ

เจ้าหัวหน้ายืนเด่นอยู่กลางบริเวณ กวาดตาอันพองถนของมันไปรอบๆ เหมือนจะค้นหา แล้วก็มาหยุดชะงักอยู่ที่นักมานุษยวิทยาสาว ผู้นอนอยู่ในระหว่างขนบของเชษฐาและไชยยันต์ ตาของมันเป็นประกายวาวราวกับเสือ ริมฝีปากหนาเสยะออกอย่างพึงใจ แล้วก้าวข้ามร่างของเงาอย่างเข้มข้น ตรงเข้าไปหยุดยืนจ้องพิจารณาในระยะใกล้อยู่ทางด้านปลายเท้า บริวารอีกสามคนของมันก็เคลื่อนเข้าไปล้อมวงมุงอยู่

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ในขณะที่มองเห็นภาพเบื้องหน้านั้นอย่างถนัดนี้ที่สุด ทุกคนกลับลมหายใจ ยังไม่อาจเคลื่อนไหวปฏิบัติการอย่างใดลงไปได้ เพราะรอคอยสัญญาณจากรินทร์ อยู่ตามที่นัดแนะไว้

แล้ววินาทีสุดท้ายแห่งการรอคอยก็มาถึง เมื่อเจ้าหัวหน้าน้ำอย่างสามขุมอ้อมไปทางด้านศีรษะของบุคคลทั้งสาม ในขณะที่อีกสองคน เงื่อหอกอันแหลมคมขึ้นสองมือชูเหนือศีรษะ หมายถึงจะกระหน่ำลงไปบนยอดดอกของเชษฐาและไชยยันต์คนละคน

“ฆ่ามัน!”

เสียงพรานใหญ่ที่ตะโกนก้องขึ้น เข้าไปเสียแล้ว บุคคลที่ตัดสินใจก่อนเขาคือคารินตามเคย หล่อนยิงทันทีที่เห็นเจ้าคนซึ่งยืนขนบอยู่ข้างพี่ชายเงื่อหอกขึ้น เป็นการยิงทะลุผ้าแบลิ่งเกิดที่คลุมอยู่ออกมา เสียงกระสุนปืนระเบิดกลับเสียงของพรานใหญ่หมดสิ้น

มันหมุนผละไปราวกับกังหัน แล้วล้มคว่ำลงทันทีที่หอกกระเด็นหลุดมือ โดยไม่มีเสียงร้องแม้แต่คำเดียว

ปริบทาที่ติดตามมานั่นเอง ปืนที่พร้อมอยู่แล้วในมืออื่นๆ ก็ประสานกึกก้องขึ้นแทบจะเป็นเวลาเดียวกัน สุดแต่เป้าหมายที่แต่ละคนกำหนดไว้ก่อน อีกห้าคนที่แยกย้ายกันยืนเกาะอยู่ทั่วบริเวณแคมป์ ผงะหายเป็นระนาวพร้อมกับเสียงร้องอย่างตกใจระคนเจ็บปวด สองสามคนชวนเชไปมา พยายามจะเงื่อดาบพุ่งเข้าใส่คนที่อยู่ใกล้มันมากที่สุด แต่แล้วก็กระดอนถอยหน้าถอยหลัง เพราะแรงผลักของหัวกระสุนที่พุ่งเข้าใส่อย่างเฉาจนจากทิศทางต่างๆ ก่อนที่จะหล่นลงไปนั่งสนิท เลือดทะลักโครมอยู่กับพื้น

เชษฐาไม่ได้ยิงแม้แต่คำเดียว ทันทีที่น้องสาวระเบิดกระสุนนัดแรกขึ้น เขาก็คิดตัวดีลังกา กลับจากท่าที่นอนอยู่พุ่งเข้าใส่เจ้าตัวหัวหน้าที่กำลังยืนตะลึงในเหตุการณ์ ซึ่งมันคาดไปไม่ถึงชั่วขณะ อึ้งมือซ้ายอันเหนียวแน่น ขยุ้มขมับเข้าที่ข้อมือข้างกำดาบของมัน หมัดขวาก็ยิงโครมสุดแรงเกิดเข้าที่ปลายคางอันกว้างใหญ่แข็งแรงนั้น เสียงผัวะสนั่น มันผละหน้าเริด กระดอนลงไปมือติดค้างอยู่กับพื้น

แต่ปริบทานั้นเอง ก่อนที่เขาจะโผนเข้าตะครุบตัว มันก็ทะยานขึ้นมาด้วยความทรหดและพละกำลังผิดมนุษย์มนา มุดหัวพุ่งเข้าวิดกลางลำตัวพร้อมแผดเสียงร้องลั่นออกมา เชษฐาเสียหลักกระเด็นตามแรงปะทะนั้นชนกับร่างของไชยยันต์ ซึ่งกำลังตะเกียกตะกายจะลุกขึ้น ล้มระเนระนาดไปด้วยกัน เจ้าบุตรชายของหัวหน้าเผ่ากินคนเผ่นข้ามคนทั้งสองอย่างรวดเร็ว แต่ก็ต้องล้มกลิ้งลงคำรบสอง เพราะแวงซวยรวบขาไว้ทันด้วยความเร็วพอๆ กัน มันแผดเสียงคำรามลั่น ฟัดกับเจ้าคนใช้ชาวคงร่างยักษ์ กลิ้งไปกับพื้นอย่างครุ่ย ไรเท้าจะดูไม่ทัน แวงซวยยังไม่สามารถที่จะจับไว้ได้นัดมือ นอกจากปะทะติดพันขลุมนอยู่เช่นนั้น

จังหวะนี้เอง คะหยิ่นก็โผนเข้ามาสมทบอีกแรงหนึ่ง แต่เจ้าหัวหน้าบ้านหล่มช้างตัวใหญ่ เสียเปล่า การต่อสู้แบบมือเปล่าของมันไม่ได้เป็นประสาเอาเลย นอกจากวิธีรวบรัดตัวและหมายถื่น คออย่างเดียว ยิ่งทำให้กะกะแงงเข้าไปอีก

ก่อนที่จะเซฐฐาจะตั้งตัวติดพร้อมกับไชยยันต์ มันก็สะบัดคนทั้งสองกระเด็นออกไป แล้ว ออกเล่นเตลิดราวกับเสือเผ่น ชนกับบุญคำกับเกิดที่สวนเข้ามาล้มลงทั้งสองคน

จันวิ่งปราดไปคอยสกัดอยู่ทางขวา ในขณะที่เสกก็ขวางอยู่ทางด้านซ้าย มันชะงัก พะว้าพะวัง เพราะพบกับดาบขาววับที่ทั้งสองแวงคอยที่อยู่ จังหวะชั่วเสียววินาทีนี้เอง ดารินก็ส่อง ปากกระบอก .357 ของหล่อนไปยังด้านนั้น แต่ไชยยันต์โผนเข้ากดมือไว้ได้ทัน ตะโกนห้ามเสียง หลง

“อย่า! เราต้องการมันเป็นอย่างยิ่ง!”

เจ้าฐ ผู้เปรียบเสมือนพยัคฆ์ร้ายในวงล้อม แผลเสียงคำรามก็ก้องขึ้นอีกครั้งหนึ่ง พลัง คัดสินใจจึงตะลุยไปยังปากด่าน ที่จะนำไปสู่ลำห้วยที่มันเห็นปลอดว่างอยู่

วูบเดียวนั่นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็พรวดออกมาจากหลังก้อนหินด้านนั้นทันควัน ตัวคเสียด้วยพานท้ายไรเฟิลอย่างถนัดถนี่ เสียงดังพล๊วะเข้าที่ขากรรไกร ร่างอันกำยำประเปรียวนั้นร้อง ออกมาไม่เป็นภาษา หัวซุนถลาล้มลงกลิ้ง พรานใหญ่โจนตามติดเข้ามาอย่างรวดเร็ว เตะสุดแรงเกิด ซ้อนเข้าที่ลิ้นปี มันผงะตามแรงชู้ตนั้นไปอีกครั้ง แงซายก็เข้าถึงตัวทางด้านหลัง ช่วงแขนอัน แข็งแรงปานปลอกเหล็ก ตัวดร็ครอบคอไว้กระชาจนหน้าแขนตัวแอ่น ต่อให้เรียวแรงปาน กระทิงเช่นไร เจ้ามนุษย์กินคนก็สิ้นฤทธิ์เดชที่จะสำแดงได้อีกต่อไปแล้ว ภายใต้การล็อกคออัน มั่นคงแข็งแรงนั้น คาเหล็ก สองมือฟัดฟาดตะกายอากาศอยู่ไปมา มีเสียงครอกๆ อยู่ในลำคอ ปาก อ้ากว้าง

“ระวัง มันจะคอหักตายเสียก่อน!”

เขาร้องเตือนมาละล้าละลัก

แงซายปล่อยแขนที่รัดคอออก แล้วประเคนสันแขนลงไปชนคอต่อด้านหลังของมันอย่าง รวดเร็ว ปรากฏเสียงพลັกสนั่น

มนุษย์ผิวดิบชีวิตสุดท้ายที่ไม่ได้ตกเป็นเหยื่อลูกปืน คะมำหน้าลงไปคว่ำอยู่กับพื้น แน่ใจ หมดฤทธิ์ไปในทันทีนั้น

แล้วแงซายนั่นเอง...ที่จัดการมัดแขนมันไว้หลังไว้ด้วยเชือกในลอนประจำตัว ที่เตรียม ไว้พร้อมแล้ว คะหยิ่นก็เข้ามาช่วยมัดเท้าทั้งสองติดกัน ในขณะที่คนอื่นๆ กรูเข้ามามุงล้อมอย่าง ตื่นเต้น

“เรียวแรงมันยังกะยักษ์ พับฝ่าเถอะ รพินทร์ชดด้วยพานท้ายปืนเมื่อตะกี้ เป็นคนธรรมดา ก็คอหักไปแล้ว”

ไชยยันต์พูดหอบๆ เซฐฐาทรุดตัวลงพลิกร่างของมันหงายขึ้นสำรวจโดยเร็ว

“ก็ยังไม่แนเหมือนกัน...น้อย! ช่วยคุณน้อยซิ ใช้น้ำพออยู่ไหนไหม?”

ประโยคหลังเขาเงยหน้าขึ้นบอกน้องสาว

คารินสอดปิ่นเข้าไปในห้องข้างเอว แล้วทรุดตัวลงตรวจอาการของเจ้านุชยัณคน ซึ่งมองผาดๆ เข้าชั้นตริทูต เพราะการสกดจับแบบคู่มือของพรานใหญ่และเงาชาย หล่อนจับน้ำมันประคองไว้บนฝ่ามือ สะบัดเหวี่ยงทอดลองไปมาดูว่าคอกหักหรือไม่ ตรวจบาดแผล สังเกตอาการหายใจ และจับชีพจรอีตี่ใจใหญ่ก็ลุกขึ้น

“รดน้ำลงไปทีน้ำมัน ประเดี๋ยวก็ฟื้นเอง” หล่อนสั่ง

เกิดก็วิ่งไปเอากระบอกรรจุน้ำอันเย็นเฉียบราวกับแช่น้ำแข็ง เพราะอากาศกลางดึก มาขยับเทราลงไปบนใบหน้าของร่างที่นอนหงายเหยียดยาวอยู่ แตรพิณทร์เอามือกั้นไว้ก่อนออกคำสั่งกับเงาชาย ให้ตรวจสอบเชือกที่มัดมือและข้อเท้าของมันเป็นอีกครั้ง เพื่อความแน่ใจว่ามันคงแข็งแรงดีที่สุดแล้ว จึงพยักหน้าเป็นความหมายกับเกิด

น้ำทั้งกระบอกรก็เทราลงไปบนใบหน้านั้นช้าๆ ทุกคนถอยห่างออกไปเล็กน้อยอย่างระวังตัวคุมเชิง นอกจากเงาชายและคะหยิ่นซึ่งคุมอยู่ทางด้านศีรษะ

ทรวงอกของมันเป็นขยับขึ้นจากการหายใจแรงๆ ต่อมาก็สำลัก และเริ่มมีอาการเคลื่อนไหว น้อยๆ อีกอีตี่ใจเดียวก็ลืมตาโผล่ขึ้น

เพียงพริบตาแรกที่แลเห็นคณะทั้งหมดรายล้อมอยู่ อาการของมันก็ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่าที่ติดกับ เจ้าสาบเขียวแผดเสียงคำรามขึ้นอย่างดุร้าย คืบสะบัดอย่างสุดฤทธิ์ จนตัวหมุนกลิ้งไปมาอยู่กับพื้น แต่อันเนื่องมาจากมือที่ถูกมัดไว้หลังและข้อเท้า ก็ตรึงติดกันด้วยจึงทำให้มันช่วยตัวเองอย่างไรไม่ได้เลย นอกจากการแตกไถเหมือนปลาที่ถูกวิดน้ำขึ้นมานบนบก

คะหยิ่นกรากเข้ามาง้างเท้าขึ้น หมายถึงจะซ้ำ แตรพิณทร์ร้องห้ามไว้เสียก่อน

ทุกคนยืนดูการออกกำลังดิ้นรนของมันเงียบๆ จนกระทั่งหมดแรงไปเอง นอนตะแคง หอบหืดโคร่งบาน คงมีแต่ดวงตาอันแข็งกระด้างเท่านั้น...ที่เบิกโผล่ลู่ควาว จ้องไปยังทุกคนอย่างประสงคร้าย

แล้วพรานใหญ่ก็ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขาพยายามใช้ภาษาชาวเขาทุกแขนงพูดติดต่อกับมัน แต่ดูปราศจากผลโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นภาษาชาวเขาเผ่าใดเท่าที่พอจะพูดได้ เจ้าสาบเขียวไม่แสดงท่าว่าเข้าใจความหมายทั้งสิ้น มันได้แต่ส่ายเขี้ยว ถลึงตาอยู่เท่านั้น

ก่อนที่รพิณทร์จะสิ้นความพยายาม และเรียกกะเจะชายต้องเหลืองเข้ามานั่นเอง เงาชายก็กล่าวขึ้นกับเชลยอย่างเข้มชัดชัดเจน เป็นภาษาว่า

“เรารู้ว่าเจ้าชื่อตุ เป็นลูกของซุซุ หัวหน้าเผ่า”

มนุษย์ผีดิบเหลียวขวับไปทางเงาชายทันที แว่ดาสว่างวาวบ่งให้ทราบว่ามันเข้าใจภาษาว่าได้เป็นอย่างดี

“พวกเจ้าทั้งหมดจะต้องตาย อย่างนี้ก็จะรอดไปได้!”

มันตะคอกสวนออกมาด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาว่าเช่นเดียวกัน

รพินทร์ก็มองเห็นความหวังขึ้นมาในทันทีนั้น เมื่อรู้ว่าเจ้ามนุษย์ร้าย สามารถใช้ภาษาว่า
ได้โดยที่เขาลืมไปหมด ไม่ได้ทดลองใช้พูดติดต่อกับมัน จนกระทั่งเงาชายนำทางขึ้น จอมพเนจร
ไม่ได้เอ่ยคำใดกับมันอีก เหลือบมาที่พราณใหญ่เหมือนจะปิดหน้าที่เจรจาให้แก่เขา

“เจ้าต่างหากที่จะต้องตาย ไม่ใช่พวกเรา!”

เขาตอบคำมันแทนเงาชาย ด้วยภาษาป่าเถื่อนแขนงนั้นอย่างคล่องแคล่ว แต่น้ำเสียงดูดัน
เหี้ยมเกรียม

“แต่เราจะไว้ชีวิต ปลอ่ยให้เจ้ารอดไป หากเจ้ายอมทำในสิ่งที่เราต้องการ”

ลูเบี่ยนสายตาอันน่ากลัวของมันมาจับอยู่ที่รพินทร์ นิ่งไปครู่ก็แยกเขี้ยว

“ท่านต้องการอะไร?”

“เจ้ารู้ดีอยู่แล้ว พวกเจ้าคิดการชั่วร้ายมาก เข้าใจดีทำร้ายคณะเรา แล้วยังบังอาจลักพาเอา
ผู้หญิงของเราไปคนหนึ่ง เราต้องการผู้หญิงชาวคนนั้นกลับคืนมาโดยปลอดภัย เจ้าต้องช่วยเราให้ได้
ตัวผู้หญิงชาวคนนั้นมาแล้วเจ้าก็จะปลอดภัยเช่นเดียวกัน”

ลูกชายหัวหน้าเผ่ากินคนหัวเราะด้วยเสียงคำรามอยู่ในลำคอ แล้วสั่นหน้าโดยแรง

“ไม่มีทาง! อย่าหวังที่จะได้หญิงสาวคนนั้นกลับคืนมา พวกท่านนั้นแหละ เร่งระวังตัวให้
ดี ความตายกำลังใกล้เข้ามาแล้ว จะไม่มีใครเหลือรอดไปได้แม้แต่คนเดียว”

กะหย่นผู้เป็นอีกคนหนึ่งที่ฟังภาษานั้นเข้าใจ คำรามลั่นออกมาอย่างเดือดดาล ขยับตัว...
แต่เชษฐาผู้พอจะอ่านอะไรได้เลาๆ เหนียวไหล่ปรามไว้เสียก่อน ภายหลังที่เงาชายแปลออกมาให้
คณะเจ้านายทราบ ไชยยันต์ก็จู้ปากเบาๆ

“ไอ้นี้ร้าย คุณว่ามันไม่กลัวเราเลย”

“แต่เจ้าจะต้องตายก่อน!”

รพินทร์บอก

ลูเผดเสียงหัวเราะ ท่าทีของมันเต็มไปด้วยความเย้ยหยันไม่พรั่นพริ้ง

“ในป่าใหญ่ ไม่มีเผ่าใดจะยิ่งใหญ่มีอำนาจกว่าสางเขี้ยว อินคาให้ฤทธิ์อำนาจแก่เรา ให้เรา
เป็นผู้กินชีวิตทุกชีวิตในป่า เราไม่กลัวความตายเพราะเราตายแล้ว เราเกิดได้ทันทีเพื่อกลับมาฆ่า
ศัตรู”

“อินคาที่เจ้าว่าคืออะไร?”

“รูปบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา เป็นเทพเจ้าผู้สั่งให้เราทำทุกอย่างตามประสงค์”

“อินคาช่วยเจ้าไม่ให้เจ็บปวดก่อนจะตายได้หรือไม่?”

“อินคาช่วยเราได้ทุกอย่าง”

“เช่นนั้นดีแล้ว เจ้าจะเห็นว่าอินคาช่วยเจ้าได้จริงหรือไม่”

รพินทร์ออกคำสั่งกับคนของเขาในทันทีนั้น

จิตใจเดียว คะหยื่นกับบุญคำก็สอดไม้คานหาบเข้าไปในระหว่างมือและเท้าของเจ้ามนุษย์กินคน ผู้นับถือเทวรูปอินคา แล้วยกหัวขึ้น สภาพของมันจึงมองดูไม่ผิดอะไรกับการมัดหาบสัตว์อย่างที่มีมันเคยใช้มัดและหามเหยื่อของมันมาแล้ว ไม้คานอันนั้นถูกหามไปวางพาดกับสลักไม้งามสองอัน ซึ่งทำไว้สำหรับย่างเนื้อสัตว์

ร่างของลู...ที่ถูกหิ้วในลักษณะออกแอ่นกว่าหน้าลงมาในระดับขนานกับพื้น ห่างพื้นประมาณสองศอก เกิดกับสายที่จัดการเรียงไม้พื้นในทันทีนั้น พรานใหญ่เดินเข้าไปที่กองไฟ หยิบพืนคู้ที่ติดไฟขึ้นมาถือไว้...เดินกลับเข้ามา ขณะนายจ้างจึงเพิ่งจะเข้าใจในทันทีนั้น คารินลืมติตาโพลง ร้องเสียงหลงออกมา

“รพินทร์ นั่นคุณกำลังทำอะไร?”

“คนหัน อร่อยกว่าหมูหัน!”

เขากระซอกเสียงตอบอย่างห้วนๆ

หญิงสาวอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ พอขยับปาก พี่ชายก็คว้าแขนลุดให้ห่างออกมา กระซิบ

“เฉยไว้ น้อย! นั่นเป็นวิธีที่เราจะทำให้มันยอมจำนน”

“ก็...ถ้ามันยังใจแข็งไม่ยอมจำนนล่ะคะ?”

ไชยยันต์หัวเราะกร้าวๆ โพล่งมาแทนว่า

“เราก็จะได้กินสาางเขียวหัน แทนหมูหันอย่างรพินทร์ว่าดูบ้าง พับผ่าซิ คงเด็ดไม่ใช่ নয়!”

“บ้า! นี่พลอยบ้าตามพรานนั่นกันไปหมดแล้ว ทำไมถึงป่าเถื่อนอำมหิตกันแบบนี้ละ นี่จะแปลงสัญชาติเป็นสาางเขียวกันไปหมดแล้วรี”

“เมื่ออยู่ในดวงสาางเขียว เราก็ต้องเป็นสาางเขียว รพินทร์ทำถูกแล้ว มันกินเราได้ ทำไมเราถึงกินมันมั่งไม่ได้ อย่างมันเสียทั้งเป็นๆ นั่นแหละ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ว่า แล้วช่วยเชษฐารั้งคว้นนักมานุษยวิทยาคนสวยไว้ ไม่ให้เข้าไปยุ่งด้วย

รพินทร์ยื่นแขนเขียว แกว่งคู้พืนติดไฟอยู่ในมือล่อตามัน เจ้าลูลืมติตาโพลง แว่แห่งความหวาดกลัวเริ่มปรากฏขึ้นในดวงตากลอกกลิ้งทั้งคู่ แต่ยังอำมหิตคือดึงตามฝ่าพืนธุ์ของมัน

เขาปาดคู้พืนไปมาซ้ำๆ ภายใต้ท้องของมัน เปลวอันร้อนจ้ำกระทบผิวที่ขรุขระโลมยางไม้สีเขียว จนมันต้องเขม่วหลบ

“จอย่านีกว่าชีวิตอื่นๆ จะถูกเจ้ากินแต่ถ้ายเดียว เจ้าเองก็มีเวลาจะถูกกินได้เหมือนกัน...”

เสียงของพรานใหญ่เหี้ยมเกรียมดุคั่น

“เจ้าคงเคยเห็นแล้วไม่ใช่หรือ สัตว์ที่มันถูกย่างทั้งเป็นก่อนที่มันจะสุก มันเร้าร้อนเจ็บปวดทรมานแค่ไหน ข้าหวังว่าอินคาคงจะช่วยดับพิษร้อนทรมานให้แก่เจ้าได้ ก่อนที่จะกลายเป็นลิงอย่าง”

กล่าวจบ จอมพรานก็สอดพินดัดไฟอันนั้นเข้าไปในกองพินที่เรียงก่อไว้แล้ว น้ำมันก๊าดที่บุญคำราดไว้ก่อน ช่วยให้มีมันลุกพริบติดขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่องเปลวแดงฉาน พร้อมม่านควันขึ้นสูมร่างอันนอนคว่ำหน้าของเจ้ามนุษย์กินคน มันผงะดินทุรนทุราย บิดตัวไปมา คารินร้องเอ็ดตะโรมาอีกคำหนึ่ง ขยับตัว แต่เชษฐากับไชยยันต์ช่วยกันยึดแขนไว้ รพินทร์ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น ยืนจ้องมองดูอาการดิ้นรนของมันอย่างเลือดเย็น ทุกคนก็สงบ มองภาพนั้นอย่างเงียบๆ

ไม่ถึงอึดใจนั่นเอง เจ้ามนุษย์ใจเหี้ยมก็ร้องจ๊ากเอ็ดอึงออกมาไม่เป็นภาษา เพราะอำนาจของพระเพลิงไม่เคยปราณีต่อสิ่งใด ตาเหลือกเลื้อยกายคั่นอยู่เฝ้าๆ

“เห็นแล้วหรือไม่ว่า อินคาช่วยเจ้าไม่ได้!”

จอมพรานประกาศก้องมาอย่างคูดั้น สีหน้าของเขายามนี้ แม้แต่เจ้ามนุษย์ผีดิบก็ยังมองเห็นชัดว่า ไม่มีสิ่งใดในโลกจะน่าสยของกลัวมากไปกว่า

“แต่ข้าซี...ข้าช่วยเจ้าได้เพียงแต่เจ้าจะร้องขอชีวิตเท่านั้น”

“ช่วยข้าไว้สักครั้ง อย่าให้ข้าต้องตายอย่างทรมานเช่นนี้!”

เจ้าลูมหดสิ้นความเหี้ยมหาญตระหนงของมันอีกต่อไป ร้องขอความกรุณาอยู่โหวกๆ ผิวของมันเริ่มแปลบปวดขึ้นทุกขณะ รพินทร์หัวเราะอย่างน่ากลัว จูคนูห์รีสูบด้วยอาการอันเย็นเฉียบ

“เราต้องการผู้หญิงขาวของเราคืน ดู เจ้าพอจะมีทางช่วยเราได้ไหม?”

“เราขอมท่านทุกอย่าง! เร็ว! เรากำลังจะขาดใจอยู่แล้ว!!”

เสียงของมัน แผลก๊กก้องไปท่ามกลางความเงียบศักดิ์แห่งราตรี ระคนไปกับเสียงลูกฮือของไฟในกอง

รพินทร์คงหัวเราะในลักษณะคำรามอยู่เช่นนั้น จ้องมันอยู่อีกอึดใจหนึ่ง จึงโบกมือเป็นสัญญาณกับคนของเขา บุญคำและจันปราคาเข้ามาพราดไฟอันลุกโชติในกองออก รัศมีร้อนแรงที่กำลังจะทำให้หนังของมันปะทุจึงผ่นคลายลง

บุตรชายหัวหน้าเผ่าสาางเขี้ยว หายใจหนักแรง ตาเหลือกด้วยความหวาดกลัวสุดขีด ตั้งแต่ถือกำเนิดมาแต่ชนเผ่าที่มีแต่จะคอยเบียดเบียน พร่ำผลาญชีวิตทุกชีวิตที่มันพบแบบเจ้าป่า เคยแต่จะสร้างความหวาดหวั่นน่าสะพรึงกลัวให้แก่เหยื่อ ก็เพิ่งมาคราวนี้แหละ ที่มันสำนึกตนได้อย่างถ่องแท้ว่า...มาเจอเอาสิ่งที่น่ากลัวร้ายกาจเสียยิ่งกว่าพวกมันเองเสียอีก

เหนือกองถ่านส่วนน้อย ที่ระอุกรุ่นอยู่ภายใต้ พothที่จะสร้างความทรมานแบบ ‘ย่างไฟรม’ ให้แก่เจ้าเชลยร้าย รพินทร์ทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ใกล้ๆ แล้วเขาก็เริ่มเจรจาส่งภาษากับมัน ในครั้งนี้ เจ้าลูได้ตอบคำโดยไม่มีอาการอิดเอื้อน หรือยโสโอหังใดๆ เหลืออยู่อีก

คารินผู้กำลังยืนใจหายใจว่าอยู่ หลับตาลงพร้อมกับถอนใจเฮือก เมื่อเห็นบุญคำกับจัน พรากไฟออกจากกอง

“บาเบเรียน!”

หล่อนคราง

“นั่นคือวิธีการสอบสวนเชลยที่คို့ดิ่ง ให้มันยอมจำนน”

ไชยยันต์บอกมา น้ำเสียงปลอบใจ

“มันเกินไป จันทนดูไม่ได้ อ้อ! นึกออกละ ตอนที่เรียนอยู่ในเยอรมันนี่ คงเรียนวิธีสอบสวนผู้ต้องหาหรือเชลยแบบเกสตาโปมาด้วย โหดเหี้ยมอำมหิตผิดมนุษยมนานา”

“เราต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ผู้ที่เราจะสอบสวนมันเป็นอะไร อย่าลืมว่านั่นคือมนุษย์กินคน! เธอก็เห็นความโหดเหี้ยมผิดคนของมันมาแล้ว”

“แล้วเราละ เป็นอะไร เป็นมนุษย์กินคนอย่างมันนั่นรี ถึงได้เอาแบบอย่างของมันมาใช้!”

“อย่าว่านวายอะไรไปเลย น้อย...”

พี่ชายขัดมา ตัดบทมา

“เราต้องการเพียงให้มันจำนนราบคาบยอมปฏิบัติตามเรา ใช้วิธีพูดคำหวานกันไม่ได้หรอก จะว่าไปก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่โหดร้ายอะไรเลยสักนิด เพียงแต่ข่มขู่มันเท่านั้น รพินทร์ทำถูกแล้ว ไอ้มันมันไม่ใช่คน แต่เป็นสัตว์ป่าดุร้ายน่ากลัวที่สุด เราใช้วิธีการอย่างผู้เจริญแล้วกับมันก็พูดกันไม่รู้เรื่อง มันก็ต้องเกลือกจี้มเกลือกแบบนี้ ไป! เข้าไปดูกันเถอะ รู้สึกว่ามันจะเชื่องกับยอดชาวนายพรานของเราแล้ว”

ทั้งสามเคลื่อนเข้าไปสมทบกับรพินทร์ ระหว่างที่เขาเจรจาส่งภาษาอยู่กับมัน ในขณะที่มันยังถูกแขวนอยู่เหนือกองถ่านเช่นนั้น คนอื่นๆ ก็มุงรายล้อมเข้ามา รวมทั้งเจ้าตองเหลืองเกอะ ซึ่งตลอดเวลา...จ้องตาคมวาวอาฆาตเค้นจับอยู่ที่ลูเกียบๆ

พักใหญ่ คณะนายจ้างทั้งสามสังเกตเห็นสีหน้าของรพินทร์ดีขึ้น เขาออกคำสั่งให้ยกเจ้าลูลงจากไม้ง่ามที่แขวนอยู่ แก้มัดมือที่มัดไขว้หลังอกเอนอย่างกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ เปลี่ยนมามัดไว้ข้างหน้าซึ่งทรมานน้อยลงหน่อย ระหว่างเปลี่ยนแปลงพันธนาการ เจ้ามนุษย์กินคนยินยอมโดยดี ไม่ได้แสดงอาการขัดขืนหรือต่อสู้ขึ้น

แล้วจอมพรานก็หันมาทางนายจ้างของเขา

“เอาละ ได้เรื่องแล้วครับ เราจะเอามันเป็นตัวประกัน และมัลคุเทศก์นำทางเข้าไปจนถึงแหล่งชมรมของพวกมันทีเดียวน แล้วก็ไม่ต้องลำบากเดินทางกันทีนี้นี่ด้วย นอนพักเอาแรงกันไว้ พรุ่งนี้ค่อยออกเดินทางกันแต่เช้ามิด”

ทั้งหมดจ้องหน้าเขาอย่างประหลาดใจ

“มันจะทันการหรือ ถ้าออกเดินทางพรุ่งนี้?”

เขษฐาถามโดยเร็ว

“ทันครับ ใช้เวลาเดินทางทั้งหมดประมาณไม่เกิน 8-9 ชั่วโมงถึงหมู่บ้านของพวกมัน”

“จะมีหลักประกันอะไรให้เชื่อแน่ว่าเมย์ปลอดภัย และเราจะไปทันช่วยเหลือ?”

ไชยยันต์ถามมาบ้าง

“สิ่งที่เราพอจะไว้วางใจได้ก็คือ มันไม่มีแผนการจะฆ่าเมย์...”

รพินทร์ตอบแผ่วต่ำ ขณะที่มองไปยังภู ซึ่งนั่งราบอยู่กับพื้น กำลังประคองกระบอกน้ำจากจันขึ้นมาดื่มด้วยความกระหาย เพราะพิษความร้อนจากไฟย่างที่มันโดนเข้าเมื่อครู่

“ความเข้าใจของเจ้าเกอะ ที่บอกเราไว้แต่แรกถูกต้องแล้วนั่นก็คือ มันลักพาตัวเมย์ไปเพื่อประกอบพิธีกรรมอะไรของมัน บางอย่างซึ่งจะกระทำขึ้นต่อหน้าเทวรูปอินคา อันเป็นที่เคารพบูชาของพวกมัน คือนำเมย์เข้าเป็นพวกเดียวกับมัน แล้วก็ตกเป็นสมบัติของซุซุ ผู้เป็นหัวหน้าเผ่า พิธีนี้จะเริ่มขึ้นในเวลาตะวันตกของพรุ่งนี้ ซึ่งเจ้าภูจะต้องนำเราไปถึงพอดี”

คณะนายจ้างทั้งสามเต็มไปด้วยความสงสัย จ้องมาที่เขาอย่างกระหายที่จะทราบโดยละเอียด จอมพรานก็อธิบายทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ทราบ ตามที่รีดมาได้จากเชลย

หมู่บ้านของมนุษย์ผิวดิบสาวเขียว ช่อนมิดชิดอยู่บนบริเวณยอดเขาสูงอันลึกลับตอนหนึ่งทางตะวันออกเฉียงเหนือในระหว่างวงล้อมของขุนเขารอบด้าน โดยมีหุบเหวและหน้าผาชันเป็นคูเมืองโดยธรรมชาติ พวกมันอยู่กันเป็นชมรมใหญ่ มีคนประมาณ 5-6 ร้อยคน ภายใต้การนำของหัวหน้าใหญ่ผู้มีนามว่า ซุซุ และคูคิดที่ปรึกษา มุมบา อันเป็นหมอผี

ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมจะต้องเป็นไปตามข้อแนะนำของมุมบา หมอผีซึ่งเป็นทูตติดต่อ นำวัตถุประสงค์โครงการของอินคาไปสู่ชาวสาวเขียวทั้งหลาย

อินคาถือหินทั้งแท่ง สลักจากหน้าผา บริเวณหน้าลานของหมู่บ้าน สิริระเป็นเลื้อย กายเป็นคน อยู่ในท่านั่ง หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ผู้จะบันดาลโชคชัยทุกสิ่งทุกอย่างมาสู่หมู่บ้าน และจะต้องเซ็นสรวงกันด้วยเลือดและสรีระมนุษย์ในทุกรอบฤดูของการเริ่มเพาะปลูกพืชไร่

ตามปกติแล้ว สาวเขียวจะไม่ข้าม ‘คูเมือง’ อันเป็นแหล่งที่อยู่โคดเคี้ยวเร้นลับของมัน มาสู่ดงเบื้องนอกเลย จนกว่าจะถึงฤดูก่อนหน้าการหว่านพืชไร่ อันถือว่าเป็นฤดูแห่งการล่ถามนุษย์เพื่อเซ็นสรวงสังเวย และเพื่อเสพย์เป็นภักษาหารให้เพิ่มพลังฤทธิ์ ตลอดจนให้เป็นไปตามประสงค์ของเทพเจ้าอินคา

ฤดูก่อนฤดูเพาะปลูกฤดูใดก็ตาม ที่อินคาไม่ได้สังเวยด้วยเลือดของมนุษย์ต่างถิ่น และชนในเผ่า ไม่สามารถจับมนุษย์ใดมาแจกจ่ายเนื้อเพื่อลิ้มรสกันให้ทั่วถึง ย่อมหมายถึงอินคาเกรี้ยวโกรธ และตามมาด้วยคำสาปแช่งอันก่อให้เกิดทุกขพิบัติภัยโรคระบาด การล้มตายของสัตว์เลี้ยง และพืชพันธุ์ที่ไม่ให้ผล

ดังนั้น ในฤดูล่า เพื่อให้ได้มาซึ่งเลือดเนื้อของมนุษย์ต่างแดน จึงเป็นฤดูแห่งการทำศึกใหญ่ มันหมายถึงการรบชนิดเอาชีวิตเข้าทูล่ทึงเดียว ทุกคนถือว่า ตายในการล่าคือตายเพื่ออินคา เทวรูปศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเปรียบเสมือนชีวิตจิตใจ (และนั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่า เหตุไร สาวเจียวจึงทำการบุกจู่โจมอย่างบ้าบิ่นอาหญาที่สุด ในตอนปะทะกับฝ่ายของเซฐา)

ก่อนหน้านี้ฤดูแห่งการล่าจะมาถึงเพียงสองวัน มุมบาผู้เป็นสื่อกลางระหว่างอินคากับสาวเจียวทั้งหลาย ก็ทยอยทักขึ้นว่า ฤดูการเพาะปลูกครั้งนี้จะมั่งคั่งอุดมสมบูรณ์กว่าทุกปี จะมีคนต่างแดนมาเป็นเหยื่อให้ล่าอย่างมากมายเหลือเฟือ และในจำนวนนี้ มีหญิงสาวรูปโฉมสองนาง ที่อินคามิบังคับการประชาติให้มาเป็นสมบัติของสาวเจียว เพื่อสืบเผ่าพันธุ์ลูกหลานอันแข็งแกร่งชาญฉลาดให้

‘หญิงผมสีทอง’ อินคาอมอบมาให้แก่ชูชูผู้เป็นหัวหน้า ส่วน ‘หญิงผมสีดำ’ มอบให้แก่ผู้เป็นบุตร ทั้งสองจะต้องกันหามาให้พบ และต้อนรับไว้ตามโองการของอินคา...มุมบาบอกไว้เช่นนั้น!

ขบวนการล่าก็กระจายออกจากหมู่บ้าน แยกย้ายกันไปเป็นหมวดหมู่ต่างๆ เพื่อค้นหาเหยื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง...หญิงงามต่างถิ่นสองคนตามคำทำนายของมุมบา

“กองลาดตระเวนหมู่หนึ่งของมัน ค้นพบฮอฟมันและคณะมาก่อนสามสัปดาห์แล้ว...”

รพินทร์เล่า ตามถ้อยคำที่สอบซักได้จากเจ้าลู

“เมย์คือหญิงผมทอง ตามคำทำนายของมุมบาหมอดี พวกมันเฝ้าซุ่มคณะสามคนของเขาอยู่เงียบๆ รอคอยโอกาสที่จะสังหารฮอฟมันและสาวปา เพื่อเอาตัวเมย์ไป ระหว่างรอจังหวะอยู่เอง พวกมันอีกส่วนหนึ่งก็ค้นพบคณะของเราเข้าอีก นั่นคือคืนหนึ่งที่ตอนรุ่งเช้า เราพบรอยเท้าของพวกมันนั่นเอง คืนนั้นเจ้าลูนี้แหละ ที่นำพวกของมัน ไปซุ่มแอบดูเรา แล้วมันก็เห็นคุณหญิง...”

เขาเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่น้องสาวของหัวหน้าคณะ ผู้นั่งฟังอย่างใจดีแต่ไม่ปริปาก

“หญิงผมดำ ตรงกับคำทำนายของมุมบาเข้าอีกอย่างสอดคล้องพอดี บ่ายวันนั้น พวกเราก็ตะพะเข้ากับพวกมันส่วนหนึ่งเข้าก่อน ตอนที่มันฆ่าหญิงต้องเหลือง แล้วระหว่างที่เราเดินทางมาสมทบกับคณะฮอฟมัน พวกมันก็ตามสะกดรอยล้อมเข้ามาทุกด้าน โดยส่งข่าวกันต่อๆ ไป ยกกำลังของมันแทบทั้งหมู่บ้านมา กลายเป็นกองทัพหมายบุกเข้ายึดเราเพื่อเอาตัวเมย์และคุณหญิง อย่างที่เราพบกันมาแล้วเมื่อตอนกลางวัน ตอนที่เรายังระเบิดไล่ ชูชูพร้อมกับพวกมันส่วนใหญ่ถอยหนีเอาตัวเมย์ล่องหน้าไปยังชมรมของมันก่อน ทิ้งไว้แต่เจ้าลู ลูกชายซึ่งมีแผนการมคธวันสะกดเพื่อย่องเข้ามาฆ่าพวกเราทั้งหมด แล้วเอาตัวคุณหญิงไปอีกคนหนึ่ง”

ดาร์วินยิ้มจืดๆ ยักไหล่ พึมพำออกมากับตนเองว่า

“ขอบคุณสวรรค์ ที่เกะเข้ามาบอกข่าวให้เราเตรียมป้องกัน และรับมือทันเสียก่อน”

เซฐากับไชยยันต์ ก็ถอนใจลึกๆ ออกมาอย่างไม่รู้สีกตัว แต่ก็รู้สึกเบาใจขึ้นถนัด ความหวังที่จะติดตามกวีชีวิตมาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งแต่แรกมีดมนทั้งสิบทิศ บัดนี้เริ่มพอจะเห็นทางขึ้นแล้ว

อย่างไรก็ตาม ปัญหาหนักใจก็ย่อมจะเกิดขึ้นอยู่ดี เมื่อพิจารณาถึงกำลังของพวกสางเขี้ยว ซึ่งจากเท่าที่เห็นการนำพลบุกเข้าโจมตี และจากคำสารภาพของลู มีจำนวนเทียบได้กองพันย่อยๆ ทุกคนสู้รบอย่างบ้าคลั่งเพราะความมกมายเชื่อถือในลัทธิบูชาตัวของมัน

“คุณตกลงกับเจ้านี้อย่างไร?”

ไชยยันต์บ้วนปากไปทางบุตรชายของหัวหน้าสางเขี้ยว พร้อมกับหยั่งเสียง

“ผมทำให้มันเข้าใจแล้วว่า เดียวนี้มันเป็นตัวประกันของฝ่ายเรา ถ้าเมย์รอดชีวิตกลับคืนมาถึงมือเราได้ มันก็มีชีวิตรอดไป เพราะฉะนั้นมันต้องรู้หน้าที่ที่ว่า มันควรจะปฏิบัติอย่างไรบ้าง มันจะหือมหาญอามหิตสักขนาดไหนก็ตาม มันก็เป็นคนคนหนึ่งที่อยู่จกตัวเจ็บกลัวตายเหมือนกัน”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ลุ่มคาง เหลือบมองดูเชษฐาผู้หนึ่งขริบอย่างใช้ความคิด แล้วว่า

“แปลว่า พวกเราเพียงไม่กี่คน จะต้องบุกเข้าไปกลางอาณาจักรของสางเขี้ยว ซึ่งมีกำลังคนเป็นกองพัน เพื่อเผชิญหน้ากับซุซุ โดยมีเจ้าลูเป็นตัวประกัน แลกเอาตัวเมย์กลับ”

“ก็มีอยู่วิธีเดียวเท่านั้นครับ ส่วนการเจรจาขอแลกตัวจะเป็นไปโดยสันติวิธีหรือไม่ ก็สุดแล้วแต่เหตุการณ์”

พรานใหญ่ตอบอย่างไคร่ครวญ

“คุณคิดว่า มันจะยอมแลกตัวเมย์กับลูกชายของมันไหม?”

หัวหน้าคณะกล่าวมาด้วยเสียงเกือบจะเป็นกระซิบ

รพินทรียกร้านๆ แวดตาที่มองตอบนายจ้าวเป็นประกายกลางแคลงนิ่งไปครู่ ก็ส่ายหน้า

“อันนี้ผมก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน แต่หยั่งเสียงเจ้าลูดูแล้ว ถ้าฟังตัวมันเองขณะนี้ย่อมไม่มีปัญหา มันต้องการที่จะไถ่ตัวมันเองโดยแลกกับเมย์อย่างเต็มที่ ถึงซุซุพ่อของมันก็ไม่น่ากังวลนัก เพราะจะต้องเห็นชีวิตลูกสำคัญเหนืออะไรทั้งสิ้น ปัญหาที่น่าคิดมันไปอยู่ที่มูมบา หมอผีที่ปรึกษาซึ่งทำตัวเป็นตัวแทนของเทวรูปอินคา มันมีอำนาจเสียยิ่งกว่าซุซุเสียอีก เพราะสางเขี้ยวทั้งหมด รวมทั้งซุซุเองก็ต้องเชื่อฟังมัน เจ้ามูมบามีหวังทำให้แผนเจรจาแลกตัวโดยสันติของเรา อาจต้องกลายเป็นศึกใหญ่ขึ้นอีกครั้ง ข้อเท็จจริงที่เราู้กันได้ดีคือ อินคาไม่ได้เป็นอะไรเลยสักอย่าง นอกจากท่อนหินแกะสลัก ทุกสิ่งทุกอย่างมันไปรวมอยู่ที่เจ้าหมอผีมูมบานั่นคนเดียว สุดแต่ว่ามันจะบงการประกาศิตเช่นไรในหมู่สางเขี้ยว โดยอาศัยรูปหินสลักเป็นเครื่องมือ ลูเป็นลูกชายของซุซุไม่ได้เป็นอะไรกับเจ้ามูมบา ซุซุยอมมูมบาอาจไม่ยอมก็ได้ ซึ่งข้อนี้เจ้าลูมันก็ไม่รับรองเหมือนกัน มันรับกับเราได้อย่างเดียวว่า...จะนำทางเราเข้าไปจนถึงชมรมของพวกมัน แล้วก็ยอมรับรู้แล้วว่า หากเกิดอันตรายใดๆ ขึ้น มันจะต้องตายก่อนคนแรก”

เชษฐาพยักหน้าช้าๆ แม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง แล้วกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ถ้าจัน ก็มีอยู่สองวิธีสำหรับการบุกเข้าไปของเรา ก็หนึ่ง จะต้องเข้าไปให้ถึงตัวซุซุและมูมบา โดยที่เราไม่เป็นฝ่ายเสียเปรียบหากเกิดอะไรขึ้น สอง ถ้าเกิดการสู้รบขึ้น ต้องสามารถช่วยเมย์ให้ทันก่อนที่จะสาย ตอนนี้เรายังวางแผนแน่นอนอย่างใดไม่ได้ทั้งสิ้น ต้องให้เหตุการณ์เฉพาะหน้า

มาถึงเสียก่อน มันเกี่ยวกับภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมด้วย ถึงอย่างไร การยึดตัวดูไว้ได้ ก็ไม่ทำให้เราตกอยู่ในฐานะเป็นรองมันนัก”

“อย่างน้อยที่สุด เราก็พออุ่นใจได้แล้วว่า เรายังมีชีวิตรอดอยู่ในขณะนี้”

ไชยยันต์พึมพำกับตนเอง คาเป็นประกายขึ้นด้วยความหวัง แต่คาร์นห่อไห่ลงอย่างสยของใจ กระซิบ

“ท่ามกลางเจ้ามนุษย์กินคน แล้วก็ในเงื้อมมือพิธีกรรมอุบาทว์ของเจ้าหมอผีมุมบ้านนั้นะรี ถึงไม่ถูกฆ่า เรายังอาจซ็อกตายไปแล้วก็ได้”

แล้วนักมานุษยวิทยาสาว ผู้โชคดีกว่านักนิรุกติศาสตร์ ซึ่งถูกคร่าตัวเอาไปแล้วก็หันมาทางพี่ชาย พุดขึ้นด้วยเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

“การได้ตัวเจ้านี้ไว้เป็นประกัน แผนติดตามของเราก็พลอยเปลี่ยนแปลงไปด้วย แทนที่จะออกเดินทางกันคืบนี้ ก็เลื่อนไปเป็นพรุ่งนี้เช้า พี่ใหญ่ไม่คิดว่ำน้อยกับไชยยันต์ควรจะสมทบไปด้วยหรือคะ อย่างน้อยก็มีปืนเพิ่มขึ้นอีกสองกระบอก ทางนี้ไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลย ให้จัน เกิด เส่เผ้ากันอยู่สามคน แล้วก็ส่งปาอีกคนหนึ่งก็พอ”

คำพูดของหล่อนมีเหตุผลควรรับฟัง เศษฐาคิดเพียงครู่เดียวก็ตัดสินใจ

“ดีเหมือนกัน ถ้าบุกกันในเวลากลางวัน และมีแผนแน่นอนตระเตรียมไว้แล้วเช่นนี้ พี่ก็คิดอยู่เหมือนกันว่า น้อยกับไชยยันต์ควรจะไปด้วย”

ภายหลังปรึกษาหารือกันอีกครู่ใหญ่ รพินทร์ก็สั่งให้ทุกคนนอนพักเอาแรงทันที ยกเว้นเกิด เส่ และจัน ผู้ได้รับหน้าที่มอบหมายให้เฝ้าแคมป์ในวันพรุ่งนี้ และสำหรับคืบนี้ ก็ให้มีหน้าที่ในการอยู่ยามด้วย

ศพของสาวเงี้ยว 6 ศพ ที่ถูกสังหารเกลื่อนอยู่กลางบริเวณแคมป์ ถูกลากออกไปกองรวมกันไว้ที่หนึ่ง พื้นบริเวณออกไป ส่วนเจ้าลู เสดยผู้จะใช้เป็นตัวประกัน พรานใหญ่สั่งให้นุญคำมัดติดไว้กับหินก้อนหนึ่งกลางแคมป์ใกล้กองไฟอย่างแข็งแรง ป้องกันไม่ให้มันฉวยโอกาสหลบหนีไปได้ แล้วพยักหน้าเรียกเจ้าตองเหลืองเกาะเข้ามาถามว่า

“เราจะไปกับพวกเราด้วยหรือไม่ พรุ่งนี้?”

“ไป”

เกาะตอบสั้นๆ ซ่าเลื่องดาวอย่างไม่น่าไว้ใจไปยังลู ผู้ถูกมัดนั่งฟังโศกหินอยู่

“ถ้าจันดีแล้ว เจ้าคงรู้แล้วว่า เจ้าลูจะต้องเป็นคนนำทางเราไปยังถิ่นของมัน อย่าคิดอาฆาตจ้องจะทำร้ายมัน ถ้ามันตายเสียก่อน เราจะไปไม่ถึงถิ่นสาวเงี้ยว”

ชายตองเหลืองเสยเงี้ยว นิ่งไปครู่ ก็ก้มหัวลง

เกาะเชื่อนาย เกาะจะไม่ทำอะไรมัน”

แล้วมันก็ถอยหายเข้าไปในซอกหินที่อาศัยนอน พรานใหญ่กระซิบสั่งจัน กำชับไว้ให้คอยระมัดระวังเจ้าเกอะ ป้องกันไม่ให้มันแอบคอดเข้ามาทำอันตรายใดๆ เชลยเสียก่อน แล้วล้มตัวลงนอน

อำนาจอันรุนแรงศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของว่านพระอาทิตย์ ที่ชโลมจุมูกของทุกคนไว้...สำแดงให้เห็นเด่นชัด ทั้งหมดประสาทแข็งค้ำ ไม่มีวิธีแหว่ว่าจะหลับลงได้เลย ทั้งๆ ที่พยายามจะนอนให้หลับเพื่อเอาแรงไว้สำหรับเหตุการณ์ในวันพรุ่งนี้ ต่างพลิกกระสับกระส่ายอยู่ไปมา แม้แต่รพินทร์ผู้เป็นคนหลับง่ายที่สุด เขาพยายามปิดตา ทว่าประสาททุกส่วนตื่นพร้อม ไม่มีอาการอ่อนเปลี้ยลงเลย

ประมาณสองนาฬิกา ไชยยันต์ก็ลุกพรวดพราดขึ้นมาอย่างกระวนกระวาย เชษฐาและคารินพลอยลืมตาสว่างโพล่งขึ้น เพราะไม่หลับเหมือนกัน

“มีอะไรหรือ?”

เชษฐาถามเบาๆ สหายของเขาสั่นศีรษะ และถอนใจเฮือก

“เปล่าหรอก อยากจะรู้แต่เพียงว่า มีพวกเรคนไหนหลับบ้างไหม หรือว่ามีฉันคนเดียวที่ดันตาค้างอยู่ได้ ไม่่วงสักนิด”

ทั้งสามมองดูหน้ากัน แล้วก็สังเกตเห็นทุกคนที่นอนอยู่ไหวตัว

รพินทร์ผู้นอนห่างออกไปทางด้านหนึ่ง ค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นร้องบอกมาเบาๆ ว่า

“ไม่มีใครหลับหรอกครับ คุณไชยยันต์ เจ้าว่านพิศดารของแงชายมันทำพิษเอาเสียแล้ว คินนี่เห็นจะไม่ต้องหลับกันทั้งคืน ขนาดผมเอาน้ำล้างจุมูก มันยังไม่หมดฤทธิ์เลย”

“เอ ถ้าจะไม่เหมาะเสียแล้วกระมัง...”

เชษฐาร้องขึ้น กวาดตาดำค้นหาที่นอนของเจ้าของว่าน

“ถ้าไม่ได้หลับกันตลอดคืนนี้ พรุ่งนี้จะเอาแรงที่ไหนเดินล่ะ”

“สำคัญว่ามันจะไปเสื่อมฤทธิ์เอาพรุ่งนี้ แล้วเราก็หลับเป็นตายกันหมดทุกคน ไม่ต้องทำอะไรกันเลย”

คารินเสริมมาอย่างร้อนใจ

รพินทร์จึงไปยังร่างอันนอนหงายเหยียดยาวของแงชาย ซึ่งอยู่ห่างออกไปในระหว่างซอกหินมุมหนึ่ง ใกล้กับกองสัมภาระ มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนอก มีผ้าเลี่ยนเอวพันหน้า และศีรษะ เหลือแต่จุมูกโผล่ออกมา ร่างนั้นนอนสงบนิ่งเหมือนท่อนไม้ เขาร้องเรียกออกไปเบาๆ สองสามคำ เจ้าคนใช้ชาวคงก็ยังคงเป็นคุษณียูเช่นนั้น สังเกตดูจังหวะของการหายใจแผ่วอ่อนสม่ำเสมอ

มันเป็นลักษณะของคนที่ยังอยู่ในห้วงนิทราอันแสนสุข!

พรานใหญ่ลุกขึ้นโดยเร็ว เดินตรงรี่เข้ามา แล้วหยุดยืนคำจ้องอยู่เหนือร่างตระหง่านงาม ได้ส่วนสัด รวากับภาพหินสลักนั้น สีหน้าเต็มไปด้วยความมุ่งมั่น คณะนายจ้างทั้งสามก็ลุกขึ้นตาม เข้ามามุงล้อมทันที

“เงชายเป็นอะไร?”

ไชยยันต์ถามแผ่วเบา หน้าตื่น

จอมพรานเม้มปาก แล้วแยกเขี้ยวออกมา

“มันจะเป็นอะไร นอกจากหลับอย่างสบายที่สุด โดยปล่อยให้เราทุกคนตื่นเฟ้ามัน”

พร้อมกับคำรามล่อล่ไรฟัน เขาก็ตะค่อนข้างแรงไปที่เข้าของเจ้าอดีตนายทหารกองโจร กระหึ่มแทนการปลุก ในขณะที่นายจ้างพากันยืนงง ไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้ในขณะนั้น

เงชายสะดุ้งลุกพรวดพราดขึ้นโดยเร็ว เอามือแก้ผ้าที่พันหน้ากับหัวออก พอมองเห็นทุกคนยืนจ้องรายล้อมอยู่ก็ยิ่งฟัน

“ผู้กองมีอะไรจะให้ผมหรือ?”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ อยู่ในลำคอ จ้องใบหน้าอันวางเฉยอย่างสนิทนั้นเขม็ง

“ในคืนที่เราหลับ แกตื่น และในคืนที่เราตื่นกันหมดทุกคน แกหลับ พับผ้าซิ! มันต้องมีการอธิบายกันเสียแล้วเจ้าคนชื้อ!”

เขาพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่กลั้วไปกับหัวเราะเป็นปกติ สะกดกลั่นความรู้สึกภายในเอาไว้

เงชายกะพริบตาปริบๆ แล้วตอบมาหน้าตาเฉยเช่นเดิมว่า

“ถ้าจำไม่ผิด ผมได้รับคำสั่งจากผู้กองให้นอนหลับ”

“ใช่...”

รพิณทร์กระซอกเสียงหนักๆ พร้อมกับหยักหน้าเนิบลง ลูกมือทั้งสองเข้าหากันไปมา ถ้าไม่มีนายจ้างทั้งสามอยู่ด้วยในขณะนี้ เขาก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเจ้าเงชายจะเจอะอะไรเข้าบ้าง อย่างน้อยก็คงเป็นบาทาที่เหวี่ยงเข้าให้สักพลั๊ก

“แต่แกจะไม่อธิบายหน่อยหรือว่า ในระหว่างที่พวกเราทุกคนตาแข็งค้างกันไปหมด เพราะอำนาจของแก ตัวแกเองหลับสนิทจนครอกอย่างบรมสุขลงได้อย่างไร”

จอมพเนจรยกมือขึ้นลูบหัว อันเป็นลอนหยักสกไปด้วยเส้นผมดกปกท่ายทอย แหวพิรุณชนิดหนึ่งผ่านไปในดวงตา แต่แล้วก็ปัดปัดเหมือนเดิม พอมันอำปาก รพิณทร์ก็ชิงดักคอพูดขึ้นเสียก่อนว่า

“พระธุดงค์ที่เลี้ยงผมมา ท่านบอกไว้ว่า...”

เงชายอำปากค้างอยู่แค่นั้นเอง ทำหน้าพิกล เซษฐา ไชยยันต์ และคารินหัวเราะออกมา พร้อมกันโดยไม่ได้นัดกันไว้ มองดูพรานนำทางกับคนใช้ชาวคงด้วยอารมณ์ขันที่แทรกขึ้นมาอย่าง

ไม่รู้ตัว ต่างคิดอยู่ในใจว่า...ทั้งสองช่างทันกันไปเสียหมดทุกฝั่ทำอย่าง ชนิดกินกันไม่ลงเลย ระหว่างที่แങชายอึ้งทำตาปริบๆ เหมือนจะจํานน ไชยยันต์ก็พุดพลงหัวเราะพลงมาว่า

“ต่อไปให้จบประโยคซิ ผู้กอง คุณคิดว่าเจ้าแങชายมันจะบอกว่ายังงั้ต่อไป?”

“ถามมันเองดีกว่าครับ คุณไชยยันต์!”

เขายกมือชี้จ้มูก ตอบมาเสียงขุ่นๆ ตายังจ้องจอมพเนจรอยู่เช่นนั้น

“เอาละ แങชาย พระรุดงค้องค์ที่เลี้ยงเธอมา ท่านบอกไว้ว่ายังงั้?”

ดารินกัศริมฝัปากกลั่นหัวเราะ พยักหน้าถามอย่างขั่นๆ

“ท่านบอกไว้ว่า...”

แങชายตอบอ้อมแอ้ม ซํ้าเลี้ยงมองดูพรานใหญ่เวาหนึ่ง แล้วหลบตาไป

“ใครก็ตามที่ถูกพียว่านพระอาทิตย์ทำให้ตํ้างนอนหลับไม่ได้ ก็จ้งแก้ด้วยรางจืด อันจะดับพียยาสั่งทุกชนิด...”

“แล้วรางจืดที่ว่านั้น อยู่ที่ไหน?”

พรานใหญ่กรรโชกเสียงรูดไรฟีนออกมา

แങชายไม่ตอบว่ากระไร หันไปรื้อยํ้ามด้วยอาการอดๆ เอื้อนๆ อิดใจเดียวก็ค่อๆ ชูสมุนไพรชนิดหนึ่ง ลักษณะเป็นรากไม้ ยาวประมาณหนึ่งคืบออกมาชูให้ทุกคนเห็น

รพินทร์หันไปกระซิบกับไชยยันต์ว่า

“เป็นยังงั้ครับ คุณไชยยันต์? นําเหยียบไหม...คุณสามคนคุยอยู่กับไอ้ตัวดีนี้ไปก่อนเถอะ ผมไปละ ชื่นอยู่ซํ้า ผมอาจจะต้องเหยียบคอต่อมัน แล้วคุณหญิงดารินก็ค้งจะเหยียบผมอีกทีหนึ่ง”

ไม่ทันจบประโยค พรานใหญ่สะบัดหน้า เดินผละไปท้งตัวนอนที่เดิมของเขา ปล่อยให้คณะนายจ้งท้งสามยังค้งยืนล่อมแങชายอยู่

ไชยยันต์นั้นถึงกับปล่อยก้ากออกมางอหา ยดารินหัวเราะกัๆ ในลําคอ แทนที่หล่อนจะโกรธเคืองแങชาย กลับมองดูเจ้าคนใช้ชาวค้งอย่างชอบอกชอบใจ เซษฐาเองก็ท้งขั่นท้งเคียด สายหน้าซํ้าๆ

“นี่! ไอ้สื่อ แล้วมันเรื่องอะไรที่แกเมียแก้อยู่กับตัว กลับไม่ช่วยแก้ให้พวกเรา ปล่อยให้ตํ้างนอนไม่หลับอยู่ ตัวแกเองนอนสบาย”

“ก็...ผู้กอง หรือใคร ก็ไม่ถามผมสักคน...”

แങชายตอบไม่เต็มปากนัก แล้วย้งพินตามเคย ไชยยันต์ทำเสียงพริคๆ อยู่ในลําคอ

“จริงของพรานใหญ่ จันเพี้งจะเห็นชัดๆ คราวนี้เอง แกนี่มันนํ้าเตะจริงๆ พับฝ่าซิ! เราทุกคนนอนกันไม่หลับเลย และจันเป็นอยู่แบบนี้ พรุ่งนี้ก็เสริจ แพ้แรงเย...จะเอากําลังที่ไหนไปรบกะสาวเขียว เสือกผูกไว้ให้แล้วไม่แก้ ท้งๆ ที่ก็แก้ได้ เอารีเอาเสียบํ้าบ...”

ไชยขันดัยขยับง้างเท้าขึ้นอย่างอารมณ์เล่นมากกว่าจริง แต่คารินเห็นขว่วไหวไว้ กระซอกออกมา

“อย่าทำเป็นตาพรานจีโมโห จีใจน้อยโดยไม่มีเหตุผลนั้นไปอีกคนหนึ่งเลย”

หล่อนกล่าวยิ้มๆ แล้วมองไปทางเงาชายหัวเราะเบาๆ

“เรามันก็สำคัญมากนะ แงชาย เอาละ ถึงแม้ว่าจะทำเป็นไม่รู้ก็ขอให้รู้เสียเดี๋ยวนี้เลยว่า พวกเราทุกคนที่จะร่วมทางกันไปพรุ่งนี้ ต้องการนอนหลับพักผ่อนด้วยกันทั้งนั้น ไม่ใช่ตัวเองนอนหลับสบายเสียคนเดียว”

เงาชายผ่านรากไม้ท่อนนั้นออกเป็นชั้นเล็กๆ แล้วยื่นแจกจ่ายให้แก่เจ้านายทั้งสาม บอกหน้าตาเฉยว่า

“อมไว้ในปาก ไม่นานนักจะหลับ”

“เอาไปแจกพวกเราให้ครบทุกคน ยกเว้นพวกที่อยู่ยาม” เขมฐาออกคำสั่ง

จอมพเนจรหลบตา ลูกขึ้นเดินนำรังจืดไปแจกจ่ายให้แก่ทุกคนในแคมป์ ตามคำสั่งถึง บังคับของนายใหญ่ คงเหลือแต่รพิณทร์ ผู้นอนสูบบุหรี่แดงวาวๆ อยู่คนเดียว ที่เจ้าเงาชายรีๆ รอๆ ไม่กล้าที่จะนำเข้าไปให้ อึดใจใหญ่ๆ ก็เลี้ยวเข้ามาหา ‘นายหญิง’ ผู้กำลังจะแทรกตัวเข้าไปในผ้าเบตถึงเกิด ทรุดตัวลงนั่งยิ้มแห้งๆ อยู่ใกล้ๆ ทางด้านปลายเท้า คารินเหลือบไปเห็นเข้า ก็เลิกคิ้วถามว่า

“ทำไมหรือ?”

“ผมไม่กล้าเอาไปให้ผู้กอง”

หล่อนหัวเราะ

“รู้ตัวเหมือนกันหรือว่า เรานะมันกวนโมโหขนาดไหน”

องครักษ์พิเศษของหล่อนนิ่งเฉยไม่ตอบว่าอะไร คารินจ้องหน้าด้วยสายตาขบขัน ระคนเอ็นดูอยู่ครู่ ก็ลุกขึ้นขึ้น

“เอาละ ฉันจะไปกับเธอด้วย ตามมา!”

กล่าวจบ หล่อนก็ออกเดินตรงไปยังที่นอนของพรานใหญ่ มีเงาชายเดินตามหลังเข้ามาด้วย

รพิณทร์นอนสูบบุหรี่มืองเงิบๆ อยู่ก่อนแล้วด้วยสีหน้าบอญญไม่รับ เดาไม่ถูกว่าน้องสาวคนสวยของนายจ้างมีธุระอะไรกับเขา คารินยืนนิ่งอยู่ครู่ ก็บอกขึ้นเรียบๆ ว่า

“เงาชายต้องการจะเอายาแก้พิษว่านพระอาทิตย์ มาให้คุณ”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับนายหญิงไม่ทราบ?”

อีกฝ่ายย้อนมาห้วนๆ ซ้ำเลื่องมองข้ามหลังหล่อนไปยังร่างสูงใหญ่ ที่ยืนสงบสำรวมอยู่

“เกี่ยวซิ เขาไม่กล้าที่จะนำมาให้คุณด้วยตัวเอง”

“เพราะมันรู้ว่าผมรอกอยที่จะตะมันอยู่ ก็เลยเอาบารมีของนายหญิงมาคุ้มตัวด้วย”

“ความจริงลักษณะของพรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวลัย ไม่ใช่คนอารมณ์อ่อนไหวจิตใจน้อย
เลยสักนิด เขาเป็นชายชาตรีทั้งแท่ง”

“ผมไม่ชอบวิธีการแบบนี้ของเจ้าองค์กรพิเศษของคุณหญิงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว และก็
แปลกใจอยู่ตลอดเวลาว่าทำไมนายจ้างของผมจึงชอบนัก คุณจะสนับสนุนให้ทำอยู่เสมอ”

“หมายถึงพวกฉันทั้งสามคนนะรี”

“นายผู้ชายของผมสองคนนะไม่กระไรนักดอก”

“ถ้าฉันก็เจตนาว่าฉันคนเดียว”

“ไม่ได้ว่า แต่พูดออกมาตามความรู้สึกที่เห็น”

“ถ้ายังโมโหไม่หายละก็ ฉันจะสั่งให้แเงชายขอโทษคุณ”

“ไม่จำเป็น! ไม่มีคำว่า ‘ขอโทษ’ หรือว่า ‘ขอบใจ’ ในระหว่างพรานนำทางกับคนใช้พิเศษ
ของคุณหญิงคนนั้น มันมีหน้าที่ของมัน ผมก็มีหน้าที่ของผม!”

คารินสายหน้าซำๆ ยิ้มชนิดหนึ่ง หันไปมองแเงชายผู้ยืนเฉย อย่างปราศจากความรู้สึกใดๆ
แล้วบอกเบาๆ ว่า

“ผู้กองยังไม่สามารถปรับอารมณ์ร้ายของเขาได้ เพราะฉะนั้นเธอหลบไปเสียก่อนไป แง
ชาย อ้อ! เอรากไม่นั่นมาให้ฉันด้วย”

แเงชายส่งชิ้นของรางจืดที่ถือเตรียมอยู่ในมือไปให้นายหญิง แล้วผละไปเจียบๆ คาริน
เคาะสิ่งที่รับมาถือไว้ในมือขึ้นลงซำๆ

“คุณมีจุดอ่อนอะไรอยู่อย่างหนึ่งนะ นายพราน บางทีคุณอาจไม่รู้ตัวก็ได้”

“ถ้าค่ายแพทย์-สูติแพทย์-รวมทั้งบัดนี้กำลังกลายเป็นจิตแพทย์ขึ้นมาด้วย จะกรุณาบอก
ให้ทราบไว้บ้างก็ดีเหมือนกัน!”

“ปมเงืองยังไงล่ะ!”

“หมายความว่ายังไงไม่ทราบ?”

“ถ้าฉันบอกกับตนเองอยู่ตลอดเวลาว่า ในป่าแล้วตนเองต้องเป็นใหญ่ ใครจะมาเสมอ
ทัดเทียมไม่ได้ พอเจอคู่ปรับที่ชั้นเชิงทันกันเข้าก็เลยขม่นไม่ชอบหน้า ค่อยจึ้งจะเอาเรื่องจับผิด
มองในแง่ร้ายกันเสียเรื่อย”

รพินทร์ ไพรวลัย สูดลูกขึ้นนั่งโดยเร็ว ดาวาว แต่ชั่วขณะเดียวก็หัวเราะแผ่วเบา สำรวมทุก
สิ่งทุกอย่างอยู่ในอาการเย็นเยือก ดูเหมือนจะเย็นลงกว่าเก่าเสียอีก

“เข้าใจวิเคราะห์ดีมาก คุณหมอ...บางทีมันอาจเป็นจริงอย่างที่ว่านั่นก็ได้ แต่คุณหมอจะไม่
วิเคราะห์ตัวบ้างหรือว่าทำไมนะ ในฐานะของนายจ้าง ดึกคืนก่อนคืนอันสมควรจะเป็นเวลาพักผ่อน
หลับนอน กลับไม่ค่อยขอมนอน มักจะลุกขึ้นมาปลุกลูกจ้างขึ้นชวนทะเลาะอยู่เป็นประจำ”

คารินหน้าแดง กัดริมฝีปากเบาๆ อีกอึดอยู่ในลำคอแทบจะจ้านต่อถ้อยคำ แล้วยื่นยึดตัว
ตรงอย่างไ้ตัว

“ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า นี่คือหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ ไม่ใช่คุณแสงโสมหรือว่ามาเรีย ฮอฟมัน ฉันไม่ได้มีเจตนาจะมาต่อแยะไรคุณหรอก เรามีปากเสียงป็นเกลียวกันบ่อยครั้ง อย่างที่คุณเรียกว่าทะเลาะ ก็เพราะเหตุว่าชะตาของเราไม่ถูกกัน บางทีเรื่องไม่เป็นเรื่องเราก็ต้องใช้ถ้อยคำกันอย่างรุนแรง เพราะความที่คุณไม่ปฏิบัติตนให้สมกับการเป็นลูกจ้างที่ดี และฉันก็ยอมให้คุณแสดงความขโมยของอย่างนั้นไม่ได้ ถึงคืนนี้ก็เหมือนกัน ฉันไม่ได้มาทะเลาะอะไรกับคุณ เห็นว่าคุณเอาแต่อารมณ์จะมีเรื่องกับเงชา ย ฉันก็มาขอโทษแทนเงชา ย มีหน้าซ้ำยังจะให้เงชากล่าวขอโทษแก่คุณด้วย แต่คนใจแคบอย่างคุณก็ปฏิเสธ เอาละ ขอโทษอีกครั้ง ถ้าคุณพิจารณาว่าฉันมาชวนคุณทะเลาะ”

กล่าวจบ หล่อนก็วางรางจืดไว้ให้โดยไม่พูดอะไรอีก หันหลังกลับเดินผละไปอย่างสงบ ปล่อยให้อีกฝ่ายหนึ่งทอดสายตาตามหลังไปจนลับ ด้วยความรู้สึกภายในที่ไม่มีใครสามารถทำนายถูก

ทั้งหมดตื่นขึ้น และพร้อมที่จะออกเดินทางได้ตั้งแต่ห้านาฬิกาเศษ

ดู ถูกแก้มคอดออกจากก้นหิน เท้าทั้งสองเป็นอิสระสำหรับให้เดินได้โดยสะดวก คงมีแต่มือเท่านั้น ที่ถูกมัดไว้แน่นหนา ป้องกันการต่อสู้หรือผละหนีได้โดยสะดวก พรานใหญ่เคลื่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า แวดตาของเขาหิ้มเกรียมเอาจริงเอางัง

“จำไว้...”

เขาพูดเรียบขาด

“เราต้องการไปถึงถิ่นของเจ้าอย่างเงียบที่สุด โดยไม่ให้พวกของเจ้าคนใดได้รู้เลย ถ้าเกิดอะไรขึ้น เจ้าจะต้องตายก่อนเป็นคนแรก!”

ลูกชายหัวหน้าเผ่ากินคนส่ายยืม นัยน์ตาอันโปนถลนกลอกกลิ้งอยู่ไปมา แล้วมันก็เอ่ยขึ้นลอยๆ

“แมลงสักตัวที่จะไต่เข้าไปในเขตของเรา ก็ไม่มีวันที่จะล่องพ้นไปจากการรู้เห็นของเราได้”

“ต้องได้ ถ้าหากเจ้าเป็นผู้นำทาง”

ขาดคำ รพินทร์ก็สรวีหมัดขวาปึงเข้าไปที่ลิ้นปีอันเปล่าเปลือยของมัน เสียงดังอกราวกับต๋อยต๋อยทราย เจ้าผู้ไม่เคยกับกำปั้นล้วงท้องมาก่อนร้องอ้อก งอตัวหงิกงอสีหน้าบูดเบี้ยวด้วยความจุกเสียด พริบตานั่นเอง หลังมืออีกข้างหนึ่งก็ซัดเปรี้ยงกระแทกกระดูก มนุษย์กินคนล้มตะแคงลงไปกลิ้งอยู่กับพื้น

คะหยิ่น ผู้กระเหียนกระหือรืออยู่แล้ว ก็โจนเข้าไปกระชากคอจิกหัวขึ้นจนหน้าหงาย

“คะหยิ่นจะถลกหนังมันเอง ถ้ามันยังอวดดี!”

อดีตนายบ้านหล่มซำร้องก้องมา

“ดีมาก ค่ะหยื่น เจ้ามีหน้าที่คอยคุมมันไว้ทุกก้าว ขณะออกเดินทาง”

“เอามันให้หอมพระรามเสียก่อน ค่อยให้มันนำไปดีไหมนาย?”

บุญคำแอบเข้ามากระซิบ

“ยังไม่ต้อง มันคือหรือทำท่าจะแสดงฤทธิ์เมื่อไหร่ ค่อยจัดการ ประเดี๋ยวมันจะไปไม่ไหวเสียก่อน”

พรานใหญ่ตอบ แล้วพยักหน้าเรียกจัน เกิด และเส่ย เข้ามากำชับสั่งความเป็นครั้งสุดท้าย เพราะทั้งสามจะต้องมีหน้าที่ในการเฝ้าคุ้มปรอคอยการกลับ คนเหล่านั้นได้รับคำสั่งให้ระวัง รักษาที่มั่นและชีวิตของตนเองโดยอิสระ และหากความจำเป็นคับขันสุดขอยอดมาถึง โดยการบุกเข้าโจมตีจากทางเขียวจนไม่สามารถต้านดิดอีกต่อไป ก็ให้ใช้ระเบิดที่ฝังไว้เป็นรั้วป้องกันได้ทันที

เป็นครั้งแรกที่ไชยยันต์วาง .600 ในโครฯ คู่มือที่เคยใช้ประจำตัวอยู่ทุกขณะ โดยทิ้งไว้ในแคมป์ กว่าได้ .375 เอชแอนด์เอชแม็กนัม อันเป็นปืนซีแซดของมาเรียเอง ที่เจ้าของต้องถูกพรากจากไป โดยยังไม่รู้อนาคต มาเป็นปืนประจำตัวชั่วคราว เขาหยิบมันขึ้นมาพิจารณาดู พร้อมกับถอนใจอย่างเศร้าๆ พึมพำ

“เอ็งไปกับข้า จะได้มีโอกาสแก้แค้น เอาตัวนายของเอ็งคืนมา ข้ากับเอ็งก็ไม่เคยมือกันมาก่อน อย่าเลือกทรมายืนมาเสียล่ะ”

ไรเฟิลซีแซด กระบอกนั้นของมาเรีย เป็นโมเดล แซดเคเค 602 อันเป็นรุ่นทันสมัยที่สุดแต่อันเนื่องมาจากเจ้าของ ได้ใช้มาอย่างโหดโชนสมบุกสมบัน จึงคร่ำคร่า ทว่าก็ดูศักดิ์สิทธิ์เพิ่มขึ้นบริเวณด้ามและกระบอกมือเต็มไปด้วยริ้วรอยขีดข่วน คล้าหมองไปด้วยคราบโคล เนื้อเหล็กขาวว่อแทบจะหมดสีดำที่รมไว้ แต่ปฏิบัติการของกลไกทุกชิ้นยังใช้การได้ดีเยี่ยมพอแก่การไว้วางใจได้ ไชยยันต์ถอดลูกเลื่อนออก ส่องดูล้าล้องแล้วเป่าปาก เมื่อเห็นเกลียวของมันบางเต็มที

“นี่แม่เจ้าประคุณ เห็นจะชัดมาแล้วไม่ต่ำกว่าพันนัด เกลียวแทบไม่มีเหลือ ล้าล้องเกือบจะเป็นลูกของอยู่แล้ว ไม่น่าเชื่อเลยว่ามันจะเป็นปืนของผู้หญิง”

นักผจญภัยชาวกรุงบ่นเบาๆ แล้วส่งไปให้เซฐาคู หัวหน้าคณะส่งคุณเกลียวในล้าล้อง ไม่กล้าว่ากระไร ส่งต่อไปให้รพิณทร์ ภายหลังจากตรวจดูอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง พรานใหญ่ก็กินไปให้ไชยยันต์

“ยังไหวครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราก็ก็นั่นแล้วว่า เจ้าของเคยใช้ยิงหัวกระรอกได้ถูกในระยะใกล้ๆ แปลว่าชีพนะวิถีของมันยังคืออยู่เหมือนเดิม ถ้าไม่ถนัดใจอย่างไรละก็ เอา .30/06 ของผมกระบอกนี้ก็ได้”

“ไม่เป็นไร ผมใช้มันเอง เชื่อว่ามันคงอยากให้ผมใช้เหมือนกันในการติดตามเจ้าของครั้ง
นี้”

ไชยยันต์กล่าวอย่างมั่นใจ จัดการบรรจุกระสุนเข้าซอง แล้วกระแทกลูกเลื่อนกรั้วม ส่งลูกขึ้นลำลดนก เหยียงขึ้นสะพายไหล่ พลางเดินไปหยุดยืนสงบนิ่งอยู่ที่หลุมศพของ ดร.ฮอฟมัน ทุกคนพลอยเดินตามเขาเข้ามาด้วย และนั่งสงบกันอยู่จิตใจใหญ่

“เพื่อนยาก! เรากำลังจะไปตามภรรยาของคุณเช่นที่รับปากไว้ เราจะทำได้สำเร็จหรือไม่เพียงไร พระเจ้าเท่านั้นที่จะรู้ได้”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นแผ่วเบากับหลุมศพนั้น

ป่าเริ่มสว่างขึ้นเป็นลำดับ พร้อมกับเสียงนกที่ออกหากิน การเดินทางก็เริ่มต้นเมื่อมองเห็นหน้ากัน ได้ร่างๆ คะหยิ่นผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้คุมเชลย เตือนเจ้าลูกชายของหัวหน้าเผ่ากินคนด้วยวิธีกระตุ้นปลายมีดอันแหลมคมเข้าไปที่ท้ายทอยด้านหลัง ลู่ออกนำหน้าไปโดยไม่มีทางขัดขึ้นอีกเอื้อน เพราะอำนาจบังคับที่เฉียบขาดคุณนั้น

ทั้งเก้าคนเคลื่อนไปอย่างเงียบกริบ ท่ามกลางละอองน้ำค้างที่จับชุ่มอยู่ตามพื้นและใบไม้ หมอกอันหนาที่ปกคลุมราวป่ารอบด้านทำให้แลดูลึกลับชวนกังขา ด้วยไม่อาจมองเห็นอะไรได้ถนัด

เจ้าตองเหลือง-เกอะ แยกออกจากขบวนนำหน้าลับหายไปก่อนด้วยวิญญาณป่าของมัน เพื่อทำหน้าที่เป็นแมวมองกองหน้า โดยไม่ต้องห่วงว่ามันจะพลัดหลงกับคณะ

กะหยิ่นจืดคิดหลังถูลู เตือนให้มันรู้โดยอาการอยู่ทุกขณะจิต ว่าการบิดพลิ้วหรือพยายามจะเล่นเล่ห์กลใดๆ ย่อมหมายถึงอาญาเถื่อนที่จะได้รับ

พรานใหญ่เว้นระยะทอดหลังมาประมาณสิบเมตร การมอบหน้าที่ควบคุมเชลยให้แก่อดีตนายบ้านหล่มช้าง ทำให้เขาไว้วางใจ และสามารถจะใช้สายตาสำรวจป่ารอบด้านได้โดยสะดวก ขึ้น เชษฐาเคียงติดอยู่ใกล้ชิดเขา พอที่จะกระซิบปรึกษาหารือกันได้ถนัด ไชยยันต์กับคารินเดินอยู่ด้วยกันอีกคู่หนึ่ง โดยมีบุญคำเอื่องหลังมาเล็กน้อย และท้ายขบวน คือจอมพเนจรเงาชาย ซึ่งทอดระยะห่างออกมาเป็นตาหลังของทุกคน มือถือไรเฟิล ไหล่สะพายธนูพร้อมกระบอกลูกธนูติดกระเป๋ในโตรเต็มอัตราศึก 12 ลูก

ตัดข้ามลำธาร อันเป็นยุทธภูมินองเลือดเมื่อบ่ายวานนี้ เข้าสู่ดงที่บึงอีกฟากหนึ่ง แล้วก็บุกป่าฝ่าพงกันไปอย่างไม่คำนึงถึงอุปสรรคขวากหนามใดๆ ทั้งสิ้น ทุกคนซาชินกับเหตุการณ์เสียแล้วไม่ว่าจะเป็นความเหนื่อยยากลำบากกาย หรือการสำนึกในข้อที่ว่า...ชีวิตแขวนอยู่บนสายใยเส้นน้อยนิด ซึ่งมีมังกราชเป็นผู้แกว่งไกว อดีตที่ผ่านมาแล้วมันโชคพอสมควรที่หล่อหลอมจิตใจให้แข็งแกร่งทรหด หาญเผชิญในทุกสถานการณ์ไม่ว่ามันจะเลวร้ายสักขนาดไหน เป็นความจริงเหมือนเช่นที่มาเรีย ฮอฟมัน ได้พูดไว้

นั่นคือ มนุษย์เราเมื่อเห็นว่าความตายปราศจากความหมายลงยามใด ยามนั้นมนุษย์ก็พร้อมแล้วที่จะเหยียบจุมฤตยูได้อย่างเต็มภาคภูมิ...

ขึ้นเขา ลงหุบ ป่าบางขณะก็ทึบจนแทบไม่มีทางเดิน บางขณะก็โปร่งโล่ง สลับกันไปอยู่ เช่นนี้ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า จากเช้า สาย แล้วก็ในที่สุดใกล้เที่ยง ทั้งหมดพบตัวเองเดินเลียบเลาะไป ระหว่างชายทุ่งแผ่อันร้อนอ้าวระอุ ต่อมาก็ผ่านบริเวณอันเหลือร่องรอยของไฟฟ้าไว้ให้เห็น ด้วย ความโกรันเกรียนของต้นไม้ สลับไปกับก้อนหินสีดำ ไอแดดที่แผดจ้าเด่นระยับประหนึ่งเดินผ่าน ไปในตามหาหยักษ์

ลุงเดินนำไปอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าคู่สัตว์ป่าของมัน ไม่มีคำอุทธรณ์ฎีกา ไม่แสดงท่าว่า จะเหน็ดเหนื่อยอ่อนแรง และไม่เคยขออน้ำกินหรือขอหยุดพัก นานๆ ครั้งมันก็เหลือบช้าเลื่องสายตาม วามมาทางเบื้องหลังสักครั้ง แต่แล้วก็ต้องหัวชนออกเดินต่อไป เพราะกะหย็นไสลคู้เข็ญลำทับ หลายต่อหลายครั้งที่เจ้าลูหลังแอ้ เพราะถูกชนป็นกระทุ้ง อดีตนักเลงโตหล่มซำทำหน้าที่ผู้คุมของ มันอย่างดีที่สุด เพราะสันดานให้อยู่แล้ว

เกาะส่อสัญญาตามเผ่าพันธุ์ของมันให้เห็นชัด

นั่นคือไม่ยอมเข้ามาจับกลุ่มร่วมขบวนด้วย หลายครั้งที่คณะชาวกรุงสงสัยว่ามันจะหลง ทางพลัดหมู่หายไป เพราะไม่ปรากฏให้เห็นนานนับชั่วโมงของระยะการเดินทาง อันชอกชอนคด เคลี้ยว แตรพิณทร์เตือนให้เลิกกังวล และไม่ต้องไปสนใจห่วงในการหายตัวไปของมัน เขาบอกให้อุ่น ใจว่า...จะอย่างไรเสีย เจ้าเกาะก็ต้องติดตามมาในรัศมีใกล้เคียงเสมอ

และก็เป็นความจริงอย่างพรานใหญ่บอก นานๆ ครั้ง ทุกคนจะเห็นเงาของชายตองเหลือง แฝวพานกราชใกล้เข้ามา บางทีก็ไปปรากฏยืนคักอยู่เบื้องหน้า บางทีก็คอยตามมาเบื้องหลัง การ เคลื่อนไหวของมันเป็นไปอย่างลึกลับ

ร่องรอยของพวกสางเขี้ยว มองเห็นได้เป็นระยะตลอดทางที่ผ่านมา นอกจากรอยเก๋อัน แสดงถึงว่า ตลอดทั้งดงถิ่นนี้ล้วนเป็นแดนท้องที่หวาเหี้ยของมันแล้ว รอยของการเคลื่อนคนผ่าน ไปจำนวนมาก อันเป็นรอยใหม่ที่เกิดขึ้นจากเมื่อวาน ก็ยังปรากฏให้เห็นชัดเจนตรงทุ่งแผ่ และ บริเวณหนองน้ำและๆ ตรงตีนป่าโคก ก่อนจะนำขึ้นเขาลูกใหญ่ด้านตะวันออกเฉียงเหนือของเขาหัว แร้ง

รพินทร์กับบุญคำ อ่านภูมิประเทศเหล่านั้นไปอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าว และซบซิบหารื้อ กันอยู่บ่อยครั้ง เวลายังล่วงผ่านไป ทั้งพรานใหญ่และดาพรานเผ่าแห่งเขาอิ้มครึมก็ยังถึถ้วนขึ้นทุก ขณะ

พอขึ้นสุดยอดเนินเขาลูกนั้น ลงไปสู่ไหล่ลาดอีกฟากหนึ่ง เพื่อจะได้ขึ้นเขาที่ใหญ่กว่าขึ้น ไป และเห็นชะเงื้อมิดไปด้วยดงทึบอันเป็นป่าดึกดำบรรพ์ รพินทร์ก็หยุดชะงักลงตรงหน้าผาริม ทางด่านเก่าตอนหนึ่ง ส่งสัญญาณเรียกกะหย็น ซึ่งเดินคุ่มลูไปเบื้องหน้า ให้นำตัวบุตรชายของ หัวหน้าเผ่าสางเขี้ยวเข้ามา ส่งภาษาพูดจาซักถามอยู่อดใจใหญ่

เขยื้อนกับไชยยันต์ ก็กรากเข้ามาด้วยความสงสัย จ้องหน้าเหมือนจะถาม รพินทร์ป้ายหลังแขนเช็ดเหงื่อที่เกาะพราวอยู่ที่ขนตา ใช้นิ้วเสยปีกหมวกขึ้นเล็กน้อย แล้วบ้วนปากขึ้นไปบนหน้าผาเดี่ยวๆ เหนือศีรษะของทุกคนที่ชุมนุมกันอยู่

คณะนายจ้างทั้งสาม แหงนขึ้นมองตามสัญญาณชีบบอกนั้น แล้วพากันชะงักนิ่งกันไปชั่วขณะ

ศีรษะเก่าๆ ของมนุษย์สามศีรษะ เสียบอยู่บนปลายไม้ปักเรียงได้ระยะกันอยู่ บนตอนบนของหน้าผาที่สูงขึ้นไปประมาณ 10 เมตรนั้น แลเห็นผมเป็นกระเชิง ถูกลมพัดอยู่ไปมานัยน์ตาลงโบ๋ และฟันที่ส่ายสะบัด ลีดาคัลล้าแห่งกระโหลกเพราะตากแดดตากฝนมานาน

“หมายความว่าอย่างไร?”

ใครคนหนึ่งหลุดปากออกมาด้วยเสียงกระซิบแผ่วผาก ดูเหมือนจะเป็นนักมานุษยวิทยาสาวนั่นเอง

“เรากำลังผ่านเข้ามาถึงด่านแรกของมันแล้ว นั่นคือประตูผี”

“แปลว่าอะไร ประตูผี?”

ไชยยันต์ถามเสียงเห็ดๆ หรีดจ้องขึ้นไปยังสามศีรษะอันปักเสียบไม่อยู่นั่น ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ประตูผี คือพรมแดนด้านนอกของหมู่บ้านมัน หัวของเหยื่อจะถูกตัดมาเสียบปักไว้เพื่อ ความหมายว่า ให้ช่วยฝ่าปากทาง เป็นบริวารของเทวรูปอินคา คนแปลกถิ่นหรือศัตรูที่จะแผ้วพานผ่านเข้ามา ผิดที่มันตัดหัวไว้เป็นยามเฝ้าจะรายงานไปยังอินคา และอินคาก็จะเข้าคลไอบอกมูมบาหมอผีอีกทีหนึ่ง มันเชื่อเช่นนั้น ทุกด้านที่จะเข้าถิ่นของมันในรัศมีประมาณ 5 กิโลเมตร จะมีประตูผีอย่างนี้ไว้ทั้งหมด”

“ถ้าฉันเราก็ก่ไกลถิ่นของมันเข้ามาเต็มทีแล้ว?”

หัวหน้าคณะพูดแผ่วต่ำ จ้องตาเขา รพินทร์นิ่งไปอึดใจยังไม่ตอบว่าอะไรทั้งสิ้น ทำมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบรวมกลุ่มอยู่กับที่ชั่วคราวก่อน ตนเองออกเดินสำรวจไปตามเส้นทางเดินอันแยกเยะคดเคี้ยวตัดกันไปมาราวกับเส้นทางเขาวงกตนั้น พร้อมทั้งตรวจดูตามพื้นและป่ากรอบด้านอย่างระมัดระวัง พื้นเหล่านั้นเป็นดินแข็ง สลับไปกับก้อนหินยากที่จะหาร่องรอยใดๆ ได้

อย่างไรก็ตาม สัญชาตญาณพรานบอกเขาได้ในทันทีว่า หนทางอันแลเป็นเทือกโล่งเตียน ที่เห็นอยู่เหล่านี้ แม้ลักษณะมันจะเลอสุดใดๆ คล้ายด่านสัตว์ กว้างเพียงประมาณสองฟุตเศษๆ คดเคี้ยวเลี้ยวเถาะไปในระหว่างพุ่มพงสองฟาก แต่มันก็ผิดแผกไปกว่าด่านสัตว์โดยปกติทั่วไป เพราะความเกลี้ยกลายของมัน ชนิดที่แม้แต่หญาสักคันก็ไม่สามารถจะขึ้นบนทางเหล่านั้นได้

มันน่าจะเป็นทางเดินประจำของมนุษย์เสียมากกว่า แบบเดียวกับหนทางที่นำเข้าสู่หมู่บ้านคนทั้งหลาย การใช้เป็นทางผ่านไปมาอยู่ประจำ และด้วยปริมาณของคนเดินผ่านเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดเส้นทางเรียบโล่งเหล่านี้ขึ้น

บุญคำ ผู้ย่องตามหลังเขามาอย่างเงิบกริบ ก็ลงเอาจุกนมฟุดฟิด แล้วกระซิบ

“บุญคำได้กลิ่นมันป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ นี่เป็นทางเดินที่มันใช้อยู่เป็นประจำ!”

จุกนมของตาพรานเต่า จัดว่าเลวที่สุดสำหรับ ‘กลิ่นเมือง’ เพราะขนาดแอมมอเนีย ที่คนทั่วไปดมแล้วสลัดตาตั้ง แคมยังเฉยๆ ไม่รู้สึกอะไรเลย น้ำหอมทุกยี่ห้อ ต่อให้ฉีดยุติกรรมขนาดไหน แต่ก็ไม่เคยสนใจรู้ในกลิ่นของมัน แต่สำหรับสาบป่าแล้ว เทียนัก ไม่ต้องเห็นรอยใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแค่ดมเอาจากพื้นดิน ก้อนหิน หรือโคนไม้ ที่สรรพสัตว์เหล่านั้นเหยียบผ่านไปเท่านั้น แค่นี้ก็สามารถบอกได้อย่างแม่นยำว่ามันคืออะไร ล้วงหน้าผ่านไปแล้วนานสักเท่าใด

นี่เป็นสิ่งที่ลึกลับที่รพินทร์เองก็ยังจับคลัตหาเหตุผล ในการคาดคะเนได้ถูกต้องของแกไม่ได้ แต่เขาก็เห็นประจักษ์มาแล้วโดยไม่กล้ามองข้ามเสีย และยามนี้การสำรวจด้วยจุกนมของบุญคำ ตรงกันกับการสำรวจด้วยสายตาอันเจนจัดของเขา

อีตจันนั่นเอง ก็แลไปสะดุดเข้ากับกอเฟิร์นเล็กๆ กอหนึ่ง ขึ้นอยู่ดินโหดหินริมทาง ห่างจากเบื้องหน้าของเขามากไปราวสิบก้าว ส่วนหนึ่งของใบเฟิร์นเหล่านั้น ยับลู่ลงมาติดพื้นมองเห็นได้ถนัด จากใบอันดกที่ขึ้นปกคลุมแผ่เป็นพุ่มเขียว

เขาเคลื่อนตรงเข้าไปโดยเร็ว ทรุดลงนั่งสำรวจ แล้วก็พบรอยเท้าเข้าอย่างถนัดนี่ เพราะดินโหดหินตำแหน่งนั้นเป็นบริเวณตาน้ำ พื้นดินอ่อนเปียกชุ่ม ตรงที่รอยดินเหยียบลงไป น้ำยังไหลซึมเข้ามารินๆ และใบเฟิร์นที่แหลกเพราะถูกน้ำหนักตัวตกลงไป ก็ยังสดอยู่ มันผ่านมาไม่ถึงชั่วโหม่งนี้เอง

รพินทร์กวาดตาอย่างระแวดระวังไปรอบด้าน ป่ายังอยู่ในอาการสงบเงียบงัน ไม่มีสิ่งใดกระโดดกระตากอยู่ตามเดิม แต่แล้วก็ต้องประทับใจเฟลขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะปรากฏเสียงปาลันสวบสวบขึ้นตรงดงพลวงเบื้องหน้า บุญคำเองก็หมุนตัววิ่งเข้าหาโคนไม้ วาดปืนด้วยสัญชาตญาณอันฉับไวของแก ทว่าทั้งเขาและบุญคำ ก็จ้องปืนค้างอยู่เช่นนั้น ค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาได้ สิ่งที่โผล่ออกมาให้เห็น คือชะมดแผงตัวหนึ่งใหญ่ขนาดเกือบเท่าเสือดาว มันพุ่งปราดจากป่าอีกฝั่งหนึ่ง ออกมาหยุดยืนอยู่กลางทางเดิน แล้วโจนแผ้วเงิบหายเข้าไปหลังโคนไม้ใหญ่ด้านตรงข้ามเมื่อลมโชยกลิ่นมनुษย์

ทั้งสองนั่งงุ่มง่ามอยู่อีกพักใหญ่ มีเสียงนกหว้าร้องโวยก้องมาจากเนินสูงขึ้นไปอีกครั้งหนึ่ง คล้ายๆ จะเป็นเสียงกู่ตะโกนของคน ต่อมาก็เป็นเสียงคิกครอกของค้างคาวสองสามตัว และเสียงที่มันกระโจนซู่ซ่าไปตามยอดไม้ แต่รู้เดียง ก็สงบลงตามเดิม

บุญคำค่อยๆ ก็ลงเอาหูแนบพื้น แล้วเงยขึ้นสั่นหัวซ้ำๆ เป็นความหมายว่า ยังจับเสียงอะไรไม่ได้ แต่คำหน้าก็เต็มไปด้วยความกังขาคลางแคลง

รพินทร์ลุกขึ้น พยักหน้าชวนแกเดินกลับมายังจุดรวมของทางหลายสาย ที่มาบรรจบกันตรงหน้าผาตัด ซึ่งให้คณะทั้งหมดหยุดรอคอยอยู่ ขณะที่เขาโผล่มาถึง ก็พบว่าคนเหล่านั้นอยู่ใน

ลักษณะระว่างตัวเตรียมพร้อมตามที่ชุ่มกำบังต่างๆ อย่างไม่ประมาท คงจะสำเนียงถึงสิ่งผิดปกติ นั้นได้อยู่เหมือนกัน

“เมื่อตะกี๋เสียงเหมือนคนถู่ แล้วก็มิเสียงค้างคาน”

เชษฐากระซิบ

“เสียงนกหว้าครับ”

พราณใหญ่ตอบ มองไปทางเจ้าถู่ ซึ่งบัดนี้ ตะหยิ่นกคคอให้นั่งของๆ อยู่หลังก้อนหินใหญ่ ก้อนหนึ่ง พร้อมทั้งมีดที่จ่อท้ายทอย

“ได้รอรอยอะไรมั่ง?” ไชยยันต์ถาม

“ระยะทางจากนี้เป็นต้นไม้ เราต้องเพิ่มความระวังทุกฝีก้าว มันอาจเห็นเราเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะกองลาดตระเวนของมันปั่นป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ทั่วไปหมด เส้นทางที่เราเห็นอยู่เหล่านี้ เป็นทางเดินของพวกมันทั้งนั้น ไม่ใช่ด่านสัจด์ ผมกำลังจะหาทางอ้อมออกให้พ้นเส้นทางของพวกมัน”

“ถ้ามันเห็นเราเมื่อไหร่ แผนของเราจะเปลี่ยนแปลงไปหมด เราต้องเข้าไปถึงกลางชมรม ถึงตัวเมย์ก่อนที่มันจะไหวทัน”

หัวหน้าคณะพิมพ์

“แล้วเมื่อกี๋นี้ คุณเรียกเจ้าถู่มาพูดอะไร?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ชักม้ออีก เพราะไม่สามารถเข้าใจภาษาได้

“ผมต้องการให้มันนำเราออกให้พ้นสายตาดาวหน่วยลาดตระเวนของมัน ซึ่งมันควรจะรู้ดี ตลอดเวลา...มันนำเรามาในลักษณะเจตนาจะผ่านเส้นทางให้พวกมันเห็น และถ้าพวกมันเห็นรู้ตัว ล่วงหน้าเมื่อไหร่ ไม่เพียงแต่จะเสียแผนเท่านั้น พวกเราจะถูกฆ่าตายหมดก่อนที่จะทำอะไรได้ เจ้าถู่ มันหวังไว้อย่างนั้น”

ไชยยันต์แยกเขี้ยว หันขวับไปทางเชลย คำรามออกมา

“ไอ้นี้ไม่เจื่องเฮะ มันน่ายิงทิ้งเสียนัก ถ้าไม่หวังเรื่องเอาไปเป็นตัวประกันก็ซัดเสียแล้ว เล่ห์เหลี่ยมลูกไม้จันัก”

“อย่าไปว่าอะไรมันเลย นั่นเป็นความฉลาดที่จะเอาตัวรอด และกลับสถานการณ์ให้พวกเรตกเป็นเหยื่อของมัน เมื่อเรารู้ทันก็หาทางแก้ไขเอา”

เชษฐายังไม่ทันจะขาดคำเข้านั่นเอง ทุกคนก็ต้องสะดุ้งขึ้นพร้อมกันในบัดนั้น มีหิน ขนาดกำปั้นก้อนหนึ่ง หล่นลงมาจากหน้าผาอันเป็น ‘ประตูดุติ’ ของสาวเขียวเหนือศีรษะขึ้นไป เกือบ ถูกคณะทุกคนที่ยืนปรักขากันอยู่ ทั้งหมดแผ่นแยกจากกัน ขยับป็นพร้อมทั้งเญขวับขึ้นไป ก็พบร่าง หนึ่งยืนเด่นอยู่ในระหว่างเสาที่ปักศีรษะมนุษย์นั้น รพินทร์โคดวูบเดียวปิดไรเฟิลของคาริน ซึ่ง ขึ้นมาอยู่ในระดับสายตาเล็งเบนพื้นแนวออกไป

“อย่า! นั่นเจ้าเกอะ!”

เขาร้อง

หวัดไปนิดเดียวเท่านั้น สำหรับนักมนุษยวิทยาสาวผู้มีความไวเหนือกว่าทุกคนในคณะ เกี่ยวกับการลั่นกระสุนเข้าใส่เป้าหมาย โดยไม่เคยตรวจดูให้ถี่ถ้วนว่าเป้าหมายนั้นๆ เป็นอะไร มันเนื่องมาจากความตื่นเต้นและหวาดกลัว ตามประสาผู้หญิงซึ่งประสาทไม่มั่นคงนักนั่นเอง

เจ้าตองเหลืองเกอะ ผู้แยกหายจากคณะไปร่วมครึ่งชั่วโมง นับแต่เห็นกันครั้งสุดท้ายสุด บัดนี้ขึ้นโบกไม้โบกมือ อาการกระสับกระส่ายลูกกลอนอยู่บนยอดผาเดี่ยวๆ ตำแหน่งนั้น ลักษณะของมันต้องการจะบอกอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่เป็นการตีไข่....ไม่ยอมให้เสียงใดๆ ทั้งสิ้น รพินทร์ กระโดดออกไป โบกมือตีไข่เป็นสัญญาณตอบ แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าใจอะไรกันได้

ในที่สุดมันก็โหนดัว ไต่ลงมาทางรากไม้และแงะหินอย่างรีบร้อน พอลงมาถึงพื้นดินก็ แล่นปราดเข้ามาหา ส่งภาษาเร็วปรือกับพรานใหญ่ลักษณะกระซิบกระซาบ

รพินทร์ก็โจนกลับมายังคณะนายจ้าง

“กองลาดตระเวนของสาางเขียว 3 คนกำลังเดินลงเนินตรงมาทางนี้ครับ เจ้าเกอะเห็น”

ประสาทของทุกคนเครียดขึ้นในทันทีนั้น

“มันรู้ถึงการมาของพวกเราหรือเปล่า?”

เชษฐาถามเร็ว สลัดเบร่าวนิ่งกึ่งอัตโนมัติลงจากไหล่ ในขณะที่สหายร่วมตายของเขายัง ขยับลุกเลื่อนขึ้นนก .375 แม็กนัมของมาเรีย

“เกอะบอกว่ามันเดินมาตามทางอย่างสบาย ผมคิดว่ามันคงยังไม่รู้”

“สามคนแน่หรือ มีมากกว่านั้นหรือเปล่า?”

“มันเห็นเพียงสามคน”

“เอาไง หลบให้มันผ่านพ้นไป หรือเก็บ?”

ไชยยันต์สอคมมาโดยเร็ว

ระหว่างที่พรานใหญ่ขังใจ หัวหน้าคณะก็สั่งมาอย่างเฉียบขาดว่า

“ปล่อยไม่ได้ ถึงอย่างไร ถ้าผ่านที่นี่ไป มันจะต้องรู้ถึงการมาของเราแน่ เก็บเงียบให้หมด อย่าใช้ปืนเลยเป็นอันขาด!”

รพินทร์หมุนซ้ายหมุนขวาอย่างกระสับกระส่าย หันไปสอซึกเกอะโดยเร็วอีกสองสาม ประโยค ก็บอกกับคณะนายจ้างรีบด่วนว่า

“พวกคุณชายหนุ่มเตรียมพร้อมไว้นะครับ ผม แกะชา บัญคำ สามคนจะจัดการกับมันเอง”

ว่าแล้วเขาก็หันไปออกคำสั่งกับคนเหล่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปชนิดแข่งกับเวลา และด้วยการเข้าใจหน้าที่ของกันและกันโดยไม่จำเป็นต้องพูดกันยาว

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ปืนพร้อมอยู่ในมือ เข้าประจำที่กำบัง ไชยยันต์ลากเจ้าเกอะให้ ไปรวมกลุ่มอยู่ด้วย ขณะนั้นเอง ลูก็ขยับตัวกระสับกระส่ายอย่างส่อพิรุณ ทำท่าจะหลุดลุกขึ้นยืนส่ง เสียงร้องเป็นสัญญาณขึ้น คะหิ้นทุบโครมลงไปที่ที่คอดต่อ คะมำหน้าไปคว่ำอยู่กับพื้น เจ้าอดิ

นักเลงโตหล่มซ้าง เอาผ้าเถียนเอวมัดปากมันไว้ป้องกันไม่ให้ส่งเสียงใดๆ ขึ้นมาได้ แล้วขึ้นนั่งทับหลัง มีดจ่ออยู่ที่กระตือรือร้นเขยิบเบาๆ จนหนังกำพร้าชั้นนอกขาด เลือดไหลซึมออกมา

เจ้าถุนอนตัวแข็ง ไม่กล้ากระดิกกระเดี้ย

รพินทร์วางไรเฟิลลง ดึงมิดโบว์ประจำตัวออกจากเอวมาถือกระชับไว้แน่น บุญคำกับเงชาย ผ่ากปิ่นไว้กับคณะนายจ้างเช่นกัน บุญคำนั้นชักมีดหมออันเป็นดาบหัวตัดของเก๋ขึ้นมาจบเหนือหัว ส่วนเงชายถอดมีดซุขออกจากฝักอย่างใจเย็น

โดยไม่จำเป็นต้องนัดแนะหรือพูดคำใดอีกเลย พรานใหญ่พุ่งปราดด้วยฝีเท้าของเสือตรงออกไปยังทางด้านเบื้องหน้า โดยทิศทางที่ชี้ออกของเกอะ บุญคำ กับเงชาย ก็ติดหลังไปราวกับเงาผี

ณ บัดนี้ ทั้งสามแปรสภาพเป็นเสือพรานไปแล้ว

การเก็บเหยื่อจะต้องกระทำอย่างเงียบเชียบที่สุด นั้นหมายถึงการรู้เข้าประชิดตัว และการสืบเข้าหาหนุ่ยก็กินคนเผ่าสาบเขียวจนถึงตัว โดยไม่เปิดโอกาสให้มันรู้ตัวได้เลยนั้น ก็คือการย่องเข้าหาเสือลายพาดกลอนเรดๆ นี่เอง

การเสียจังหวะพลั้งพลาดแม้ในชั่วพริบตาเดียว แทนที่จะเป็นฝ่ายล่าก็จะกลับเป็นฝ่ายถูกล่าในทันที ชื่อนี้ รพินทร์ ไพรวลัย ย่อมจะตระหนักดี แต่ก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ตราบใดก็ตาม ที่ปิ่นไม่สามารถจะนำมาใช้ได้ในภาวะเช่นนี้

พอพ้นทางโค้งเบื้องหน้า ทั้งสามก็แยกเข้าป่าริมทาง เคลื่อนไหวไปอย่างระวังไม่ให้เกิดเสียง พร้อมทั้งคอยเงี่ยหูสดับตรับฟัง บุญคำบุกเข้าไปเบื้องหน้า เพราะ ‘หูผี’ ของเก๋ดีกว่าหูธรรมดาของเขา เงชายก้มๆ เงยๆ ลอดกิ่งไม้เอียงมาทางด้านหลัง สีหน้าของจอมพเนจรเฉยเมย ปราศจากความรู้สึกใดๆ ให้อ่านออก อันเป็นคุณลักษณะประจำตัว

จิตใจใหญ่ต่อมา ตาพรานเฒ่าก็นอนฟังกับแผ่นดินอีก ชั่วครู่เดียวก็ลุกขึ้นขีมือเป็นสัญญาณขี้ไปให้ทราบทั่ว ทิศทางสวนเข้ามาของมันมาจากทางแยกด้านซ้ายมือ พร้อมกับ บุญคำก็กระโจนข้ามทาง ตัดไปอีกฟากหนึ่ง แยกจากหัวเลี้ยวเข้าหลบซุ่มอยู่หลังพุ่มไม้ รพินทร์ย่องเข้าแฝงตัวอยู่ที่จอมปลวกเอียงกับที่ซุ่มของบุญคำเล็กน้อย ส่วนเงชายหยุดอยู่ที่โคนไม้ใหญ่ หายแวบราวกับผีไปทีนั้น

เสียงดินมากกว่าหนึ่งคู่ เดินเข้ามาตามทางเบาๆ แต่ก็แว่วมาได้ยินอย่างถนัด ท่ามกลางความเงียบสัจด์ ต่อมาก็มีเสียงพูดคุยกันพึมพำ แสดงว่าพวกมันพากันเดินมาตามสบาย ไม่ได้เฉลียวคิดระวังตนใดๆ เลย รพินทร์สูดลมหายใจเข้าปอดลึก อีกมือหนึ่งลูบคลำแผ่วเบาอยู่ที่คมมีด ซ้ำเลื่องไปทางบุญคำเห็นแอบสงบอยู่ที่นั่น แต่เจ้าเงชายหายไปเหมือนมันไม่ได้ร่วมมาด้วย

ครั้นแล้ว จากหนทางแคบๆ เป็นช่องยาวเหยียดตัดไปในระหว่างป่ารกสองฟากนั้น ต้นเหตุของการทำให้นกหว้าร้อง และล่างทักเมื่อครู่ใหญ่ๆ นี้ ก็ปรากฏขึ้นให้เห็น

ตรงตามคำรายงานของเจ้าเกาะทุกอย่าง สางเขียวสามคนพากันเดินเรียงเดี่ยวชิดกันมาตามทางนั้น เป็นชายฉกรรจ์ร่างล่ำสันแข็งแรง ส่วนสูงเพียงไม่เกิน 5 ฟุต จากเงาสลัวของกิ่งไม้ที่คลุมทึบอยู่เบื้องบน ทำให้มองดูเหมือนลิงทโมน เจ้าคนหน้ากับคนกลางถือดาบใหญ่ ส่วนคนหลังแบกหอกยาวท่วมหัว เสียงมันคุยกันมาพึมพำเหมือนหมิกินผึ้ง ไม่มีการสำเนียงถึงภัยระวังตัวใดๆทั้งสิ้น

พรานใหญ่พยักหน้ากับบุญคำเป็นความหมาย แล้วคลานอ้อมจอมปลวกไปอีกด้านหนึ่งสงบนิ่งรอคอยโอกาสให้มันผ่านทางเข้ามาใกล้ แทบจะไม่ยอมหายใจ

ใกล้เข้ามา...และใกล้เข้ามาเป็นลำดับ จากหนทางที่จะต้องผ่านตำแหน่งซุ่ม ประหนึ่งพยัคฆ์ร้ายคอยเหยื่อ และแล้วในที่สุด พวกมันก็เดินเข้ามาถึง ผ่านหน้า คล้องหลังตำแหน่งหลบซ่อนห่างออกไปเพียงวาเศษ

“เอามัน!”

พรานใหญ่ร้องให้สัญญาณ พร้อมกันเขาก็พุ่งพรวดออกจากที่ซ่อน แขนซ้ายวัดล็อกคอคนหลังสุด เสือกปลายมีดเต็มเหนี่ยวเข้าไปที่บริเวณสีข้างด้านหลังเหนือเอวขึ้นมาเล็กน้อย อันเป็นจุดตาย แล้วกระชาก มันวูบผงะเซอออกนอกทาง พร้อมกับการแผ่นเข้าใส่ของเขา บุญคำก็โจนร่างออกมาฟันฉวอย่างแม่นยำเข้าไปที่ก้านคอของเจ้าคนนั้น หัวหลุดห้อยร่อนแรงไปในพริบตา ก่อนที่มันจะทันรู้ตัวว่าอะไรเป็นอะไร ร่างที่ไม่มีคอนั้น วิ่งเตลิดออกนอกทางไปสองสามก้าว ก็ล้มสวบลงเลือดพุ่งกระฉูดเป็นสาย

เจ้าคนกลางหันขวับมาทางด้านหลัง พร้อมกับแผดเสียงร้องออกมาอย่างตกใจ แล้วมันก็โดดเข้าใส่พินทุ์ด้วยดาบที่เงือสุดล้าสองมือ หมายถึงแล่งหัวเขาให้แบะออกเป็นสองซีก เป็นเวลาเดียวกับที่พรานใหญ่กำลังกระชากมีดของเขาออกจากหลังของเหยื่อ

และหันกลับมาเผชิญกับคมดาบอันน่าสยงนั้นเข้ามาพอดีหัวพริบตา...

รพินทร์ถลวูบ ทั้งตัวเองคว่ำหน้าลงกับพื้น โดยสวนกับคมดาบที่หวดกระหน่ำหัวโหลลงมา นั่นเป็นการเคลื่อนไหวชนิดเดียวเท่าที่เขาสงบสามารถทำได้ในยามนี้

ร่างที่ทั้งหลบลมมายังไม่ถึงพื้น หูลำเนียงเสียงใบดาบที่ฟาดอากาศถากหลังจนสัมผัสลมเย็นวาบ แล้วมันก็กระทบจาดเข้ากับแง่หิน ตำแหน่งใกล้เคียงกับที่เขาขึ้นแต่แรก แตกเป็นสะเก็ดพร้อมกับไฟฉายแวววาบเหมือนตีสุนัขไฟ

มันหมุนตัวกลับอย่างรวดเร็วที่สุด พร้อมกับดาบที่ผิเคป้าหมายในครั้งแรก เงือขึ้นอีกครั้ง โจมฟันตามติดมือเหมือนจ้วงขวานผ่าพื้น โดยกำหนดขยอดอกเขาเป็นเป้าหมาย

สมองสั่งการให้พลิกกายกลิ้งหลบ แต่ร่างกายจะหนักอึ้งไปหมด เพราะเกาวัลย์ที่ติดพันแขนขาอยู่nung รพินทร์บอกกับตนเองว่า...วาระสุดท้ายกำลังจะมาถึงเขาอยู่ ณ บัดนี้แล้ว เขามองไม่เห็นอะไรอีกทั้งสิ้น นอกจากสีหน้าเสยะถมึงถึงเหมือนภูตปิศาจ และคมดาบที่เงือร่าอยู่เหนือศีรษะ ประสาททุกส่วนจะกลายเป็นอัมพาตไปหมด

แต่แล้ว แทนที่มันจะหวดคมดาบลงมา เขาเห็นมันเงือค้ำร่าอยู่เช่นนั้น ปล่อยเวลาการผลาญชีวิตของเขาให้ล่าออกไปถึงอึดใจ โดยดาต่อดาจ้องกันอยู่ ต่อมาดาโปนถลนทั้งคู่ ใบหนานั้นก็เหวี่ยงขึ้นไปสู่เบื้องบน ค่อยๆ หมุนกายทรุดสวบลงมากว่าหน้าอยู่ใกล้ๆ เขา ชนิดเกือบล้มทับ รพินทร์ได้สติอีกครั้ง ตะกายลุกขึ้นโดยเร็วด้วยตาอันเบิกโพลง แล้วก็เข้าใจในบัดนั้น

แผ่นหลังด้านซ้ายของมัน เห็นแต่ส่วนด้านของมิดชูยติดเตอยู่ ใบจอมมิดหายเข้าไปหมด ไม่มีปัญหา มันเสียบทะลวงตัดข้าวหัวใจพอดี!

เจ้าของมิดยืนอยู่ที่ซุ่มไม้ ห่างออกไปประมาณ 10 ก้าว ไม่ได้เข้ามาสังหารในระยะประชิดตัว หากแต่ข้างออกมาด้วยมืออันชำนาญเยี่ยม แต่มันก็เกือบจะสาบไป สำหรับวินาทีมรณะเมื่อพริบตาที่แล้ว แน่ละ ระหว่างที่เขา กับบุญคำ ปราดเข้าตะลุมบอนแบบถึงตัวกับไอ้พวกผีดิบ เจ้าคนใช้ชาวคงไม้ได้กระโดดเข้ามาร่วมด้วย หากแต่ยืนดูห่างๆ

พราณใหญ่ยืนหายใจหอบๆ ก้มลงมองดูแสงเขียวที่เกือบจะเป็นมัจจุราชปลิดชีวิตเขา และเงหน้าขึ้นจ้องหน้าเงาชายผู้แหวกพุ่มไม้ เดินตรงเข้ามาเหมือนไม้ได้เกิดอะไรขึ้น

“แกควรจะรอให้มันผ่าอกฉันเสียก่อน แล้วค่อยฆ่ามัน!”

เขาพูดลดไรฟันออกมา

เป็นด้วยอุปาทานหรืออะไรก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน คล้ายเขาจะเห็นรอยยิ้มชนิดหนึ่งผ่านไปแนวตาของเงาชาย แต่ก็ไม้อ่อยคำใดทั้งสิ้น ก้มลงเหยียบสาขเขียวคนสุดท้าย จับด้ามมิดจูดกระชากออกมาจากแผ่นหลังของมัน เอาใบไม้เช็ดเลือดแล้วสอดเข้าฝักข้างเอวตามเดิม จากนั้นก็

ช่วยบุญคำลากทั้งสามศพ เข้าไปหมกพันทางเดินไว้ในพงทึบ โยโยใบไม้แห้งกลบรอยเลือดที่
กระจายแดงฉานเรียราดอยู่

งานดักเก็บกองสอแถมสาบเจียว สำเร็จเสร็จสิ้นไปในระยะเวลาอันรวดเร็ว แต่ก็
ถูกละหุกเกือบจะถึงชีวิต

คณะทั้งหมดพรวดออกจากที่กำบัง เมื่อเห็นทั้งสามคนพากันเดินกลับมาอย่างรีบร้อน

“รีบร้อย รีบไปกันเถอะ สงสัยว่าพวกมันอาจมีผ่านมามาก”

พรานใหญ่บอกเร็วปรือ ขณะที่รับไรเฟิลที่ไชยันต์โยนคืนมาให้ แงสายกับบุญคำก็ตรง
เข้าฉวยอาวุธคู่มือของคนขึ้นสะพานไหล่ คะหยื่นกระซอกคลุให้ลุกขึ้นยืน ลากออกมาหารพินทร์
เกอะก็ถูกเรียกเข้ามาร่วมซักถามหรืออยู่ด้วย ครู่เดียวเขาก็หันไปทางนายจ้างอีกครั้ง ซี่มือขึ้นไปบน
หน้าผาอันเป็นประตูดุศีของสาบเจียว

“เราจะตัดขึ้นไปทางสันผานั่น เดินบุกรกไปโดยตลอด เพื่อป้องกันไม่ให้พวกมันเห็น
เจ้าลูก็ยอมรับว่า กองสอแถมลาดตระเวนของพวกมันจะเดินอยู่ในเส้นทางเท่านั้น สำหรับใน
เหตุการณ์ปกติ เราจะให้มันนำหลักพวกมันเอง โดยมีเกอะเป็นที่ปรึกษาฝ่ายเราควบคุมอีกทีหนึ่ง มัน
คนป่าเหมือนกันย่อมตามกันทัน”

เชษฐาภินาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วเงยหน้าขึ้นมองเทียบกับแสงตะวันที่เริ่มบ่ายลงเป็น
ลำดับ

“ตกลง! ยังไงก็ได้ทั้งนั้น สุดแล้วแต่การตัดสินใจของคุณ ข้อสำคัญก็คือเราต้องลงมือ
ทำงานให้ทันก่อนจะมีดกิ้นนี้ ไม่งั้นจะลำบาก พวกผมสามคน พอตะวันตกดินในป่าก็เหมือนกับคน
ตาบอดนั่นแหละ แทนที่จะช่วยอะไรได้ กลับจะกลายเป็นถ่วง”

“ทำทางไอนี้ไว้ใจไม่ได้ ต้องคอยระวังมันให้มากที่สุดทีเดียว ประมาทไม่ได้เลย”

ไชยันต์พยักหน้าไปทางบุตรชายหัวหน้าสาบเจียว

“เชื่อกะหยื่นเถอะครับ มันคุมได้อยู่หมด”

รพินทร์รับรองอย่างมั่นใจ พร้อมกับหันไปส่งความสองสามคำกับกะหยื่น เจ้าหน้าที่เลงโต
หล่มซ้างยืมยิงฟัน ตาลูกกวาวกระหายเลือดมองไปทางลู เอื้อมมืออันใหญ่เทอะไปตบเบาๆ ที่ต้นคอ
ของมนุษย์กินคน

“นายไม่ต้องเป็นห่วง ไอนี้พิษขึ้นมาเมื่อไร คะหยื่นถอดกระดุกมันเมื่อนั้น!”

เกอะ ออกมาเป็นมัลลเทศก์ เพราะสำรวจดูทางไว้ก่อนแล้ว โดยอาศัยได้ขึ้นไปตาม
ทางเดินของเลียงผาและเสือดาว เจ้าลูร้องขอให้แก้มัดมันก่อน เพราะทางเดินต้องอาศัยมือช่วย แต่
ทุกคนรู้นิ้วนังไม่ถึงกับจำเป็นอะไรนัก คะหยื่นทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงคอยช่วยหิ้วพุงมันอยู่แล้ว
ขณะที่ไต่ตามทางลูกเดินนั้นขึ้นไป โดยมีเกดกับเสี่ยช่วยอยู่อีกสองคน

“ได้เขาอย่างนี้ละดิ้นก...”

คะหยิ่นคำรามกับเจ้ามนุษย์กินคน ผลักไสจุดกระซกมันขึ้นไปเป็นระยะอย่างไม่ปราณี
“เอ็งมีฤทธิ์ขึ้นมาเมื่อไร ข้าจะได้ตีบดกเขาคอหักเสียรู้แล้วรู้รอด”

ไม่นานนัก โดยอาศัยค่อยๆ ปีนป่ายขึ้นไปตามแงหินและรากไม้ ทั้งหมดก็ขึ้นมาถึง
บริเวณไหล่ผาดอนนั้น ลมโซ่มาวูบหนึ่ง กลิ่นตึ๋ง ตางๆ จากศิระอันปราศจากร่างที่เลียบติดอยู่บน
ปลายไม้สูง ลอยมากระทบจมูกชวนคลื่นเหียน

เกาะบอกให้ทราบวาศิระเหล่านั้น เป็นศิระของพวกตองเหลือง เมื่อขึ้นมาถึงบริเวณ
นั้น จึงพบว่า...เสาสำหรับเลียบหัวเหยื่อเหล่านี้ปักไว้กลาดเกลื่อนนับสิบทีเดียวน หลายเสามีรอยเสื่อ
ความมาตะกายล้ม และคาบเอาศิระเหล่านั้นไปกิน

ตามพื้นมีพวกกล้วยป่าที่ถูกตัดมาทั้งเครือ ตักตาลักษณะพิกลซึ่งแกะสลักจากไม้ด้วยฝีมือ
หยาบๆ และเสาชุ่มลักษณะเหมือนสาหล่า ปลุกเรียงรายเกลื่อนเหมือนจะมีพิธีเช่นสรวงบูชาอะไรสัก
อย่างของพวกมัน มีทางเดินอันราบเรียบกว้างใหญ่ขนาดด่านช้าง ทอดวกเวียนอ้อมมาตามไหล่เขา
ดอนนั้น

อย่างแข่งกับเวลา รพินทร์ให้เกาะกับคะหยิ่น บังคับเจ้าลูนาคัดขึ้นสู่ยอดที่สูงขึ้นไป โดย
ตัดแยกจากหนทางนั้นทันที ชอกซอนบุกกันขึ้นไปในที่รกทึบ ซึ่งแน่นอนว่าสาเงี้ยวไม่ใช่เป็น
เส้นทางสัญจร หรือมีแมวมองกองสอดแนมของมันเพ่นพ่านอยู่หลายต่อหลายครั้งที่ต่างติดตามรอย
สัตว์กันมาแล้ว แม้กระทั่งไอ้แห้วซ้างร้ายหรือจิ้งจอก แต่สำนักยามนี้ยอมบอกกับตนเองว่า มันต้อง
ใช้ความรอบคอบระมัดระวังยิ่งกว่าหลายเท่าตัว เวลาใดก็ตามที่กลุ่มมนุษย์ร้าย ผู้บูชาเทวรูปอนคา
สำเหนียกถึงการล่วงแดนเข้ามา เวลานั้นแผนการกู้ชีวิตมาเรียย้อมพินาสลงในทันที รวมทั้ง
มหันตภัยใหญ่หลวงที่จะมาถึงทุกคนพร้อมกันด้วย

การถูกจับเข้าบ่อครั้ง เปรียบอะไรไม่ผิดกับปลุกที่คอยต้มเดือนอยู่ ลดความลึกลับ
เอื้อนและเจตนาที่จะดำเนินแผนบิดพลิ้วใดๆ ของเจ้าลูนามาก มันยอมสำนึกได้ดีว่า...ถ้าพบกับพวก
ของมันเข้าเมื่อใด อวสานชีวิตของมันย่อมมาถึงเป็นอันดับแรก และมันก็ยังรักตัวกลัวเจ็บอันเป็น
วิสัยของมนุษย์อยู่

ทุกคนเหน็ดเหนื่อยกันสาหัสแทบขาด จากการไต่เขาโดยต้องปีนป่ายและฝารกอยู่
ตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คณะนายจ้างทั้งสามซึ่งความอดทนทรหดย่อมจะมีได้น้อยกว่ากลุ่ม
คนคอยโดยสาเงี้ยว แต่การพะวงจ่อต่องานสำคัญ และการสำนึกถึงมหาภัยซึ่งแวดล้อมอยู่ทุกฝี่
ก้าอย่าง ทำให้ลืมความเหนื่อยหมดสิ้น ต่างเคลื่อนไหวรุดหน้าไปเหมือนร่างกายจะเป็น
เครื่องจักรกลที่ทำงานโดยอัตโนมัติ

หลายต่อหลายครั้งที่โผล่ออกมาพบกับทางด่าน แต่ก็ตัดข้ามผ่านไปเรื่อย เพื่อหลีกเลี่ยงให้ห่าง
เส้นทางเดินของสาเงี้ยว พรานทุกคน...นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้...ทำหน้าที่ของตนเต็มสมรรถภาพ
โดยการสำรวจตรวจตราไปทุกระยะ แทบจะเรียกว่าก้าวต่อก้าว

อีกชั่วโหม่งเศษต่อมา ทั้งหมดก็คืบคั้นขึ้นมาถึงยอดอันสูงสุดของเขาภูคนั้น ท่ามกลางวงล้อมของยอดเขาอื่นๆ รอบด้าน แลดูเหมือนยอดปราสาทพุทธานเสียดฟ้ารายล้อมอยู่ ห่างออกไปไม่ไกลนักทางด้านตะวันตก อันมองเห็นตะวันใกล้ค่ำลอยต่ำและอยู่กับทิวเขาภูคนึง ผ่านม่านหมอกที่ปกคลุมแลดูเหมือนวงกลมสีหมากสุก ต่างสังเกตเห็นควันลอยอ้อยอิ่งอยู่ทั่วไปเป็นจุดๆ ไม่ห่างกันนัก บริเวณที่ต่างหยุดพักกันลงชั่วขณะนั้น เป็นที่ราบโล่งส่วนหนึ่งของยอดเขา ทำให้สามารถสังเกตเห็นทัศนียภาพรอบด้านได้ถนัดชัดเจนโดยไม่มีป่าบัง

“ที่เห็นควันลอยขึ้นมานั้นแหละครับ หมู่บ้านของพวกมันอยู่บนยอดเขาภูคนั้น”

หลังจากซักถามเคลยสองสามคำ พรานใหญ่ก็ชี้มือบอกคณะนายจ้าง เชษฐาล้วงกล้องส่องทางไกลออกมาจากเป้หลัง ส่องสำรวจดูแล้วก็แยกออกโดยเลนส์ของกล้องทันทีว่า มันเป็นควันไฟจริงๆ ไม่ใช่เหมมหรือหมอกที่สายตาเปล่าชวนให้เข้าใจไปแต่แรก

ก่อนที่จะใครจะเอ่ยเช่นไรต่อมานั่นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงกลองแว่วมาเป็นจังหวะ จากยอดเขาภูคนั้นแล้วก็ดังสะท้อนรับมาจากเขาภูคนอื่นๆ เป็นช่วงต่อกันไป บางขณะมันก็ซำๆ ทอดระยะและบางขณะมันก็รัวถี่เร็วเหมือนสัญญาณโทรเลข แต่ไม่มีใครสามารถเข้าใจได้นอกจากเจ้าลู ซึ่งบัดนี้ลงนั่งยองๆ อยู่กับพื้น ทำหูฟัง

คณะติดตามภรรยานักสำรวจผู้วายุชนม์ มองหน้ากันเอง แล้วเปลี่ยนสายตาไปจับยังบุตรชายหัวหน้าเผ่ากินคนเป็นตาเดียว

จอมพรานพยายามใช้สายตาอ่านสีหน้าของมัน เจ้าลูเหลือบสบเขานิดหนึ่ง แล้วمينหลบไป

“เจ้าต้องรู้ว่า นั่นเป็นสัญญาณอะไรของพวกเจ้า?”

เขาเอ่ยขึ้นแผ่วเบา แต่หิยมเกรียมน่ากลัว

บุตรชายหัวหน้าเผ่ากินคนนิ่งเฉย แต่แล้วก็ต้องสนลั่นละล่ำละลักตอบคำออกมา เมื่อคะหยิ่นวัดด้วยดินพลักเข้าให้ที่สีข้างล้มตะแคงลงไป พานท้ายปืนของอดีตนายบ้านหล่มช้างเสยยันเข้าได้คาง

“ตะวันกำลังลับเขา พิธีบูชาอินคากำลังเริ่ม มุมบาเรียกให้พวกที่ตระเวนอยู่ในป่า กลับเข้าไปร่วมประชุมที่กลางลานพิธีพร้อมกัน”

“มันอำพรางเราหรือเปล่า...”

หัวหน้าคณะกระซิบเมื่อถ้อยคำของเจ้าลูถูกแปลถ่ายทอดมาให้เข้าใจ

“เป็นไปได้ไหม ที่กองลาดตระเวนของมันพบร่องรอยของเขาเข้า แล้วส่งสัญญาณแจ้งเหตุเข้าไปยังพวกมันในหมู่บ้าน?”

“หรืออย่างน้อยที่สุด มันอาจพบศพของพวกมันที่เราฆ่าหมกป่าไว้ตอนก่อนที่จะปีนเขา ขึ้นมานี้ก็ได้ และเสียงสัญญาณเหล่านั้น คือการเตือนภัยเตรียมล่าเรา”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็วอีกคน

รพินทร์ตรีกตรอง อ่านรูปการอยู่จิตใจ ก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“ผมก็ไม่ไว้ใจเจ้าดูจะพูดจริง แต่มีเหตุผลที่จะเชื่อได้ว่ามันคงไม่ได้อำพรางโกหกเรา เสียงกลองสัญญาณดังออกมาจากหมู่บ้าน และบริเวณรอบนอกจึงตอบรับ นั่นควรลงความเห็นได้ ในหมู่บ้านส่งข่าวออกไปยังเบื้องนอก ไม่ใช่พวกที่ตระเวนอยู่เบื้องนอกแจ้งข่าวใดๆ เข้าไปในหมู่บ้าน”

ทุกคนอึ้ง ต่างจมอยู่ในห้วงคิดอย่างหนัก ไม่สามารถจะปลงใจลงความเห็นแน่นอนอย่างใดได้ทั้งสิ้น เสียงสัญญาณกลองยังกระหึ่มโต้ตอบกันไปมาอยู่เช่นเดิม สะท้อนก้องไปทุกยอดเขาที่แวดล้อมอยู่ จนกำหนดไม่ได้ว่ามันมาทางทิศทางใดบ้าง ดูรอบด้านไปหมด

เสียงนั้นฟังบาดแสบเข้าไปถึงหัวใจอย่างประหลาด ไม่ผิอะไรกับเสียงมฤตยูที่ร้องทวงถามชีวิต ก่อให้เกิดอาการสะดุ้งร้อนสะบัดหนาวตะครันตะครอไปทุกชุมชน การที่ไม่สามารถอ่านเข้าใจความหมายได้ ทำให้ตกอยู่ในความคลางแคลงพะว้าพะวัง แล้วสิ่งที่ทุกคนอดหวนคิดขึ้นมาไม่ได้ก็คือ คำพูดของลูทิวา... ในอาณาจักรของมันแล้ว แม้แต่แมลงเล็กๆ สัตว์ที่ผ่านเข้าไป ก็ไม่มีวันที่พวกมันจะไม่รู้

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ ในระหว่างขณะ 8 คนของฝ่ายติดตามกู่ชีวิตภรรยา ดร.ฮอฟมัน จิตใจเร่าร้อนตื่นระทึกกระวนกระวายไม่มีใครหวาดหวั่นกังวลในเรื่องที่จะเกิดปะทะเป็นศึกใหญ่ขึ้นอีกครั้ง ในกรณีที่ถ้าพวกนางเขี้ยวตัว และล้อมล่าเข้ามา แต่ที่หนักใจเป็นห่วงอยู่ในขณะนี้คือมาเรีย ฮอฟมัน

การช่วยเหลือจะทำได้สำเร็จหรือไม่ มันย่อมขึ้นอยู่กับหัวใจหัวใจต่อสำคัญตรงนี้แหละ ถ้าพวกมันรู้ถึงการบุกล้วงล่าเข้ามาเสียก่อนที่จะถึงกลางชมรม ก็แปลว่าหมดหวัง!

รพินทร์พูดอะไรเครื่องเคราอยู่กับลูอีกครู่เดียว ก็บังคับให้มันเดินนำต่อ ไม่เกินนาทีหลังจากนั้นทั้งหมดก็อ้อมยอดเขาลงมายังบริเวณไหล่ อีกด้านหนึ่ง และหยุดชะงักลงอีกครั้ง

ภูมิประเทศเบื้องหน้าที่โผล่ออกมา เป็นโตรกเหวลึกชันลดลงไปประหนึ่งว่า ทิวเทือกเขานั้นจะถูกตัดให้ขาดจากการเชื่อมติดต่อกัน ผังตรงข้ามเป็นยอดเขาห่างออกไปอีกลูกหนึ่ง สิ่งที่ทำให้ความตื่นเต้นประหลาดใจให้แก่คณะนายจ้างทุกคนก็คือ ห่างจากทางด้านซ้ายมือออกไปประมาณ 300 เมตร ซึ่งพอจะสังเกตเห็นเขาด้านนั้นได้อย่างถนัด เพราะรอยที่คล้ายๆ ถูกตัดขาดออกจากกัน และส่วนมากเป็นโขดหินงอกอยู่ระเกะระกะปราศจากไม้ใหญ่บัง ระยะไหล่เขาสูงนี้กับไหล่เขาสูงตรงข้ามเป็นขานหินราบเรียบ ยื่นล้ำชะโงกเข้าหากัน ด้านตรงข้ามอยู่ในระดับสูงกว่าอีกด้านหนึ่ง

สิ่งไม่เคยคิดว่าจะได้พบเห็น ปรากฏอยู่ที่นั่น!

สะพานลอยกลางเวหา ซึ่งสร้างด้วยฝีมือสถาปนิกอนารยชน!! มันเป็นทางเชื่อมให้เดินติดต่อถึงกันได้ ในระหว่างช่องเขาขาด ซึ่งเบื้องล่างเป็นเหวลิบลิ่วลงไปเห็นแต่ยอดไม้เขียวมิด!

พรานใหญ่นัยปากไปที่เป้าหมาย โดยยังไม่พูดคำใดออกมา ทั้งสามสำรวจด้วยกล้องส่องทางไกลโดยเร็ว จากเลนส์ระยะยะ เห็นลักษณะของมันได้อย่างฉับชัดจน ไชยยันต์ครางอะไรออกมาคำหนึ่งในลำคอ ด้วยความพิศวงอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว

ตัวสะพานลอยเชื่อมข้ามเหว หรืออีกนัยหนึ่งข้ามช่องเขา ประกอบขึ้นด้วยลำไม้ไผ่ ซึ่งนำมาผูกด้วยเถาวัลย์ ในลักษณะเหมือนลูกกระนาคหรือแพลูกบวบเรียงกันเป็นดับถี่ ส่วนกว้างประมาณเมตรเศษ มีสายโยงด้านบนและด้านล่างเป็นหวายขนาดใหญ่ซึ่งตึงไว้ ปลายทั้งสองด้านยึดติดอยู่กับลำต้นไม้ใหญ่ที่ยืนอยู่ริมผาทั้งสองฝั่ง ไม่มีใครสามารถทำนายได้ว่า กรรมวิธีสร้างสะพานกลางเวหาของมนุษย์ฝีมือสาบเชิงทำขึ้นได้อย่างไร ความยาวของมันไม่ต่ำกว่า 30 เมตร ในระหว่างขานชะโงกของทั้งสองด้าน ระดับของมันอยู่ในมุมเทราว 20 องศา จากปากหนึ่งลงมาจรดอีกปากหนึ่ง

เสียงลมที่พัดผ่านช่องเขาครางหือๆ อยู่เป็นระยะในขณะนี้ พัดสะพานลอยให้แกว่งไกวพะยิบพะยิบ ร่อนตามลมอย่างน่าหวาดเสียวว่า มันจะขาดหลุดออกจากกัน แต่มันก็คงทนอยู่ได้อย่างน้อยก็คงอยู่มาจนกระทั่งฝ่ายมนุษย์ที่เจริญแล้ว มาพบเห็นเข้าอย่างงั้นในขณะนี้

“สะพานลอยข้ามเหว! น่าแปลกเหลือเกิน พวกมันสร้างขึ้นมาได้อย่างไรกันนี้”

เชษฐาอุทานออกมาเหมือนกล่าวกับตนเอง

“ดูให้ดี มันก็เข้าหลักเกณฑ์ของสถาปัตยกรรมเหมือนกัน เชือกใหญ่สองเส้นที่ขึงยึดอยู่ด้านบน มันแทนสายสลิงก็โยง ช่วยรับน้ำหนักตัวสะพานไม้ไผ่ด้านล่างไว้ แต่ถูกแดดถูกฝนโดนลมพัดอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ มันก็ไม่น่าจะคงทนอยู่ได้นานนัก”

ไชยยันต์พูดน้ำเสียงพิศวง

“ปัญหามันมีอยู่ว่า ตอนเริ่มลงมือทำครั้งแรก มันต่อสายเชือกที่ใช้แทนสลิงข้ามหุบเหวนั้นได้อย่างไร ไม่น่าเลยที่มนุษย์ป่าเถื่อนผู้ปราศจากเครื่องมือช่วยทันสมัย จะต้องสะพานข้ามเหวแบบนี้ได้ มันเป็นสถาปัตยกรรมที่น่าทึ่งเหลือเกิน”

“ที่เห็นอยู่นั้นแหละครับ คือเส้นทางคมนาคมสำคัญที่สุด ซึ่งสาบเชิงใช้เส้นทางติดต่อระหว่างถิ่นที่อยู่ของมันกับป่านอก พอข้ามสะพานนั้นขึ้นไปก็เข้าเขตหมู่บ้านของมันแล้ว”

จอมพรานกระซิบ ขณะนี้ทุกคนข่มตัวเฝ้าสำรวจไปยังสะพานลอยประหลาดนั้นอยู่ในเขาของพุ่มไม้ ตรงตำแหน่งสะพานและริมผาทั้งสองด้านเงิบเงิบ ปราศจากเงาของสิ่งมีชีวิตใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากตัวสะพานที่ถูกลมพัดไหวพะยิบอยู่เป็นจังหวะเช่นนั้น

แต่แล้วจิตใจต่อมานั่นเอง...ก่อนที่ใครจะพูดเช่นไรต่อไป ต่างก็เห็นเงาดำๆ ของเจ้าของสะพานที่สร้างมันขึ้นมา พวกมันโผล่ออกมาจากแนวบังของแก่งหินริมผาด้านเดียวกันกับไหล่เขาที่ทุกคนแอบข่มอยู่ และไม่ผิดลึง แล้วเข้าแถวเรียงเดี่ยวเดินได้ไปตามสะพานนั้น ทั้งระยะห่างกันประมาณสองวาต่อหนึ่งคน เพื่อข้ามไปยังปากตรงข้าม จำนวนนั้นนับได้ 8 คน เว้นระยะห่างไปอีก

ครูใหญ่ ชูดหลังก็โผล่ออกมาให้เห็นอีก 5-6 คน และใช้สะพานนั้นข้ามไปในอาคารเดียวกับชุดแรกที่ล่องหน้าไปก่อนแล้ว

พิสูจน์ให้เห็นชัดว่า สะพานที่มันสร้างไว้ใช้เป็นเส้นทางเดินข้ามหาวได้อย่างดี แต่ทีละคน...โดยระยะที่ทอดห่างกันพอสมควร ไม่กระชั้นชิดนัก ขณะที่พวกมันเดินได้ไป ตัวสะพานสั้นสะท้อนโยนตัวอย่างน่าหวาดเสียว ไหวอยู่วูบวาบทำท่าเหมือนจะพลิกคว่ำ แต่พวกมันก็เลี้ยงตัวกันผ่านไปด้วยความชำนาญ

“ไอ้พวกที่เพ่นพ่านอยู่ตามป่านอก พวกมันทยอยกลับเข้าหมู่บ้านของมันแล้ว!”

บุญคำพิมพ์

“จะเอากันยังไง รอให้พวกมันข้ามสะพานกันไปจนหมด แล้วเราไล่ตามหลังไปงั้นหรือ?”

เชษฐาถาม ขณะที่หรีดาลง

“เราไม่มีทางจะใช้สะพานนั้น ในเที่ยวขาไปนี้ได้โดยเด็ดขาด เพราะมันจะต้องเห็นเราในทันทีที่ไต่ข้ามสะพานไป ถูบอกว่าพวกมันเป็นยามอยู่ฝั่งโน้นตลอดเวลา บริเวณใกล้เคียงกับสะพานนั้น ก็ล้วนอยู่ในสายตาของมันทั้งนั้น”

“แล้วจะเอาอย่างไรล่ะ ใกล้ค่ำเข้าไปทุกทีแล้ว พิธีของมันก็กำลังจะเริ่ม เราต้องบุกเข้าไปให้ทันเวลา”

ไชยยันต์พูดอย่างร้อนใจ มีอาการกระสับกระส่าย ตาจับไม่กระพริบไปยังสะพานลอยที่เห็นอยู่นั้น รพินทร์จึงมิดโบริ่วออกจากเอว จีดลงกับพื้นดินเป็นแผ่นที่คร่ำๆ ให้คณะนายจ้างดูกล่าวโดยเร็ว

“อ้อมไปทางไหล่เขาด้านตะวันตกเฉียงใต้นี้ไม่ไกลนัก มีปล่องหาวแคบๆ กั้นอยู่ระหว่างฝั่งนี้กับฝั่งโน้น จากการบอกของเจ้าตู ผมกะเนว่าระยะมันห่างเพียงไม่เกิน 7-8 เมตรเป็นอย่างสูง เพราะระยะของมัน ขนาดเสือดาวหรือเสี้ยนผาแผ่นข้ามพ้น เราจะลอบข้ามบริเวณที่แคบและปลอดภัย พวกมันที่ชุดตอนนี้อยู่แล้วไต่หน้าผาสูงขึ้นขึ้นไป เมื่อขึ้นไปถึงส่วนยอด และได้ลงไปทางตะวันตกเพียงครู่เดียวเท่านั้น พวกเราทั้งหมดจะอยู่เหนือกลางลานของหมู่บ้านมัน ในขณะที่กำลังประกอบพิธีกรรมสังเวอินคาอยู่ โดยโผล่ออกทางด้านหลังบริเวณส่วนบนของเทวรูป ซึ่งอยู่ชิดหน้าผาด้านนั้น”

หัวหน้าคณะปลดหลังมือเช็ดคาง จ้องตาเขม็ง นิ่งไปถึงอึดใจ

“ข้ามปล่องหาว แล้วก็ไต่หน้าผาชันขึ้นไป?”

“มีทางเดียวเท่านั้นครับ”

“ระยะมันห่าง 7-8 เมตร ตามคาดคะเนของคุณ พวกเราไม่ใช่คนกระโดดไกลอย่างเสี้ยนผาหรือเสือดาว”

“สะพานลึงครับ!”

จอมพรานตอบสั้นๆ เชษฐาอึ้ง ซ้ำเลื่องแวบไปทางน้องสาวและเพื่อนร่วมตาย และพึมพำออกมา

“เสี่ยงเหลือเกิน แต่ไม่มีทางเลือก แล้วตอนไหนน้ำผาล่ะ?”

“มันชันมากก็จริง แต่ไม่สูงเกินไปนัก แงซาจะตอกทอยนำขึ้นไปก่อน”

คำพูดของรพินทร์ฟังดูง่ายตายเหมือนไม่มีอะไรเลย แต่ทุกคนยอมเข้าใจได้ดีว่ามันเสี่ยงอันตรายเพียงใด ทว่าปัญหาเฉพาะหน้าเผชิญอยู่ มันยอมไม่มีประโยชน์อะไรต่อการวิตถิวิจารณ์ ยกเว้นแต่จะฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายใต้การตัดสินใจของเขาเพียงคนเดียว

“วางแผนเสียให้เรียบร้อย ว่าจะเอาอย่างไรแน่ สมมติว่าเราผ่านอุปสรรคสองขั้นนี้ไปได้แล้ว”

ไชยยันต์ว่า จุฑบุหรืสุบเป็นตัวแรกของระยะการบุกบันหนักมาตลอดเวลา

“แผนของเรายังไม่สามารถกำหนดได้แน่นอนตายตัวครับคุณไชยยันต์ เพราะยังไม่เคยเห็นภูมิประเทศมาก่อน นอกจากคาดคะเนเอาตามคำบอกเล่าของกู มันต้องกำหนดขึ้นเฉพาะหน้าเป็นระยะๆ ไป แต่ผมกำหนดคร่าวๆ ไว้แล้ว คือในวาระสุดท้าย เราจะถอยกลับออกมาทางสะพานลอยที่มันสร้างไว้ นั่นไม่ว่าโดยสันติวิธี หรือการรบ แต่ผมสังหรณ์อย่างหลังมากกว่า พอพวกเราข้ามพ้นหมด ก็ระเบิดสะพานเสีย พวกมันจะถูกตัดขาดอยู่บนยอดเขาสูงๆ โน้น ไม่มีทางติดตามเราได้ทัน”

เชษฐาพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

“ถูกต้อง มันต้องเป็นอย่างนั้น ขากลับเราจะใช้สะพานของมันนั่นแหละเป็นทางผ่านเสร็จแล้วระเบิดเสียด้วย”

“เป็นยังไง ที่เรียกว่าสะพานลึงนะ?”

คารินผู้ตลอดเวลาเงิบกริบ เอ่ยถามขึ้นแผ่วเบา เต็มไปด้วยความประหวั่นกังวล หล่อนไม่สู้จะเข้าใจอะไรนัก

“ประเดี๋ยวคุณหญิงจะได้เห็นเอง”

“ไหนว่ามีทางผ่านเข้าออกระหว่างถ้ำของนางเขียวกับป่านอก เฉพาะสะพานลอยที่เราเห็นอยู่นี้ไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงยังมีทางอื่นอีก”

แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยา เต็มไปด้วยความสงสัยเพราะความไม่เคียดสาต่อแผนการของผู้ชายทั้งสาม

“หนทางมันมีอยู่ทั่วไปรอบด้าน แต่ทางที่สะดวกที่สุด ก็คือสะพานลอยที่พวกมันทำกันไว้ นั่นหนทางอื่นมันเสี่ยงอันตรายมาก และมันไม่คิดว่าศัตรูจะอาศัยหนทางเหล่านั้นผ่านเข้าไปในถ้ำของมันได้ ถึงพวกมันเองก็ไม่เคยคิดที่จะใช้เส้นทางนี้เพราะลำบาก ต้องไต่ลงมาจากหน้าผาชัน จึงจะถึงบริเวณใช้ข้าม”

“ถ้าคุณแน่ใจว่านั่นเป็นหนทางปลอดภัยที่สุด นำเราไปถึงใจกลางชมรมของมันได้ ก็ไม่มีอะไรจะต้องลังเลอีกต่อไป”

หัวหน้าคณะตัดสินใจ

รพินทร์ลุกขึ้นยืนในทันทีนั้น คิดนึ้เป็นสัญชาตญาณกับคนของเขา แล้วขบวนทั้งหมดภายใต้การนำของเชลย ก็เคลื่อนที่อย่างรีบด่วนแข่งกับเวลา วกกลับไปทางด้านใต้ของไหล่ผาดอนนั้น หนทางที่บุกป่าไปลาดต่ำลงจากระดับเดิมเหมือนจะเดินลงเขา คลานบ้าง ก้มบ้าง แหกกันไปตามพงหนามและเถาวัลย์

กรุ้ใหญ่ก็ทะลุออกทางด้าน ซึ่งเลาะเลียบบลอดงหวอันเป็นทางเดินของสัตว์จำพวกเลียงผา และเสือดาว ชะโงกมองลงไปเบื้องล่าง

ทุกคนรู้สึกวาบหวีย่นเฉียบที่เท้า มันเป็นช่องลึกเว้งว่างลงไปสู่กัน อันไม่สามารถกำหนดได้ว่าไปสิ้นสุดลงนรกขุมไหน

บุญคำสะดุดหินก้อนหนึ่งขนาดกำปั้น พลัดหลุดจากขอบลงไป หินก้อนนั้นลอยหายเงียบลงไปชนิดไม่ได้ยินเสียงกระทบอะไรแว่วขึ้นมาให้ได้ยินเลย เฉพาะฝั่งที่ทุกคนยืนอยู่...เป็นหน้าผา หินตัดราบเก๋าสีบองศา ปราศจากพุ่มไม้หรือเงาหินส่วนใดโผล่ล้าออกมา คล้ายกับว่าครึ่งหนึ่งบริเวณนี้มันจะเชื่อมติดกันเป็นทิวเขาเดียว แต่ก็ต้องแยกห่างกันออกไป เพราะแรงสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวฉะนั้น

ฝั่งตรงข้ามเป็นทางด่านที่เลาะเลียบบไหล่ผาดอนนั้นเช่นกัน แต่อยู่ในระดับเอียงเป็นชันสูงขึ้นไปเล็กน้อย มีพุ่มไม้และกิ่งเถาวัลย์ขึ้นอยู่ตามริมขอบ ล้ายื่นออกมาในช่องว่างประปราย พรานใหญ่คาดคะเนไว้ถูกต้องแล้ว บริเวณที่แคบที่สุดห่างประมาณ 7-8 เมตร

เมื่อต่างมายืนพิจารณาอยู่ยังขอบเหวตรงตำแหน่งนี้ เสียงกลองยั้งดังสะท้อนได้ยินถนัดเหมือนจะดังมาจากหลังเขานั้นเอง มันร้าวกระหึ่มไปในอีกจังหวะหนึ่งอย่างเร่งเร้ากระชั้นถี่ ทวีขึ้นทุกขณะ พร้อมกันก็มีเสียงโห่ฮอนในท่วงทำนองลีลาประหลาดแว่วมาตามลม เสียงเคาะเกราะผสมผสานไปกับเครื่องดนตรี อันประกอบขึ้นด้วยเขาสัตว์และปล้องไม้ไผ่ ฟังแล้วสะท้านไปทั่วขุมชน แสงสีหมากสุกของตะวันใกล้ค่ำ อาบแดงฉานลงมายังแนวป่ารอบด้าน ประหนึ่งจะฉาบย้อมทุกกิ่งไม้ใบพุ่มให้กลายเป็นสีโลหิต

สำเนียงที่พวกมันเปล่งอ้ออิง ประสานกันก็ก้องที่ได้ยินอยู่ในขณะนี้นั้น ฟังคล้ายๆ จะร้องว่า “เอ๊ย!-เอ๊ย!...” ซ้ำๆ กันอยู่หลายคำจึงติดตามลงท้ายมาด้วย “หะ!” วนเวียนซ้ำซากอยู่เช่นนั้น บางครั้งก็แทรกมาด้วยเสียงร้องแหลมยาวอย่างสำแดงถึงความลำพอง ปรีดิ์เปรมใจอย่างปาเถื่อน

โดยไม่ยอมให้เสียเวลาต่อไปอีกแม้แต่นิดเดียว พรานใหญ่ขอเชือกประจำตัวของทุกคนมาต่อกันเข้า โดยแบ่งออกเป็นสองเส้นยาวเท่าๆ กัน ปลายด้านหนึ่งของเส้นหนึ่งผูกเป็นบ่วงบาศแกว่งขึ้นเหนือศีรษะเป็นวงกลม พอได้จังหวะก็ขว้างไปคล้องกับเงาโคดหินฝั่งตรงข้าม ที่โผล่เด่น

ขึ้นมาลักษณะเหมือนเสาหลักอย่างแม่นยำ กระชากให้บ่วงรัดติดมัดติดแน่นกับเงาหินอันนั้น แล้วให้เงาชายและกะหยิ่นสองคนช่วยกันออกแรงจุดกระชาก เพื่อทดสอบความมั่นคงแข็งแรงของบ่วง รั้วว่า จะหลุดออกหรือไม่ ปรากฏว่ามัดรัดติดแน่นพอดีไม่มีโอกาสที่จะหลุดได้ ยกเว้นแต่เชือกในลอนเส้นขนาดเกือบเท่าหัวแม่เมือนั้นจะขาดออก แล้วส่งปลายอีกด้านหนึ่งให้บุญคำป็นขึ้นไปบนต้นมะค่าที่อยู่ใกล้ๆ จัดการผูกเข้ากับลำต้นระดับสูงขึ้นไปเล็กน้อย เพื่อให้เส้นเชือกขึงตึงในระดับขนานกับพื้นของฝั่งตรงข้าม

“ผมจะได้ข้ามไปก่อน...”

เขาอธิบายโดยเร็ว ภายหลังจากทดสอบกระโดดขึ้นเกาะเส้นเชือกที่ขึงตึง ไกวตัวไปมา

“พอไปถึงฝั่งโน้น จะขึงเชือกอีกเส้นหนึ่งในระดับล่างขนานกัน เพื่อใช้เส้นบนเป็นเส้นสำหรับเกาะพุง เส้นล่างเป็นเส้นเดินไต่ไปแบบสะพานลิง พอจะข้ามกันได้ไหมครับ?”

เชษฐากับไชยยันต์ยิ้มปรัๆ

“ผมกับไชยยันต์นะไม่กระไรหรอก แต่น้อยนะซิ”

คารินมือเท้าเย็น หล่อเริ่มใจไม่ดีตั้งแต่มองเห็นปากเหว และรู้กรรมวิธีที่จะข้ามแต่แรกแล้ว และเป็นครั้งแรกที่นักมานุษยวิทยาสาวร้องอุทธรณ์ขึ้น

“ฉันไม่ใช่ นักยิมนาสติก ไม่ใช่ นักไต่ราว แล้วก็ค่อนข้างจะเป็นโรคกลัวความสูงอยู่ด้วย แต่ถ้าไม่มีทางเลือกก็จะพยายาม”

ภายหลังคิดชั่วกึ่งจิตใจ รพินทร์ก็บอกว่า

“วิธีที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับคุณหญิงก็คือ มัดข้อมือทั้งสองข้างคร่อมติดกับสายเชือกที่ขึงด้านบน พลาดพลั้งมือหลุดเชือกที่มัดข้อมือไว้ ก็ยังคล้องติดอยู่กับสายโยงอยู่”

เชษฐาและไชยยันต์ก็นึกขึ้นมาได้ตามคำแนะนำของเขาในทันทีนั้น สิ้นน้ำดีขึ้น

“จริงของคุณ เรื่องง่ายๆ แค่นี้เอง แต่ป็นกับสัมภาระติดตัวละ จะเอาข้ามไปโดยวิธีไหน”

“ระยะห่างแค่นี้เอง ปืนและของแต่ละชิ้นของเราก็ไม่หนักอะไรนัก เราจะใช้วิธีโยนส่งและคอยรับ”

ทั้งสองใช้สายดาคำนวณระยะระยะอีกครั้ง แต่ก็เห็นด้วยว่ามันพอจะเป็นไปได้

“เวลาเราข้ามกันไปถึงฝั่งโน้นหมดแล้ว เราจะมีวิธีเอาเชือกคืนได้ยังไง มีต้องทิ้ง ปล่อยให้มันจิ้งจางระหว่างสองฝั่งนี้อยู่หรือ อย่าลืมว่าเราจะต้องอาศัยเชือกเหล่านี้อีก”

ไชยยันต์ถาม เพราะนึกไม่ออก

“คนสุดท้าย...ผมจะให้ตกลงกันเองระหว่างบุญคำ หรือเกอะซึ่งจัดว่าตัวเล็ก น้ำหนักน้อยหน่อย วิธีนี้ก็คือ ภายหลังจากทุกคนข้ามไปหมดแล้ว คนที่อยู่ฝั่งนี้เป็นคนสุดท้าย จะนำเชือกทั้งสามเส้นมาต่อเป็นเส้นเดียวกันทั้งหมด แล้วจะนำขึ้นไปโยงสูงไว้บนง่ามไม้ต้นนั้น...”

พลางจอมพรานก็ชี้มือไปยังคาบไม้สูงคันหนึ่ง ซึ่งยื่นตระหง่านอยู่เหนือโขดหินที่กว้าง
ปวงไปมัดติดไว้

“เมื่อโยงเชือกไว้ที่นั่นแล้ว ระดับของทางด้านโน้นจะสูงกว่าด้านนี้มาก ให้ผูกเชือกด้านนี้
ติดเอาไว้ อีกหลายคนทางด้านโน้นด้วยการชักรอก คนทางฟากนี้จะลอยข้ามไปถึงฝั่งโน้นได้เอง
ตามหลักของแรงเหวี่ยง เราก็จะได้เชือกคืนมาทั้งหมด”

เชษฐาครางอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างทิ้งๆ ในความปรีชาชาญฉลาดของพรานนำทาง ซึ่ง
เกิดขึ้นอย่างชนิดที่เขาเองก็คิดไปไม่ถึง ส่วนไชยยันต์ยิ้มออกมาได้คิดนิ้วเปาะ ร้องออกมาสั้นๆ คำ
เดียวว่า

“ใส!”

รพินทร์ปลดเบ้าหลังออกมา วางไรเฟิลลง คงเหลือแต่มีดโบว์และปืนสั้นที่ติดเอวอยู่ เพื่อ
ทำตัวเองให้เบาและคล่องแคล่วที่สุด จัดการเอาเชือกอีกเส้นหนึ่งมัดติดเอว โดยส่งปลายอีกด้านให้
บุญคำถือไว้ แล้วโดยไม่กล่าวคำใดอีกเลย เขาก็แผ่นขึ้นเกาะสายเชือกที่จึงไว้ ไกวตัวโหนโดยอาศัย
กำลังแขนทั้งสองในลักษณะของนักไต่เชือก ลอยลื่นโฉบเตงพ้นจากระดับขอบหน้าผา ที่พากันยืนอยู่
ออกไปอย่างแหล่มช้า

เสียงใครคนหนึ่งร้องเตือนตามหลังมาเบาๆ ให้เขาระวังตัว

ท่ามกลางสายตาของผู้ร่วมคณะที่จับมองอยู่ด้วยใจอันตื่นระทึก ร่างของจอมพรานไกว
ตามเชือกเส้นนั้นห่างออกไปเป็นลำดับ บุญคำก็คอยโหยเชือกที่มัดเอวเขาอยู่ตามไปด้วย ร่างนั้นลอย
ข้ามช่องเหวใกล้ฝั่งตรงข้ามเข้าไปอย่างแหล่มช้า ในความรู้สึกอันหายใจไม่ทั่วท้องของพรรคพวกอีก
ฝั่งหนึ่ง

และในที่สุดก็ไปถึงฟากตรงข้าม อันเป็นเป้าหมายได้โดยสวัสดิภาพ จัดการแก้เชือกที่ผูก
ติดเอมาด้วย มัดไว้กับลำต้นไม้ใกล้ๆ อีกคันหนึ่ง...ในระดับที่สูงกว่าเส้นเดิมประมาณหนึ่งวา

บุญคำซึ่งเข้าใจวิธีการคืออยู่แล้ว ก็นำปลายเชือกอีกด้านที่ตนถือไว้ นำขึ้นไปผูกยังต้นไม้
ในระดับเดียวกัน ไม่ก็อดใจต่อจากนั้น ก็ปรากฏเป็นเส้นเชือกจึงตึงสองเส้น ราวกับสายโทรเลข
ทอดข้ามช่องเหวโดยมีสายหนึ่งอยู่บน อีกสายหนึ่งอยู่ล่าง มีระดับตรงกัน

ภายหลังจากทดลองดูความมั่นคงของเชือกเส้นบน ที่จึงใหม่จนเป็นที่แน่ใจแล้ว จอม
พรานก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ทยอยข้ามตามกันมา ดังเช่นที่นัดแนะกันไว้เป็นที่เข้าใจแล้ว

ไชยยันต์จึงเป็นบุคคลที่สอง ไต่เชือก หรืออีกนัยหนึ่ง ‘สะพานลิง’ คู่ นั้นตามไป สองมือ
เกาะพุงตัวโดยอาศัยเชือกเส้นบนเป็นที่ยึด ส่วนเท้าเดินเหยียบไปบนเชือกเส้นล่างอย่างหมิ่นเหม่
มันเป็นความหวาดเสียวเสี่ยงต่อการพลัดหล่นลงไปสู่มรณกาล ซึ่งรอกคอยอยู่เบื้องล่างเป็นอย่างยิ่ง
แต่ก็ปลอดภัยพอสมควรสำหรับผู้ที่มีสติและกำลังใจอันมั่นคง หากไม่เผลอปล่อยมือจากเชือกเส้น
บน

ไชยยันต์ก้าวพลาดถึงสองครั้ง ดินหลุดจากเส้นเชือกล่าง แต่เขาก็สามารถยึดเส้นบนไว้ได้ ปล่อยตัวให้ห้อยแขวนคว้างกลางอากาศ แล้วก็พยายามเหยียบเชือกใต้ต่อไปได้ท่ามกลางความใจหายใจว้าของทุกคน

ในที่สุด ก็บรรลุถึงที่หมายได้ปลอดภัยอีกคนหนึ่ง โดยมีรพินทร์คอยช่วยรับไว้

คาริน ถูกกำหนดให้เป็นบุคคลที่สาม ภายหลังจากวางปืนปลดเครื่องหลังออก และได้ขึ้นไปบนโศกหินใหญ่ในระดับที่ชิงเชือกไว้ พี่ชายก็มัดข้อมือของน้องสาวอย่างแน่นหนา คร่อมติดกับสายเชือกด้านบนไว้ ป้องกันอุปัทวเหตุอันอาจเกิดขึ้นจากการปล่อยมือหลุดจากสายเชือกที่ใช้ยึด

“เลี้ยงตัวบนเชือกเส้นล่างให้ดี อย่าพยายามมองลงไปข้างล่าง!”

เชษฐากระซิบเตือน

นักมานุษยวิทยาหลับตา สูดลมหายใจเข้าปอด แล้วลืมตาขึ้นอีกครั้งด้วยกำลังใจอันเด็ดเดี่ยว ฟังตรงข้าม รพินทร์กับไชยยันต์ยืนเตรียมรอคอยรับอยู่แล้วด้วยอาการกระสับกระส่าย

หล่อนม้มปาก ทดลองปล่อยมือออกจากเชือกเส้นบนที่จับอยู่ ให้เชือกที่มัดเป็นบ่วงติดข้อมือคอน้ำหนักของตนเอง แขนงไวกับสายโยงแล้วทิ้งตัวลง

ปรากฏว่ามันห้อยตัวของหล่อนได้อย่างมั่นคง โดยไม่จำเป็นต้องใช้มือจับ

วินาทีนั้นเอง หล่อนก็ตัดสินใจเหยียบขาด ใช้มือทั้งสองจับเชือกเส้นบนไว้ ก้าวเหยียบไปบนเชือกเส้นล่างในอาการเดียวกับที่ไชยยันต์ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ด้วยความกล้าหาญมั่นคง ผลปรากฏออกมาว่า...เพียงชั่วระยะกลั่นลมหายใจอึดเดียวเท่านั้น ราชสกุลนักผจญภัยก็สามารถไต่เชือกไปสู่ฝั่งตรงข้ามได้ โดยทำไม่ได้หลุดพลาดจากเส้นเชือกเส้นล่างที่อาศัยเหยียบไปนั้นเลย และใช้เวลาไปได้เร็วกว่าไชยยันต์เสียอีก เชือกที่มัดติดข้อมือหล่อนไว้สำหรับเป็นการช่วยป้องกัน ไม่จำเป็นต้องมีส่วนช่วยเหลืออย่างใดทั้งสิ้น

ไชยยันต์โอบเอวช่วยกระซกให้พ้นขอบปากเหวขึ้นไป เมื่อหล่อนไต่เข้ามาได้ระยะการเอื้อมถึง และรพินทร์เป็นคนแกะเชือกที่เชษฐามัดข้อมือของหล่อนออก

เชษฐากับแวงชาย ก็ช่วยกันโยนสัมภาระติดตัวและปืน ส่งไปให้พวกที่ข้ามไปก่อนแล้ว คอยรับจนหมด ก่อนที่จะลำเลียงกันทยอยข้ามต่อไป ตัวหัวหน้าคณะเองเป็นคนที่สี่ ถัดมาก็เป็นแวงชาย แล้วก็ถึงเจ้าผู้เป็นเชลย

คณะจัดการมัดมือคร่อมติดกับสายเชือกเส้นบน ลักษณะเดียวกับคาริน เพื่อป้องกันอุปัทวเหตุ เท่าๆ กับป้องกันการใช้เล่ห์เหลี่ยมผละหนี แล้วร้องเตือนไปยังแวงชายให้คอยรับ พลังก็ถูกลูกชายหัวหน้าเผ่าสาวเงี้ยว ลอยหลุดออกไปจากโศกหินที่ยืนอยู่คว้างคว้างอยู่กลางอากาศหรือช่องเหวนั้น ลูจำเป็นต้องเอาคืนตะกายควานหาเชือกเส้นล่าง และค่อยๆ ไต่หน้าตัวของมันข้ามไปอย่างไม่มีทางเลี้ยว

พอไปถึง คะหยั่นก็ตามหลังมาเป็นคนที่เจ็ด ถัดมาก็คือเกอะ เป็นคนรองสุดท้าย ทั้งบุญคำให้อยู่เป็นคนหลังสุด

เมื่อคนอื่นๆ ข้ามพ้นไปหมด บุญคำจึงแก้ปลายเชือกเส้นล่างออก แงชายสาวไปยังฝั่งตรงข้าม ต่อเข้ากับปลายเชือกเส้นบน ซึ่งบัดนี้แก้จากการมัดโยงอยู่กับแงโจคหิน พอกลายเป็นเส้นเดียวกัน ก็นำไปไต่ขึ้นไปยังคาบตะเคียนสูงที่ขึ้นอยู่ใกล้ๆ โยงรั้งไว้ ลากปลายไปผูกแน่นไว้กับต้นยางอีกต้นหนึ่งเพื่อกันหลุด

จากนั้นอีกหลายคนก็เข้ามาช่วยกันยิดสายเชือก ที่ทอดลงมาจากง่ามต้นตะเคียนไว้ เตรียมชักรอก รพินทร์กระโดดขึ้นไปบนยอดหินริมเหวคอยรับ และทำหน้าที่ให้สัญญาณทั้งสองด้าน เขาร้องสั่งให้บุญคำมัดปลายเชือกด้านโน้นติดกับเอาไว้อีกทีหนึ่ง แล้วให้เกอะสายเชือกไว้มัน พอได้จังหวะ พอที่คอยชักรอกอยู่ก็ช่วยกันรั้งเส้นเชือกสาวขึ้น บุญคำผู้เกาะเชือกอยู่ด้านหนึ่งพร้อมอยู่แล้ว ลอยละล้าในลักษณะลูกตุ้มถ่วง แกว่งเข้ามาตามกฎของแรงเหวี่ยงในทันทีนั้น

วูบแรกที่ร่างของบุญคำปลิวแกว่งเข้ามา มันไม่ถึงขอบเหวอีกด้านหนึ่ง และรพินทร์ก็ยังไม่สามารถจะคว้าถึง พอสุดช่วงแรงเหวี่ยง บุญคำก็แกว่งคืนกลับไปฝั่งเดิมลักษณะเหมือนการแกว่งของตุ้มนาฬิกา พวกที่ชักรอกอยู่ก็ออกแรงเหวี่ยงสายโยงให้รั้งสูงขึ้นไปอีก ตาพรานเฒ่าแกว่งกลับเข้ามาอีกครั้ง ลอยมาถึงฝั่งอย่างหมิ่นๆ พรานใหญ่พลัดสุดแรงเกิดให้ลอยกลับออกไป เพื่อให้การเหวี่ยงคืนในครั้งที่สาวปลิวลึกเข้ามาอีก และก็สมประสงค์

ในครั้งนี้ ร่างของบุญคำแกว่งพ้นขอบเหวขึ้นมาได้อย่างเต็มตัว เขาก็คว้าเอาไว้ได้ก่อนที่จะหลุดกลับไป บุญคำจึงเป็นคนสุดท้ายที่บรรลุถึงที่หมายได้อย่างทุลักทุเล

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก การล้าเลียงข้ามช่องเหวสำเร็จลงด้วยดีประการหนึ่ง

ขบวนทั้งหมดเคลื่อนที่ต่อไปอย่างทรหด โดยไม่ยอมเสียเวลาแม้แต่หนึ่ง วินาทีขึ้นเหนือขอบเหวฝั่งตรงข้ามนั้นขึ้นไปอีกครั้งเดียว ก็บรรลุถึงหน้าผาตัดตรงเก้าสิบองศา แงชายดอกทอยนำหน้าขึ้นไปก่อน เพื่อสร้างบันไดให้แกทุกคนตามวิธีที่ถนัด

ไม่ช้าไม่นานนัก ท่ามกลางเสียงกลองและเสียงโห่ร้องก้องสนั่นของพวกมนุษย์ศิลา ซึ่งดังจากปากเขาตรงข้ามไม่ห่างออกไปนัก

ทุกคนก็บรรลุถึงส่วนยอดสูงสุดของปลายเขาภูนั้น

และนั่นคือหลังคาของหมู่บ้านสาบเขียว ซึ่งกำลังร่ำเรียงหลุมอยู่กับพิธีกรรมของมัน โดยจะรู้สึกเฉยชาคิดแต่สักนิตก็หาไม่ว่า ขณะนี้ศัตรูของมันกำลังคืบใกล้เข้ามาสู่ใจกลางอาณาจักรแล้ว

ยามนั้น ตะวันแดงกำเป็นสีเลือด แตะขอบลงจรดกับทิวเขาที่ต่ำลงไปทางด้านอัสถกคต

บนยอดเขาตอนนั้น เป็นเนินราบต่ำทอดลงไปสู่แอ่งรูปก้นกระทะตอนหนึ่ง แลเห็นภาพทุกสิ่งทุกอย่างอันชัดเจน ยามเมื่อคณะทั้งหมดพากันหมอบตัวแอบซุ่มอยู่ตามก้อนหิน และเนินสูงต่ำที่แวดล้อมอยู่ทั่วไป

ลึบล้วงไปสู่ใจกลางแอ่งกระทะ อันเป็นทำเลประหลาดนั้นกลาดเคลื่อนแน่นขนัดไปด้วยกระท่อม หลังคามุงด้วยใบพลวงรูปยอดแหลมกรวยผ่าซี่ปรกลงมาเกือบจรดพื้น ฝาทำด้วยตับแฝก ลักษณะของมันผุดไปจากบ้านเรือนของชาวเขาเผ่าใดๆ ทั้งสิ้น ที่ทุกคนเคยพบเห็นมา ประมาณด้วยสายตาคร่าวๆ ไม่ต่ำกว่า 150 หลังคาเรือน ปลูกเรียงรายอยู่บนพื้นที่อันสูงๆ ต่ำๆ ตามลักษณะของภูมิประเทศ สลับไปด้วยหมู่ไม้พุ่มพง แต่ก็มีหนทางเดินอันโล่งเตียน ลักษณะถนนติดต่อถึงกันหมด

กลางลานกว้างราบเรียบดินเนิน ซึ่งมีเสาผีปักสูงชะลูดราวกับเสาธง เรียงรายเป็นระยะอยู่กลาดเคลื่อน บัดนี้คลาดล้าไปด้วยอนารยชนผู้เป็นเจ้าของถิ่น พวกมันกำลังชุมนุมวุ่นวายกันอยู่ที่นี่แน่นขนัดไปหมด ไม่ว่าจะเป็นหญิงชายลูกเล็กเด็กแดง ประหนึ่งว่าทุกครัวเรือนจะแห่กันมาประชุมพร้อมกันอยู่ ณ ที่นี้จนหมดสิ้น

สายตาเพียงชั่ววาบที่คณะผจญภัยทั้งหมดมองเห็น และโดยระยะที่ห่างไกลลงไป ยังไม่สามารถจะกำหนดภาพลงไปได้แน่ชัดว่าอะไรเป็นอะไร นอกจากจะบอกได้ประการเดียวว่า ณ กลางลานนั้น กำลังมีการเคลื่อนไหวกันอย่างคึกคักสับสนไปหมด ระคนไปกับเสียงโห่ร้อง และเสียงดนตรีป่าเถื่อนของพวกมัน ซึ่งส่วนใหญ่ประกอบด้วยกลอง และเกราะไม้โหมกระหน่ำถี่ระรัว อื้ออึง

ระหว่างที่ทุกคนเพ่งสายตาเพื่อปรับระบบจักขุภาพให้ชัดเจนขึ้นนั่นเอง สรรพสำเนียงอึงออลเหล่านั้นก็เงียบสงัดลงในทันทีราวกับนัดกันไว้ ดูประหนึ่งว่า กลางลานชุมชนอันมีคนนับร้อยนั้นปราศจากสิ่งมีชีวิต ชั่วขณะเดียวของความเงียบอันเป็นคุณณีนี้นี้ ต่อมาก็ตามมาด้วยมีเสียงโห่โหยหวานแหลมเยือกแฉ่ว ลอยขึ้นมาตามลมนำขึ้น แล้วก็มีเสียงครางขานตามเสียงนำนั้น เหมือนจะเป็นการสวดบวงสรวงรำมนต์อะไรสักอย่าง เสียงกลองแปรเปลี่ยนสะท้านใจไปอีกจังหวะหนึ่ง ฟังบาดลึกเข้าไปถึงรากชุมชน สอดแทรกตามมาด้วยเสียงแผดตะโกนเร่าถี่กระชั้นกระโชก แล้วก็ลดลงสู่ระดับโหยหวานวังเวงสลับกันอยู่เช่นนั้น

จากกล้องส่องทางไกลของคณะนายจ้าวทั้งสาม ภาพทั้งหลายเหล่านี้แจ่มกระจ่างออกไปในสายตาที่จ้องตะลึง

เป้าหมายแรกที่เห็นก็คือ แถวของชายฉกรรจ์ในลักษณะนักรบผ่าสาางเขียวไม่น้อยกว่าจำนวนร้อย เรียงรายโอบล้อมเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่กลางลานดินกว้าง มือขวาถือดาบใบใหญ่ยาวเป็นเงาวับ กวัดไกวเข้ากับจังหวะการรำรำโยกย้ายด้วยลีลาอย่างสามชุก ซึ่งเป็นไปอย่างพร้อมเพรียงเหมือนระบำออกศึกของพวกเขา

พวกมันกระพือเท้าลงกับแผ่นดิน เชื่องกราย เจือจกมือดาบบีบล้อมดิ่งไถลกันเข้ามา แล้วก็ยับถอยห่างออกไปอีก ทำให้รูปครึ่งวงกลมนั้นแคบเข้า และกว้างออกเป็นระลอกตามจังหวะการ

เคลื่อนไหว ลีลาการเดินของมัน ขยับตัวก้มลงต่ำ อีกมือหนึ่งตบขาปรากฏเสียงดังสนั่นพร้อมๆ กัน แล้วกระโดดกระที่บแผ่แผ่นดินตรงหน้า สะอึกล้าออกไปแล้วก็กระโดดถอยกลับซ้ำๆ ซากๆ

ใจกว้างวงล้อมของระบำศึกนั้น เหลลจำนวนสิบคนถูกมัดมือมัดคินไขว้หลัง นั่งก้มในท่าคุกเข่า ศีรษะชะงักไปเบื้องหน้า เพราะคอถูกมัดติดอยู่กับหลักไม้งาม เรียงรายอยู่เป็นแถวหน้ากระดาน สังเกตจากลักษณะได้ว่าเป็นชายเผ่าตองเหลืองพวกเดียวกับเกอะ ทั้งสิบคนมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับวัวควายที่ถูกมัดติดกับหลักประหาร

ขึ้นเด่น ลำแดงอาการเขื่องชักเด่นแรงเด่นกา นำหน้าขบวนเหล่านั้น เป็นร่างที่ห่อหุ้มไปด้วยหนังหมีทำให้มองดูเหมือนสัตว์มากกว่าคน มีกระดูกเป็นสายสังวาลพันรุงรังรอบตัว วาดหน้าไว้ด้วยสีแดงเขียวและขาวนูนากลัว ในมือข้างหนึ่งถือแส้หางกระทิงโบกแกว่งอยู่ไปมา และเป็นผู้ส่งเสียงแหลมนำขบวนขึ้นเพื่อให้พวกนั้นโห่ฮอนตาม ไม่มีข้อกลางแคลงใดทั้งสิ้น

เจ้านั้นจะต้องเป็นหมอผีมูมา นั่นเอง!

ลิกออกไปจากขบวนร้ายรำแถวครึ่งวงกลม เป็นแท่นหินสูงเด่นเสมือนจะเป็นประธานของพิธี ชายรูปร่างล่ำสันแข็งแรงนั้นถือหอกวางท่าสง่าอยู่บนนั้น กลุ่มใหญ่ไว้ด้วยหนังเสือดาว ศีรษะปักขนนกแดง

นั่นคือ ชูชู หัวหน้าเผ่า

ทุกคนที่ชุมนุมเหตุการณ์อยู่ย่อมจะจะได้ในทันทีตามรูปการ

วงล้อมรอบนอกห่างออกไป คือพวกผู้หญิง คนแก่และเด็ก อันเป็นประชากรในหมู่บ้านชมรมของมันทั้งหมด

ความน่าสยของเกล้าทั้งหลาย มันไปรวมจุดอยู่ที่อินคา ซึ่งนั่งตระหง่านมหิมาชะเง้อมติดอยู่กับแผ่นผาหน้าลานพิธี มันคือหินภูเขาทั้งลูก สลักเป็นรูปคนในท่านั่ง มือทั้งสองวางราบไปกับเข่า ศีรษะเป็นเสื่อกำลังส่ายเขียว ขามนี้แสงตะวันใกล้ค่ำสาดจับแดงฉานดูประหนึ่งจะมีวิญญาณผีร้ายเข้าสิง ต่ำลงไปเป็นแท่นบูชากว้างใหญ่ สลักจากเนื้อหินก้อนเดียวกัน สองด้านมีเสาสูงปักอยู่คล้ายๆ เจริญเทียน ปลายเสาด้านบนเป็นกระบอกไผ่ขนาดใหญ่ แผ่ปากกว้างไว้เป็นรูปชะลอม เป็นที่ได้ศีรษะของมนุษย์ผู้จะถูกตัดมาสังเวช บัดนี้มันยังว่างเปล่า

มูมากระโดดโลดเต้นไปตามแถวของเหยื่อสังเวช ที่มีคอติดอยู่กับหลักเหล่านั้น ไขว่แส้หางกระทิงปัดลงไปบนแต่ละศีรษะที่มันผ่านไป แล้วชูแส้ขึ้นโบกไปทางเทวรูปอินคาพร้อมทั้งเปล่งเสียงแหลมเยือกเย็น ที่ไม่มีคณะพญักษ์คนใดสามารถฟังออก นอกจากจะเข้าใจโดยอาการว่า เป็นคำบวงสรวงสังเวชตามประสาของมัน

ไชยยันต์ส่งกล้องให้รพินทร์โดยเร็ว ภายหลังจากวาดสำรวจอยู่จิตใจใหญ่ จอมพรานก็รับมาส่ง ระย้านมันไกลไปหน่อยสำหรับสายตาเปล่า แต่นักชดเชยที่สุดสำหรับกำลังขยายของ

กล้องขนาด 12 คูณ 50 ก่อนที่เขาจะตัดสินใจเช่นไรนั่นเอง เสียงกลองก็ถี่ระรัวเร่งเร็วไปอีกแบบหนึ่ง

“คุณัน! มันลงมือตัดหัวพวกนั้นแล้ว!”

เสียงคารินละล่ำละลักออกมาแทบไม่เป็นภาษา พร้อมกับถอดกล้องที่กำลังส่องอยู่ออกจากสายตา ด้วยความหวาดเสียวสุดที่จะดูได้ ไชยยันต์ก็ตะครุบกล้องมาส่งแทน

จากเลนส์ในระยะ อันแทนสายตาของเชษฐา รพินทร์และไชยยันต์อยู่ในลักษณะนี้ ต่างเห็นเจ้ามูมบาหโมฬีผู้กำลังเดินวนอยู่หยุดชะงักกึกลง ชูเส้ขึ้นเป็นสัญญาณ สางเขี้ยวจำนวนสิบคน ทำท่ากับเชลยก็ก้าวล้ำหน้าออกจากแนวที่รายล้อมอยู่ มาหยุดยืนประจำที่ใกล้กับเหยื่อสังเวแต่ละคน

การประหารเริ่มต้นจากหัวแถวทางด้านซ้ายก่อน เจ้าเพชรฆาตกำดาบสองมือ เงื้อขึ้นสุดลำเหนือศีรษะ เมื่อหโมฬีหวดเส้ในมือต่ำลง มันก็หวดดาบฉะลงมาเต็มเหนี่ยว ศีรษะแรกกระเด็นออกจากคอ ไปกลิ้งอยู่กับพื้นเลือดฟุ้งกระจุกเป็นสาย ท่ามกลางเสียงโห่ร้องอึงคะนึงอย่างพอกพองใจ คนหนึ่งเอากระบอไม้ไผ่มารองรับเลือดไว้ อีกคนหนึ่งตรงเข้ามาหัวศีรษะที่ขาดกลิ้งอยู่กลางพื้น นำไปใส่ไว้บนเสาสังเวด้านขวาของเทวรูป

ระหว่างการตะลึงงัน เลือดแทบจับเป็นก้อนแข็งของฝ่ายที่ลอบเห็นเหตุการณ์อยู่ ศีรษะที่สองก็ถูกฟันขาดไปอีกอย่างรวดเร็ว มันดำเนินไปอย่างฉับพลันติดต่อกันด้วยอาการอย่างเดียวกับศีรษะแรก โดยสัญญาณจากมูมบาที่คอยบงการอยู่

ไชยยันต์ร้องออกมาคำหนึ่งอย่างลืมหืม ถลันจะลุกขึ้น แต่เชษฐาไวกว่า คว่าคอไว้ทัน

“อย่าหุนหัน! นี่เป็นวินาทีสำคัญที่สุด พลัดแม่แต่บัดเดียว แผนของเราทลายลงหมด!”

“มันกำลังฟันคอพวกนั้นเป็นฟันหยาบ ทำไมเราไม่ช่วยชีวิตพวกเขาไว้?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระหืดกระหอบ หน้าซีด

“จำไว้อย่างเดียวว่าคนแรกที่เราจะช่วย ก็คือเมย์! แก่เลือกเอาได้ว่าจะช่วยพวกนั้นก่อนแล้วแผนการช่วยเมย์ต้องเสียไป หรือว่าต้องปล่อยพวกนั้นให้เผชิญชะตากรรมไปตามเรื่อง เพื่อโอกาสช่วยเมย์ได้รัดกุมขึ้น”

ไชยยันต์กัดฟันนิ่ง แน่ละ เขาต้องเลือกเอาอย่างหลัง แต่ภาพที่เห็นในยามนี้ มันทรมาณความรู้สึกเหลือที่จะกล่าวได้ และมันทำให้เขาเกือบจะหมดสติทำอะไรที่โง่เขลาออกไป ดีแต่สหายผู้รอบคอบสกัดกันไว้ทัน

เชษฐาเองในขณะนี้ก็มีความรู้สึกอันยากที่จะบรรยาย เขาแทบจะไม่สามารถทนส่องกล้องดูต่อไปเหมือนกัน คารินนั้นยกสันสะท้านลืมหืมตาโพล่ง คนอื่นๆ ก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน ยกเว้นรพินทร์กับแวงชาย ซึ่งไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงในสีหน้าให้จับความรู้สึกได้

ถูกแล้ว ในภาวะเช่นนี้ ไม่มีใครสามารถจะช่วยเชลยหรือเหยื่อสังเว อันเป็นชนเผ่าต้องเหลือพวกนั้นได้เลย เพราะเป้าหมายที่สำคัญกว่ารอคอยอยู่เบื้องหน้า การกระโดดกระดากใดๆ ออกไปในยามนี้ ก็ย่อมเท่ากับเตือนให้พวกมันรู้ตัวขึ้นเสียก่อนนั่นเอง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขณะนี้ก็ยังไม่สามารถกำหนดได้ว่า มาเรีย ฮอฟมัน อยู่ในตำแหน่งใดแน่ อีกประการหนึ่ง ระยะที่ลอบสังเกตเห็นอยู่ก็ห่างไกลกันมากเกินไปที่จะช่วยเหลือป้องกันไว้ได้ทัน โดยไม่ให้เสียแผนการเดิมที่วางไว้

การประหารด้วยวิธีเอาดาบบั่นคออันลึกลับสังเวทเมืองล่าง ไม่มีจังหวะหยุดชะงักล่าช้าอยู่ทุกครั้งที่มุมบาศกเส้าโบลงเหยื่อคนต่อๆ ไป หัวจะกระเด็นหลุดออกไปในทันทีด้วยใบดาบที่เหวี่ยงมาเต็มแรง มันดำเนินไปอย่างรวดเร็วยิ่ง ระคนไปกับเสียงโห่ร้องอย่างปริดา ในยามที่ดาบจะลงไปพร้อมๆ กับศีรษะหลุดจากร่าง

ชั่วจิตใจเดียวที่ทุกคนตกอยู่ในอาการเหมือนถูกสะกด ทำอะไรไม่ถูกนี้ ทั้งสิบหัวถูกบั่นหมดเลือดสาครกระเซ็นไปทั่วลานแดงฉาน ศีรษะถูกเก็บนำไปใส่ไว้ตามเสาสังเวทที่ปักอยู่รอบๆ เทวรูปอินคา กระบอกไม้ไผ่ก็ถูกนำมารองเลือดที่โกรกไหลออกจากคอที่ฉีกฉีกอยู่

เสียงโห่ร้องยิ่งมี! พวกที่รายล้อมอยู่รอบนอกเริ่มกระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริงสุขสันต์ เสียงกลองก็ยังสะเทือนกระหึ่ม เหมือนจะพลิกขุนเขาสูงนั้นให้ทลายราบลง

“เราไม่มีโอกาสจะช่วยพวกนั้นได้ทันเลย มันฆ่าพวกเขาเร็วมาก”

หัวหน้าคณะคราวออกมาเสียงแหบแห้ง เหมือนจะกล่าวกับตนเอง ทันใดนั้นพรานใหญ่ก็ย้ายที่ชุมนุมจากเดิม ไต่ขึ้นไปบนโขดหินสูงที่สูงกว่า กราดกล้องสำรวจอีกมุมหนึ่ง แล้วร้องมาเร็วปรือว่า

“เมย์ถูกมัดอยู่ที่หน้าแท่นบูชา ได้ฐานเทวรูปนั้น!”

คำพูดของเขา ปลุกให้คณะนายจ้างทั้งสามตื่นจากตะลึง ผ่านพรวดเข้ามาในทันที

โดยมุมที่จอมพรานชี้บอกนั่นเอง ทุกคนเห็นร่างขาวเหมือนหยวกร่างหนึ่ง ถูกมัดติดอยู่กับหลักไม้เอนประมาณสี่สิบห้าองศา อยู่ได้ฐานในระหว่างขาทั้งสองของเทวรูป พอจับเข้ากล้อง ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ต้องอุทานออกมาพร้อมกัน

มาเรีย ฮอฟมัน! ในสภาพร่างกายเปลือยเปล่า ไม่มีสิ่งใดปกปิดแม้แต่ชนิดเดียว อันเป็นลักษณะเดิมกับที่หล่อนได้ถูกคร่าตัวมาจากธารน้ำ ขณะที่เร่เล่นอยู่กับสามีเมื่อปลายวาน บนศีรษะถูกสวมไว้ด้วยมาลัยดอกไม้ป่า มีข้อเอื้องหลายๆ สี ประดับอยู่รอบๆ กาย และทั่วบริเวณที่หล่อนถูกมัดอยู่เต็มไปด้วยหนาม แลดูประหนึ่งหล่อนจะเป็นภาพปั้นของเทพีแห่งปวงบุปผชาติฉนั้น

สังเกตดูหล่อนยังพอมีสติรู้สึกตัว แต่ก็สิ้นหวังทอดอาลัยในชะตากรรม ตาทั้งสองเบิกโพลง เหมือนมองอย่างปราศจากจุดหมายขึ้นไปยังท้องฟ้า

“สวรรค์ทรงโปรด! ว่าแต่จะเริ่มต้นอย่างไร?”

ไชยยันต์กระซิบแทบจะระงับอารมณ์ตื่นเต้นไว้ไม่ได้

“รีบเข้าไปให้ใกล้กว่านี้ บางทีเราจะมองเห็นทางว่าจะเริ่มต้นกันยังไง”

รพินทร์ตอบ

เขยฐาตบมาเบาๆ ที่หลังเขาแทนความหมาย ครั้นแล้วทั้งหมดภายใต้การนำของพรานใหญ่ก็เคลื่อนออกจากที่ชุมนุม หอมอบคลานแฝงตนกำบังไปตามก้อนหิน บ่ายหน้าลงจากยอดบริเวณนั้น ตรงเข้าไปยังลานพิธีที่มองเห็นอยู่เบื้องล่าง คะหยิ่นกุมตัวดูแจ ลากให้คลานตามไปด้วย โดยไม่ยอมให้ห่างมือ

ในที่สุดก็มาชุมนุมอยู่ในแนวกลุ่มหินที่เหลื่อมสลับซับซ้อนเป็นหลืบกำบังอย่างดี ทางด้านซ้ายของเสียรเทวรูปอินคา สามารถมองลงไปเห็นเหตุการณ์เบื้องล่างได้ในระยะไม่เกิน 150 เมตร

ระยะเวลาอันแข่งกับเหตุการณ์นี้ พรานใหญ่และคณะนายจ้าง กวาดสายตาสำรวจดูทางรอบด้านอย่างรวดเร็ว ขณะนี้พวกที่ใช้กระบอกไม้ไผ่รองเลือดจากคอที่ถูกตัดของเชลย นำกระบอกเหล่านั้นมาเทเลือดสดๆ ลงในแอ่งหินเบื้องหน้าฐานเทวรูปอินคา อันมีลักษณะเหมือนอ่างน้ำมนต์ ไกลๆ กับหลักที่มดตริงร่างของภรรยาสาวนักสำรวจ

ชูหูหัวหน้าเผ่าและบริวารอื่นๆ บัดนี้สงบนิ่งอยู่กับที่ ปราศจากการเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น “จะอย่างไรก็ดีตัดสินใจเดี๋ยวนี้เถอะ!”

คารินร้องออกมาอย่างเร่าร้อน ศูนย์กิโล .300 เวเธอร์บีของหล่อน บัดนี้จับไปที่ร่างอันเด่นชัดแฉะก้นของมูมบาอย่างพร้อมที่จะปล่อยกระสุนสังหารออกไปได้ทุกขณะ ส่วนไชยยันต์เล็งไปยังชูชู ผู้นั่งเด่นอยู่บนแท่นหิน แต่เขยฐาตบหล่อน้องสาวและเพื่อนชายไว้ ปราบไม่ให้ด่วนปฏิบัติสิ่งใดลงไปก่อนเวลาแท้จริง เขามีความเห็นที่ตรงกันกับพินท์ ไพรวลย์ นั่นคือมองหาเส้นทางที่แยบยล และให้ผลเหนือกว่าการที่จะสังหารมูมบาหรือชูชูเสียก่อนในขณะนี้ เพราะมันไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย นอกจากเปิดฉากประจัญบานขึ้น ซึ่งแน่ละ โอกาสที่จะช่วยชีวิตมาเรีย ย่อมหมดสิ้นในทันทีหากการสู้รบเป็นไปอย่างซุลมุน ก่อนหน้าที่จะเข้าถึงตัวภรรยาสาวของนักสำรวจผู้วายชนม์ได้

ก่อนที่หัวหน้าคณะจะเอ่ยเช่นไรออกมานั่นเอง จอมพรานก็บ้วนปากไปทางด้านซ้ายของเสียรเทวรูปอินคา

“เห็นทางเล็กๆ ทางด้านหลังเทวรูปนั่นไหมครับ สังเกตให้ดี มันจะเป็นทางนำลงไปสู่ฐานเทวรูปด้านล่าง ใกล้เคียงกับตำแหน่งที่เมย์ถูกมัดอยู่พอดี”

ราชสกุลหนุ่มจ้องตามการชี้นำ แล้วหันที่นั่น เขาก็มองเห็นเส้นทางขึ้นมายังจับพลันพร้อมกับการตัดสินใจ

“เอาละ ได้การ พวกเราทั้งหมดจะแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายแรกผม ไชยยันต์ น้อย และบุญคำ สักคนจะได้ทางที่เห็นอยู่นั้น ลงไปโผล่ยังฐานเทวรูปเบื้องล่าง เพื่อเข้าไปหึงตัวเมย์ ฝ่ายที่สองคือ คุณ คะหยิ่น แงชาย คอยคุมเจ้าลู่วีบนี เปิดฉากเจรจากับมันโดยสันติก่อน ให้แกชายทำหน้าที่คุมระเบิดไว้ ถ้าการเจรจาไม่เป็นผลก็ยิง พวกคุณที่อยู่ข้างบนนี้ คอยคุ้มกันให้พวกผมที่จะลงไปข้างล่างด้วย”

แผนการของเชษฐา แม้จะเป็นเพียงคร่าวๆ เพราะรีบร้อน รพินทร์ก็ยอมจะเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างได้ปรับปรุง

“ตกลงครับ พอคุณชายลงไปถึงฐานเทวรูปข้างล่างนั้น ยิ่งป็นเป็นสัญญาณขึ้นนัดหนึ่งก่อน ทันทีที่ได้ยินเสียงป็น ผมจะเอาเจ้าลู่ออกไปยืนอยู่ที่ชายหน้าผาด้านขวาโน้น โดยให้ชูชูและพวกมันทั้งหลายเห็นว่า ลูตกอยู่ในกำมือของเราแล้ว ผมจะหาทางพูดให้มันสงบนิ่งอยู่กับที่ ในระหว่างนี้ขอให้คุณชายตรงออกไปแก้มัดเมย์โดยเร็วที่สุด และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงถอยกลับขึ้นมาทางด้านหลังของเทวรูปตามเดิม ตรงมาสมทบกับฝ่ายผมที่นี่ กระสุนนัดแรกที่จะยิงขึ้นนั้น ขอให้ยิงขึ้นฟ้า อย่าเพิ่งให้ถูกพวกมันคนใดทั้งสิ้น เราหวังไว้ว่าจะเอาตัวเมย์คืนมาได้โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ”

อย่างคนที่ทันแผนการของกันและกันอยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องเสียเวลาอีกแม้แต่ร้อยละห้า เชษฐาเอื้อมมือมาตบไหล่รพินทร์หนักหน่วง แล้วสี่คนที่กำหนดไว้ ก็เคลื่อนออกจากที่ชุมนุมเดิมในทันที แยกจากรพินทร์มุ่งตรงไปยังหนทางลาดเล็กๆ ด้านหลังของเศียรเทวรูปพากันไต่เสียวลงไปมีเจ้าเกาะ ต้องเลี้ยวตามติดหลังร่วมขบวนของเชษฐาไปด้วยอีกคนหนึ่งรวมเป็นห้า

ทันทีที่ฝ่ายของเชษฐาแยกทางตามแผน รพินทร์หันมาโบกมือเป็นสัญญาณกับเงาชายและกะหิ่น ให้คุมตัวบุตรชายของหัวหน้าเผ่าสาแวงเขียว ย่องเข้ามาชุมนุมรอคอยจังหวะอยู่ที่ริมชายผาชัน อันทอดลงไปสู่เบื้องล่าง กระซิบนัดแนะแผนการให้ทั้งสองเข้าใจโดยตลอด

เพียงไม่กี่นาทีต่อมา กลุ่มของเชษฐาก็พากันเล็ดลอดลงมาถึงโพรงหินทางฐานด้านหลังของเทวรูปอินคา อันมีลักษณะเหมือนถ้ำเล็กๆ เต็มไปด้วยชอกมูมโหดหิน

ทั้งห้าคนย่อกริบเข้ามาตามหนทางเดินอันมืดสลัวนั้น แลเห็นปากทางส่องสว่างอยู่ด้านหน้า ระดับที่จะโผล่ออกไป...เป็นบริเวณฐานชั้นบนของเทวรูป เหนือตำแหน่งที่ร่างของมาเรียผู้มดครึ่งติดหลักไม้เอนเพียงเล็กน้อย มันเป็นโอกาสอันปลอดภัยที่สุด ระยะทางเดินภายใต้ฐานเทวรูปปราศจากพวกมันคนใดทั้งสิ้น

จิตใจต่อมา ทั้งหมดก็มาชุมนุมตัวอยู่ยังแนวกำบังของก้อนหินปากทาง มองเห็นเหตุการณ์ตรงบริเวณด้านหน้าได้ในระยะกระชั้นชิด ไม่เกิน 50 เมตร!

ณ บัดนี้ มุมบาได้เดินอย่างสามชุกเข้ามาขึ้นจังก้า ครอบมอยู่บนร่างของมาเรีย ฮอฟมัน กิริยาท่าทางของมันที่ข่มตัวร้ายรา แลดูไม่ผิดอะไรกับแมงมุมที่กำลังขยุ้มเหยื่อ และแสดงออกในอารมณ์ทางเพศให้เห็นชัด

มืออันสกปรกเต็มไปด้วยเล็บเหมือนดินเหนียว ประคองขยุ้มที่ใบหน้าของหล่อน แล้วค่อยๆ ลูบต่ำลงมายังลำคอ ระเรื่อลงมาจนถึงทรวงอกอันซุกซ่อนแน่นหนับไปด้วยปทุมถัน ขยายยืพอนเฟ้นอย่างบ้าคลั่งอยู่ที่ก้อนเนื้อคู่นั้น ดูราวกับจะกระชากให้ลักษณะออกมาด้วยกรงเล็บ ในลักษณะกามวิปริตแบบซาดีสซั่ม

มาเรียงสัสดังสุดตัวกริรต้อออกมาสุดเสียงด้วยความตระหนกเจ็บปวด ระคนเสะเสะเสียงของหล่อนกลัวไปกับสำเนียงคำรามเหมือนสัตว์ของมัน คารินตะลึงตัวเย็นเฉียบไปอีกครั้ง มันลุกคำขยำขี้เชลยสาวไปตลอดทั้งกาย ด้วยอาการจิกทั้งด้วยอุ้งมือที่เหมือนตีนเสือ แล้วก็กระโดดออกไปเด่นเร่าๆ ชูมือแหยงหน้าส่งเสียงเอ็ดอึงอยู่หน้าเทวรูปอินคา จากนั้นก็ตรงเข้าไปที่อ่างบรรจุเลือดสดๆ ของพวกตองเหลือง กองขึ้นมาเต็มทั้งสองมือ ปรีเข้ามาคละละเลงเทกายของหล่อนไปจนทั่ว

พริบตานั่น เซษฐาก็ระเบิดปิ่นในมือของเขา กัมปนาทก็ก้องขึ้น เสียงเอฟเอ็นกึ่งอัตโนมัติ จากลูกโอ-โอบัค คำรามตูมสะท้านสะเทือนไปทั้งซอกใต้ฐานเทวรูป กังวานไปตลอดทั้งลานพิธีกรรมของเจ้าพวกมนุษย์ผิวดิบ

เจ้าผิรกรมูมบาร้องว๊ากแหลมออกมา ด้วยความตระหนกตกใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน พร้อมๆ กับคะหยิ่น ผู้กระซกคอดูเข้ามายืนตัวโก่งอยู่ริมผาหมื่นๆ มีอาการเหมือนจะผลึกให้หล่นร่วงลงมาแหลกลาญอยู่ยังพื้นเบื้องล่าง

“ชูชู! เจ้าเห็นแล้ว บัดนี้ดู ลูกชายของเจ้าตกอยู่ในกำมือของเรา!”

จอมพรานตะโกนก้องลงเป็นภาษาว่า เสียงของเขาดังสนั่นไปทั้งลานเบื้องล่าง สะท้อนไปมาระหว่างหุบเขารอบด้าน

สำเนียงประกาศอันเฉียบขาดนั้น ทำให้ชูชู มุมบา และเหล่าผิวดิบสาวเขียวทั้งสิ้นที่ชุมนุมกันอยู่เบื้องล่าง แหงงขึ้นไปในทันที พลันพวกมันทุกคนก็มองเห็นอย่างถนัดชัดเจน พวกมันจึงตะลึงไปอีกวาระหนึ่ง พวกมันยังไม่ทันจะสร้างตะลึงจากเสียงปิ่นของเซษฐา ก็ต้องมาจ้องงับอยู่กับภาพที่ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหันจู่โจมของรพินทร์ พร้อมกับเชลยซึ่งเป็นลูกชายหัวหน้าเผ่าของมันเอง คะหยิ่นคำคั่นคอทางด้านหลังของดูไว้เพียงแค่ออกแรงนิดเดียวเท่านั้น เจ้าลู่อ้อมจะหลุดพ้นขอบผาลงไปสู่กลางลานพิธี ต่อหน้าพวกมันทุกคน

ความเจ็บขนาดเข็มตกได้ยิน ปกคลุมไปทั่วบริเวณชั่วขณะหนึ่ง มันเป็นความเจ็บที่ไม่มีการสามารถจะทำนายอนาคตได้ถูก แม้แต่ลมก็หยุดพัด ไบไม้ทุกใบนิ่งอยู่กับที่ไม่กระดิก

“จงฟังเรา ชูชู!...”

ครั้นแล้ว เสียงชัดเจนห้าวก้องของจอมพราน ก็ประกาศต่อมาอย่างแผ่มช้า ร่างของเขายืนเด่นตระหง่านอยู่เหนือหน้าผา

“เรามาพบเจ้าอย่างสันติ พร้อมด้วยดู ลูกชายของเจ้าดังที่เห็นอยู่ที่นี่ จงปล่อยหญิงสาวขาวคืนมาให้เรา แล้วดูก็จะได้กลับคืนไปสู่เจ้า!”

“หม่ามัน! อินคาประกาศิตให้หม่ามันเสีย!!”

ขาดคำของรพินทร์ มุมบาก็ตะโกนแหลมก้องขึ้นพร้อมกับชีมือขึ้นมา สาวเขียวทั้งหมดขยับกายฮือขึ้น แต่แล้วก็ชะงักนั่งอยู่กับที่ไปอีกครั้ง เพราะเสียงควาของชูชูพร้อมกับยกมือขึ้นโบกห้าม

หัวหน้าเผ่ากินคนหน้าเสยะถึงถึง เดินช้าๆ จากแท่นหินที่นั่งอยู่มาหยุดยืนเป็นสง่าอยู่กลางลาน แหงนหน้าขึ้นจ้องมองไปยังรพินทร์และบุตรชาย ซึ่งบัดนี้ยื่นหน้าชิดทำตัวลึบอยู่ในอุ้งมือของกะหยิ่น

“พวกเจ้าบังอาจมาก ที่เข้ามาจนถึงกลางถิ่นเรา...”

ซูซูร้องตอบมาด้วยเสียงห้าวใหญ่ดังสนั่น

“พวกเจ้านั้นแหละ ที่ตกอยู่ในเงื้อมมือของเราแล้ว อย่าหวังที่จะรอดไปได้แม้แต่คนเดียว”

รพินทร์แผดเสียงหัวเราะสะท่อนก้องไปทั่วหุบเขา

“จงรู้ไว้ ซูซู เราเข้ามาในถิ่นของเจ้า มิใช่อายหือสังเวย แต่มาอย่างมีอำนาจ เจ้าและพวกเจ้าทั้งหมด จะพินาศทั้งเผ่า รวมทั้งอินคาที่เจ้าเคารพบูชาด้วย ถ้ายังบังอาจคิดร้ายต่อเรา”

ชายในเดิยวหนึ่งเสื่อเสยะปากหัวเราะบ้าง ยกปลายหอกชี้ขึ้นมา

“เจ้ามีอำนาจอย่างไร เจ้าหือสังเวยผู้บังอาจ! เจ้ามีสิ่งใดป้องกันไม่ให้หัวของเจ้าถูกเค็ดมาเช่นอินคา อย่างเจ้าหือพวกนั้น”

พลางมันก็ชี้มือไปยังศีรษะของพวกต้องเหลืองที่ถูกตัดขาดจากตัว นำไปวางไว้บนเสาสังเวยรอบด้าน

“ลืมเสียแล้วหรือ ซูซู...”

พรานใหญ่ตะโกน

“อำนาจชนิดใด ที่ทำให้พวกเจ้าเล่นป่าแตก มุดหัวกลับถิ่นแทบไม่ทันเมื่อบ่ายาวนานนี้ ขณะที่บังอาจเข้าโจมตีพวกเรา อำนาจชนิดใดที่ทำให้ันกรบพวกเจ้าล้มตายลงนับสิบๆ ก็อำนาจชนิดนั้นแหละ ที่มากับเราด้วย”

“ฆ่ามัน! ไม่มีอำนาจใด จะยิ่งใหญ่ไปกว่าอำนาจของอินคา อินคาต้องการเลือดของมันมาสังเวย”

มูมบาแผดร้องเสียงหลงขึ้นอีก แยกเขี้ยวยิงฟัน กระโดดโลดเต้นอยู่เหิงๆ

เบื้องล่าง ในซอกปากถ้ำใต้ฐานเทวรูป ดารินเล็งศูนย์กลางขยายสี่เท้าของ .300 เวเธอร์บีแม็กนัม และจับเข้าให้ที่หัวกะโหลกหมี่ที่อำปากเสยะเขี้ยวทูนอยู่บนหัวของเจ้าหมอผีมูมบาอีกทีหนึ่ง แล้วกระดิกไก...เสียงกระสุนระเบิดแหลมกึกก้องอีกครั้งหนึ่ง กะโหลกหมี่บนศีรษะของมูมบากระเด็นหลุดลงไปกลิ้งอยู่กับพื้นในพริบตา เจ้าหมอผีแผ่นตัวลอยอย่างขวัญหาย เหลียวหน้าเหลียวหลังเลิกลั้ก ดารินคำรามออกมาเบาๆ อย่างมันเขี้ยว กราวนี้เล่นสั้กกาบาทของกล้อง พาดเข้ากลางกระบาลของเจ้ามูมบาอย่างพอดิบพอดิ ถ้ามันตมขึ้นเมื่อไหน ก็มีหวังขาดแล่งออกไปทั้งกระบี เพียงแต่ว่าไชยยันต์ยัดข้อมือของหล่อนกดไว้แน่น

“อย่าเพ็ง น้อย!”

เพื่อนชายกระซิบห้ามโดยเร็ว

กระสุนประกาศิต แบบข่มขวัญนัคนั้นของ ม.ร.ว.หญิงคาริน เป็นการเปิดช่องเหมาะให้แกร์พินท์ ผู้ทำหน้าที่เจรจาอยู่ด้านบน

“เห็นแล้วหรือไม่ ว่าอำนาจของอินคา กับอำนาจเสียงฟ้าร้องของเรา ใครจะยิ่งใหญ่กว่ากัน เรายังไม่ต้องการใช้อำนาจพวกนั้นกับพวกเจ้า จึงเจรจากับเจ้าโดยดี แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมเชื่อฟัง ก็จะได้เห็นกัน!”

ชูชูยี่อึ้ง แหงนจ้องขึ้นมาข้างบนตาไม่กะพริบ เหมือนจะช้งใจ รพินท์กระซิบเตือนนางชายให้เตรียมพร้อม จอมพเนจรวาดคอกธนูติดในโครงฯ ขึ้นพาดแหล่ง ยืนบังรอกอยคำสั่งเขาอยู่ที่เหลื่อมหินด้านหลัง ส่วนคะหยิ่นใช้ช่วงแขนที่ใหญ่โตปานวงช้าง เต็มไปด้วยพละกำลัง ไสคอกูให้หมิ่นขอบหน้าผาออกไปอีก บุตรชายหัวหน้าเผ่าสาธิตเสียงร้องเสียงหลงด้วยความมอกสันขวัญแขวน

“ว่าอย่างไร ชูชู เจ้าจะยอมคืนหญิงผิวขาวให้เรา หรือต้องการจะเห็นลูกหล่นลงไปแหลกละเอียดอยู่เบื้องล่าง รวมทั้งความวิบัติภัยของพวกเจ้าทั้งหมด”

พราณใหญ่ส่ายมาอย่างได้ที

“อย่าเชื่อมั่น! มันจะทำอันตรายกูไม่ได้ อินคาจะคุ้มครองกู และบันดาลความพินาสให้แก่พวกมัน! หญิงผิวขาวจะต้องเป็นเครื่องสังเวยชูชูและสาธิตชีวิตทั้งหลาย จงเชื่อข้า...มูมบา ผู้เป็นทูตของอินคาอันศักดิ์สิทธิ์!”

มูมบาตะโกนเอ็ดกึกก้อง ชูมือทั้งสองขึ้นไปบนอากาศพลาทั้นหน้าไปทางเทวรูปสำเนียงอื้ออึงก็ปรากฏกระหิมะขึ้นในลานเบื้องล่างอีกครั้ง แต่แล้วก็ซาลงเป็นคุยนิ เมื่อชูชูชูหอกขึ้นสูง ใช้แขนอันรุ่งรังไปด้วยขน ปาดหมอผีที่ปรึกษาให้พ้นไปจากเบื้องหน้า ตนเองก้าวล้ำออกมาอีกก้าวหนึ่ง

“ปล่อยกู และข้าจะปล่อยหญิงผิวขาว!”

หัวหน้าเผ่าประกาศขึ้นด้วยเสียงด้นดั่ง

“หญิงผิวขาว ขึ้นมาถึงหน้าผานี้เมื่อใด เมื่อนั้นเจ้าจะได้ตัวกูกลับคืนไป”

รพินท์ตอบ และพร้อมกันเขาก็ตะโกนให้สัญญาณลงไปยังฝ่ายของเซษฐา

“น้อยกับบุญคำชุ่มอยู่ที่นี้ คอยระวังเตรียมยิงคุ้มกันด้วย”

หัวหน้าคณะร้องสั่งเร็วปรือ แล้วเขาก็ไขยยันต์ก็ถลันพรวดออกไป ตามติดมาด้วยเจ้าเกอะตองเหลือง ปรีดตรงเข้าไปยังร่างของมาเรียที่ถูกมัดอยู่โดยเร็ว ท่ามกลางเหล่านุชย์ฝึบที่ขึ้นเรียงรายแวดล้อมอยู่

คารินกับบุญคำประทับป็นในที่มั่นเตรียมพร้อม เซษฐากระซิบเอฟเอนกึ่งอัดโนมิติในระดับเอว นิ้วตะเอยู่ที่ไค ไขยยันต์กระซึกมีดจากเอว วิ่งปราดเข้าถึงตัวหม่อมสาวผู้เคราะห์ร้าย ตัดเชือกหาวยที่มัดตรึงติดอยู่กับหลักอย่างรวดเร็ว มาเรียลืมหอกว้างอุทานออกมาแทบแห่ง

“โอ! พระเจ้า!...ไขยยันต์ คุณหรือ?”

“ผม-และพวกเราทุกคน ทำใจดีๆ ไว้ เมย์ พอมีกำลังบ้างไหม?”

ไชยยันต์พูดพร้อมขณะที่ตัดเชือกريبร้อน

“ถ้าเชือกขาดเป็นอิสระได้เมื่อไหร่ละก็ ไคโนเสาร์ก็เห็นจะมีแรงน้อยกว่าฉันแน่ทีเดียว”

หล่อนร้องออกมา ตาสว่างวาวขึ้นด้วยความหวัง

“ดีมาก! และขอบคุณพระเจ้า ที่พวกเรามาทันเวลา”

เชือกหาวที่มีดหล่อนขาดออกหมดด้วยคมมีด ไชยยันต์กระซอกเหม่สาวเลือดผสมออกมาจากหลังสวดย ถอดเสื้อแจ็คเก็ตฟิลต์ที่สวมอยู่ คลุมร่างอันเปล่าเปลือยให้ มาเรียรับมาสวมโดยเร็ว มันสามารถปกปิดร่างอันโล่งโง้งขาวอ่อนผ่องนั้นไว้ได้เพียงแค่ชั่วคราว แต่ก็พ้นจากความล่อล้อนไปได้ และในพริบตานั่นเอง ธาตุแท้ของการเป็นนักสู้ของหล่อนก็สำแดงชัด โดยไม่จำเป็นต้องเตือนบอกกล่าวสิ่งใดให้เสียเวลา มาเรียกระตุกปืนสั้น .44 แม็กนัมในซองข้างเอวไชยยันต์ขึ้นมาถือไว้

“ถอย เร็ว! เชษฐาร้องเบาๆ

ทุกคนขยับตัวชนิดแข่งกับเวลา แต่แล้วพริบตานั่นเอง สถานการณ์มันก็ผันแปรไป!

ทางด้านหน้าผาเบื้องบน ซึ่งคณะของรพินทร์ยึดดูไว้เป็นตัวประกันในขณะนี้ จะเป็นด้วยคะหทัยชะล่ามือพลั่วหรืออย่างไร ไม่ทราบได้ เชลยในอุ้งมือของมันแผดเสียงร้องสนั่นก้องขึ้นว่า

“อินคา!”

และด้วยความเร็วอันแทบดูไม่ทันนั่นเอง มันก็พลิกสะบัดตัวกลับพ้นจากแนวหมื่นเหม่ริมผาที่ถูกบังคับให้ยืนอยู่ พร้อมกันก็พุ่งตัวเข้ากระแทกผู้คุมของมันสุดแรงเกิด

คะหทัยร้องลั่นออกมาด้วยความตกใจว้าว เสียหลักหลุดพ้นจากขอบผาที่ยืนอยู่ รพินทร์ตะลึงไปชั่วเสี้ยววินาที แล้วสัญชาตญาณนอกเหนือบังคับ ก็ทำให้เขาปาดแขนออกไปตักหน้า คว้าติดผ้าเคียนเอวของเจ้าอดีตนายบ้านหล่มช้างไว้ได้พร้อมกับขยี้มติดแน่น น้ำหนักตัวอันมากมายของคะหทัย ซึ่งบัดนี้หลุดพ้นขอบผาออกไปแล้วถ่วงเขาให้ถลาลตาม แต่แขนอีกข้างหนึ่งทำยันติดแก้มโศกหินใกล้ๆ ขัดขีดไว้อย่างหวุดหวิดจนเขียนนำหวาดเสียว

ความรู้สึบบอกตนเองว่า เขาสามารถจะคอนน้ำหนักคะหทัยไว้ได้อีกไม่เกินถึงอีกใจข้างหน้านี้นี้เท่านั้น แล้วก็มิหวังพากันลอยละลือลงไปสู่ความเหลกลาญข้างล่างพร้อมกัน

วินาทีอันคับขันสุดขีดที่สุด ก็ผันเปลี่ยนเหตุการณ์ทั้งมวล จากหน้ามือให้กลายเป็นหลังมือนี้ แงซายหมุนตัววูบไปทางดู ผู้ซึ่งบัดนี้แผ่นหนิออกไปอย่างรวดเร็วปานลมกรด ขยับนิ้วคันธนูขึ้น แต่แล้วก็ต้องชะงัก ทิ้งคันธนูลง...เพราะเสียงตะโกนสุดเสียงของพรานใหญ่

“เร็ว ช่วยยึดไว้ ปล่อยมันไปก่อน!”

อดีตนายทหารกองโจรกระเหยิง โจนฝังเข้าล้องเอาเขาไว้ ออกแรงกระชากเต็มเหนี่ยว รพินทร์ก็เกร็งข้อที่รั้งผ้าเคียนเอวของกะหยิ่น ผู้คืนกระเด่วอยู่กลางเวหาอีกทีหนึ่ง พรวดเดียวทั้งสามคนจึงพ้นออกมาจากขอบผา ล้มกลิ้งทับกันไม่รู้ใครเป็นใคร

ความเปลี่ยนแปลงด้านบน สะท้อนผลไปสู่สถานการณ์เบื้องล่างอย่างฉับพลัน!

มูมบา ผู้อยู่ใกล้กับคณะเซชฐาที่สุด กระชากดาบมาจากมือของสาวเขียวคนหนึ่ง ส่งเสียงร้องลั่น โจนเข้ากระหน่ำฟันไชยยันต์สุดแรงเกิดทางเบื้องหลัง

เซชฐากับมาเรียร้องเตือนพร้อมกันเสียงหลง ไชยยันต์ก็เร็วเกินเชื่อในภาวะเช่นนี้ เขาก็วูบ คมดาบใบใหญ่ตัดอากาศคว่ำวถากสันหลังไปไม่ถึงองคูลี และก่อนที่ใครจะเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปนั่นเอง เกอะผู้อยู่เบื้องหลังไชยยันต์เล็กน้อย ก็โถมเข้าใส่เจ้าหมอดีพร้อมทั้งหอกในมือที่กำลังแน่นอย่างกระชับ

ปรากฏเสียงดังสวบ พร้อมกับเสียงร้องแหลมก้องของมูมบา ซึ่งผงะตาเหลือก มือทั้งสองตะกายอากาศ ปลายหอกอันแหลมคมของเกอะ เสียบจนมิดหลังทะลุออกทางด้านหน้าชายตองเหลืองผู้คลั่งไปด้วยเลือดพยาบาท และจ้องโอกาสที่จะแก้แค้นอยู่แล้ว

เกอะกระชากหอกกลับคืนด้วยกำลังแรง แต่มันไม่สามารถจะหลุดออกได้ดังใจเพราะปักเข้าไปลึกมาก ร่างของมูมบาถูกระเบิดให้เซตามไปด้วย แล้วพริบตาต่อมานั่นเอง สาวเขียวร่างกำยำคนหนึ่งก็พุ่งเข้าใส่เกอะอย่างรวดเร็ว มีเสียงดังจ๊วะตามมาอันเกิดจากคมดาบแหวกเนื้อ แม่นยำและฉับไว จนดูไม่ทันอะไรเช่นนั้น ศีรษะของเกอะกระเด็นหลุดไปจากบ่าลงไปกับลี้ญ์อยู่กับพื้น เลือดแดงฉานพุ่งกระชูดเป็นสายโดยไม่มีเสียงร้องแม้แต่คำเดียว ทั้งๆ ที่ยังยื่นกำด้ามหอกอยู่

ปิงแรกที่สนั่นกึกก้องขึ้น คือ .44 แม็กนัมของไชยยันต์ ซึ่งบัดนี้อยู่ในมือของมาเรีย หล่อนเหนี่ยวไกทันทีที่เห็นมันโผนเข้าใส่เกอะ แต่ก็ช้าไปเสียแล้วสำหรับที่จะป้องกันชีวิตชายตองเหลืองไว้ หัวของเกอะถูกตัดขาดกระเด็นไปก่อน ลูกปืนของหล่อนจึงผ่านลำกล้องเฉียดชอกคอเซชฐา แล้วแล่นเข้าเจาะทะลวงกลางใบหน้าของเจ้านักล่ามนุษย์ตนนั้น มันหยายฝังทั้งยืนราวกับถูกกระทุ้งด้วยฆูงทั้งดุ้น

ความซุลมุนในลักษณะตะลุมบอน ก็อุบัติขึ้นในบัดนั้น

ชูชูตะโกนบงการลั่นราวกับฟ้าผ่า วังปรีณำหน้าคองหอกตรงมาที่เซชฐา ไชยยันต์และมาเรีย ผู้กำลังผละถอยบ่าหน้าหนีไปทางปากโพรงใต้ฐานเทวรูป มันขว้างหอกนำมาก่อน ปลิวมาที่กลุ่มบุคคลทั้งสาม เฉียดเซชฐาไปเพียงศอกเดียวเท่านั้น

ดาร์นกับบุญคำ ผู้ชุมนุมในที่กำบังปากโพรงใต้ฐานเทวรูป มองเห็นเหตุการณ์นั้นอย่างถนัด ไรเฟิลในมือของทั้งสองจึงแผดคำรามขึ้นพร้อมกันไล่เลี่ยกับเสียงปืนนัดแรกของมาเรีย

มันไม่มีทางพลาดเป้าหมายเลย สำหรับฝูงมนุษย์กินคนนับร้อยที่พากันแยกเขี้ยวฟัน วัง
 อือประดาหน้ากันกวาดหลังทั้งสามมาอย่างกระหายเลือด พวกที่โหรงกวดกระชั้นชิดเข้ามาเป็นแถว
 หน้า แผ่นตัวลอยแล้วล้มถึงระเนระนาด พร้อมกับแหกเสียงร้องออกมาอย่างเจ็บปวด ลูกไรเฟิล
 อันมีอำนาจเจาะทะลวงสูง ไม่ได้สุดสิ้นอำนาจการสังหารลงเพียงแต่คนแรกที่มันจะผ่านเท่านั้น เจ้า
 คนหลายๆ ที่เข้ามาอยู่ในแนวเดียวกัน พลอยถูกร้อยพวงหล่นสวบกันเป็นระนาว

ชูหูหลุดรอดจากเป้าหมายการยิงชุดแรกของคาริน และบุญคำไปได้อย่างหวุดหวิด มัน
 ชะงักกึก...แล้วแผ่นเข้าบังอยู่หลังโศดหินอย่างฉลาดในการเอาตัวรอด ส่งเสียงร้องเร่งบงการให้
 บริวารดาหน้าเข้าไประหว่างไม่ลดละ คงไม่มีมนุษย์ชาติเผ่าใดอีกแล้วในโลก ที่จะบ้าดีเดือดกล้าเผชิญ
 กับความตายเท่ากับนางเขียว อำนาจปืนไม่สามารถจะหยุดยั้งพวกมันจำนวนมากเหล่านั้นลงได้เลย

ที่ล้มก็ล้มไป ที่ยังไม่ถูกยิงก็ทะยานร่าเข้ามา

เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย วังถอยหลังพลางยิงพลาง เสียงปืนระเบิดถี่ขึ้น ก็ก้าวไปทั้ง
 หุบเขาบริเวณนั้น ระยะที่พวกมันกวาดไล่เข้ามาอย่างเอาเป็นเอาตายนั้น มันกระชั้นชิดคิดพัน
 เหลือเกิน ห่างกันเพียง 20 เมตรเท่านั้น อำนาจปืนทั้งห้ากระบอกที่สาดปะทะออกไป มองเห็นได้ชัด
 ว่าไม่มีทางที่จะสกัดกั้นไว้ได้อยู่

มาเรียวังกถอยหลังกระเจิดกระเจิง สะดุดแห่งหินล้มลุกคลุกคลาน ไชยยันต์แผ่นเข้าประคอง
 ปีกไว้ดูศพาวังต่อ ในขณะที่เชษฐาสาดลูกซองกึ่งอัตโนมัติของเขาออกไป ไม่ผิอะไรกับการไบนั
 กระสุนปืนลูกปรายของลูกซองขามนี้อำนวยคุณประโยชน์ให้อย่างวิเศษสุด เพราะมันแผ่รัศมีกว้าง
 บานออกไปราวกับร่างแห หรือกระดิ่งโปรยปรายเป็นม่านกั้นไม่ให้มันกวดกระชั้นชิดเข้าได้
 มากกว่านั้น เขายังโดยไม่ต้องเล็ง กวาดปากกระบอกที่หนีบไว้เพียงเอาจ แล้วก็รวนนิ้วกระดิกออกไป
 ในขณะที่อีกมือหนึ่งทำหน้าที่ยึดกระสุนสำรอง เพิ่มเติมเข้าไปในหลอดเก็บกระสุนได้โครงปืน โดย
 ไม่เสียจังหวะการยิง ปากก็ร้องตะโกนสั่งคารินกับบุญคำให้เร่งช่วยระดมยิงปะทะไว้ และเตือนให้
 ไชยยันต์พามาเรียวังกหนีเข้าไปถึงที่มั่นโดยเร็ว ตนเองหันหน้าเผชิญถอยพลางยิงพลางเป็นหน่วย
 ระวังหลัง

แล้วไชยยันต์ผู้แทบจะไม่มีโอกาสยิงเลย เพราะมัวแต่คอยพะวงจดมาเรียให้หนี ก็
 กระชากแขนกรรยาสาวของนักสำรวจผู้ชายชนม์ ถลาเข้ามาถึงปากโพรงถ้ำ ที่คารินกับบุญคำหมอบ
 กางบังคอยอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสองทำหน้าที่ยิงปะทะอย่างเร็วสุด เท่าที่จะสามารถเหมือนเช่นเคยปฏิบัติ
 จนชินมาแล้ว ในเหตุการณ์ประจัญบานในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะกับคนหรือกับฝูงสัตว์ร้าย

มาเรียเชดลาเข้าไปหมอบพึ่งพาอยู่ข้างคาริน ผู้ในขณะนี้ยังไม่มีโอกาสจะหันมาทักทาย
 สอบถามอะไรได้ทั้งสิ้น นอกจากตั้งหน้าตั้งตาบรรจุ และกระหน่ำยิงออกไปอย่างหาใจหายคอ
 ไม่ทัน ไชยยันต์อดเข็มขัดกระสุนปืนสั้น โยนไปให้หม่อมสาวทั้งสาย หล่อนตะครุบมาอย่างแข็ง
 กับเวลา จัดการบรรจุกระสุนชุดใหม่ แล้วช่วยยิงออกไปอย่างคนที่ชำนาญต่อเหตุการณ์

ไชยยันต์เพิ่งจะมีโอกาสระเบิดไโรเฟิล .375 แม็กนั่ม อันเป็นปืนของมาเรียเองที่เขานำมาเป็นปืนประจำมือ เมื่อเข้ามาถึงที่กำบังแล้ว ทุกคู่มือที่สนั่นหวั่นไหวออกไป พวกสาวเขียวที่คลวงหอกดาบวิ่งดาหน้าเข้ามา เหมือนมดปลวกเหล่านั้น กระเด็นไปอย่างน่าดู ถูกเข้าที่ไหนขาดสะบั้นแหลกเหลวที่นั่น

เชษฐาเป็นคนสุดท้าย ที่กระโจนเข้ามาถึง ลูกปืนในสายเข็มขัดของเขาประมาณ 20 กว่านัดที่ติดตัวมาด้วยเกลี้ยงจน คนอื่นๆ ก็กำลังจะตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน เพราะคารินเริ่มกระซอกปืนสั้นประจำตัวของหล่อนขึ้นมาแล้ว ส่วนดาพรานเผ่าบุญคำก็ร้องอุทธรณ์ลั่น

“นาย! ลูกปืนบุญคำกำลังจะหมด แต่พวกมันแห่เข้ามายังกะมด!”

“แบ่งเอาไปเร็ว!”

ไชยยันต์ร้อง โยนลูกปืน .375 อันเป็นขนาดเดียวกันกับที่บุญคำใช้อยู่ แบ่งไปให้ประมาณ 10 นัด พรานเผ่ากระดุกเหล็กตะครุบอย่างตาสีดาเหลือก ขึ้นมายึดใส่ช่องกระสุนโดยเร็ว เชษฐาเองก็ชัก .44 แม็กนั่มประจำตัวขึ้นมาแทนเอฟเอนที่ขาดลูกลงเสียแล้ว ยังไม่สามารถจะล้วงออกมาจากขามหลังได้ทัน

ศึกสาวเขียวที่ประจัญอยู่เบื้องหน้า ห่างกันเพียงไม่กี่ก้าวยิ่งทวีหนักขึ้นทุกที พวกมันโห่ร้อง ชูกำราม แล้วก็วิ่งเข้าใส่อย่างรวดเร็ว ราวกับพวกมันจะรู้ทันอยู่ว่า ถ้าเขาประชิดตัวเมื่อไร เมื่อนั้นชัยชนะย่อมเป็นของฝ่ายมัน

“ถอยกลับขึ้นไปทางเก่าเร็ว ระวังลูกธนูด้วย!”

เชษฐาตะโกนสั่งการสุดเสียง เมื่อเห็นเหตุการณ์ทวีความคับขันยิ่งขึ้น

ทั้งห้าคนผละจากโศดหินชอกหินที่กำบัง ถอยพลางยิงพลางต่อไปอย่างไม่เป็นขบวน เหตุการณ์มันฉุกเฉินเต็มที่

“พวกข้างบนโน่น มัวแต่ทำอะไรกันอยู่นะ ทำไมไม่ช่วยเราบ้างเลย”

คารินร้องขึ้นกระหืดกระหอบ ภายหลังยิงสาวเขียวคนหนึ่งที่กำลังปากโพรงตามติดเข้ามาคว้าข้าวเม่าไปอีกคนหนึ่ง หล่อนหลบอยู่ข้างเคียงมาเรีย ผู้ซึ่งปืนในมือปะทุลั่นอยู่ถี่ยิบไม่น้อยไปกว่ากัน

ทุกคนของนักนิรุกติศาสตร์ เรียกเลือดและชีวิตของสาวเขียว โดยไม่เสียเปล่าเลย เช่นเดียวกับนักมานุษยวิทยา หล่อนคล้องเข็มขัดกระสุนของไชยยันต์สะพายบ่าไว้ มือหนึ่งจ้องยิงอีกมือหนึ่งทำหน้าที่ปลดกระสุนจากเข็มขัดมาเตรียมสำรอง

ยามนี้ มาเรีย ฮอฟมันน์ไม่ผิดอะไรกับนางเสือดาวที่หลุดจากพันธนาการ หล่อนฆ่าคนได้เลือดเย็นกว่าคารินเสียอีก

ด้านบนที่ถูกฝ่ายข้างล่างบ่นถึงอยู่ในขณะนี้ บัดนี้เพิ่งจะแผ่นขึ้นยืนจากการล้มกลิ้งทับกันอยู่ คะหยิ่นคำรามลั่นออกมาอย่างแค้นเคือง ตาแดงจ้ำ หมุนกว้างเหลียวมองหาลูแต่ก็หมดหวัง ร่าง

ของบุตรชายหัวหน้าเผ่ากินคน อันตรธานหายลับไปจากที่นั่นแล้ว คะหยิ่นได้แต่สบถเอ็ดคอิง หันรีหันขวาง

รพินทร์มีความรู้สึกอยากจะถีบเจ้าอดีตนายบ้านหล่มช้าง ให้ลอยจากหน้าผาลงไปข้างล่างเสียรู้แล้วรู้รอดไป ค่าที่มันเปลือยไหลปลอ่ยให้เหลยหลุดมือไปได้ซึ่งๆ หน้า ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงจากหน้ามือเป็นหลังมือ แต่เขาก็ไม่มีโอกาสจะคิดเช่นไรได้อีกทั้งสิ้นยามนี้ เพราะเหตุคับขันเข้าค่ายเข้าเขมที่อุบัตินี้อยู่เบื้องล่าง

จอมพรานประทับไรเฟิลขึ้น สาดกระสุนลงไปกลางกลุ่มของสาวเขียว ที่เฮละโลกันเป็นระลอกคลื่นกวาดไล่ฝ่ายของเซษฐา การเปิดฉากยิงของเขานั่นเอง เท่ากับเตือนให้เงาชาย คะหยิ่นช่วยกันระดมท่ากระสุนลงไปอีกสองกระบอก มันดูปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง สำหรับกำลังคนจำนวนมากมายเหล่านั่น

จากสายตาเท่าที่เห็น ทั้งห้าคนฝ่ายเซษฐา...หลบหนีเข้าไปอยู่ในโพรงใต้ฐานเทวรูปลับตาไปแล้ว ได้ยินแต่เสียงปืนที่สาดประดังออกมา และเบื้องนอกกำลังของสาวเขียวเริ่มขยายปีกกา โอบอ้อมเทวรูปไว้ทุกด้าน พวกมันส่วนหนึ่ง...กำลังปืนบ้ายหน้าไปสกัดยังทางออกด้านหลัง อันจะเป็นทางถอยของฝ่ายเซษฐา ซึ่งบัดนี้ยึดที่มั่นภายในไว้

ไม่มีปัญหา ปืนยาวทั้งหมดในคณะเพียง 8 กระบอก โดยภูมิประเทศอันเป็นใจกลางถิ่นของมันเช่นนี้ ย่อมไม่มีทางจะตรึงสถานการณ์ไว้ได้เลย ไม่ผิดอะไรกับน้ำน้อยและไฟมาก

หลายต่อหลายนัดที่เขา แงซาข และกะหยิ่น ช่วยกันกวาดเก็บไปยังเจ้าพวกที่ขยายกำลังปืนบ้ายเขา เพื่อจะอ้อมไปทางด้านหลังเทวรูป พวกมันร่วงผล็อยไปในทุกครั้งที่เข้าศูนย์ แต่มันไม่ทันกันกับจำนวนอันมีลักษณะเป็นกองทัพเหล่านั่น พวกมันได้กันยั่วเย้าจนไม่รู้จะยิงสกัดทันได้อย่างไร

“เงาซาข!...ระเบิด!!”

พรานใหญ่ร้องเตือนขึ้น

เงาซาขวางไรเฟิลลงในทันทีทันนั้น หยิบธนูขึ้นมาพาดสายอีกครั้ง รพินทร์จิดไลท์เตอร์ขึ้น

“ยิงลงไปกลางหมู่ของพวกมัน ให้ห่างเทวรูปออกมา!”

เขาสั่ง แล้วจุดสายชนวนให้มันโดยเร็ว

พระรามเงาซาขขึ้นสายศร เหนี่ยวสุดล้า หมายลงไปกลางกลุ่มอันหนาแน่นของพวกพรานล่ามนุษย์ ที่กำลังเคลื่อนไหวยืดอย่างกระหายเลือดอยู่กลางลานชุมนุม พลาญปล่อยออกจากแหล่งไป ลูกธนูติดโนโตรฯ พุ่งโค้งแหวกอากาศไปตามแรงส่ง แล้วปักหัวลงไปยังที่หมายเบื้องล่างอย่างแม่นยำ

มันหายแวบลงไปกลางกลุ่มนั้น เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น แต่แล้วไม่ถึงอีกใจก็ระเบิดขึ้นจนหน้าผาที่ยืนอยู่สะเทือนกราว ภาพที่เห็นผงคลิและม่านควันลอยตลบขึ้นมาพร้อมๆ กับร่างขึ้น

อันเป็นชิ้นส่วนของมนุษย์ที่กระจายว่อนไปรอบๆ ทิศ ส่วนพวกที่อยู่ในรัศมีห่างออกไป ก็ล้มระเนนลงกับพื้น

อานุภาพของมนต์ศักดิ์สิทธิ์ยิ่งยงอยู่เหมือนเดิม

ความอลหม่านโกลาหลเกิดขึ้นแล้ว ชนเผ่าที่นับถือเทวรูปอินคาแตกฮือออกไปราวกับฝูงแพะพัง พร้อมกับเสียงร้องแซ่สนั่นอย่างตกใจหวาดกลัว แซ่สนั่นไปทั้งลานฟังไม่ได้ศัพท์ วิ่งพล่านกระจัดกระจายออกไปทุกทิศหนิตัวใครตัวมัน

รพินทร์ยิ้มออกมาได้ มองเห็นความหวังในทันทีนั้น แงซาบไม่ได้รอช้าให้เสียจังหวะเลย พอลูกแรกระเบิดตูมก็หิยธนูลูกที่สองขึ้นพาดเตรียมพร้อมทันที

“คราวนี้หมายไปที่หมู่บ้านของมันเป็น! ยิ่ง!!”

เขาจุดชนวนอีกครั้ง

ชั่วกัลปนามหาใจต่อมานั้นเอง ท่ามกลางความวุ่นวายอลหม่านของพวกมันที่พากันวิ่งกระเจิง กัมปนาทกึกก้องก็ดังกลบเสียงทั้งหลายขึ้นอีกวาระหนึ่ง ปรากฏเปลวไฟแลบแดงโชติขึ้นที่กลุ่มหมู่บ้าน ตำแหน่งที่ปลูกเรียงรายกันหนาแน่นที่สุด ฟังตรงข้ามกับลานเทวรูป ฝาแฝดแฝกหลังคาใบพลวง ประกอบไปด้วยลำไม้ไผ่ลอยสูงขึ้นไปบนอากาศ ตามติดมาด้วยพระเพลิงที่ไหม้ลูกใหม่ติดบ้านเรือนอันเป็นเชื้อไฟอย่างดี และลามติดต่อกันไปอย่างรวดเร็ว

คราวนี้ดูเหมือนจะร้ายกาจยิ่งกว่าลูกแรกเสียอีก เสียงร้องของพวกมันดังฮือฮือไปทั่ว ปนไปกับเสียงกรีดร้องของเด็กและผู้หญิง พากันวิ่งหวัชุกหวัชุนออกมาจากบริเวณหมู่บ้าน ที่หลบกำบังอยู่ระส่ำระสายเหมือนเกิดกิลุ๊ก ไฟถล่มโลกทลายขึ้นในความรู้สึกของพวกมันทุกคน

บัดนี้เงาของหายนะวิบัติ ได้เล่นปกคลุมไปตลอดทั้งเผ่าของมันเสียแล้ว ความตกใจขวัญหนีดีฝ่อ และคิดที่จะหนีเอาตัวรอดตามสัญชาตญาณของมนุษย์สัตว์ทั่วไป ทำให้พวกมันยุติความกระเหี้ยนกระหือรือที่จะบุกเข้ามาขี้นคะของเซซฐา ที่ยังถูกล้อมติดอยู่ในถ้ำเล็กๆ ได้ฐานเทวรูปและถอยแตกกระจายออกไปหวัชุกหวัชุน

“ถอยกลับขึ้นมบนหน้าผา เร็ว!”

เสียงพรานใหญ่ตะโกนโหวกๆ ลงมาจากหน้าผาเหนือลาน ทุกคนได้ยินอย่างถนัด และเข้าใจสถานการณ์ได้อย่างดี โอกาสที่จะรอดจากความคับขันขีดสุดมีขึ้นแล้ว โดยอานุภาพระเบิดจากธนูของแงซาบทั้งหมดใจขึ้นขึ้นมา ในทันทีนั้น เซซฐาสั่งให้ถอยโดยเร็วตามสัญญาณที่ได้จากรพินทร์ คารินกระซอกแขนมาเรียหุดลุกขึ้น วิ่งตามหลังบุญคำซึ่งนำหน้าไปก่อน ห้วนหน้าคณะกับไชยยันต์จ้องปืน...ถอยเป็นกองระวังหลังตามออกมาอย่างไม่แนใจนักว่าจะปลอดภัยจากการติดตาม

ไม่ปรากฏว่ามีพวกสาวเงาคนใด บังอาจติดตามรุกไล่คณะของเซซฐาเข้ามาทางปากโพรงถ้ำได้ฐานเทวรูปนั้นเลย เพราะพวกมันพากันแตกตื่นหลบหนีให้พ้นบริเวณลานและหมู่บ้านกันจ้าละหวั่น หมดความสนใจที่จะล้างผลาญเข่นฆ่าศัตรูลง อย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง

ทั้งห้าคนพากันเคลื่อนย้ายโดยเร็วสุดกำลังความสามารถเท่าที่มีอยู่ ถอยออกมาพ้นบริเวณฐานเทวรูปด้านหลัง และตะกายไต่เนินชันทางเดิม วิ่งบ่าหน้าเพื่อกลับไปสมทบกับฝ่ายของรพินทร์ ซึ่งรอคอยอย่างกระสับกระส่ายอยู่

พรานใหญ่กระโดดไปยืนรับอยู่บนโขดหินลูกหนึ่ง โบกมือเป็นสัญญาณให้พวกนั้นเร่งไต่เขาขึ้นมาโดยเร็ว

บัดนี้ ทุกคนไม่จำเป็นจะต้องคอยพะวงระมัดระวังว่าจะมีเจ้าพวกมนุษย์ผีดิบคนใดบังอาจติดตาม หรือจ้องยิงธนูขึ้นมาเลย ตลอดทั้งชมรมพวกมันกำลังประสบกับความแตกตื่นอลเวงเหลือที่จะกล่าว ด้วยฤทธิ์เดชระเบิดในโตรๆ ทั้งสองลูก ซึ่งมีอำนาจพอที่จะหยุดยั้งความคืบหน้าเลือดแบบฝูงหมาบ้าของมันไว้ได้

บุญคำหื้อลื่อนำหน้าขึ้นมาเป็นคนแรก เพราะความสันทัดชำนาญในการไต่เขา อันเป็นธรรมชาติของลูกป่าโดยกำเนิดของแก ส่วนคารินกับมาเรียล้มลุกคลุกคลานขึ้นมาด้วยกัน พอขึ้นมาถึงก็ล้มลงนอนหมอบหายใจหอบอย่างเหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ ไม่สามารถจะพูดอะไรออก เชษฐากับไชยยันต์ไต่ตามขึ้นมาถึงเป็นชุดหลังสุด ขณะนั้นตะวันลับเหลี่ยมเขาไปแล้ว อากาศเริ่มขมุกขมัว ความมืดโรยตัวลงปกคลุมทุกหนแห่งอย่างรวดเร็ว คงเห็นแต่แสงไฟแดงจ้าที่อาบโหมหมู่บ้านสาบเขียว พร้อมทั้งม่านควันหนาที่บดบังล่าง ที่บริเวณลานพิธีหน้าเทวรูปหัวเสือซึ่งกำลังส่ายเขี้ยวฉวัดฉิงหึ่งอยู่ บัดนี้แลกลงไปเห็นความปั่นป่วนเหมือนฝูงมดรังแตก

พอขึ้นมาถึงและสมทบได้กับฝ่ายที่รอคอยอยู่ก่อนแล้ว เชษฐา ไชยยันต์ ก็โดดเข้าหารพินทร์

“ลูหายไปในไหนแล้ว?”

เชษฐาถามหอบๆ แทบจะฟังไม่รู้เรื่อง

“มันได้โอกาสหนีไปเสียแล้วครับ พวกคุณชายมีใครเป็นไรบ้าง?”

เขาร้องตอบ พลังถาม จ้องไปทางคารินกับมาเรียล ซึ่งยังนอนฟังกาบหอบหน้าซีดอยู่

“ปลอดภัยเรียบร้อย ยกเว้นเกอะคนเดียว ถูกมันฆ่าตายเสียแล้ว”

ไชยยันต์เป็นคนตอบ การสูญเสียชีวิตของเกอะชายต้องเหลือผู้ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน ๓ คน เป็นความสลดใจของทุกคน แต่ไม่มีใครมัวคิได้อยู่ได้ในภาวะเช่นนี้

“รีบหนีเถอะครับ เราจะต้องหาทางออกไปให้พ้นเขตของมันก่อนจะมีดสนิท นี่ก็มีดลงเต็มที่แล้ว”

จอมพรานบอกรีบร้อน แหงหน้ามองดูท้องฟ้าเต็มไปด้วยอาการกระสับกระส่าย แล้วปรี๊ดตรงเข้าไปที่หญิงสาวทั้งสอง เอ่ยถามขึ้นเร็วปรือ

“ยังพอมีกำลังไหมครับ เราต้องไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้”

ทั้งคู่มองสบตาเขา แล้วริมฝีปากอันแห้งผากของมาเรียลก็ปรากฏรอยยิ้มอย่างทรหด น้ำเสียงแม้จะแหบ ก็เต็มไปด้วยความมั่นคงหนักแน่น

“ไม่ต้องห่วง ไพรวัลย์ ฉันยังไปไหว”

พร้อมกับพูด หล่อนส่งมือไปให้เขา รพินทร์จับจุดให้ลุกขึ้นยืนแล้วหันมาทางคาริน ส่งมืออีกข้างหนึ่งไปให้ แต่นักมานุษยวิทยาสาวสะบัดหน้า หันไปเกาะแก่งหิน พยุงตัวเองลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา กำลังอ่อนเปลี้ยของหล่อนดูเหมือนจะกลับคืนมาในทันทีนั้น

จังหวะอันรีบด่วนแข่งกับเวลานี้เอง เชษฐาเตรียมให้ทุกคนตระเตรียมกระสุนปืนยาวประจำมือของแต่ละคนให้พร้อมอีกครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุญคำ ไชยยันต์และคาริน ซึ่งหมดสิ้นไปในการยิงต่อสู้เมื่อครั้ง กระสุนสำรองความจริงก็ยังมีเหลืออยู่ แต่มั่นติดอยู่ในยามหลังซึ่งไม่สามารถจะล้วงออกมาได้ทัน ในขณะที่ประจัญบานคิดค้น

“อย่าเพิ่งไว้วางใจว่าพวกมันจะไม่ตามมาเล่นงานเราอีก”

หัวหน้าคณะบอกอย่างรอบคอบ แล้วเรียกแกงชายเข้ามา

“แกเพิ่งยิงธนูไปเพียงสองดอกเท่านั้นไม่ใช่หรือ?”

“ครับ นายใหญ่!”

เชษฐาหันไปมองคูเทารูปอินคา ซึ่งแลทะมึนปานอสูรในท่ายืนเฝ้าหลังพิงเขา กลางแสงขมุกขมัว ดวงตาอันเป็นหินทั้งคู่อ้างมองถ่มมิ่งทิ้งมาราวกับวิญญาณร้ายเข้าสิง ทุกคนพากันหันไปมองอยู่ที่ภาพนั้นราวกับนกดึงไว้เป็นตาเดียว แล้วก็ชะงักกันไปเหมือนถูกสะกด รู้สึกขนลุกชันแสดงเข้าไปถึงชั่วหัวใจอย่างประหลาด

“ทำลายเทวรูปอุบาทว์นั้นเสีย! อย่าให้เหลือแม้แต่ซาก!!”

หัวหน้าคณะสั่งออกมาด้วยเสียงคำราม

รพินทร์จุดสายชนวนทันที ขาดเสียงเขา แกงชายก็ยิงธนูพุ่งดิ่งเข้าหาเทวรูป และตกลงปากโพรงได้ฐานอย่างแม่นยำ

มันสิ้นสะเทือนจนแผ่นดินไหว พร้อมกับเปลวไฟสว่างแดงวาบ

อินคา อันเป็นหินสลักทั้งแท่งก็มาถึงซึ่งวาระสุดท้าย ฐานเบื้องล่างหลุดออกเป็นกระบิกระเด็นออกไปเป็นเศษหินรอบทิศ แล้วตัวเทวรูปก็ล้มฟาดลงมาหักสะบั้นอยู่กลางลาน ที่ยังซุลมุนจ่าละหวั่นอยู่ด้วยพวกสาวเงี้ยว ทับพวกมันบางส่วนแหลกละเอียดลงไปภายใต้ ท่ามกลางเสียงร้องแหลมที่ฟังไม่เป็นภาษา ควณผสมกับม่านฝุ่นมัวดลไปทั่วบริเวณ ไม่ผิดอะไรกับภูเขาก่อนที่โดนไฟไหม้ระเบิดหลุดออกมาทั้งซีก

ยังไม่ทันจะสิ้นกัฏฏะอันสะท้านสะเทือนนั้น รพินทร์ก็เตือนให้ทุกคนเคลื่อนจากที่โดยเร็ว นำได้อ้อมเนินลงสู่ตีนขอบเหว กั้นระหว่างเขาสองลูกเพื่อบ่ายหน้าไปยังสะพานลอยกลางหาว อันเป็นหนทางติดต่อระหว่างถ้ำแสงเขียวกับป่านอก

ทั้งหมดเคลื่อนไปในลักษณะวิ่ง มีกระซิบไรเฟิลเตรียมพร้อม หนทางที่ผ่านไปเป็นภูเขาที่เต็มไปด้วยโขดหิน และพุ่มไม้เตี้ยๆ ไม่รกทึบนัก อากาศยังมีมวลลงไปอีก จนมองเห็นสิ่งรอบด้านได้เพียงรางๆ ในระยะห่างไม่เกิน 20 ก้าว

มาเรียล้มลุกคลุกคลานไปตลอดทาง เพราะหล่อนเป็นคนเดียวที่ไม่ได้สวมรองเท้า และอิดโรยอ่อนเปลี้ยกว่าทุกคน เนื่องจากสะบักสะบอมมาวันกับคืนเต็มๆ

ไชยยันต์กับบุญคำต้องเข้าช่วยประคองปีก

ส่วนเชษฐาที่วิ่งตกหลุมตอหนึ่ง ถึงกับล้มกลิ้งร้องครางออกมาอย่างลืมหื้ม พอรพินทร์กับคารินวิ่งเข้าไปช่วยกันประคองลุกขึ้น ราชสกุลหนุ่มหัวหน้านักตะก็กักฟันกรอด หน้านิ้วคิ้วขมวด

“ขามม!...”

เขากัดฟันพูด

“สงสัยแผลงเสียแล้ว เส้นมันไม่ดีตั้งแต่คราวขาเจ็บครั้งนั้น”

“พี่ใหญ่พอไปไหวไหมคะ?”

น้องสาวถามละล้าละลักอย่างใจหาย เชษฐาใช้เท้ายัน แต่แล้วก็เซเกาะไหล่รพินทร์ไว้ ผินใบบอกว่า

“พอไหว แต่ต้องช้าหน่อยนะ”

จอมพรานเม้มริมฝีปากแน่น มองดูเชษฐาด้วยความเป็นห่วง เหลียวไปรอบๆ คารินก็หันมาถามอย่างร้อนใจว่า

“ระยะทางอีกไกลไหม กว่าจะถึงสะพานข้ามเหวนั้น”

“ไม่ไกลหรอกครับ อ้อมลงเนินนี้ก็ถึงแล้ว แต่รู้สึกว่าคุณชายจะเจ็บมาก เพราะซ้ำแผลเก่าถ้ายังงั้น ผมคิดว่าเราหาทางหลบแถวนี้ก่อนดีกว่า ไม่เพียงแต่คุณชายเท่านั้น เหมียก็ทำท่าจะไปไม่ไหวเหมือนกัน”

“ต้องไหว!...”

หัวหน้าคณะขจัดมาโดยเร็ว ด้วยเสียงหนักแน่นเฉียบขาด ผินยิ้ม

“เราจะติดอยู่ฝั่งนี้ไม่ได้ ถ้าจะพัก...ก็หมายถึงว่าข้ามเหวไปฝั่งโน้นแล้ว เอาละช่วยประคองผมหน่อยเถิดเพื่อน”

กล่าวจบ เชษฐาก็เขย่งออกเดิน แต่แล้วก็แยกเขี้ยวตัวลงอีก ขาข้างนั้นของเขาแตะยันพื้นก็รู้สึกเสียวปลาบขึ้นในทันที ก่อนที่รพินทร์หรือใครจะตัดสินใจเช่นไร ในนาทีวิกฤตินี้เอง ร่องอันตรายง่านกำยำของเงาชายก็ปรากฏเข้ามา ส่งคันธนูและปิ่นให้พรานใหญ่ กลุ่มตัวลงหันหลังให้หัวหน้าคณะ

“เกาะคอเงาชายไป นายใหญ่! ถูกของนายใหญ่แล้ว คืบนี้เราจะติดอยู่ฝั่งนี้ไม่ได้”

เขษฐาตบไหล่เจ้าคนใช้ชาวคงอย่างหนักหน่วง ไม่กล้าคำใดอีกเลย ส่งปิ่นให้น้องสาว เกาะคอเงาชายไว้ในลักษณะจี๋หลัง หนุ่มพเนจรร่างยักษ์ก็แบกนำลี้ไป ทั้งหมดครูดหน้าต่อไปอย่าง รีบร้อน

ทั้งขบวนพากันกันไปอย่างทุลักทุเล

ครู่ต่อมา ทั้งคณะก็พ้นเนินตอมนั้น เลียบทางไหล่หาดด้านตะวันตก มองเห็นสะพานลอย ของสางเจียว อันเป็นเส้นทางคมนาคมติดต่อระหว่างป่านอกกับป่าใน เป็นเงาตะกุ่มอยู่เบื้องหน้าไม่ ห่างออกไปนัก ท่ามกลางเงาของแมกไม้และโขดหิน อันขึ้นอยู่ระเกะระกะ

ทันใดนั้นเอง รพินทร์ ไพรวลัย ซึ่งสาวเท้ามาอยู่เบื้องหน้าก็หยุดชะงักลงอย่างกะทันหัน ทั้งคันธนูและปิ่นของเงาชายที่ถืออยู่ในมือซ้ายลง ประทับปิ่นของตนเองที่ถืออยู่ในมือขวาขึ้น พร้อมกับร้องลั่น

“ระวัง! พวกมันดักรออยู่ที่ริมสะพานนั้น!!”

ไม่ทันจะขาดเสียง ไรเฟิลในมือของเขาก็แผดเสียงคำรามสนั่นก้องขึ้นสะท้านไปทั้งสอง ฝั่งเขา ท่ามกลางโพล้เพล้อันเจียบสจัด เปลวไฟแลบกระฉูดจากปากกระบอกมองเห็นถนัด...

เงาตะคุ่มที่เห็นแวบประหนึ่งภาพลวงตาอยู่ยังหมู่หินใกล้ตีนสะพาน ผงะหมุนกว้างแล้ว ล้มสวบ อีกหลายเงาฝนวบเข้ากำบังหมู่ไม้และก้อนหิน พร้อมกับเสียงครางหวิวของลูกธนูที่พุ่งสวนมา

พรานใหญ่กระซกถูกลี้นสดปลอกกระสุนเก่าทิ้ง พลาญแผ่นเข้าหาโคนไม้ริมทาง พร้อมกระหย็น เชษฐาก็ว่องไวขีดสุด แม้จะตกอยู่ในฐานะพิการชั่วขณะก็ตาม เขาแผ่นลงจากหลังเงาชาย พร้อมกับผลักเจ้าคนใช้ชาวคงหัวปักเข้าไปที่ก้อนหินเดี่ยวๆ ออกอยู่ข้างหน้า ตนเองกระซกป็น ลั่นขึ้นมาถือไว้ใช้ชาติยังแข็งแรงดัดยันตัวตามหลังเงาชายเข้าไป

บุญคำกับไชยยันต์ ผู้ช่วยกันหิ้วประคองมาเรี่ยอยู่ ก็ทั้งกายลงระเนนทับกันลงกับพื้น คงมีแต่คารินคนเดียวเท่านั้นที่ยืนจันอยู่ที่เคย เพราะสมองสั่งการไม่ทัน

“น้อย! หลบลง!!”

ไชยยันต์ผู้ล้มหมอบเบื้องหลังและเห็นเหตุการณ์ ตะโกนเตือนสุดเสียงตะกรับไรเฟิลที่หลุดห่างมือขึ้นมา แต่มันก็เข้าไปเสียแล้วสำหรับเสียงเตือนนั้น เงาทะมึนเงาหนึ่งซึ่งคงจะแอบซุ่มรอคอยจังหวะอยู่แล้วบนยอดจอมปลวกริมทาง กระโจนวูบลงมายังร่างที่ยังยืนอยู่กลางทางของนักมานุษยวิทยาสาว เหมือนพยัคฆ์ร้ายแผ่นตะกรับเหยื่อ

มาเรี่ย ฮอฟมัน นอนตะแคงทับอยู่บนหลังของไชยยันต์ หล่อนเห็นภาพนั้นได้ก่อนทุกคน แม้จะอ่อนเปลี้ยเพลียแรงจนแทบว่าพุงตัวเองต่อไปไม่ไหว แต่ในวินาทีอันหมายถึงความเป็นความตายที่เห็นอยู่ซึ่งหน้ายามนี้ หล่อนพิสูจน์ชัดในความเร็วประหนึ่งลมกรด และความแม่นยำในการประหารประหารอย่างไม่เสียแรงที่เกิดมาเป็นลูกสาวพรานใหญ่

ในท่าที่ยังนอนตะแคงทับหลังไชยยันต์ผู้กลิ้งขลุกลิ้งอยู่ แหม่มสาวเงยล้าก้อง .44 แม็กนัมที่กุมติดมืออยู่ตลอดเวลาขึ้นนิ้วเหนียวไก อีกมือหนึ่งปิดตบนกแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่นโดยเร็ว มันลั่นตุ้มขึ้นแทบว่าจะระเบิดแก้วหูของไชยยันต์ ผู้มีใบหูอยู่ห่างจากปลายล้าก้องเพียงฝ่ามือเดียว

หัวกระสุนที่ประดิษฐ์ด้วยโลหะแข็งสำหรับเจาะสัตว์หนังหนา จากแรงส่งของอำนาจจิน ขยับน้อยๆ ไรเฟิล ฝ่าแล่งเข้ากลางยอดดอกของร่างที่กำลังลอยละลือลงมานั้น ตัดกระดูซี่โครงขาดสะบั้น แล้วคว้านแหวกทางออกเบื้องหลัง เจ้าสาวเขียวคนนั้นแทบจะกระดอนไปกลางอากาศ ประสาททุกส่วนหยุดทำงานอย่างกะทันหัน ก่อนที่มันจะลอยลงมาปะทะคารินทางเบื้องหลัง นักมานุษยวิทยาสาวล้มคะมำ กระเด็นไปฟุบอยู่อีกทางหนึ่ง

มาเรี่ยกัฒน ถลันลุกขึ้นด้วยกำลังส่วนสุดท้ายทั้งหมดเท่าที่จะรวบรวมได้ วิ่งเข้าไปประคองคาริน ในขณะที่เชษฐา ไชยยันต์และบุญคำ ก็ระเบิดปืนในมือออกไปรอบด้านสนั่น

ห้วนไหว สุดท้ายใครจะเห็นอันตรายโผล่ออกมาทางด้านใด เพราะว่าประชิดตัวรอบด้าน ในขณะที่เจ้าพวกมนุษย์ผีดิบกลุ่มหนึ่งซึ่งดักอยู่แล้ว ได้ฮือออกโถมตีในระยะประชิดตัวตะลุมบอนอีกครั้ง

ท่ามกลางความมืดสลัวของอากาศ การปะทะเป็นไปอย่างเผชนดุเดือดยิ่ง ในระหว่างฝ่ายมนุษย์ที่เจริญแล้ว 8 ชีวิต กับอนารยชนเผ่าคูรายกระหายเลือด ผู้เป็นเจ้าของถิ่นซึ่งดักอยู่ โจมตีในระบิดสนั่นห้วนไหวไม่เป็นจังหวะท่ามกลางเปลวไฟที่เลบอยู่วูบวาบ เสียงชู้คารมและเสียงร้องอย่างเจ็บปวดแผดประดังขึ้นฟังไม่ได้ศัพท์ เป้าหมายห่างจากปากกระบอกปืนเพียงวาเดียวเท่านั้น บางครั้งก็ใกล้กันถึงขนาดจ่อปลายลำกล้องจิ้มเนื้อแล้วยิงเลย

รพินทร์เองระหว่างเหวี่ยงไรเฟิลเข้าปะทะกับคมหอกเบื้องหน้า เพราะยังยิงไม่ทันก็ถูกเจ้าคนหนึ่งทะยานรีเข้ามาทางเบื้องหลัง โจมตีด้วยหอก เสียหลักคะมำหน้าล้มกลิ้งลง เพราะหัดดีเหลือเกินเสื้อแจ็กเก็ตหนา และหม้อสนามที่เขาใส่ไว้ในเครื่องหลัง ช่วยเป็นเกราะป้องกันคมหอกไว้ไม่ให้ทะลุเข้าไปถึงเนื้อ

มันกระโดดเข้าเหยียบหลังพราณใหญ่ อดกระซอกหอกที่ยังปักทะลุติดขามหลังของเขายู้งัน เงื้อขึ้นหมายจะจ้วงซ้ำ ไชยยันต์ผู้เหลือลูกติดปืนอยู่เป็นนัดสุดท้าย และมีลำกล้องใกล้เป้าหมายที่สุด ก็แห่พรวดเข้าไปที่หน้าของมันพร้อมกับเหนียวไก่อป็น ใบหน้าอันเหี้ยมโหดกระหายเลือดนั้น กระเด็นหายไปซีกหนึ่งพร้อมกับมันสมองและเลือดที่กระจายเป็นฝอย ร่างของมันลอยผงะล้มฟาดลงกลางดิน เปิดโอกาสให้รพินทร์ตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาได้อีกครั้ง

คารินนั้นกุมลูกของห้านัดของพี่ชายที่ฝากให้ถือไว้ในมือแน่น สายลำกล้องเข้าหาเป้า แต่ได้ยินเสียงพี่ชายตะโกนบอกมาเสียงหลงให้ระมัดระวังวิถีกระสุน เพราะการต่อสู้เป็นไปอย่างซุลมุนสับสนประชิดตัววนเวียนไปหมด การยิงในยามนี้ มีหวังถูกกันเองง่ายที่สุด หล่อนจึงได้แต่จ้องปืนเล็งหาโอกาสอยู่

แฉะกับคะหยิ่น ใช้วิธีที่ถนัดในการต่อสู้ประชิดตัว ทั้งสองกระซอกดาบเดินป่าประจำตัวออกมา โดยไม่สนใจกับปืน ซึ่งแทบจะหาประโยชน์อะไรมิได้ในภาวะคลุกคลีถึงตัวกัน เช่นนี้ หวดกระหน่ำฟาดฟันออกไปสุดลูก ไชยยันต์เองก็หมุนคว้างเป็นกังหัน กระโดดข้ามมายืนเฝ้าคอยคุ้มกันเชษฐา ผู้นั่งถือปืนสั้นพิงก้อนหินอยู่ด้วยความเป็นห่วง แล้วก็ก้มวูบลงคว่ำเรมิดันประจำมือของคะหยิ่นที่ตกอยู่ใกล้ๆ และพอมีลูกเหลือค้ำลำกล้องอยู่สองนัดขึ้นมาก็กระชับมัน

รพินทร์นั้นวิ่งปราดตรงไปยังสะพานลอยที่เห็นอยู่เบื้องหน้า มือหนึ่งถือไรเฟิลที่ถูกหมดอีกมือหนึ่งถือปืนสั้นที่เพิ่งจะหยิบขึ้นมาใช้เป็นครั้งแรก ทุกคนเห็นเขายิงไปที่กลุ่มโจดหิน และพวงไม้ปลายสะพานฟากนี้อีกสองนัด และมีเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดสวนมา

บุญคำก็ออกเล่นตามนายไปเป็นคนที่สอง เพื่อเข้ายึดปลายสะพานไว้ แฉะกับคะหยิ่นยังคงควดาบเข้าปะทะกับเจ้ามนุษย์ผีดิบเป็นพัลวันอีกคนละคู่อย่างดุเดือด แต่แล้วชั่วพริบตานั่นเอง มันก็เข้าอยู่ในทางปืนของคารินซึ่งสายลำกล้องคอยอยู่แล้ว หล่อนเหนียวไก่อทันที เมื่อคะหยิ่นถอย

หลังสะดุดก้อนหินล้มหงายลง...และไอนั่นเงื้อมมือขึ้นสุดลำสองมือ ระยะห่างประมาณสามวา กระสุนลูกปรายแบบเอสจีบรรจุเก่าเม็ดที่ยังไม่ทันจะบาน วิ่งรวมกลุ่มเข้ากลางหลังของมัน โครมเดียวผวาร้อนราวกับถูกช้างถีบ แล้วหล่นลงไปกองไม่กระดิก เจ้าคนที่สองกำลังพันดูไ่รูกเงาชายอยู่ ก็เจอเข้าด้วยกาลกิริยาเดียวกัน

หล่อนอิงมันกึ่งหลุดไปอย่างน่าดูในระยะเผาขน

“วิ่งมาที่สะพาน เร็ว!”

เสียงพรานใหญ่ตะโกนบอกกลับมา ร่างของเขาขึ้น โบกมือกระสับกระส่ายอยู่ที่นั่น

ไชยยันต์กรากเข้ามาแบกเชษฐาพร้อมกับเงาชาย พาวิ่งลี้วออกไป คารินร้องสั่งให้คะหยิ่นช่วยประคองลูกมาเรียงตามหลังไปติดๆ โดยตนเองถือปืนลูกซองของเชษฐาคอยระวังคุมเชิงอยู่เบื้องหลัง หล่อนอิงกราดไปอีกนัดหนึ่งเป็นการสกัดไม่ให้ติดตาม อึดใจเดียวคณะทั้งหมดก็มาถึงยังบริเวณปลายสะพาน ซึ่งรพินทร์และบุญคำขณะนี้อยู่ประทับยืนจ้องคอยอิงค้ำกันให้อยู่ก่อนแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยความฉุกฉะหุกแข่งกับความเป็นความตาย

“พวกมันมาดักทำลายสะพาน ฟันเชือกที่ผูกโยงไว้นั้นเกือบขาดแล้ว”

พรานใหญ่บอกกระหืดกระหอบเร็วปรือ บัญปากไปยังเชือกหาวยอันขนาดข้อมือเส้นหนึ่ง ซึ่งยึดปลายสะพานด้านนี้ติดอยู่กับก้อนหินใหญ่ บัดนี้มีรอยมีดฟันเหลือส่วนที่ยังติดหนาไม่เกิน 2 นิ้ว ศพของสาวเขียวคนหนึ่งถูกยิงตายล้มฟาดติดอยู่กับเส้นเชือกนั้น

นั่นคือศพแรกที่รพินทร์ยิงไว้ขณะที่ทุกคนรีบไล่เข้ามา

“พอจะใช้ข้ามไปไหวไหม?”

เชษฐาถามร้อนรน กัดฟันพยายามต่อสู้กับอำนาจความปวดของขาข้างที่พลิกแพลง

ยังไม่ทันจะตอบคำถามของหัวหน้าคณะ ปืนของจอมพรานก็แตกสนั่นขึ้นอีกครั้ง ทำให้ทุกคนหันขวับก็เห็นเงาดำๆ หลายเงา เคลื่อนวูบวาบกำบังพุ่มไม้และก้อนหินเข้ามาราวกับปีศาจหนึ่งในจำนวนนั้นถูกเข้าอย่างจัง ทรวดสลบลง จังหวะนี้เอง คารินกับบุญคำก็ช่วยกันกระหน่ำออกไปอีกคนละนัดสองนัดอย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ อีกสองสามคนล้มคว่ำคะมำหงาย หยุดการเคลื่อนไหวของพวกมันให้ชะงักลงเพียงแค่นั้น ที่เหลือโชนหลบเข้าที่กำบังหมด มีธนูสองสามดอกพุ่งแหวกอากาศสวนมา บางดอกกระทบหินแลบเปลวข้ามหัวทั้งคณะไป บางดอกก็ปักติดต้นไม้

“เราถูกมันล้อม คุ่มเชิงอยู่ตรงสะพานนี่เอง!”

ไชยยันต์สับถลันออกมา กัดกรามกรอด บรรจกระสุนเข้าปืน ทุกคนเหวี่ยงแหอกซิกทั้งๆ ที่อากาศเริ่มเย็นเฉียบ มาเรียกคณะนี้นั่งฟังหินลับดาลลง หน้าของหล่อนซีดเผือด รู้สึกลัวหวเหมือนจะเป็นลม ภรรยาสาวของนักสำรวจหมดกำลังลงเสียแล้ว แต่มือยังกำปืนแน่น แงชายเลือดโชกที่สะบัดเพราะถูกคมหอกเฉี่ยว คะหยิ่นเจอดาบเข้าที่สีข้าง กำลังเอาผ้าขาวม้ามัดช่วยตัวเอง ไชยยันต์ก็เพิ่งจะมาสำรวจตนเองรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้ว่า เลือดจากศีรษะ...กำลังไหลลงมาจากหน้าผากและเข้าตาเขา จนถึงกับต้องเช็ดสะบัดออกไป บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าโดนอะไรที่เจ็บเสียวที่ศีรษะ

คงมีอยู่เพียงสามคนเท่านั้น ที่จัดว่าปลอดภัยเรียบร้อยที่สุด ไม่มีการเล็ดตกยางออกเลย
คือรพินทร์ ดาริน และบุญคำตาเผ่าหนึ่งเหนียว นอกนั้นอยู่ในภาวะสะบักสะบอม
สถานการณ์ของทั้ง 8 ชีวิต กำลังตกอยู่ในฐานะเลวร้ายขีดสุด

ประตูแห่งความรอดพ้น มันมองเห็นอยู่ห่างประมาณ 30 เมตรนี่เอง นั่นก็คือ ขอบเหว
ปากตรงข้าม โดยอาศัยสะพานลอยได้ข้ามไป

แต่นั้นต้องหมายถึงว่า สะพานมันจะไม่ขาดพินาศลงเสียในระหว่างที่ลี้ภัยกันไป
เพราะรอยที่ถูกฟันเชือกยึดไว้ อันเหลือติดอยู่อย่างหมิ่นเหม่เท่าๆ กับที่อะไรจะมาเป็นหลักประกัน
ให้ได้ว่า...ขณะได้ไปบนสะพานนั้น คนใดคนหนึ่งหรือทั้งหมดจะรอดพ้นไปจากธรณอบาพิขที่
คอยดักรออยู่แล้ว ทุกคนที่ผ่านไปบนสะพานนั้นจะต้องเป็นเป้าหมายที่ดีที่สุด โดยไม่มีที่กำบังเลย

รพินทร์ร้องสั่งให้ชะย่นกับเงชาย คอยจ้องยิงเจ้าพวกที่จะโผล่รุกเข้ามา เขากับไชยยันต์
กระโดดลงไปสำรวจรอยเชือกที่ถูกฟันไว้ใหม่อีกครั้ง เชษฐาที่คลานลงมาสมทบด้วย

“ผมว่ายังพอข้ามไหว หรือยัง?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เฝ้าหน้าขึ้นพูดกับพราณใหญ่เบาๆ รพินทร์ก็ครिमฝีปากแน่น

“ลมกำลังแรงเสียด้วย...ระหว่างที่พวกเรากำลังทยอยข้ามไป มันจะขาดลงในพริบตาได้ก็
บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ถ้ายังขึ้นติดอยู่ฝั่งนี้ มีดสนิทลงเมื่อใด เราตายหมดเมื่อนั้น มันจะต้องเป็น
เจ้าลูเน...ที่เอาพวกมาดักเล่นงานเรา เพราะมันรู้อยู่ว่า เราจะต้องถอยออกทางสะพานนี้ โอกาสของ
มันก็คือล้อมถ่วงเวลาเราให้มีด”

ไชยยันต์กราดสายตาไปยังแนวหินและพุ่มไม้รอบด้าน ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยพวกสาบเสือ
ซึ่งหลบซ่อนอยู่

“มันล้อมประจันหน้าเราอยู่เพียงแค่นี้เอง ส่งระเบิดไปให้มันอีกสักลูกเป็นยัง?”

“ไม่มีประโยชน์...”

เชษฐาจัดขึ้นโดยเร็ว

“ระย่มันใกล้เกินไป เกือบจะเรียกได้ว่าประชิดตัวกันทีเดียว แล้วพวกมันซุ่มกันอยู่
ตรงไหนบ้าง มีจำนวนมากมายแค่ไหน เรายังไม่รู้แน่ ที่สำคัญที่สุดก็คืออำนาจสั่งสะเทือนของแรง
ระเบิด จะทำให้สะพานขาดออกจากกันทันที เราต้องเสี่ยงข้ามไปทั้งอย่างนี้แหละ ระหว่างที่
ทยอยกันลำเลียงข้าม อีกพวกหนึ่งคอยยิงคุ้มกันไว้อย่าให้มันโผล่ออกมาเล่นงานพวกเราขณะที่ข้าม
ด้วยธนูได้ พอถึงฝั่งโน้น พวกที่ไปถึงก็คอยยิงคุ้มกันให้พวกที่ตามไปทีหลัง ผลัดกัน”

ทุกคนช่วยกันใช้ความคิดอย่างหนัก แล้วก็ไม่เห็นว่าจะมีวิธีใดดีไปกว่าที่หัวหน้าคณะ
เสนอมา

“ตกลงครับ เอาละ ทุกคนเริ่มทยอยข้ามกันไปก่อน ผมกับบุญคำสองคนจะยึดที่มั่นตรงนี้ ยิงตรงไว้ให้ เร็วเข้าเถอะเข้าไม่ได้”

พรานใหญ่บอก

“เดี๋ยวก่อน ควรจะกำหนดลงไปให้แน่นอนตายตัวว่าจะทยอยข้ามกันอย่างไร...”

คารินแทรกมาทันทีนั้น เต็มไปด้วยความอาจหาญเด็ดเดี่ยว และก่อกวนด้วยลักษณะของ ผู้นำ มันเกิดขึ้นในทันทีที่หล่อนเห็นชัดว่า เซษฐาและไชยยันต์กลายเป็นผู้บาดเจ็บไปเสียแล้ว

“พวกเราทั้งหมดแปดคน ห้าคนกำลังบาดเจ็บสะบักสะบอม เหลือคนเดียว อยู่เพียงสามคน เท่านั้น คือพรานใหญ่ บุญคำ และฉัน คนเจ็บควรจะเคลื่อนย้ายไปก่อน โดยมีคนดีอีกคนหนึ่งไปทำหน้าที่ดูแลคุ้มกันให้ทางฝั่งโน้น เพราะเรายังไม่รู้ว่ ทางฝั่งโน้นมีอันตรายอะไรรอคอยอยู่อีกหรือไม่ จะได้แก้ไขทัน ตามความเห็นของฉัน บุญคำนำแถวไปคนที่หนึ่ง ถัดมาก็เมย์ ไชยยันต์ คะหยิ่น พี่ใหญ่ และเงซายตามลำดับ ฉันกับพรานใหญ่จะคอยยิงหวังให้ทางนี้ แล้วจะข้ามตามไปที่หลัง”

“ผมเห็นด้วยที่จะให้บุญคำล่วงหน้าไปฝั่งโน้นเป็นคนแรก แต่มองไม่เห็นความจำเป็นที่คุณหญิงจะต้องติดอยู่บนฝั่งนี้พร้อมกับผม ในขณะที่พวกเราห้าคนกำลังทยอยข้ามไป คุณหญิงควรจะเป็นคนหนึ่งคนใดในจำนวนกลางแถวที่ทยอยข้ามไปนั่น”

จอมพรานแย้งขึ้นเสียงเครียด ก็ได้รับคำตอบที่กร้าวกระดังพอกันว่า

“จำเป็น! มากเสียด้วย ชีวิตหกคนที่กำลังได้ไปบนสะพาน จะฝากไว้กับปืนเพียงกระบอกเดียวไม่ได้”

“ถ้าฉันทำไมไม่เป็นเงซาย หรือคะหยิ่น?”

“ไม่เห็นหรือว่า สองคนนั้นเจ็บขนาดไหน?”

หล่อนหันมาวาดเข้าใส่ แววดากร้าวเฉียบดุคั่นน่ากลัว ผิดไปกว่าทุกครั้งที่เขาเคยเห็น

“ให้ฉันอยู่กับรพิณเองดีกว่า เธอข้ามไปชุดแรก”

ไชยยันต์สอดขึ้นมาเคร่งขรึม แต่ราชสกุลสาวผู้มีเลือนนักพญกษัตริย์อันเข้มข้ม สันหน້อย่างเด็ดขาด

“เธอก็เป็นคนเจ็บ ไชยยันต์ ถึงอย่างไร เธอ คะหยิ่น หรือเงซายก็ทำหน้าที่นี้ไม่ได้ดีไปกว่าฉันหรอก โปรดพิจารณาถึงเหตุผลข้อเท็จจริง และตัดความคิดอย่างอื่นออกไปเสียเถอะ คนเจ็บทุกคนควรจะรีบถอยตัวออกจากเขตอันตราย เข้าหาที่ปลอดภัยโดยเร็วที่สุด ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า นี่เป็นคำสั่งของหมอดาริน อย่ามัวโต้เถียงกันให้เสียเวลาอยู่เลย”

เหตุผลของหล่อนมีน้ำหนัก จนเกินกว่าที่ใครจะโต้แย้งได้ แม้กระทั่งพี่ชายเอง ถูกของหล่อนแล้ว ในภาวะเช่นนี้ถ้าจะมีใครสักคนติดอยู่ฝั่งนี้ เพื่อทำหน้าที่คอยยิงคุ้มกันให้พวกที่ข้ามฟาก โดยสมทบกับพรานใหญ่ ก็ย่อมไม่มีใครเหมาะสมไปกว่าคารินอีกแล้ว เพราะหล่อนไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย

“ปฏิบัติตามคำสั่งของนายหญิง!”

เชษฐาเข้าถึงใจน้องสาว และเขาก็ตัดสินใจได้เฉียบขาดเหมือนกัน ในภาวะสำคัญเช่นนี้

รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีกแม้แต่คำเดียว ส่งไรเฟิล .30/60 ไปให้คะหยิ่น แลกเอาลูกซองบรรจุห้านัด แบบปั๊มแอ็คชั่นมาไว้เพื่อการศึกษาขั้นตะลุมบอนครั้งสุดท้าย พร้อมกับกระสุนที่คะหยิ่นมีติดขามอยู่ทั้งหมด

ส่วนเชษฐาก็โยนกระสุนเอสจิกล่องสุดท้ายที่เหลืออยู่ ไปให้น้องสาวพร้อมทั้งเข็มขัด คารินรับมาคาดเอวไว้ เทกระสุนจากกล่องบรรจุอดเข้าตัวปืนจนเต็ม ที่เหลือใส่ไว้ในช่องเข็มขัด โยน .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ประจำมือ ฝากให้บุญคำเอาดิล่วงหน้าไปด้วยเพื่อไม่ให้เกะกะ

เป็นอันว่าทั้งสองตกลงใจที่จะใช้ปืนลูกซองเป็นอาวุธต่อสู้เบ็ดเสร็จกับพวกสาบเจียว ยังตำแหน่งที่มั่นแหล่งสุดท้ายนี้ เพื่อสกัดกั้นการรุกประชิดเข้ามาของพวกมัน ในระหว่างที่ห้าคนได้ข้ามสะพานไป หรือว่าไหลออกมาใช้บุญยังคนเหล่านั้น ขณะที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงป้องกันตนเองได้

“ได้ยินเสียงปืนจากฝั่งโน้นเมื่อไร ถอนตัวจากที่มั่นข้ามสะพานไปได้”

เชษฐาให้กำหนดคนดณะ รพินทร์ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก แล้วส่งให้แทนคำตอบรับ คารินยิ้มอย่างไม่พวพวต่ออนาคต โบกมือให้กับพี่ชายและทุกคนที่จะแยกล่วงหน้าไปก่อน

“ขอให้พี่ใหญ่และทุกคนไปถึงฝั่งโน้นได้โดยสวัสดิภาพ”

ทันทีนั้น มาเรียผู้ซึมนิ่งอยู่เป็นเวลานานเพราะพิษไข้ ที่เริ่มเกิดขึ้น ก็ถลาเข้ามาทอดราชสกุลสาวไว้ ร้องออกมาแหบๆ สายตาวิงวอน

“น้อย...”

คารินกอดตอบ ดบเบาๆ ที่แผ่นหลัง กระซิบอ่อนโยนปลุกปลอบว่า

“ที่รัก เธอกำลังไม่สบายมาก รีบข้ามฟากไปเสียก่อนเถอะ ไม่ต้องห่วงฉัน เดี่ยวเราก่อยพบกันฝั่งโน้น”

“ฉันเป็นต้นเหตุให้ทุกคนต้องลำบาก ให้ฉันได้อยู่ช่วยเธออีกสักคนเถอะ ขอให้ฉันได้ทำงานเสียสละเพื่อพวกเราทุกคนบ้าง!”

มาเรียพึมพำออกมา นัยน์ตาแห้งผาก

คารินสายหน้าซำๆ ยิ้มละไม บีบต้นแขนภรรยาที่สำรวจผู้วายชนม์กระชับแน่น

“เธอจะช่วยพวกเราได้อย่างมากทีเดียว ถ้าเธอเป็นปกติดีเหมือนฉันในขณะนี้ แต่เธอกำลังไม่สบาย เชื้อฉันเถอะ ล่วงหน้าหนีไปก่อนพร้อมกับพี่ชายฉันและพวกเราอีกสี่คน อย่าคิดอะไรให้มากเลย เธอไม่ได้ทำให้พวกเราลำบากหรอก เหตุการณ์ตะหาก”

พร้อมกับพุดจบ หล่อนพยักหน้ากับไชยยันต์ให้เหนียวตัวมาเรียไป

บุญคำเริ่มต้นได้สะพาน นำขบวนไปก่อนเป็นคนแรกตามแผนของคาริน แก่ค่อยๆ ก้าวไปตามลูกแพไม้ไผ่ที่มัดไว้ด้วยเส้นหวาย ลักษณะเป็นลูกกระนาคันนั้น มันเริ่มไหวยวบยาบแกว่งไกวโยนตัวทันทีราวกับชิงช้า และมีเสียงปิ่นลั่นปัดขึ้นครั้งหนึ่ง จากเชือกสายใหญ่ที่ใช้โยงแทนสลิงก์ซึ่งมีรอยพยายามตัดไว้ บัดนี้กร่อนขาดเข้าไปกว่าครึ่ง ตาพรานเฒ่าแห่งเขาอิมคริมหยุดยั้งนิ่งเหมือนจะบริกรรมอะไรอยู่อึดใจ ก็พยายามไต่ต่อไป

“ไม่เป็นไรแล้ว ตามบุญคำมาเถอะ เว้นระยะห่างกันสักคนละ 5 ก้าว”

เสียงกร้องบอกมาแผ่วเบา

เชษฐาตบหลังมาเรียบๆ เป็นเชิงเตือน แหม่มสาวเลือดผสมกัศกรามแน่น พยายามต่อสู้กับอำนาจวิงเวียนวาบหวีที่ประดังขึ้นมา ค่อยๆ จับราวเชือกที่กั้นอยู่ พุงตัวออกไปท่ามกลางสายลมเย็นเฉียบที่พัดผ่านโตรกเหว ปรากฏเสียงครางหวีดหวีดดังราวกับเสียงร้องของปิศาจ ตัวสะพานเริ่มไหวสะท้านไกวแกว่งยวบยาบเพิ่มขึ้น พวกที่ยืนคอยคิวอยู่เบื้องหลังจ้องมองดูภาพของคนทั้งสองที่ค่อยๆ ไต่ไกลออกไปด้วยลมหายใจไม่ทั่วท้อง

แล้วในที่สุด แงชายซึ่งเป็นคนสุดท้ายของชุดที่จะล่วงหน้าข้ามไปก่อน ก็ไต่ตามลงไปเป็นคนหลังสุด และเห็นหลังของแต่ละคนที่เข้าแถวเว้นช่วงห่างกันประมาณ 2 วา นั้น ค่อยๆ ห่างออกไปเป็นลำดับ

ในความขมุกขมัวมนของแสนสนธยากาล ซึ่งเหลือทิ้งไว้ยังขอบเขาด้านบนอย่างเงือเงาเต็มที ราชสกุลสาวและพรานนำทาง ซึ่งบัดนี้รับหน้าที่ยึดที่มั่นคอยปะทะหน้าหน่วงเหนี่ยวไว้ เข้าประจำชอกโชดหินคนละด้านจ้องปิ่นพร้อม ต่างเหลียวมองตามหลังของคนเหล่านั้นไปด้วยความห่วงใย และหัวใจที่เต้นไม่เป็นจังหวะ นึกภาวนาขอให้พวกนั้นข้ามไปถึงฟากโน้นเสียโดยเร็ว ก่อนที่สายโยงสะพานอันเหลืออยู่อย่างหมิ่นเหม่นนั้นจะถึงวาระสุดท้ายลง

ลมในโตรกเหวก็ดูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้นทุกขณะ เสียงเชือกหวายที่มัดติดอยู่กับแ่งหิน ไหวตัวเสียดสีกันดังเอ็ดอาดน่าใจหาย ตัวสะพานทอดข้ามเวหาคืนสะบัดเหมือนงูเลื้อยโยนอยู่ไปมา จนบางขณะทั้งหกคนที่พากันไต่อยู่ ต้องหยุดยั้งอยู่กับที่แทบไม่หายใจ แล้วก็ค่อยๆ กีบหน้ากันต่อไปอีก ผากชีวิตร่วมกันไว้ในแต่ละก้าวที่เหยียบย่างไป

โดยหลังที่หันให้กัน จ้องปิ่นกำบังแ่งหินออกไปคนละด้าน ทั้งสองเงียบสงบ ไม่ได้เอ่ยคำใดแก่กันเลย อึดใจต่อมานั้นเอง รพินทร์ก็สะดุ้ง เสียงปิ่นจากทางด้านหลังเขาดังกึกก้องติดๆ กันสองนัด ทำลายความเงียบขึ้น กลัวมากับเสียงร่ำลั่นไม่เป็นภาษาอย่างเจ็บปวด ปลอกกระสุนลูกกลไกอัตโนมัติสลัดปลิวมากระทบต้นคอจนร้อนฉ่า ภูนั้นก็ไปด้วยดินขับที่ถูกเผาไหม้

พอเบนตัวหมุนขวับมา ก็มองเห็นสาวเขียวกลุ่มหนึ่ง กระโดดออกมาจากหมู่หินที่ขึ้นระเกะระกะอยู่ บ้างพยายามจะวิ่งคาน้ำตรงเข้ามาโดยเร็ว และบ้างก็ง้างคันธนูหมายยิงออกไปยังคณะของเชษฐาที่กำลังพากันเดินไต่อยู่บนสะพาน ในจำนวนนั้น 2-3 คน ล้มลงไปชักคิ่นชักงออยู่กับพื้นดิน ที่เหลือก็แตกกระจายไม่เป็นล่ำว้างเข้าหาที่กำบัง แต่มันหมดโอกาสลงเสียแล้ว เมื่อพราน

ใหญ่เหลียวมาพบ และสาครกระสุนเอสจิกจากเรมิงตัน สมทบกับเอฟเอนของคาริน ซึ่งบัดนี้กระดิกไกร้วราวกับคาร์ไบน์

เสียงของลูกซองทั้งสองกระบอก ดังประสานกันสนั่นหวั่นไหว พุ่มไม้ใบบังในละแวกนั้นขาดกระจายเป็นฝอยปลิวว่อน เกาตะคุ่มๆ ที่เห็นเคลื่อนไหวอยู่วูบวาบเหล่านั้น แผ่นตัวลอยผละเกร็งล้มคว่ำล้มหงายระเนระนาดไปหมด ท่ามกลางเสียงร้องแซ่ระงม สายเขียวตनหนึ่งขึ้นไปยืนโถงธนูอยู่บนโขดหิน ไม่ทราบว่าคุณปรายเกล้าเมื่อดจากลำกล้องไหนทอดแหเอามันหล่นปลั่งลงมา นอนไม่กระดิกคาอยู่บนหินต่ำอีกก้อนหนึ่ง คันธนูที่พลอยถูกยิงหักเป็นสองท่อน กระเด็นหลุดมือไปทางหนึ่ง เลือดทะลักปรี๊ดวาค้าง

คารินชักไล่หลอดได้ลำกล้องอย่างรวดเร็วอีกครั้ง ตาวาวดูค้นขึ้นไปด้วยสี่เลือด กวาดไปยังภูมิประเทศรอบด้านเพื่อค้นหาเป้าหมายอันดับต่อไป ปากเคี้ยวหมากฝรั่งเอิบๆ รพินทร์ยื่นฟิงหีนอีกลูกหนึ่ง อันมีลักษณะเหมือนกำแพงสนามเพละห่างออกไปประมาณช่วงแขน จ้องสำรวจสวนทางกับหล่อนไปอีกด้านหนึ่ง

ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงัดลงมามีการะหนึ่ง

การยิงสกัดชุดนั้นจัดว่าได้ผลยิ่ง ไม่มีวิธีแหวว่าพวกมันคนใดจะโผล่เงาออกมาให้เห็นอีก ดูราวกับว่าไม่มีสายเขียวเหลือข่มอยู่ในบริเวณนั้น

ทว่าแน่ละ นั่นเป็นแต่เพียงสิ่งที่เห็นอยู่เท่านั้น ไม่สามารถจะวางใจใดๆ ทั้งสิ้น ความเงียบก็คือช่วงจังหวะเว้นว่างของการที่จะมาร้ายในอันดับต่อไปของมัน

จะเป็นการบังเอิญหรืออะไรไม่ทราบได้ ขณะหนึ่งของความเป็นคุณชิ คารินเอียงหน้าลงเช็ดเหงื่อกับไหล่เสื้อ แล้วก็เหลือบไปพบกับตาที่จ้องอยู่เงียบๆ ก่อนแล้ว ต่างคนต่างจ้องกันนิ่ง

“คุณหญิงครับ...”

เสียงแผ่วเบา เจือไปด้วยกระแสวิงวอนร้อนรุ่มดังมาจากริมฝีปากอันแห้งเกรียมนั้น

“ทำไม?”

อีกฝ่ายหนึ่งยังกร้าวกระด้างอยู่ตามเดิม

“โปรดเชื่อ และทำตามข้อเสนอแนะของผมสักครั้งจะได้ไหม นี่เป็นคำขอจริง”

“จะให้ฉันทำอะไร?”

“ข้ามปากได้แล้ว รีบไปให้เร็วที่สุด ไปเสียเดี๋ยวนี้!”

“ตามข้อตกลง พวกนั้นจะต้องข้ามไปถึงฝั่งโน้นเสียก่อน แล้วจึงป็นเป็นสัญญาณบอกต่อจากนั้นเราจะข้ามตามไป”

หล่อนพูดอย่างไม่สนใจกับถ้อยคำของเขา

“ไม่จำเป็น ป่านนี้พวกนั้นคงไปเกือบถึงแล้ว คุณหญิงควรทยอยตามหลังไปได้ ผมจะคอยยิงคุ้มกันให้เอง”

น้องสาวคนสวยผู้แสนหึงของนายข้างเส้นหัวเราะออกมาหนึ่ง เมินหน้าออกไปยัง
แนวยุทธภูมิตามเดิม ตาสำรวจ ปากก็บอกหวานๆ ว่า

“รู้ไว้เสียด้วย ถึงแม้ฉันจะไม่ถูกกับคุณเป็นการส่วนตัว แต่ความจำเป็นมันบังคับให้เรา
ต้องร่วมอยู่ในสถานการณ์อันเดียวกัน ถ้าฉันมีนิสัยชอบปลุกเอาตัวรอดตามลำพังละก็ เห็นจะไม่
ต้องมารอให้คุณขอร้องอยู่หรอก คงหนีข้ามไปกับพวกที่บาดเจ็บนั้นเสียแต่แรกแล้ว...”

แล้วหางคูนั่นก็ชำเลื่องมาที่ใบหน้าเขาอีกครั้ง

“น่าเสียดายมากนะ ที่เมย์สับักสะบอมบาดเจ็บตัวเองแทบหอบสังขารไม่ไหว ถ้าเขา
ยังแข็งแรงเรียบร้อยดีเหมือนเดิมละก็ ฉันจะทิ้งให้เขาทำหน้าที่รับหน้าไ้พวกนั้นเข้าคู่อยู่กับคุณทาง
นี้ เขาคงจะช่วยคุณได้มากทีเดียว และคุณก็คงจะสุขใจพิลึกที่มีเขาเป็นส่วนร่วมเคียงข้างอยู่ด้วย
ไม่ทำให้ต้องลำบากอีกซักอย่างนี่”

“ทำยังไง ผมถึงจะให้คุณหญิงเข้าใจผมได้ถูกต้องบ้างนะ”

อีกฝ่ายหนึ่งพึมพำเสียงพร่าอยู่ในลำคอ

“ฉันก็ไม่เห็นจะเข้าใจคุณผิดอะไรนี่”

“นี่เราจะขัดแย้งไม่เข้าใจกัน แม้กระทั่งในวินาทีคับขันที่สุดนี้เชียวหรือ”

พร้อมกับพูด รพินทร์เล็งไปยังเป้าหมายลับๆ ล่อๆ ที่เห็นอยู่ในเงากิ่งไม้ แล้วลั่นไกตูม ไม่
ทันจะขาดเสียง...ร่างของสาวเขียวคนหนึ่งที่ซุ่มอยู่เบื้องหลัง คืบพรวดพราดทวนทลายออกมา แล้ว
พุบแน่นิ่งคาที่

“อ้อ! ถ้าบังเอิญตายพร้อมกันลงเมื่อไหร่ ยมบาลก็คงรำคาญ เพราะคงต้องไปทะเลาะกัน
ในเมืองผิอยู่ดี”

คารินกระแทกเสียงตอบ และขาดคำ เอฟเอนที่แนบชอกไหล่อยู่ก็ระเบิดขึ้นบ้าง เจ้าผิดิบ
ที่วิ่งถลาแวบเปลี่ยนที่มั่นในระหว่างชอกหิน เพื่อจะถีบใกล้เข้ามา พงะมือกางดินทาง หล่นสวบลง
ไปกลิ้งราวกับไม้ท่อน เลือดฟุ้งทั้งใบหน้าและทรวงอก

“คุณหญิงครับ...”

เสียงของเขาแทบสั่นผิผิสะเทือนไป พร้อมกับลมหายใจสะท้อนเอือก แต่หล่อนไม่เฉลียว
คิดสนใจ สะบัดมาว่า

“ก็เห็นอยู่ว่าฉันอยู่ตรงนี้ เรียกทำไม?”

“มี-มีอะไรคิดตัวอยู่บ้าง...”

ประโยคเหมือนกระชึบนั้น ทำให้หล่อนสะดุ้งใจหันขวับไปทันที ก็เห็นร่างของคู่อริสัน
เทาน้อยๆ ใบหน้าซีดเผือด ไหล่ห่อหลบลง

“รพินทร์! นั่นคุณเป็นอะไรไป!”

คารินร้องออกมาอย่างตกใจ ลืมตาโพล่ง ลืมเรื่องอื่นใดหมดสิ้นถลันเข้าถึงตัวจับแขนไว้
ถามละล้าละลัก

“ถ้ามีควินิน ทิ้งไว้ให้ผมสัก 4-5 เม็ด...”

จอมพรานพุดอย่างยากเย็น กัดกราดแน่น พยายามฝืนยิ้ม มองดูหล่อนด้วยตาอันแห้งผาก
แดงเรื่อ

“แล้วคุณหญิงรีบไปเสีย...ไปก่อนที่จะสาย อาการผมมันถ้าจะไม่ดีเสียแล้ว เกิดอะไรขึ้น
จะไม่มีใครเป็นเพื่อนคุณหญิง”

คารินใจหายวาบ อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เหลียวหน้าเหลียวหลังอย่างพะวักพะวง จับ
ไหล่เขาไว้แน่น สีหน้าหล่อนเหมือนจะร้องไห้เสียงเครือ

“ตายละ! เวิร์กกรรม ทำไม่ถึงมาเกิดจับไข้ขึ้นในเวลาของความเป็ความตายอย่างนี้ละ
แล้วจะทำยังไงกันละนี่”

“ผมบอกอยู่ี่ว่าให้คุณหญิงรีบถอนตัวไปเสีย ไปซิ! ไม่ได้ยินอะ”

เสียงของรพินทร์เกือบเป็นตวาด คารินเหลียวไปมองยังสะพานลอย และฟากตรงข้ามซึ่ง
บัดนี้ถูกปกคลุมอยู่ด้วยเงามืด ไม่สามารถจะมองเห็นสิ่งใดได้นัก อาการของหล่อนกระสับกระส่าย

“แล้วคุณล่ะ?”

“ผมจะยังสกดไว้ให้ในระหว่างคุณหญิงข้ามสะพาน”

“แล้วต่อจากนั้นล่ะ?”

“จะพยายามข้ามตามไปทีหลัง”

คารินจ้องหน้าเขา อาการอันตื่นเต้นกระสับกระส่ายของหล่อน เปลี่ยนมาเป็นเย็นสงบ
ในทันทีนั้น อังหลังมือแตะที่ชอกคางและหน้าผากของเขา แล้วพุดแผ่วต่ำ

“คุณพอจะมีสติ ทำอะไรต่ออะไรได้ตามใจนึก เพียงไม่เกิน 5 หรือ 10 นาทีข้างหน้านี้
เท่านั้น หลังจากนั้นคุณจะช่วยตัวเองไม่ได้เลยแม้แต่อย่างเดียว”

“เพราะฉะนั้น ผมถึงได้บอกคุณหญิงข้ามไปก่อน...ข้ามไปในขณะที่ผมยังพอจะจับป็นยัง
คุ้มกันให้ได้!”

ราชสกุลสาวหัวเราะฝืนๆ อยู่ในลำคอ

“แล้วก็ปล่อยให้คุณนอนสั่นเป็นลูกนก รอคอยให้พวกสาวเงี้ยวมันเข้ามาลากหนังเสียงนี้
รี?”

“นั่นเป็นสิ่งที่ควรห่วงมากไปกว่าชีวิตของคุณหญิงเองงั้นรี?”

“อ้อ รับรองว่าไม่มากไปกว่าหрок แล้วก็ไม้อยู่ในข่ายเปรียบเทียบนั่นเสียด้วย”

“ถ้าจั้นเข้าอยู่ทำไม”

“ชีวิตของคุณ ยังมีค่าสำหรับการเดินทางของเรา เพราะฉะนั้นยังแทบจะจำทำนายไม่ได้
ทั้งคุณไว้ที่นี้ก็เท่ากับทิ้งเงินค่าจ้าง แล้วก็เลิกล้มแผนการเดิมของเราทั้งหมด ทั้งๆ ที่ดำเนินมาครึ่ง
ก่อนแล้ว คุณคิดว่าฉันจะโง่ถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

“นี่จะเอาชีวิตของตัวเอง เข้าแลกกับเงินค่าจ้างถูกๆ เท่านั้นละอะ?”

รพินทร์ร้อง ลืมตาโพล่ง

ดาร์วินชักไหล่ บัดนี้อาการหวั่นวิตกพริ้วพริ้งของหล่อน ซึ่งเกิดขึ้นในทันทีที่มองเห็นอาการจับไข้ของเขา ปลายทางไปหมดสิ้นเมื่อสำนึกบอกกับตนเองโดยต้องแท้ว่า ตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป หล่อนจะต้องเผชิญกับเหตุการณ์เช่นไร มันเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เสียแล้ว และลงว่าได้ตัดสินใจเฉียบขาดลงไปแล้ว ผู้หญิงอย่าง ดาร์วิน วราฤทธิ์ ก็เป็นผู้หญิงที่แม้รุษอกตามตอกก็ต้องขามน้ำใจ หล่อนมีธาตุแท้ของหล่อน!

“ฉันเป็นคนงก ขี้เสียดาย”

หล่อนบอกหน้าตาเฉย แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อหยิบยาเม็ดหนึ่ง ส่งให้เขากล่าวต่อมาว่า

“เฮ้อ! กินปะทะปะทั้งไปก่อน พยายามแข็งแรงไว้อย่าให้มันเป็นมากขึ้นเสียก่อน ได้ยินเสียงสัญญาณปืนจากฝั่งโน้นเมื่อไรเราจะข้ามสะพานพร้อมกัน”

“เราข้ามสะพานนั้นไปพร้อมกันไม่ได้ ต้องข้ามทีละคนขณะที่ได้อู่บนสะพาน เราไม่มีโอกาสจะหันมายิงมันได้ จะหวังการยิงคุ้มกันจากฝั่งโน้นก็ไม่ได้ เพราะมันมีดลงเต็มทีแล้ว ทางโน้นมองไม่เห็นพวกมันถนัด และยิงสกัดไม่ทันแน่ มันอาจยิงเราด้วยธนู หรือมีฉะนั้นก็เข้ามาตัดสายโยงสะพานทางฝั่งนี้ออก สะพานขาดกลางคันระหว่างที่เรายังได้อู่ คุณหญิงไม่ควรอยู่กับผมเลย เดือนแต่แรกแล้ว”

พราณใหญ่พยายามอธิบายอย่างร้อนรุ่ม แต่อีกฝ่ายหนึ่งเลิกคิ้วฟังด้วยอาการเฉยๆ ไม่สะอึกสะเทือนแม้แต่นิดหนึ่ง

“ถ้าฉันข้ามไปก่อน คุณก็จะไม่มีโอกาสได้ข้ามอีกเลย”

“ก็ยังดีกว่าไม่ได้ข้ามทั้งสองคน”

“ก็ให้มันรู้ไป”

รพินทร์ถอนใจยาว

“คุณหญิงก็ทราบดีอยู่แล้ว ถ้าผมเกิดจับไข้หนักขึ้นในขณะที่คุณหญิงยังติดอยู่ฝั่งนี้ คุณหญิงก็เปรียบเหมือนอยู่ตัวคนเดียว”

“มันจะยิ่งเลวร้ายในความรู้สึกของฉันมากไปกว่านั้น ถ้าฉันทิ้งคนเจ็บที่ช่วยอะไรตัวเองไม่ได้เลย ให้ตกอยู่ในมือสาบเขี้ยวโดยปลิกหนีเอาตัวรอด”

แล้วหล่อนก็มองเขาด้วยสายตาตรง แสงแห่งความกรุณายาบฉาบอยู่ในแววตาทั้งคู่ พร้อมกับขม่น้อยๆ รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่เคยเห็นรอยยิ้ม และแววตาเช่นนี้มานานแล้ว จนทำให้คิดว่าอาการไข้ของตนเองที่กำลังเริ่มทวีขึ้น บันดาลให้ตาฝาดไป น้ำเสียงแผ่วนุ่มแว่วเข้ามาสู่โสตประสาท ผิดไปกว่าความกร้าวกระดังที่ได้ยินเสียจนชวน

“ถ้าคุณไม่ได้เป็นอะไร ฉันก็ยินดีที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่นี่คุณกำลังไม่สบาย ฉันเอาตัวรอดไปในภาวะคับขันเช่นนี้ ก็เท่ากับทิ้งให้คุณถูกมันฆ่าตายเท่านั้น ถึงแม้ฉันจะเป็นผู้หญิงเพศเดียวกับที่คุณเคยดูหมิ่นน้ำใจ แต่คุณก็อย่าคิดว่าฉันจะเป็นคนขลาดเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น”

รพินทร์นั่งซึม ร่างกายเบื่องอกทิวความหนาวสะท้อนขึ้นทุกขณะ แต่ส่วนลึกของหัวใจอบอุ่นมีพลังขึ้นอย่างประหลาด เขาพินิจประสานดวงตาคู่ นั้นเหมือนจะดูดซึมเข้าไปในความทรงจำตลอดไป พิมพ์ออกมา

“ชีวิตหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ มีราคายิ่งกว่าชีวิตของ รพินทร์ ไพรวัลย์ มากมายนัก ไม่สมควรที่จะมาร่วมเสี่ยงในครั้งนี้ ผมมีหน้าที่โดยตรงอยู่แล้วที่จะปกป้องคุ้มครอง คุณหญิง แม้แต่จะต้องสละชีวิตของตนเอง เพื่อให้คุณหญิงรอดพ้นปลอดภัย ไม่มีเหตุผลที่จะมาติดอยู่ในเขตอันตรายกับผมด้วยเช่นนี้”

ก็เห็นใบหน้านางนั้น สายน้อยๆ

“ในเวลาเช่นนี้ ชีวิตเอามาตีกันเป็นราคาไม่ได้ ชีวิตของใครสักคนก็ตาม ที่มันมีราคาแพงที่สุดในที่หนึ่ง อาจไม่มีราคาอะไรเลยในอีกที่หนึ่งก็ได้ เราควรจะเทียบกันด้วยน้ำใจดีกว่า เพราะมันมีค่าคงตัวถาวรเที่ยงแท้ในทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นปราสาทราชมนเฑียร หรือในกระท่อม ไม่ว่าจะบนพื้นพรมกำมะหยี่ หรือบนดินคอนปูนลาด ฉันยอมรับว่าน้ำใจของคนที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวัลย์ มีค่า แม้ว่าชีวิตของเขาจะไม่มีความอะไรเลย ฉันทำผิดหรือที่ไม่รีบฉวยโอกาสทิ้งเขาไปเสียในยามที่เขาต้องการความช่วยเหลือ แม้ว่าจะโกหกตัวเองว่าไม่ต้องการ เพราะฉันเป็นนายหรือ ที่ฉันจึงควรต้องรีบฉวยเอาความปลอดภัยชีวิตตนไว้ก่อน ทั้งๆ ที่มีโอกาสจะช่วยเหลือเขาได้...หรือว่า เพราะเขาเป็นลูกจ้างหรือ จึงต้องเตือนให้นายจ้างผลหนี้ทั้งตัวเองให้เผชิญกับเคราะห์กรรมตามลำพัง...”

คารินหยุดเว้นระยะหัวเราะเสียงแตกพลีวในลำคอ

“รพินทร์! ฉันไม่ได้คิดที่จะมาตายกับคุณหรอก แต่คิดว่าฉันมีสิทธิ์ในการที่จะป้องกันชีวิตคุณในยามที่คุณช่วยตัวเองไม่ได้เช่นนี้ อย่างน้อยก็เป็นการตอบแทนที่คุณเคยช่วยชีวิตฉันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ฉันไม่ใจดำจนถึงกับปล่อยคุณไว้คนเดียวในภาวะเช่นนี้หรอก”

“เราอาจไม่รอด ทั้งสองคน...”

“ก็ไปทะเลาะกันต่อ ในเมืองผี...”

“ผมไม่ห่วงตัวเอง แต่ห่วงคุณหญิง...”

“ก็ไม่เสียแรงห่วงนี้ เพราะเดี๋ยวนี้คนที่ถูกห่วง เขาอยู่ใกล้ๆ นี้แล้ว...”

ท่ามกลางสายตาอันเริ่มพร่ามัว และสมองที่หนักอึ้งเคล้งกว้างเพราะพิษไข้ โสดของเขาแว่วเสียงกระซิบแผ่วนั้นเหมือนจะลอยมาจากที่ไกลแสนไกล รพินทร์สะบัดหน้าแรงๆ พยายามฝืนความรู้สึกต่อต้านกับอาการหนาวสะท้อนที่แผ่ซ่านเข้าครอบงำ คางแนบอยู่กับสันพานท้ายปืนซึ่งพาคว่ำบนแ่งหิน ตาเพ่งฝ่าออกไปเบื้องหน้า รู้สึกตนได้คิดว่าสติสัมปชัญญะจะโยกบินห่างไกลเป็นลำดับ มันต้องสู้กันอย่างหนักหน่วงระหว่างกำลังใจอันกร้าวแกร่งทรหด กับร่างกายที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลของโรคประจำตัวเรื้อรังขณะนี้ แสงใกล้ค้ำมันยังพอเหลืออยู่บ้างรางๆ สำหรับสายตาปกติ แต่สำหรับเขายามนี้...มองอะไรเป็นเงาตะกุ่มพราวเลื่อนไปหมด

ครั้นแล้วในความขมุกขมัวที่ครองราวป่าไว้รอบค้ำนั่นเอง อะไรชนิดหนึ่ง...แลเห็นเป็นทางไฟลุกโชติไม่ผิดกับผีพุ่งไต้ ก็พุ่งไต่ออกมาจากเงาป่า แล่นเป็นเส้นโค้งไปยังส่วนกลางของสะพานลอยกลางเวหาที่กำลังโยนตัวเป็นระลอกด้วยแรงลมอยู่ในขณะนี้ เฉียดส่วนกว้างประมาณ 1 เมตรของตัวสะพานไปอย่างหวุดหวิด แล้วปักดิ่งหายลงไปเบื้องล่าง แล้วลูกที่สองและสามก็ทยอยตามมาเป็นสาย เฉียดสะพานนั้นไปมาทั้งซ้ายและขวา หล่นหายลงไปยังช่องว่างไม่ผิดอะไรกับลูกแรกๆ บางลูกกระทบสายราวสะพาน ลูกไฟแตกกระจายเป็นสะเก็ดตกลงบนตัวสะพานลุกอยู่วับแวมเหมือนไฟจากเศษจี๊ได้

“คุณนั่น!”

คารินร้องลั่นออกมาอย่างตกตะลึง

“ธนูเพลิง! มันกำลังจะเผาสะพาน!!”

รพิณทร์พูดกระหืดกระหอบ ความตกใจแทบจะทำให้อาการจับไข้จะงักลงชั่วขณะ และพร้อมกันนั้นเองก็ได้ยินเสียงไรเฟิลจากฝั่งโน้นระเบิดขึ้นกึกก้อง สะเทือนไปทั้งสองฟากเหว เป็นสัญญาณเรียกมา แสดงว่าคณะ 6 คนของเชษฐา ไต่ไปถึงฝั่งตรงข้ามเรียบร้อยแล้ว

ขณะเดียวกัน ธนูเพลิงจากสาางเขียวก็พุ่งแหวกอากาศสว่างโรมาเป็นสาย คราวนี้แทบจะนับจำนวนไม่ถ้วน ไม่ผิดอะไรกับดอกไม้ไฟในงานนักขัตฤกษ์ ทุกดอกอันมีเปลวไฟลุกติดแดงจ้ำอยู่ตลอดปลายเหเหล่านั้น บ่ายหัวดิ่งหายไปยังสะพานลอยทั้งสิ้น ตำแหน่งระดมยิงมาจากพงป่าหลังแนวก้อนหิน ห่างจากที่รพิณทร์และคารินซุ่มยัดที่มันอยู่ประมาณ 100 เมตร

“เร็ว! ยังสกดธนูไว้! ผมจะยิงกราดไปตรงที่ซุ่มของมันเอง!”

พรานใหญ่บอกเร็วปรือต่อมา พลังก็เหี่ยววไก ปล่อยกระสุนรัวถี่ยับ สาดเข้าไปยังตำแหน่งพุ่มไม้และหมู่หิน ที่สังเกตเห็นกลุ่มธนูซุ่มน้ำมันยางติดไฟเหล่านั้นพุ่งออกมา เสียงลูกปรายสาดไปปะทะก้อนหินและกิ่งใบไม้ได้ยินถนัด แดกเป็นฝุ่นกระจายว่อน มันจะถูกพวกสาางเขียวซึ่งบัดนี้ซุ่มอยู่ที่กำบังหรือไม่เขาไม่สนใจ แต่ต้องการให้มันกระสุนไปก่อความรังควานมันไม่ให้ระดมยิงธนูได้อีก

เวลาเดียวกัน นักมานุษยวิทยาสาวเลือดราชสกุลผู้เด็ดเดี่ยวเกินเพศ ก็ถอนแวนปืนของหล่อนออกจากกระดับราบที่จ้องอยู่ กวาดลากล้องเงยขึ้น ปล่อยกระสุนลูกปรายสวนขึ้นไปยังกลุ่มของธนูเพลิงที่กำลังลอยคว้างเป็นทิวแถวอยู่กลางอากาศเหล่านั้น ลักษณะไม่มีผิดอะไรกับการยิงเป้าบิน อันเป็นกีฬาโปรดที่หล่อนเคยฝึกผ่านมาแล้วอย่างชำชองในชีวิตของการเป็นนักกีฬายิงปืน

ทุกนัดที่หล่อนปล่อยออกไป กระทบลูกไฟที่ลอยคว้างมากกลางอากาศ โดยมีดอกธนูเป็นพาหะแตกกระจาย ตัวลูกธนูหัวกระเด็นว่อนไปในพริบตาอย่างน่าดู แต่ถึงอย่างไรก็ตามปริมาณของมันมากเกินไปที่หล่อนจะยิงดับได้ทุกดอก ทันทีที่กระทบลูกปืนก็แตกกระจายดับไป ที่เหลือก็พุ่งไปตามแรงส่งสู่เป้าหมายเดิมของมัน

เสียงคารินร้องเอ็ดอึ้งคล้ายๆ จะบอกถึงความคับขันที่หล่อนไม่สามารถจะรับไหว รพินทร์รีบบรรจุกระสุนชุดใหม่ แล้วช่วยหล่อนระดมยิงลูกธนูเหล่านั้นอีกแรงหนึ่งอย่างถูกละหุค แทะบจะหายใจหายใจไม่ทัน

ทางด้านเซษฐาก็ยังสนั่นหวั่นไหวมาเป็นการใหญ่ เหมือนจะช่วยกราดยิงไว้ เพราะมองเหตุการณ์และอ่านออกอยู่เช่นกัน

ธนูทศพระเพลิงเพราะสาธิตวิชานี้ ดับไปกลางอากาศหมด เหลือเพียงสองสามดอกที่ ลอดแนวยิงไปได้ แต่ก็ตกผิดเป้าหมาย รพินทร์แผ่นเข้ากระซอกแขนคารินผู้กำลังสาธิตอยู่

“ข้ามสะพาน เร็วที่สุด”

เขาตะโกนสุดเสียง ลูกหล่อนออกวิ่งผละจากซอกโศกหินที่มัน มุ่งตรงไปยังปลาย สะพานซึ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ผลักหล่อนให้ล่องหน้าลงไปก่อน ตนเองตามลงไปภายหลัง โดย เว้นระยะห่างประมาณ 5-6 ก้าว พอเจ้าหน้าที่ของทั้งสองลงมาถ่วงอยู่บนลูกไม้ไผ่ ซึ่งมีดเป็นแพไว้ ด้วยเส้นหวาย มันก็เกิดอาการโคลงหัว แกว่งอย่างแรง

ความรีบร้อนและทรงตัวไม่เป็นของหญิงสาว ทำให้หล่อนเสียหลักถลาล คว่ำเกาะสายกัน สะพานไว้ทางซีกซ้าย น้ำหนักถ่วงทางด้านนั้น ทำให้มันบิดตัวเอียงวูบวบอย่างน่าหวาดเสียว รพินทร์ร้องเตือนเสียงหลง ถลันเข้าถ่วงน้ำหนักไว้อีกด้านหนึ่ง ความพรวดพรดตกใจของหล่อน ทำให้รีบคืนตัวมาทางด้านเดียวกับเขาโดยเร็ว จึงวูบเดียวเท่านั้นเอง...ไม่ผิดอะไรกับการพลิกโคลง ของเรือที่ต้องมรสุม ด้านขวาที่จอมพรานถ่วงขึ้นอยู่ก็ตะแคงพลิกเทโดยเร็ว ร่างของรพินทร์หลุด พ้นจากตัวสะพานที่ปราศจากความมั่นคงนั้น แขนงโตนงเตงอยู่กลางหาว โดยมีมือทั้งสองยึดราวไว้ ด้วยสติและความว่องไวที่สุด

คารินร้องออกมาสุดเสียง ขยับจะถลันเข้ามาที่เขา แต่รพินทร์ร้องบอกจนหมดเสียง

“หยุดอยู่กับที่ อย่าเข้ามา!”

เสียงของเขาปลุกหล่อนให้ได้สติขึ้น ชะงักนั่งลืมตาโพล่ง พรานใหญ่สั่งต่อมาว่า

“นั่งลง เกาะราวไว้ให้แน่น เลี่ยงตัวให้ดี อย่าขยับเขยื้อนเป็นอันขาด ผมจะได้ขึ้นไปเอง”

หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยเร็ว ทรวดตัวลงนั่งประคองอยู่บนลูกแพ ซึ่งบัดนี้พลิก บิดมือหนึ่งจับพื้นล่างไว้ อีกมือหนึ่งยึดสายยาว แทะบจะไม่กล้าหายใจ ท่ามกลางสายสะพานที่แกว่ง ไกวอยู่อย่างน่ากลัว เสียงลมพัดผ่านหวีดหวิวกระทบกายเย็นเฉียบ มฤตยูแวดล้อมเชิญชวนอยู่รอบๆ ตัว

ถึงอดใจนั่นเอง รพินทร์ก็ขยับสายสะพานป็นที่คล้องแขนอยู่ ให้ขึ้นมากะชับแน่นอยู่กับ ไม้แล้วค่อยๆ ขึ้นข้อหนึ่งยกกายเอาเท้าเขี่ยตัวสะพานเกี่ยวไว้ พยุงตัวอย่างยากเย็นขึ้นมาหอบอยู่ บนลูกแพลูกไม้ไผ่ได้อีกครั้ง ท่ามกลางความใจหายใจคว่ำของคาริน

แต่แล้วความหวังของทั้งสองก็ดับวูบลงในวาระนั้น...

ก่อนที่พรานใหญ่และราชสกุลสาวจะทรงตัวลุกขึ้นยืนได้เต็มที่อีกครั้งหนึ่งนั่นเอง ธนูเพลิงของนางเขียวอีกจำนวนหนึ่ง ก็ปลิวเป็นสายมาเป็นชุดที่สาม คราวนี้มันเกาะกลุ่มกันมานับเป็นจำนวนสิบ และในจำนวนนั้นไม่ต่ำกว่าสามสี่ดอก ตกกลงกลางสะพานลอยพอดี ค่อยไปทางฟากตรงข้าม ห่างจากระยะที่ทั้งสองเลี้ยวตัวอยู่ร่วม 30 เมตร

จะเนื่องมาจากความแสบของไม้ไผ่ที่ทำสะพาน หรือเพราะเชื้อเพลิงอย่างดีที่ติดอยู่กับลูกธนูไม่ทราบได้ มันติดพริบลุกจ้าขึ้นในทันที ไหม้ลามอยู่ที่พื้นลูกแพ้นั้น ยังไม่ทันตื่นจากตะลึง ตัดสินใจอย่างไรถูก อีกชุดหนึ่งก็ลอยมาตกบนเป้าหมายอีกอย่างแม่นยำ

“ไฟไหม้สะพานแล้ว!!”

คารินร้องเสียงลั่น ถลันจะลุกขึ้นยืนอย่างลื้มตัว แต่รพินทรกดไหล่ไว้

“อย่าไหวตัวแรง หยุดอยู่กับที่ก่อน!”

“เราต้องรีบข้ามไปโดยเร็ว ก่อนที่มันจะขาด!”

“ไม่ทันแล้ว ถอยกลับฝั่งเดิมตามมาช้าๆ จับด้ามปืนนี้ไว้”

เขาตะโกน ยืนพานท้ายปืนไปให้หล่อนอาศัยยึด คารินถึงเลพะว้าวอยู่พริบตาเดียวก็ตัดสินใจเด็ดขาด จับพานท้ายปืนที่ยื่นมาให้แน่นไว้ พยุงตัวไต่ตามหลังเขาด้วยใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวค่อยๆ ย้อนกลับมายังต้นทางเดิม ระยะนี้มีเสียงปืนและเสียงตะโกนอื้ออึงอะไรฟังไม่ได้ศัพท์จากฝั่งโน้น พวกนั้นจะบอกความมาอย่างไร ทั้งสองฝั่งไม่รู้เรื่อง แต่ก็ตระหนักได้ว่า เป็นสำเนียงแห่งความตื่นตระหนก รพินทรก้าวพ่นฝ่าฟันขึ้นไปก่อน โอบต้นไม้เล็กๆ ที่ขึ้นอยู่ริมเหวไว้ ยืนแขนมากอยรับ พอคล่องเอวหล่อนไว้ถนัดก็กระชากสุดแรงเกิด ดึงร่างของหญิงสาวปลิวพ่นพ่นสะพานขึ้นมาโดยเร็ว

ทันทีที่ทั้งสองของนักมานุษยวิทยาแตะพื้นดิน ก็มีเสียงลั่นสนั่นหวั่นไหว ไฟที่ไหม้จ่ากินเส้นหาวยมัดแพลูกไม้ไผ่ประกอบกับลมกรรโชก และน้ำหนักร่วงของสะพานอันยาวเหยียด มันก็ขาดออกจากกันในพริบตานี้ ทั้งรอยขาดทั้งสองข้าง ซึ่งบัดนี้ไฟลุกติดโชติช่วงลอยวบลงไปกลางเหวอากาศ พาดปะทะกับผนังภูเขาแต่ละด้านดังกราวสะทอนก้องไปทั่วหุบ แล้วขาดกระจัดกระจายเป็นจุนมหาจุนด้วยอำนาจแรงกระแทกนั้น ลอยละลือลงไปสู่ความลึกอันหาขอบเขตมิได้เบื้องล่าง

คารินยกมือขึ้นปิดตาแน่นอย่างลื้มตัว กายสั่นเทามาได้สติลืมตาขึ้นอีกครั้ง ตนเองตกอยู่ในปลอกแขนอันแข็งแรงอบอุ่นของพรานใหญ่ หน้าผากของหล่อนซบพึงอยู่กับแผงอกกว้างนั้น หูแว่วเสียงกระซิบเรียกชื่อ หล่อนขานตอบ รู้สึกเหมือนจะหมดเรี่ยวหมดแรง

“นี่เรา...เรายังไม่ตายหรือ?”

หล่อนครางออกมาแทบไม่มีเสียง

“ยัง! แต่ถ้ายังอยู่ที่นี้อีกต่อไป ตายแน่...ได้ยินเสียงอะไรนั่นไหม?”

หญิงสาวลืมตาสว่างโพล่งขึ้น เงยหู แล้วจ้องหน้าเขา

“เสียงคล้ายๆ เป่าเขา”

“ฟังให้ดี นอกจากเสียงเป่าเขาแล้ว มันเป็นเสียงอะไร?”

รพินทร์กระซิบ เหนือผุดเต็มใบหน้าอันเกรียศคล้า กวาคมองไปรอบๆ ดารินกลั่นใจ

“เสียงเท้าของหมา! คุณพระช่วย! มันมากมายอะไรอย่างนั้น...”

“ใช่! หมาใน ไม่ต่ำกว่าร้อย กำลังบ้ายหน้ามาทางนี้”

หญิงสาวยืนวูบตั้งแต่เส้นผมไปถึงปลายเท้า รู้สึกเข่าอ่อนลงในทันทีนั้น แม้จะยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งใดได้แจ่มแจ้งในขณะนี้ แต่สังหรณ์ร้ายก็แผ่ซ่านไปทุกขุมขน หล่อนได้ยินเสียงเป่าเขาคังแว่วมาแต่ไกล ขาวเขือกเป็นระยะ...เหมือนจะเป็นสัญญาณอะไรสักอย่างหนึ่ง สอดแทรกเข้ามาอย่างรวดเร็ว ไม่มีรอยรอยหรือวิเวาของพวกสาธกเจียว จะป่วนเปื้อนอยู่ในละแวกใกล้เคียงอีกแล้ว มันเจียบกริบประหนึ่งจะกลายร่างเป็นก้อนหินหรือต้นไม้ไปหมด

หล่อนยังจำภาพความชั่วร้ายกระหายเลือดของฝูงหมาใน ที่รวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมากได้ เมื่อคราวที่เคยหลงป่าอยู่กับรพินทร์ พวกมันล้อมกัดกินหมูทั้งฝูง จนเหลือแต่กองกระดูกขาวโพลนไปในชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

บัดนี้ มันไปอย่างไรมาอย่างไร หล่อนไม่ทราบได้...สาธกเจียวยิงธนูเพลิงเผาสะพานขาดลง แล้วพวกมันก็พากันเร้นหายไปหมดอย่างลึกลับ มีเสียงเป่าเขาเป็นสัญญาณมาแต่ไกล เสียงนั้นหมายถึงอะไร และเหตุใดเจ้าฝูงหมาในรกรกล่านั้น จึงพากันเคลื่อนกองทัพตรงเข้ามาราวกับจะรู้ตำแหน่งเป้าหมายเหยื่อของมันอยู่ก่อนแล้ว และก็...คุณพระคุณเจ้าช่วยด้วยเถิด...บัดนี้ หล่อนถูกตัดขาดออกเสียแล้ว กับขบวนของพี่ชายและกำลังส่วนใหญ่ซึ่งล่องหน้าข้ามฟากไปก่อน เห็นหน้าร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่เพียงสองชีวิตเท่านั้น...รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้ซึ่งบัดนี้ก็ไม่สมประกอบ เขาจะยืนหยัดอยู่เป็นหลักประกันเป็นเกราะอันมั่นคงให้ไปนานสักเท่าใดก็ไม่ทราบได้ ท่ามกลางพิษไข้เรื้อรังที่โหมกำเริบขึ้นในยามนี้

ราตรีกาลอันแสนเปลี่ยววังเวงสยอ กิโอบปีกสีดำสนิทของมันเข้ามาแล้ว!!

คิดแล้ว หล่อนก็ทอดอาลัยในชีวิต

“จะอย่างไร ปีกหลักอยู่ที่นี้ ยิงจนกระสุนนัดสุดท้ายแล้วก็ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างตามแต่เวรกรรมหรือ?”

หล่อนเห็นแวตาคันขุ่นมัวคุ่นนั้น สว่างวาวขึ้นอีกครั้ง แล้วยืมชนิดที่เคยสร้างความอุ่นให้แก่หัวใจ ก็ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากอันแห้งผาก

“นั่นไม่ใช่ของรพินทร์ คุณหญิงเหลือลูกปิ่นอยู่ก้นด?”

“ไม่เกินสิบ”

“ผมมีอยู่ห้าดพอดี ...ลูกปิ่นเรายังมี กำลังเรายังมี เราต้องดิ้นรนจนวาระสุดท้าย จะใช้แต่ละนัดให้เป็นประโยชน์ที่สุดในการยึดชีวิต ถ้าเราสามารถประคองชีวิตให้อยู่รอดได้ตลอดคืนนี้...พรุ่งนี้เราก็มีทางรอดเพิ่มขึ้น เพราะพวกฝั่งโน้นจะมาช่วยได้”

“เราจะหนีพ้นจากไอ้ฝูงหมาในรกรกลั่นได้ยังไง หลบขึ้นต้นไม้?”

กำลังใจอันแข็งเกร่งกลับคืนมาเป็นของดารินอีกครั้ง เมื่อได้ยินคำพูดของพรานใหญ่

เขาสันนิษะ

“ขึ้นต้นไม้ หนีพ้นหมาใน แต่ไม่พ้นธนูของสาวเขียว ดาษดาษหน้าครีบกุนหญิง เอาละ ตามผมมา”

กล่าวจบ เขาก็คว้าแขนหล่อนออกวิ่งตัดแนวโขดหิน ไต่ขึ้นฝั่งเขาอันสูงชันอย่างสุดกำลัง เท่าที่จะเหลืออยู่ในขณะนี้

พอทั้งสองโหนเหนียวต้นไม้เล็กๆ ที่ยื่นเกะกะนั้นขึ้นไปพ้นจากระดับพื้นได้เพียงไม่กี่เมตร เงาอันดำมืดของฝูงหมาในรอก ก็พรุเป็นสายมาทางด้านที่สาวเขียวเคยซ่อนอยู่ แลเห็นเต็มพืดไปหมด มันวิ่งรี่ตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว เห็นแต่ลูกดาววและเขียวที่ส่ายยาว ส่งเสียงเห่าหอนแซ่อย่างดุร้ายหิวกระหาย

รพินทร์ส่งหลังนายจ้างสาวล่งหน้าขึ้นไปก่อน ตนเองได้ตามอยู่เบื้องหลัง เขาปล่อยกระสุนสกัดลงไปนัดหนึ่ง เสียงระเบิดกลบเสียงเห่าขู่คำรามของพวกมันหมดสิ้น สามสี่ตัวที่วิ่งนำหน้าเข้ามาวุ่นพับซัดกันซังก่อ พวกที่เหลืออยู่แตกกระจายร้องลั่น แต่แล้วชั่วพริบตาเดียวมันก็รวมฝูงหนาแน่นเข้ามาอีก รวากับกระแสน้ำเขียวที่ไม่มีอะไรสามารถหยุดยั้งได้ ปรี๊ดตรงเข้ามาที่ชายเนิน พยายามตะกายตามขึ้นมา บางส่วนก็แยกออกค้นหาทางที่มันจะวิ่งไล่ตามขึ้นมาโดยสะดวก ดูกระจายเต็มไปหมด

“ขึ้นไปให้เร็วที่สุด ไม่ต้องหันลงมา!”

เขาร้องบอกหล่อน พร้อมกับยิงกระหน่ำลงไปอีกนัด สองตัวก็กระโจนกวัดขึ้นมาตามเงาหินเบื้องหลังติดๆ ปลิวกระเด็นลงไปกลางกลุ่มของพวกมันที่ชะเง้อตะกายอยู่

แต่นั้น หาได้ยุติความดุร้ายกระหายเลือดของกองทัพพวกมันลงได้ไม่ เจ้าตัวที่ถูกปืนหล่นร่วงลงไปขาดใจตาย อีกนับสิบนับร้อยก็กวัดไล่กระชั้นตามขึ้นมาอย่างไม่ลดละ หรือแสดงว่ามันจะเกรงกลัวระย่นย่อต่อเสียงปืน อย่างมากก็เพียงแค่แตกกระจายออกไปเฉพาะกลุ่มที่ถูกยิงเท่านั้น เจ้าตัวหลังๆ หนูนเนื่องกันเข้ามาอีกเป็นสาย แต่ความชันของเชิงเขาขนาดเกือบเก้าสิบองศาบริเวณนั้น เจ้าสัตว์สี่เท้าประเภทหมา ไม่สามารถจะกวัดตามมนุษย์ขึ้นมาได้ถนัดนัก พวกมันมาชุมนุมออกแยกเขียวตะกายเห่าหอนกันแซ่ต่ำอยู่ตีนเนิน แล้วก็เสียเวลาวิ่งเลาะค้นหาหนทางเอียงลาด พอที่จะให้มันไต่ตามขึ้นมาได้ ซึ่งทำให้จังหวะการติดตามทอดห่างออกไป เปิดโอกาสให้มนุษย์ผู้ตกเป็นเป้าหมายแห่งการล่า ไต่หนีรอดพ้นกรงเขียวขึ้นไปได้อย่างหวุดหวิดจวนเจียน

สองสามครั้ง คารินผู้อาศัยต้นไม้และเงาหินปีนล่งหน้าขึ้นไปก่อน โดยเว้นระยะห่างจากรพินทร์ช่วงเดียว เหยียบพลาดไถลลื่นลงมาปะทะพรานใหญ่ ทำให้เสียหลักเกือบจะกลิ้งลงไปด้วยกัน แต่เขายึดพวงไม้ไว้ด้วยมืออันเหนียวแน่น และอีกมือหนึ่งตรวจร่างของหล่อนที่ครูดลงมาแน่นรัดแน่นติดากันอยู่ยังบริเวณอัน همین แล้วยื่นส่งให้หล่อนคว้าหาหลัก โหนตัวขึ้นไปอีก เสื้อผ้าของทั้งสองขาดวินยับเยินด้วยพวงหนามและเงาหิน เลือดโตรมจากบาดแผลขีดข่วน ต่างไต่สูงไป

“ตามขึ้นไปเถิดครับ พวกต้องเหลืองไม่ใช่ศัตรูของเราแน่ หล่อนโบกมือให้เราตามขึ้นไป”

เขาตอบพร้อมกับพยักหน้าเตือนให้ไต่เขาต่อ ในความรู้สึกของทั้งสองขณะนี้ เต็มไปด้วยความประหลาดใจ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่น ต่างไต่เขาไปโดยอาศัยสังเกตร่างที่มองเห็นรางๆ เป็นมักคุเทศก์นำร่องนั้น

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ หล่อนโผล่มาจากไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

หล่อนกระซิบเบาที่สุด ขณะที่เหนียวคืบไม้เคียงคู่เขาขึ้นไป

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ผมเห็นพร้อมๆ กับคุณหญิงนั่นแหละ”

“สังเกตอะไรไหม?”

“อะไร?”

“ทำไมหล่อนถึงไต่ที่ชันได้เร็วถึงเพียงนั้น”

คารินพิศวง...และมันก็เป็นความรู้สึกชนิดเดียวกับรพิณทร์ ร่างที่ไต่มาอยู่เบื้องบน เคลื่อนไหวไปอย่างเบาพริบ และแคล่วคล่องรวดเร็วเหมือนปราศจากน้ำหนัก ทั้งสองเร่งกำลังไต่ตามเท่าใด ก็ไม่สามารถจะจับไถ้กระชั้นชิดขึ้นไปได้ คงจะรักษาระดับห่างกันประมาณ 7-8 เมตรอยู่เช่นเดิม บางขณะก็กลับหายไปในช่วงพุ่มพง และกลุ่มหิน แล้วก็ไปโผล่ปรากฏให้เห็นในระดับสูงขึ้นไปอีกเหมือนจะหยุดรอ พอทั้งสองไต่ตามการนำนั้นใกล้เข้าไป ร่างนั้นก็ออกเคลื่อนต่อ

“พวกต้องเหลือง ไต่เขาได้เร็วตามธรรมชาติ...”

เขาตอบหล่อน โดยไม่รู้จะตอบอะไรให้ดีไปกว่านี้

“เราเองกำลังเหนื่อย จวนจะหมดแรงเต็มที เมื่อเทียบกับหล่อนก็เลยเห็นว่าไต่ได้เร็วมากเป็นธรรมดา”

คารินไม่สนใจอะไรอีก ปัญหาสำคัญเฉพาะหน้าของหล่อนและรพิณทร์ยามนี้ก็คือ เร่งขึ้นเขาหนีกองทัพมาในไปให้ปลอดภัยที่สุด และก็ใจชื้นขึ้นแล้ว ที่เห็นนางต้องเหลืองผู้ลึกลับ โผล่ออกมาด้วยลักษณะอันเป็นมิตรช่วยนำทางให้ แน่ละ รูปการเช่นนี้ย่อมบ่งชี้ว่าคนป่าเผ่าตรงข้ามกับสางเขี้ยว มีเจตนาในด้านช่วยเหลือระหว่างตกอยู่ในนาที่ลึกลับจนจวนตัวที่สุดจากอาการที่เห็น

ในที่สุด ร่างตะคุ่มๆ ที่นำอยู่เบื้องหน้า ก็มาหยุดยืนตรงสันเขาตอนหนึ่ง ประจันอยู่ตรงหน้า คือหน้าผาหินตัดตรงตั้งชัน เบื้องบนสูงขึ้นไปประมาณ 10 เมตร เป็นเว็วลึกเข้าไปในลูกเขา ลักษณะน่าจะเป็นปากถ้ำ พอทั้งสองไต่ตามใกล้เข้ามา ก็เริ่มป็นด้วยอาการอันคล่องแคล่ว ราวกับมือดินจะมีคุณลักษณะเช่นเดียวกับตุ๊กแก ขึ้นไปตามหน้าผานั้นโดยอาศัยแรงเหวี่ยงและดันไม้เล็ก ที่งอกแซมอยู่ประปรายเป็นที่ยึดเหนี่ยวตัว ไม่ถึงอึดใจก็กลับหายขึ้นไป

พรานใหญ่กับหญิงสาวไซเซกะปลกกะเปลี่ยมาถึง แหengenขึ้นมองหน้าผานั้นก็แทบจะหมดศรัทธา เพราะเห็นชัดอยู่ว่ามันเป็นหนทางกับชันเสี่ยงอันตรายอย่างที่สุด ไม่น่าเชื่อว่า มนุษย์จะอาศัยไต่ขึ้นไปได้ด้วยสองมือสองเท้า โดยปราศจากสิ่งช่วยเหลือ

“มองไม่เห็นทางเลยว่ เราจะไต่ตามหล่อนขึ้นไปได้อย่างไร”

คารินพูดหอบๆ

รพินทร์เองก็ลังเลอยู่ชั่วขณะ แต่แล้วก็ต้องตัดสินใจในฉับพลันนั้น เพราะฝูงหามัจจุราชที่เห่ากรียวไล่หลังใกล้กระชั้นเข้ามาทุกขณะ

“เมื่อผู้หญิงตองเหลืองคนนั้นขึ้นไปได้ เราก็ต้องขึ้นได้ เราจะรอดหรือไม่ก็อยู่ตรงหน้าผานี้แหละ สังเกตดูที่ต้นไม้เล็กๆ ที่ขึ้นเป็นระยะอยู่ตามซอกหินนั้น เราจะใช้โหนตัวเหนี่ยวพุงขึ้นไปทีละขั้นอย่างทีหล่อนทำตัวอย่างไว้ให้ดูเมื่อกี้ี้ เชื่อว่ มันคงเหนียวพอที่จะรับน้ำหนักได้ แต่ต้องใช้ความระมัดระวังอย่างที่สุด”

“ดูนั่น ต้นไม้ต้นแรกที่เราจะอาศัยโหนตัวขึ้นไป ก็อยู่สูงเกินกว่าทีเราจะกระโดดคว้าถึงเสียแล้ว ถ้าตาฉันไม่ฝ้าด สาบานได้ว่า ฉันเห็นผู้หญิงตองเหลืองคนนั้นคลานขึ้นไปตามผนังหินนี้เหมือนคนที่คลานไปตามพื้นระดับราบธรรมดา!”

“ส่งปิ่นของคุณหญิงมาให้ผม!”

เขาบอกโดยเร็ว นายจ้างสาวส่งเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติในมือไปให้ทันที พรานใหญ่กระแทกลำเลือนเรมิงตันของเขา ถอดกระสุนทีเหลือค้างในลำกล้องอยู่สามนัด ยัดใส่กระเป๋าสลึงไว้อย่างรีบร้อน สะพายปิ่นของคารินเฉียงไหล่ ปิ่นของตนเองบัดนี้ใช้ด้านยันแทนไม้เท้า แล้วดึงเชือกในล่อนประจำตัวออกจากข่ามหลัง ส่งให้หล่อนพร้อมกับทรุดตัวต่ำ ก้มไหล่ง

“เกาะหินไว้ เหยียบทีไหนผม พอมผมขึ้นขึ้น กระโจนคว้าลำต้นไม้ขึ้นไว้ให้ได้ เหนี่ยวตัวขึ้นไปก่อน เอาเชือกพันไว้แล้วหย่อนลงมาให้ผม!”

คารินลังเล แต่พอเขาร้องเตือนมาอีกครั้ง ก็ตัดสินใจเด็ดขาดโหนเง่หินเหนือศีรษะ แตะเท้ายันไหล่พรานใหญ่ไว้ รพินทร์ให้สัญญาณแล้วกัดฟันรวบรวมกำลังส่งตัวขึ้นขึ้นโดยแรง อันเป็นจังหวะเดียวกับทีคารินถีบตัวโผนขึ้น คว้าต้นไม้เล็กๆ ขนาดข้อมือ ที่งอกออกมาจากรอยแตกของหินไว้ได้อย่างหวุดหวิด

ร่างของรพินทร์ผะซวนไปแทบว่จะพลัดหลุดกลิ้งไปตามหนทางลาดเบื่องล่าง เพราะน้ำหนักถิบของหล่อนขณะที่ยืนอยู่บนไหล่ หากแต่คว้าก้อนหินใกล้ๆ ไว้ได้ พร้อมกันร่างของนักมนุษย์วิทยาสาว ก็ห้อยติดอยู่กับต้นไม้เล็กๆ ต้นนั้น แกว่งไปมาอย่างหวาดเสียว เสี่ยงรพินทร์ร้องเตือนขึ้นมალะล่ำลั้ก ต่อมาหล่อนจึงยันเท้าไว้กับผนังหิน เหนี่ยวโหนขึ้นไปทรงตัวอยู่บนลำต้นนั้นได้ จัดการเอาเชือกมัดพันลำต้นพอให้อาศัยเป็นที่ยึดได้ ตนเองคว้าต้นไม้ที่สูงขึ้นไปแล้วเปลี่ยนน้ำหนักขึ้นไปอยู่ยังต้นนั้นอย่างฉลาด เพื่อให้ต้นแรกรับน้ำหนักรพินทร์เพียงคนเดียว พลังร้องเร่งให้เขาตามขึ้นมาโดยเร็ว

ชั่วพริบตาเดียว จอมพรานก็ตามหลังขึ้นมาติดๆ ปลดเชือกออกคาดเอาไว้ ระยะเวลาต่อไปพอจะสะดวกขึ้น เว้นระยะห่างกันกับราวบันไดพอที่จะเอื้อมถึง เขาได้ล่องหนำขึ้นไปก่อนโดยบอกให้หล่อนคอยสังเกตต้นไม้ และแ่งหินที่อาศัยยึดเหนี่ยวปีนป่ายเป็นตัวอย่างให้ดู

การปีนทีละช่วงเป็นไปอย่างแหล่ซ้ายากเย็นยิ่ง

แ่งหินบางตอน และลำต้นไม้เล็กบางต้น ต้องหยั่งแล้วหยั่งอีก ก่อนที่จะโหนหรือใช้เหนี่ยวขึ้นไป เพียงแค่จังหวะเดียวเท่านั้นที่พลาด มันย่อมหมายถึงการหล่นร่วงลงไปปะทะขอบสันเบื้องล่าง และคงไม่ติดค้างอยู่เพียงแค่นั้น หากแต่จะต้องกระเด็นกลิ้งต่อลงไปสู่ความลึกชันดินเขา ที่ไต่กันขึ้นมาแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย

พื้นระดับเดิมขึ้นมาได้เพียงครึ่งระยะทางเท่านั้น เจ้าพวกหมากรกระลอกแรก ก็พากันตามเข้ามาถึงตำแหน่งที่หยุดยืนกันอยู่เมื่อครู่ ตะกายเชิงผาแยกเขี้ยวเห่าหอนกรูกรียวกันอยู่ที่นั่น พวกมันหมดหนทางที่จะติดตามขึ้นมาได้อีกแล้ว พากันวิ่งพล่านวนเวียนสุดกลั่นอยู่ซุลมุนโกลาหล บางขณะก็กัดกันเองอย่างดุร้ายบ้าเลือด คารินกลืนความรู้สึกบางชนิดลงคอ หลับตาลงขณะที่ยัดต้นไม้และแ่งหินไว้แน่น แต่แล้วก็กลั่นใจไต่สูงขึ้นไต่เมื่อถูกพรานใหญ่สะกิดเตือน จนกระทั่งในที่สุดก็พ้นหน้าผาขึ้นมาสู่บริเวณชะง่อนเบื้องบน อันเป็นจุดหมายปลายทาง

ลักษณะของมันเป็นซานหินระดับราบเรียบ ราวกับไครมาแต่งไว้แทนแดดฟ้า เนื้อที่กว้างประมาณไม่เกิน 50 ตารางวา ห่างออกไปคือปากถ้ำเล็กๆ ที่อุดมไปด้วยหินงอกหินย้อย มันจะสวยสดวิจิตรตระการตา หรือว่าเป็นภูมิภาพประหลาดน่าพิศวงสักเพียงไหน ยามนี้ทั้งสองไม่มีเวลาพอที่จะพิจารณาสนใจต่อมันได้

นอกจากสำนักประการเดียวเท่านั้น ว่าสถานที่นี้ปลอดภัยรอดพ้นแล้ว จากฝูงหมาในที่ได้ล่าอย่างดุร้ายกระหายเลือด จนแทบจะไม่มีเวลาได้หยุดหายใจ

คารินถลาเข้าไปนอนพุบหน้าเหนือหอบแทบจะขาดใจ อยู่ที่พื้นหินราบเรียบหน้าปากถ้ำ รพินทร์เองก็ทิ้งกายลงพิงก้อนหินอีกมุมหนึ่งอย่างหมดกำลัง พลังงานส่วนพิเศษของมนุษย์ในอันที่จะเอาชีวิตรอดแท้ๆ ทำให้เขาต่อต้านกับอำนาจพิษไข้ ที่กำลังโหมประดังขึ้นมา นาดตนเองและนายจ้างสาวตะเกียกตะกายชมซานหินภัยมาได้เป็นระยะไกลถึงเพียงนี้ และบัดนี้พลังส่วนนั้นก็ได้ถูกใช้ไปหมดสิ้นแล้ว ความอดโรยโหยระเหย ความหนาวสะท้านจับใจ กำลังจะคืบคลานเข้ามาแทนที่

ทันทีนั้น ก็รู้สึกได้ว่าถูกเข่าที่แขนพร้อมกับเสียงกระซิบเรียกแผ่วเบาจาก ม.ร.ว. หญิงคาริน ม่านตาที่กำลังหริโรยสว่างวาวขึ้น เห็นราชสกุลสาวนั่งพับเพียบอยู่ใกล้ๆ อาการของหล่อนตื่นลุกกลน

“อะไร?”

“ผู้หญิงต้องเหลืองคนนั้นหายไปไหนแล้ว”

รพินทร์เพิ่งจะนึกขึ้นได้ตามคำพูดของหล่อนเดี๋ยวนี้เอง เกาะก้อนหินยันกายลุกขึ้น พยายามกวาดสายตาค้นหาไปรอบๆ เป็นความจริงตามที่คารินแสดงความรู้สึกประหลาดใจขึ้น นั่นก็คือ ตั้งแต่ขึ้นมาถึงชะง่อนหน้าถ้ำ เขามองไม่เห็นวีแววของสาวตองเหลืองผู้ลึกลับที่นำทางให้นั่นเลย

หญิงสาวผุดลุกขึ้นยืนตามเขา ช่วยมองค้นหาแล้วก็สะกิดเขาโดยแรงอีกครั้ง ขณะที่จ้องเข้าไปยังเงามืดที่บนเสาพริกกล้วยของผนังถ้ำด้านหนึ่ง ริมปากทางเข้า รพินทร์จ้องตาม

ภาพตะกุ่ม นิ่งเป็นคุยฉิ สันฐานคล้ายๆ คนยืนนิ่งอยู่ทีนั้น

จอมพรานก้าวตรงเข้าไปช้าๆ คารินตามเข้าไปด้วยกระชั้นชิด ร่างนั้นเคลื่อนไหวหนีเข้าสู่เงามืดลึกเข้าไปอีก ทำให้เขาต้องหยุดชะงักอยู่ห่างๆ

“เจ้ามิใช่หรือ ที่ช่วยนำทางเรามาบนนี้?”

รพินทร์ร้องถามออกไปเบาๆ เป็นภาษาขมุด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

ความเงียบอันเร็นลับเต็มไปด้วยปริศนานั้น ปกคลุมอยู่ชั่วขณะหนึ่ง และแล้วสำเนียงแผ่วเยือกเย็น ก็แว่ตอบออกมาจากความมืดเป็นภาษาขมุเช่นเดียวกัน

“ใช่แล้ว คุณเป็นคนปล่อยหมาในที่มันขังไว้ได้แห้วข้างล่างนี้ออกมาเพื่อให้อัดกินท่าน ทุกตัวถูกขังมานาน กำลังหิวโหย ขำนำทางท่านขึ้นมาสู่ที่ปลอดภัย ที่นี่ จะไม่มีหมาในตัวไหนตามท่านขึ้นมาได้”

“เราขอบใจเจ้ามาก ถ้าไม่ได้เจ้านำทาง เราคงหนีไม่พ้น เจ้าเป็นใคร?”

เงียบไปอีกสักครู่ สำเนียงวังเวงเช่นเดิมก็ตอบมาว่า

“นายพรานใหญ่...ท่านเคยพบเห็นและรู้จักข้าแล้ว”

รพินทร์ขมวดคิ้ว งงจน ร้องออกมาเบาๆ

“ข้าเคยพบเห็นหรือรู้จักเจ้ามาตั้งแต่ครั้งใดกัน ข้าจำไม่ได้เลย เจ้าเป็นใครเล่า?”

“เช่นนั้น ท่านก็จำข้าไม่ได้เอง...”

เสียงตอบ พร้อมกับหัวเราะเบาวิเวกเหมือนลมพัดผ่านโพรงหิน

“ท่านและพวกของท่านมีความกรุณาต่อเผ่าตองเหลืองของเรามาก พยายามช่วยเหลือเรามาตลอด ข้าสำนึกในบุญคุณของท่าน จึงมาช่วยท่านยามที่ท่านตกอยู่ในภัยของสาวยะเจียว”

จอมพรานยังงง ประหลาดใจอยู่เช่นนั้น หันมาแปลถ้อยคำของสาวตองเหลืองผู้ลึกลับให้ คารินเข้าใจ หล่อนก็พิศวงไปเช่นกัน พยายามจ้องฝ่าความมืดเข้าไป

“เราเป็นมิตรกัน ทำไมเจ้าจึงแสดงความหวาดระแวงเช่นนั้น จงออกมาจากเงามืดให้เห็นกันถนัดเถิด เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเราไม่เป็นอันตรายใดๆ ต่อเจ้า”

คารินสั่งให้พรานใหญ่แปลคำพูดหล่อน

อิดใจใหญ่ ที่รพินทร์ร้องบอกเข้าไปตามถ้อยคำของคาริน ร่างที่แผ่เงาอยู่ในเงามืด ก็ค่อยๆ ปรากฏออกมาทีละน้อย เป็นภาพของสาวน้อยเผ่าตองเหลือง ผู้มีทรงใบหน้าอันหมดจด นัยน์ตาลึนลอยปราศจากจุดหมาย ไม่ได้จ้องสบรพินทร์หรือคาริน ผู้เพิ่งเขม็งอยู่

ในความมืดมุกมัวนั้น ทำให้มองเห็นได้รางๆ พรานใหญ่บอกกับตนเองว่า เขาไม่เคยเห็นสาวชาวป่าผู้นี้มาก่อนเลย แต่คารินกลับคล้ายคลึงคลา ความรู้สึกบอกตนเองว่า หล่อนน่าจะเคยเห็นหน้าชนิดนี้ที่ไหนมาก่อนแล้ว ทว่านึกไม่ออก

“เจ้าชื่ออะไร?”

คารินถาม

นางสาวน้อยต้องเหลืองไม่ตอบ แต่ค่อยๆ เบือนหน้ามาทางหล่อนให้เห็นเต็มตา คารินจ้องไม่กะพริบในระยะที่ห่างกันเพียงวาเดียว

“ถ้าไม่ใช่พวกตองเหลืองละก็ ฉันคิดว่า จะต้องเป็นพวกที่เคยเห็นหน้าในหล่มซ้างแน่ๆ รู้สึกจะคุ้นตา เคยเห็นมาก่อน!”

หล่อนหันมากะชิบกับรพินทร์

“แต่ผมสาบานว่าไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อนเลย!”

พรานใหญ่กระชิบตอบ พลางสั่นหน้า จ้องตาไม่กะพริบอยู่เช่นนั้น แล้วถามต่อไปว่า

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่า ลูปลอยหมาในออกมาจากใต้เหวที่มันขังไว้ รู้ได้อย่างไรว่าเรากำลังถูกล่า แล้วมาดักนำทางให้ถูกต้อง?”

“ข้ารู้และเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง เกี่ยวกับพวกท่าน เกี่ยวกับสางเขียว...”

หญิงชาวป่าผู้ลึกลับตอบแซมซ้า

“รู้ถึงความพินาสของอินคา ความหายนะของมูมบา ชูชูและแม่กระทั่งลู ตลอดจนสางเขียวทั้งเผ่า บนนี้ ท่านปลอดภัยจากหมาในแล้ว แต่ยังไม่ปลอดภัยจากลูและพวกมัน ถ้าท่านรักษาชีวิตให้รอดไปได้จนตะวันขึ้นพรุ่งนี้ พวกของท่านก็จะตามมาช่วย ข้าลาก่อน”

กล่าวจบ ร่างนั้นก็เคลื่อนตรงไปยังริมผาอย่างรวดเร็ว รพินทร์ร้องเรียกพร้อมกับวิ่งตามออกมา แต่เขาเข้าไปเสียแล้ว สาวน้อยเผ่าตองเหลืองถอยหลังลงไปยังหน้าผาชันที่ได้ขึ้นมานั้นหายลับไปทันที ทั้งเขาและคารินถลันตามคิดมาที่ชายชะง่อนกุ่มลงชะ โงกดู ปราศจากผล มันมืดสนิทลงเสียแล้ว ได้ยินแต่เสียงฝูงหมาในที่พากันส่งเสียงเห่าและขู่คำรามอยู่เบื้องล่าง บัดนี้หอนแซ่พร้อมกับส่งเสียงร้อง ป่าแตกอลหม่านอยู่เบื้องล่างอีกครั้ง ด้วยเสียงวิ่งพล่านกระจายของพวกมันเหมือนจะตื่นตกใจอะไรสักอย่างโดยกะทันหัน

“หล่อนลงไปได้ยังไง ในเมื่อรู้อยู่แล้วว่าไอ้ฝูงหมาในรกล่านั้น กำลังคอยจิกเนื้ออยู่”

คารินร้องเสียงสั้น

รพินทร์ก็ครिमฝิปาก แล้วสั่นหน้า

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน บางทีหล่อนอาจชำนาญทางรู้วิธีหลีกรอดไปได้ อย่ามัวเป็นห่วงหล่อนอยู่เลย ถึงอย่างไรหล่อนก็เอาตัวรอดได้ เป็นห่วงตัวเราเองเดี๋ยวนี้ดีกว่า หล่อนพุดถูกแล้ว เราปลอดภัยจากหมาใน แต่ก็ยังไม่ปลอดภัยจากพวกสางเขียวอยู่ดี

พรานใหญ่กราบคาราวไปรอบๆ อย่างรวดเร็ว พยายามตั้งใจต่อสู้กับพิษไข้ที่ทวีขึ้นเป็นลำดับ ปากกล้าเหนียวจะงอนผาดำแห่งนี้ โดยภูมิประเทศแล้ว ต้องจัดว่าเป็นทำเลเหมาะที่สุดสำหรับการหลบภัยและอาศัยพักผ่อน เพราะมีลักษณะอับต่อเส้นทางของสัตว์ร้ายแทบทุกชนิดที่ฉวยพานอย่างกรายเข้ามาโดยง่าย จากเบื้องต่ำที่จะขึ้นมาถึงมันได้ ก็ต้องปีนหน้าผาดัดตรงเก้ายิบองศา ส่วนเบื้องบนที่เหนือขอบถ้ำขึ้นไป ก็เป็นภูเขาหินสูงชันเช่นกัน

ทว่าสิ่งที่ทำความลำบากอัดอั้นใจให้แก่พรานในขณะนี้ ก็คือต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ขึ้นอยู่บนสันไหล่ระดับสูงเหนือขอบถ้ำด้านบนขึ้นไปเล็กน้อย จะเนื่องมาจากอายุอันยาวนานของมัน หรือถูกลมพายุพัดกระโชกตั้งแต่ครั้งใดไม่ทราบได้ มันได้ถอนโคนจากสันคอนั้น ล้มพาดทอดกึ่งก้นสาขาลงมายังบริเวณลานแคบๆ หน้าปากถ้ำโดยเฉียงไปทางหนึ่ง

และนั่นคือสะพานธรรมชาติอย่างดี ที่จะให้ใครก็ตามซึ่งก๊อบไต่ลงมาจากด้านบนเขาที่สูงขึ้นไป สามารถอาศัยลำต้นไม้และกิ่งเหล่านี้ลงมาสู่บริเวณลานนี้ได้ แม้จะไม่สะดวกง่ายดายนักก็ตามที

ทว่าในขณะที่เดียวกัน ซากต้นไม้เก่าๆ ต้นนั้นก็อำนวยผลดีให้อีกอย่างหนึ่งสำหรับเขาในยามนี้ นั่นคือพืนที่จะก่อไฟอันเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ในการดำรงชีวิตให้อยู่รอดไปตลอดราตรี เพราะนอกจากไม้พืนที่พอจะอาศัยเอาจากต้นไม้เหล่านั้นแล้ว บริเวณถ้ำแห่งนี้มีแต่ก้อนหิน

พรานปลดเครื่องหลังและปืนที่สะพายอยู่ออกวางไว้ ซักมีดออกจากเอว ตรงเข้าไปตัดกิ่งไม้เหล่านั้นโดยเร็ว เขาเลื้อยกรีดกิ่งใหญ่ๆ ที่ทอดลงมาถึงพื้นออก เหลือไว้แต่กิ่งประเลี้ยๆ สำหรับให้มันเป็นยามระงับเหตุ โดยเตือนให้เกิดเสียงลั่นหักขึ้น หากจะมีสิ่งใดอาศัยไต่ผ่านลงมาทางนั้น

ดาร์ริ่งช่วยขนเข้าไปในบริเวณเพิงปากถ้ำ ที่จะอาศัยเป็นที่พักผ่อนอย่างแคล่วคล่องว่องไว เคยชินต่อเหตุการณ์ชนิดไม่จำเป็นต้องเตือน ในภาวะคับขันเห็นกันอยู่เพียงสองคนแค่นี้

ท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อมอยู่ นักมานุษยวิทยาสาวเลื้อยราชสกุล พิสูจน์ชัดออกมาให้เห็นว่า หล่อนสามารถปฏิบัติตัวให้กลมกลืนกับสถานการณ์ โดยไม่ยอมทำตนเองให้เป็นภาระ ชีวิตที่ผจญภัยอยู่ในป่านานพอสมควร สอนให้หล่อนเข้าใจได้ดีว่า ควรจะปฏิบัติเช่นไรบ้างเมื่ออยู่ในภาวะเช่นนี้

หล่อนเป็นคนก่อไฟขึ้น ในขณะที่พรานทยอยขนพืนท่อนโตๆ เข้ามาสำรองไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างรีบด่วนแข่งกับเวลาด้วยกำลังแรงสองคน ซึ่งประสานสัมพันธ์กันได้อย่างสอดคล้อง แม้ว่าในยามปกติ ระหว่างบุคคลสองคน...หนึ่งคือนายจ้างสาวสูงศักดิ์ผู้แสนหยิ่ง อีกหนึ่งคือพรานนำทางผู้ทรนง จะเต็มไปด้วยความขัดแย้งป็นเกลียวและการหมองเหม็นกินใจ

หล่อนแยกไฟออกเป็นสองกองใหญ่ กองหนึ่งก่อไว้สกัดกั้นปากถ้ำ สำหรับเป็นรั้วระงับภัยที่จะมาจากด้านหน้า อีกกองหนึ่ง ขวางไว้ในส่วนลึกเข้าไปของถ้ำซึ่งแลเห็นเป็นโพรงมืด ไม่สามารถจะกำหนดได้ว่ามันลึกถ้ำเพียงใดแต่ไหน ซึ่งพรานเห็นว่าเป็นการวางแผนไฟอย่างฉลาด

รอบคอบที่สุด เพราะหนทางในถ้ำยังไม่สามารถจะรู้ได้ว่า จะมีภัยใดๆ โผล่ออกมาจากความมืดมิด เป็นปริศนานั้นบ้าง สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องมิกองไฟกันไว้ไม่น้อยไปกว่าด้านหน้า

ไม่นานนัก ทั้งสองก็นั่งอยู่ในระหว่างไออุ่นของไฟที่ขนาบทั้งสองข้าง อีกสองด้านเป็นผนังหินของถ้ำ คารินยกกระดิกน้ำขึ้นเทดื่ม แต่แล้วก็สำหวั่นอย่างผิดหวัง น้ำในกระดิกของหล่อน เหลืออยู่เพียง 4-5 หยดเท่านั้นเอง ทันทีนั้นก็รู้สึกตัวถูกสะกิดเบาๆ ที่ต้นแขน เหลียวกลับไป พบ ดวงตาแห่งผากและรอยยิ้มโรยๆ มองจับมาเจิบๆ ในมือส่งกระดิกน้ำมาให้ ร่างของเขาเอนครึ่งนั่ง ครึ่งนอนในลักษณะตะแคง หันศีรษะมาทางหล่อน

หญิงสาวยิ้มตอบ รับกระดิกน้ำไปทดลองเขย่าดูก็พบว่า มันเหลืออยู่ประมาณครึ่งหนึ่ง
“ขอบคุณยังอุตสาหะเหลืออยู่อีก ของฉันเกลียดขาด”

หล่อนพึมพำ เปิดจุกออกดื่มเต็มกระหาย แล้วส่งคืนไปให้ พรานใหญ่รับไปวางไว้ที่ริม ก้อนหินใกล้ๆ

“ผมดื่มน้ำไม่มากนัก มันก็เลยยังเหลืออยู่”

พร้อมกับพูด เขาค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ลากเป้หลังมารื้อค้นอะไรในนั้น พลางถามต่อมา
เบาๆ ว่า

“คุณหญิงหิวไหมครับ?”

คารินหัวเราะ คิ้วขมุกหรือออกมาจูดสูบ ทอดกายลงนอนคว่ำฟังพาด สอกลั่นไว้

“ถึงหิว ก็จะไม่ทำอะไรที่โหดเกินไป นอกจากน้ำที่เหลืออยู่ครึ่งกระดิกของคุณนั่น เสรปียงของ พวกเราทั้งหมด ดิฉันอยู่ยามหลังของบุญคำกับคะหยิ่น ใครจะรู้ล่วงหน้าว่าต้องพลัดพรากแยกจากกัน แบบนี้”

“จำไว้นะครับ เวลาเดินป่าจะประมาณหรือฝากความหวังไว้กับอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น นอก จากตัวของเราเอง”

คำพูดแผ่วๆ น้อยๆ เรื่อยๆ ดังมาจากคนที่กำลังรื้อย่าม่วนอยู่ อิดใจต่อมา ก็หยิบซุบ มะกะโรนีกระป๋อง อันเป็นเสบียงสำเร็จรูปแบบที่ใช้สำหรับทหารในสนามรบขึ้นมา คารินเห็นเข้าก็ ลืมตาโต จ้องเขาอย่างประหลาดใจ อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“นั่นคุณมีเครื่องกระป๋องติดตัวมาด้วยหรือนี่!”

“คุณหญิงคงหิวมาก ผมจะเปิดอุ่นให้คุณหญิงเดี๋ยวนี้”

อีกฝ่ายบอกเรียบๆ ล้วงที่เปิดขนาดเล็กขึ้นมาจากกระเป๋ เปิดกระป๋องด้านบนออก เล็กน้อย พอให้มีไอรอบายได้ แล้วหมุนเปิดส่วนล่างอันเป็นสาลิซุบแอลกอฮอล์แทนเตาสำหรับอุ่น ไปในตัว จุกไฟลุกพรึบแล้วตั้งไว้ ประกายไฟจากสาลิเชื้อเพลิงในส่วนล่างลุกเจียวราวกับไฟในเตา แก๊ส ลนซุบที่บรรจุอยู่ในกระป๋องตอนบน คารินมองตะลึงอยู่เช่นนั้น แล้วลุกพรวดพราดขึ้นโดยเร็ว

“นั่นมันเสบียงสำรองส่วนตัวของคุณ ฉันไม่กินหรอก”

นัยน์ตาแห่งแดงเรือเพราะพิษไข้นั้น เหลือบขึ้นสบหล่ออย่างเสียใจ

“ในภาวะคับขันขีดสุด ซึ่งไม่ทราบว่าจะชีวิตของเราสองคนจะสิ้นสุดลงเมื่อใดอย่างนี้แล้ว คุณหญิงจะเกลียดชังตั้งแเง่ไปกับผมถึงไหน”

คารินอีกอึก บอกความรู้สึกไม่ถูก เข้าใจได้ดีในความรู้สึกของเขา และหล่อนเองก็ไม่ได้มีเจตนาจะทำให้เขาสะเทือนใจถึงเพียงนั้น ในที่สุดก็สั่นหน้าหัวเราะออกมาเก้อๆ ปฏิเสธโดยเร็ว ตะกุกตะกัก

“ปละ-เปล่า! อย่าเข้าใจผิด ฉันไม่ได้เจตนาอย่างที่คุณเข้าใจนั้นหรอก”

“แล้วทำไมถึงปฏิเสธ?”

“ฉัน-ฉันหมายความว่า...ถ้า...จะพูดยังงี้คุณถึงจะเข้าใจได้ถูกต้องนะ ก็ฉันไม่อยากจะเป็นคนเห็นแก่ตัวถึงเพียงนั้น คุณอดส่ำห่าพกดิตตัวของคุณมา แล้วก็ต้องเอามาให้ฉันกินเสียแบบนี้ มันจะยุติธรรมี่ ฉันไม่ถึงกับหิวจนถึงขนาดถ้าไม่ได้กินอาหารมือนี่แล้วต้องตายอะไรหรอกพอทนได้ คุณไม่ต้องกังวลกับฉันหรอก”

“เพราะคุณหญิงพูดว่าไม่ต้องการให้ผมกังวลกับคุณหญิงนั้นนะสิครับ เป็นสิ่งธรรมดา ความรู้สึกของผมอย่างที่สุด เอาละสมมติว่านี่มันเป็นอาหารของผม ถ้าผมต้องการจะสละให้คุณหญิง คุณหญิงจะรับไหม?”

ตาต่อตาสบกันนิ่งไปครู่ ในที่สุด หล่อนก็ถอนใจเบาๆ ยิ้มให้พร้อมกับก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง ตอบเสียงแผ่วต่ำ

“ถ้ามันเป็นความสุขใจ สบายใจของคุณ ฉันยินดีที่จะรับ”

สีหน้าอันเขียวชดชื่นนี้ขึ้นเล็กน้อย เอนหลังพิงก้อนหิน ตาเหม่อมองดูไฟที่กำลังลุกกลนกระป๋องชูปอยู่ พึมพำเบาๆ

“ขอบคุณ เท่านี้ผมก็สบายใจแล้ว อย่าว่าแต่ชูปกระป๋องนี้เลย ต่อให้เลือดเนื้อของรพินทร์ก็ยังสละให้หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ ได้ เมื่อถึงคราวจำเป็น

ราชสกุลสาวมองดูเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย ความปีติสุขแผ่ซ่านไปตลอดทั้งสายเลือดจริงแท้แน่นอนเสมอ ในข้อที่ว่า ชายผู้นี้เป็นหลักประกันอันแสนจะมั่นคงอบอุ่นให้แก่หล่อนได้ ในทุกสถานการณ์อย่างไม่มีข้อกังขา ดูเอาเถอะ แม้แต่ตัวเขาเองจะอยู่ในภาวะเจ็บปวดอ่อนเปลี้ยเช่นที่เห็นอยู่ที่นี่ เขาก็ยังเป็นรพินทร์ ไพรวลัย คนเดิมอยู่นั่นเอง...เป็นผู้ที่จะต้องปกปักรักษาพิทักษ์ผองภัยให้แก่หล่อน

คิดแล้ว ความซาบซึ้งสมเพช ความเห็นอกเห็นใจก็แล่นเข้าจับใจ แต่คนอย่างหม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ กร้าวเกินไป...เกินกว่าที่จะแสดงอะไรออกมาให้เห็น ในความรู้สึกชนิดนั้น เคยพูดด้วยอย่างกระด้างๆ เคยบริภาษไว้เท่าที่เคยเยอหยิ่งถือตัว ซึ่งแม้ว่ามันจะเป็นตรงข้ามกับความรู้สึกแท้จริงก็ตาม แต่มันก็ยากเย็นขวยใจเหลือประมาณที่จะบอกให้รู้ว่า หัวใจรู้สึกเช่นไร

“ถ้าจะพูดถึงความจำเป็นแล้ว...”

หล่อนพูดอย่างเงินๆ

“ระหว่างคุณกับฉัน คุณมีความจำเป็นมากกว่า คุณกำลังไม่สบาย ฉันดีพร้อมหมดทุกอย่าง คนคืออาหารสักมือพอทนได้ แต่คนป่วยอาจทรุดหนัก”

ตาคู่นั้นเหลือบที่หล่อน ยิ้มให้อย่างซี้ดๆ

“คุณหญิงอย่าห่วงเรื่องนั้นเลย ผมยังมีซุบเหลืออยู่อีกกระป๋องหนึ่ง”

“โกหกหรือเปล่า?”

แทนคำตอบ รพินทร์ล้วงซุบอีกกระป๋องหนึ่งขึ้นมา แล้วกลิ้งกับพื้นตรงไปที่หล่อน คารินตะครุบขึ้นมาดูร้องออกมา

“อ้าว! แล้วก็ไม่บอกเสียแต่แรก ให้ฉันอดอดใจอยู่ได้ ถ้าฉันก็หมดปัญหาไป ไม่งั้นฉันกลืนซุบของคุณกระป๋องนั้นไม่ลงหรอก ฉันจะเปิดให้คุณนะ”

พรานใหญ่หลับตาลง โบกมือ

“ไม่ต้องหรอกครับ ทิ้งมันไว้ก่อนเถอะ”

“ทำไมล่ะ?”

“ผมไม่หิว”

“ถึงไม่หิวก็พยายามกินเถอะ คุณกำลังไม่สบาย ซุบร้อนๆ จะช่วยได้มาก”

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง สันตึษะน้อยๆ

“ไม่มีประโยชน์ กินกินเข้าไป ผมก็อาเจียนออกมาหมดเท่านั้น”

คารินมองดูเขาอย่างเป็นห่วง เลื่อนตัวเข้ามาใกล้ เอามืออังที่ชอกคอและหน้าผาก ภายของรพินทร์ร้อนราวกับไฟ แต่เจ้าตัวสะท้านหนาวสั่นอยู่เป็นระยะ สัมผัสแผ่วเบาเช่นนั้นทำให้เขาลืมตาขึ้นก็เห็นเค้าหน้าอันเปี่ยมไปด้วยความอาทรมองจ้องอยู่ใกล้ๆ

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง?”

หล่อนกระซิบถาม

“มีหนาว...หนาวเหลือเกิน”

หญิงสาวหันไปรีอเปิดหลังส่วนตัว แล้วส่งยาให้สองเม็ดพร้อมกับกระดิกน้ำ ในสายตานั้นฝ่ามัวพร่าพรายนั่น เขาเห็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นปลุกปลอบใจ

“กินยา แล้วก็นอนเสียเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งนั้นฉันจะเฝ้าคุณอยู่ใกล้ๆ

มีอันสั้นเทาร้อนผ้านั้น จับข้อมือของหล่อนไว้แน่น ตาประสานตากันในระยะใกล้ หล่อนปล่อยให้เขาจับนิ่งอยู่เช่นนั้นโดยไม่ขัดขืน

“คุณหญิง...”

“หือม...”

“ไม่ควรเลย ที่จะมาลำบากกับผม ถ้าเชื่อผมแต่แรกป่านนี้ก็ข้ามไปอยู่กับพวกเราฝั่งโน้นปลอดภัยแล้ว”

“อยากจะให้ฉันทิ้งคุณไปนักรหรือ?”

“ผม...ผมเป็นห่วงคุณหญิงจนบอกไม่ถูก สำหรับคืนนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในขณะที่ผมดันมาเจ็บป่วยไม่สบายขึ้นแบบนี้”

“ฉันทาล้วงหน้าได้มานานแล้วว่า สักวันหนึ่งคุณจะต้องเกิดอาการจับสั่นขึ้นในขณะที่เกิดเหตุฉุกเฉิน แล้วมันก็เป็นความจริง”

“ถ้ารู้แต่แรก ก็คงไม่จ้างมาให้เสียเงินใช่ไหม?”

“ก็จ้างมาเสียแล้วนี่ ไม่รู้จะทำยังไงได้ เลยต้องมาคอยเฝ้าอย่างนี้แหละ ทิ้งไปก็ไม่ได้”

“กลัวจะสูญเสียค่าจ้างเปล่า?”

“ใช่แล้ว...”

รพินทร์ขยับตัว หล่อ้นประคองจับใบหน้าไว้

“จะไปไหน?”

“ซุบของคุณหญิงเดือดแล้ว...”

“ไม่ต้องยุ่งหรอก เดี่ยวฉันจัดการเอง บอกว่าให้นอนพักเสีย”

พร้อมกับพูด คารินเหนียวไหล่เขาให้ลงนอน ประคองศีรษะไว้เฝ้าอย่างหลังให้หนุน กลืนเสื้อแจ็คเก็ตหนึ่งด้านในบุขนสัตว์ของหล่อนเองออก กลุมให้ที่อก แล้วขยายกองไฟเข้ามาสูมพิงไว้ให้ใกล้ๆ สะโงกหน้าไปเป่าไฟที่อุ่นซุบดับลง และทิ้งมันตั้งไว้ที่นั่นตามเดิมโดยไม่สนใจ ทรวดตัวลงนั่งใกล้ๆ ร่างที่นอนห่อหุ้มตัวนั้น ฝ่ามือแผ่วอ่อนโยน ลูบไล้อยู่ที่ใบหน้าขาวซีดที่มีคางสันกระตบกราว รพินทร์กุมมือข้างนั้นของหล่อนกดแนบไว้กับทรวงอก เหมือนจะให้ความอบอุ่นนั้นช่วยขับไล่ความหนาวสะท้านออกไปจากหัวใจ เปลือกตาที่ปิดอยู่สั่นพลิว

“ถ้าผมหลับ หรือหมดสติไปเสียก่อน...”

พรานไพรใจฉกาจของหล่อน ผู้บัดนี้มีสภาพไม่ผิดอะไรกับเด็กน้อยในความคุ้มครองพิมพ์พาดูอย่างยากเย็น เสียงสั่นกระเส่าเพราะพิษไข้

“โปรดระวังไว้สามด้าน ตรงหน้าผาที่เราได้กันขึ้นมาตรงด้นไม้ล้มแล้วก็จากด้านในถ้ำนี้ ถ้ามั่นได้ขึ้นมาทางหน้าผา มันจะทยอยขึ้นมาทีละคน ถ้ามั่นได้จากด้านบน ลงมาทางด้นไม้ล้มให้ฟังเสียงกึ่งไม้ลั่น ส่วนจากด้านในถ้ำ จะมีสัตว์ร้ายประเภทยู โฟฉายอย่าห่างตัว”

คารินยิ้มให้กับใบหน้าที่ปิดเปลือกตาสันเทาอยู่นั้น ก้มลงกระซิบที่ริมหู

“รพินทร์! คุณปกป้องเป็นที่พึ่งของฉันมามากแล้ว คืนนี้คุณควรจะอยู่ในความพิทักษ์ของฉันบ้าง คุณว่า หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ จะป้องกันให้แก่นายพรานใหญ่ ผู้มีนามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ไหม กลับเสียนะเจ้าคะ พ่อคนยโส!...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ นิ่งสงบไปแล้ว...

ณ บัดนี้ รอบด้านมีแต่ความเงียบเชียบเปล่าเปลี่ยว เหมือนหนึ่งมีหล่อนอยู่เพียงผู้เดียว ท่ามกลางความวิเวกวังเวง และเงาไม้ของมหันตภัยที่แวดล้อมอยู่ในความมืดรอบๆ ตัว เสียงไฟกินไม้อยู่ในกอง แดกปะทุในบางครั้งเท่านั้นที่ดังเป็นเพื่อนอยู่ เปลวอันแดงวับแวมของมันเต้นขึ้นลง สะท้อนจับไปยังกลุ่มหินงอกและผนังถ้ำ ทำให้บังเกิดเป็นภาพมายาต่างๆ สุดแล้วแต่อุปาทานจะมองให้เห็นเป็นไป เงาของค้างคาวบินโฉบไปมาวูบวาบ ลมปึกอันเจือไปด้วยกลิ่นสังของมันปลิวมากระทบอยู่เป็นระลอก นานๆ จะมีเสียงเจ้าของพวกหมากรุก เหา่หอนประสานกันแว่วขึ้นมาจากดินผาเบื้องล่างอย่างงุ่นง่านหิวโหย ฟังดูมันยังไม่ละความพยายามที่จะหาทางปีนป่ายติดตามเหยื่อขึ้นมาให้ได้ และพากันเฝ้าวนเวียน กระจายกระจายพล่านอยู่ยังดินผาเบื้องล่างนั่นเอง

ใช่แล้ว...หล่อนตกอยู่ในซีกโลกส่วนหนึ่ง อันน่าสะพรึงกลัวที่สุดอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ชนิดที่มองไม่เห็นใครอีกแล้วนอกจากตัวของตัวเอง นับจากวินาทีนี้เป็นต้นไป หล่อนมีหน้าที่จะต้องปกป้องคุ้มครองตนเองอย่างอิสระ และไม่เพียงแต่ชีวิตตนเท่านั้น ยังมีอีกชีวิตหนึ่ง ซึ่งถูกเหตุการณ์จำเป็นบังคับให้มอบไว้กับหล่อนด้วย

รพินทร์ ไพรวลัย ผู้ซึ่งเปรียบเสมือนคนที่ตายไปแล้วชั่วขณะ! ชีวิตของจอมพรานผู้บันลือนาม เดียวนี้ฝากไว้ที่หล่อน!!

ถ้านึกในภาระหน้าที่อันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้พ้นชนิดนี้ ทำให้ คาริน วราฤทธิ์ สามารถรวบรวมสติและพลังใจได้อย่างมั่นคงที่สุดเหนือกว่าทุกครั้ง ขจัดความหวาดกลัวพรั่นพรึงใดๆ ออกไปจนหมดสิ้น แล้วหล่อนก็พร้อมแล้วที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่ามันจะมาในรูปใดอย่างกล้าหาญเด็ดเดี่ยวและเชื่อมั่น

ราชสกุลสาวค่อยๆ คืบมือออกจากอุ้งมืออันเกาะกุมอยู่ของคนเจ็บอย่างแผ่วเบา เขาคงสนิทหนึ่งไม่รู้สึกรู้สอยู่เช่นนั้น ช่วยจัดเสื่อที่คลุมห่อเพื่อให้แนบกระชับกับกายสันเทาเป็นลูกนก แล้วก็ถอยห่างออกมา เริ่มกวาดสายตาไปรอบๆ อีกครั้ง พร้อมทั้งใช้สมองใคร่ครวญไตร่ตรอง ยึดกร้านเกรียมผุดขึ้นที่ริมฝีปาก

สิ่งแรกที่หล่อนทำก็คือ ทรุดตัวลงคุกเข่า พนมมือขึ้นเหนือทรวงอกระลึกถึงพระพุทธรูปเป็นที่ตั้ง ต่อมาก็สักการะขอมาต่อเจ้าถ้ำ เจ้าป่า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในอาณาจักรไพโรภานาวังวอนขอให้ช่วยปกป้องคุ้มภัยให้ตลอดทั้งราตรีวิฤตินี้

จากนั้น จึงหันมาจัดเตรียมวางแผนตั้งรับ ชนิดปักหลักสู้ตาย ปืนกระบอกแรกที่หยิบขึ้นตรวจสอบ ก็คือลูกซองเอฟเอจนถึงอัตโนมัติ เท่าที่จำได้ หล่อนบรรจุครั้งสุดท้ายเต็มห้านัดตามอัตราและยังไม่ได้ยิงไปแม้แต่นัดเดียว แต่เพื่อความแน่ใจ จึงขยับลูกเลื่อนแฉกกระสุนในรังเพลิง มันยังเข้าประจำที่อยู่เหมือนเดิม ไม่ได้สับสนไปอย่างที่เกรง พร้อมทั้งจะระเบิดลูกปราชอันแรงฤทธิ์ออกไปทุกขณะ ทันทีที่เข็มแทงชนวนเจาะลงมา ทดลองยัดกระสุนสำรองอีกนัดเพิ่มเติมเข้าไปในหลอดกระสุน มันไม่สามารถจะเลือกเข้าไปได้ นั่นแปลว่า ในหลอดบรรจุกระสุน มีอยู่ครบถ้วนแล้วสี่นัดเต็มอัตราศึก สอบเสร็จบรรจงวางมันไว้ในลักษณะพร้อมที่จะหยิบฉวยขึ้นมาได้ทันที

กระบอกต่อมาก็คือเรมิงตันแบบปั๊มแอ็คชั่นที่รพินทร์ใช้ มันว่างเปล่าเพราะเจ้าของถอดลูกออก ก่อนที่จะปืนขึ้นหรง่อนหินขึ้นมา โดยเก็บลูกใส่ไว้ในกระเป๋าสื่อ หล่อนค่อยๆ ล้วงกระเป๋ของเขา หยิบกระสุนชุดนั้นออกมา ยัดใส่เข้าไปจนเต็มอัตราเช่นกัน ขึ้นล้าล้องเอาลูกเข้ารังเพลิงพร้อมไว้อีกนัด แล้วก็หันมาตรวจสอบ กระสุนลูกของสำหรับปืนขนาดเดียวกันทั้งสองกระบอกพบว่านอกเหนือจากที่บรรจุไว้ในตัวปืนกระบอกละนัด รวมเป็นสิบนัดแล้ว ยังเหลือติดตัวหล่อนสำรองอีก 7 นัดเท่านั้น หล่อนวางมันไว้เคียงคู่กัน

ถัดมา ก็ถึงปืนสั้น .357 แม็กนัมประจำตัวออกจากซองข้างเอว กระสุนแบบเจาะเกราะปะปนไปกับหัวอ่อนธรรมดาอยู่ในรังเข็มขัดอีก 18 นัด จัดการคัดปลอกกระสุนที่ยิงไปแล้วออกทิ้งบรรจุใหม่เข้าไปแทนที่ยัดเข้าซองไว้ตามเดิม คลานไปที่ร่างอันนอนนิ่งอยู่ของรพินทร์ ดึง .44 ที่เหน็บบนหลังเขาออกมาความหากระสุนสำรอง ตามกระเป๋าสื่อและย่ามหลังของเขา แล้วก็พบว่าเจ้าของใส่มันไว้ในกล่องในย่ามหลัง มีเพียง 2 ชุดเท่านั้น ส่วนที่บรรจุอยู่ในตัวปืนก็ยิงไปแล้วถึง 2 นัด ปลอกยังคาอยู่ หญิงสาวเหลือบมองดูเจ้าของปืนผู้นอนหลับตานิ่งอยู่ สันนิษฐานๆ ยิ้มให้ไปบนหน้านั้นนิดหนึ่งอย่างกึ่งอ่อนใจกึ่งเอ็นดู คัดปลอกกระสุนเก่าทิ้ง แล้วบรรจุใหม่เช่นกัน นำมาวางไว้พร้อมกับลูกของอีกสองกระบอก

อาวุธชิ้นสุดท้าย ก็คือ .22 แม็กนัม รูเกอร์ แบบซูเปอร์ซิงเกิ้ลล้าล้องยาว 9 นิ้ว ซึ่งติดอยู่เป็นประจำในย่ามหลังของหล่อน โดยปกติแล้วก็ไม่เคยสักครั้งที่หล่อนจะเหลียวแล หรือมีความจำเป็นหยิบมันขึ้นมาใช้ สำหรับเดี๋ยวนี มันจำเป็นขึ้นมาเสียแล้ว กระสุนมีเพียงแค่ติดตัวปืนอยู่ 6 นัดเท่านั้น ไม่มีอะไรสำรอง แต่นั่นก็จัดว่าเป็นปืนที่เพิ่มขึ้นมาให้อีกหนึ่งกระบอก ในภาวะคับขันเข้าดาจนที่เผชิญอยู่

นักมานุษยวิทยาสาว บอกกับตนเองว่า หล่อนจะใช้ปืนทั้ง 5 กระบอก ในการยิงต่อสู้เพียงคนเดียวตามลำพัง หากภัยร้ายจู่โจมราวีเข้ามา โดยยิงแต่ละกระบอกเรียงกันไปตามลำดับชนิดไม่ยอมเสียเวลาบรรจุกระสุน

หล่อนจะยิงติดต่อกันออกไปถึง 28 นัด และเมื่อครบ 28 นัดนั้นแล้ว ก็สุดแล้วแต่โชคชะตาจะลิขิต

เสร็จสรรพเรียบร้อยในเรื่องปืน ดารินก็ล้วงน้ำมันกันแมลง ที่รพินทร์มีติดย่ามหลังของเขาอยู่เป็นประจำขึ้นมา โรยหยดเป็นแนวกันไว้บนอกกองไฟทั้งสองด้าน เพื่ออาศัยกลิ่นไอของมันไล่สัตว์ร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจำพวกงูและแมลงมีพิษ

ราชสกุลสาวจัดกองไฟให้ลุกโชติ เตรียมไฟฉายไว้ข้างลำตัว จัดการกินซูปะมะกะโรนีที่รพินทร์เปิดอุ่นไว้ให้รองท้อง แล้วกลับเข้ามานั่งเหยียดเท้า หลังพิงหินไฟจุดนุหรีสูบอยู่ข้างๆ ร่างอันนอนสงบนิ่งของพรานใหญ่ เงี่ยหูสดับรับฟังสรรพสำเนียงที่จะเกิดขึ้นอย่างระแวดระวัง จิตนึกคิดไปต่างๆ นานา

ว่าเหว...เปล่าเปลี่ยว...เป็นทุกข์กังวลเหลือที่จะกล่าว

ป้านี้เชษฐา พี่ชายของหล่อนและคณะทั้งหมด จะตกอยู่ในสถานการณ์เช่นไรบ้าง
อย่างไรก็ตาม ทั้ง 6 คนที่ข้ามปากเหว ปากทวารของสาวเขียวล่วงหน้าไปก่อนแล้ว คงจะปลอดภัย
แน่นอน มีหล่อนกับพรานใหญ่เท่านั้น ที่ตกอยู่ในเขตอันตราย ชนิดที่ไม่ทราบว่าจะมีชีวิตรอดคืนนี้
ไปได้หรือไม่

คนเหล่านั้นจะทุกข์ร้อน วิตกห่วงใยถึงหล่อนกับพรานพี่เพียงไหน อาจคิดว่าตายแล้วก็
ได้

บุหรีหมดตัว หล่อนคิดมันเข้าไปในกองไฟ ตาเหม่อมองเปลวไฟสีแดงที่แลบเลีย
พลอมเพลมอยู่ในกอง เสียงหมาในพวกนั้นซาสงบเจียบหายไปหมดแล้ว นานๆ ครั้งจะมีเสียงนก
กลางคืนส่งเสียงร้องแหลม ดังแว่วเข้ามาทางปากถ้ำ

เสียงรพินทร์พิมพ์อะไรฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ในลำคอเหมือนเพ้อ แล้วถอนหายใจสะท้าน
เยือก จากนั้นก็เจียบไปอีก มีแต่อาการสั่นพลี้อยู่เป็นระยะของร่างกายที่อู่อยู่นั้น

คารินตื่นจากวังค์หันไปมองครุร่างนั้น ยิ้มให้เศร้าๆ วางมืออันอ่อนละมุนละไมลงบน
ศิรษะนั้น ลูบไล่แผ่วเบาอยู่กับเส้นผมหยักศกสีน้ำตาลที่กร้านแห้งเพราะไอแดด และความกรากกรำ
เสียดความยุ่งเหยิงกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบนั้นให้เข้ารูป เจ้าของเส้นผมไม่รู้สึกรำในความ
ปรานีอันอ่อนหวานนั้น เพราะพิษไข้สูงจนหมดสติ เขา รู้จักน้องสาวของนายจ้างผู้สูงศักดิ์แต่เฉพาะ
ในด้านความเย่อหยิ่งไว้ตัว และความกร้าวกระด้างปึงชาเท่านั้น ไม่เคยใฝ่ฝันว่า จะได้พบกับน้ำใจ
เกื้อการุณย์อันเยือกเย็นจับใจเช่นคีนี่

โชคของคนที่เป็นโรคอกหักไม่ดีเอง ที่ไม่สำนึกเพราะความเจียมใจเจียมฐานะ เกินกว่าที่
จะกล้าคิดเข้าข้างตนเองเช่นนั้น

สายตาที่สำรวจพินิจไปตลอดทั้งร่างนั้น เหลือบไปเห็นอะไรชนิดหนึ่งแลบออกมาจากอก
เสื้อ ลักษณะสีสันของมันสะดุดตา จึงใช้นิ้วค่อยๆ ถีบดึงออกมา แล้วขมวดคิ้วด้วยความพิศวง

มันเป็นแพรสีรุ้งผืนหนึ่ง ซุกแนบอยู่ที่อกตรงตำแหน่งหัวใจ

คารินชะงัก สีหน้าเคร่งลง...เอ๊ะ! ผ้าของผู้หญิงคนไหนกันนี้ แอบเอามาแนบหัวใจไว้
อย่างนี้...ของแม่แสงโสมประโลมใจแฟนเก่าคนนั้น หรือว่าของแม่มาเรียผู้รื้อรักกันแน่?

เลือดเด่นขึ้นหน้าวูบ ทรงตัวนั่งตรง เชิดคอแข็ง ริมฝีปากเม้มสนิทแล้วทันทีนั้น หล่อนก็
กระตุกออกมาทั้งผืน คลื่นอกสำรวจดู

อึดใจของการพินิจ ทบทวนความจำ สีหน้าก็เปลี่ยนแปลงไปอีกครั้ง ความรู้สึกมันผัน
ผวนอลหม่านยุ่งเหยิงจนบอกไม่ถูก เพราะเพิ่งจะจำได้เดี๋ยวนี้เองว่า แพร่สีรุ้งผืนนี้ แท้ที่จริงมันก็คือ
ผ้าพันคอของหล่อนนั่นเอง!!

หล่อเป็นคนพันข้อมือของเขาไว้ให้เองในคืนหนึ่ง โดยแทนให้กับผ้าพันแผลผืนเก่า ดูเอาเถอะ ตัวเองให้เขาไปแล้วก็ลืมเสียอย่างสนิท ยังจะคิดปรักปรำโทษเขาเสียอีก คนได้รับ...เก็บไว้แนบหัวใจราวกับเครื่องราง แต่คนให้ลืมสนิทไปตั้งนานแล้ว เห็นครั้งแรกก็ยังจำแทบไม่ได้!!

ดรินค่อยๆ สอดผ้าผืนนั้นเข้าไปแนบหัวใจของเจ้าของตามเดิม เกยกางลงกับไหล่ที่นอนตะแคงอยู่นั้น ทอดสายตาสุกใสเป็นประกายพราวจับอยู่ที่ใบหน้าอันรกรไปด้วยเครา ซึ่งมีเปลือกตาปิดสนิท นิ้วลูบเล่นอยู่กับวงหน้านั้น

“รู้ไหม...”

กระแสน้ำของราชสกุลสาวส่งออกมาเป็นคลื่นความคิด แทรกซึมเข้าไปยังอีกหัวใจหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ไม่รู้ว่าจะลอยไปอยู่ที่ใด

“เสน่ห์ของเธอมันอยู่ที่ความป็นปิ้งเยะเมยไม่แยแส ที่เธอแสดงต่อฉันมาตลอดนั้นแหละ อยากรู้เหลือเกินว่าเธอจะแสดงไปได้นานสักแค่ไหน คงจะลำบากใจมากไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ ในทางที่ใจคิดอย่างหนึ่ง การกระทำต้องแยกไปอีกอย่างหนึ่ง ฉันรู้ดี เพราะฉันก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน!...”

ในความเงียบสงัดอันหนาวสะท้านจับใจ มิชามินาน ม.ร.ว. หญิงคาริน วราฤทธิ์ ก็ซบหลับคาอยู่บนไหล่ของรพินทร์ ไพรวลัย

หล่อเผลอมอยไปเพราะความเหน็ดเหนื่อยอดโรย ที่ผจญมาตลอดทั้งวันอันเครียดหนัก

นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ คล้ายๆ จะมีอะไรเข้ามาปลุก หญิงสาวสะดุ้งเหือกลิ้มตาสว่างโพลงขึ้น ลมอันเย็นเฉียบกลุ่มหนึ่งพัดวูบเข้ามา กองไฟทั้งสองกองก่อไว้เหลือแต่ถ่านแดง ทุกหนทุกแห่งมืดมิดไปหมด

ในแผ่นภาพของคลองจักษุคราวกับมีฉากสีดำมาทับไว้นั้น ร่างหนึ่งปรากฏโผล่อยู่ตรงหน้า โดยมีถ่านในกองไฟด้านปากถ้ำกั้นไว้ ห่างจากหล่อไปเพียง 5-6 ก้าวเท่านั้น

สัมผัสบางชนิด ทำให้หล่อชนลุกชันขึ้นทั้งตัว และพริบตานั่น ปืนก็วูบขึ้นมาอยู่ในมืออย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่สัญชาตญาณจะบงการได้

ปากกระบอกเงยขึ้นจับไปที่ร่างนั้น แต่คุณพระช่วย!...นิ้วของหล่อไม่ยอมกระดิก!

พร้อมกับอาการตะลึงงัน สายตาก็สะท้อนภาพอันเห็นเพียงชั่วแวบแรกนั้นให้เด่นชัดขึ้น

สาวเผ่าต้องเหลืองคนเดิมกับที่นำทางให้เมื่อหัวค่ำนั่นเอง! ใบหน้าซึ่งคารินเคยบอกกับตนเองไว้ว่าคล้ายคลึงคลา บัดนี้เหมือนจะมีอะไรมากระตุ้นความทรงจำให้กระจ่างชัดขึ้น หล่อจำได้ในปัจจุบันทันทีนั้นเองว่า...

นางตองเหลืองผู้นี้ คือใคร!

เลือดในกายของราชสกุลสาว แทบว่าจะจับเป็นก้อนแข็ง...

จากแสงแดงเรืองๆ ของถ่านที่เกือบจะมอดอยู่ในกอง ส่องให้เห็นใบหน้าอันมีเส้นผมยาว
รุงรังในลักษณะตาเหลือกลาน มือทั้งสองโอบกอดไปมา แต่ปราศจากเสียงใดๆ ดังมาให้ได้ยิน

คุณพระช่วย! นั่นคือ นังเทียะ! ลูกสาวของเจ้าตองเหลืองเกอะ ซึ่งถูกสาบเจียวผ่าแล่งออก
ควักเอาพวงหัวใจออกมา ในวันที่คณะเดินทางได้ปะทะกับมนุษย์ผีดิบเป็นครั้งแรกนั่นเอง!

สีหน้าที่เห็นอยู่นี้ เป็นสีหน้าเดียวกันกับศพอันทุเรศของนางของหญิงสาวเคราะห์ร้าย
ที่คารินเห็น ในวันนั้นภายหลังจากการต่อสู้ได้สิ้นสุดลง และเข้าไปสำรวจสถานที่เหตุการณ์

ด้วยหัวใจที่เกือบจะหยุดเต้นเพราะความตกใจที่สุด และประสาททุกส่วนซึ่งเป็นอัมพาต
ไปชั่วขณะ คารินจึงค้างอยู่เช่นนั้น

ร่างนั้น แลเห็นบิดเป็นเกลียว เคลื่อนไหวโอนเอนอยู่ไปมา เหมือนคนที่กำลังได้รับทุกข์
ทรมานเจ็บปวดแสนสาหัส มือทั้งสองก็โอบมาทางหล่อนอยู่ไหวๆ เต็มไปด้วยอาการทรมานทรมาย
ปากก็อ้ากว้าง คล้ายๆ จะเปล่งเป็นถ้อยคำใดๆ ออกมา แต่มันก็ปราศจากเสียงอยู่เช่นนั้น ยิ่งเพ่งนาน
ไปก็ยิ่งเห็นตลอดทั้งร่างนั้นชุ่มไปด้วยเลือด เห็นแม้กระทั่งบาดแผลอันเหวอะเหวอะที่น่าหวาดเสียวจาก
ยอดดอก แล่งลงไปถึงท้องไส้ทะลักรุ่งรัง

คารินหลุดปากออกมาได้ด้วยเสียงร้องกรีด ผวาเข้ากอดร่างอันนอนสงบนิ่งของรพินทร์
ไวแน่น ชบหน้าลงซ้อนกับชอกไหล่เขาอย่างลึ้มตัว เขย่าปลุกโดยแรงพร้อมกับร้องเรียกกละล่ำละลัก
ไม่เป็นภาษา

เปล่าประโยชน์ รพินทร์ ไพรวัลย์ คงนอนนิ่งกายสั่นริกๆ หมดความรู้สึกใดๆ อยู่เช่นนั้น
หล่อนจะพยายามเขย่าเรียกเช่นไร ก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ หรือแม้แต่การไหวกายแม้แต่นิดหนึ่ง ดูราว
ประหนึ่งว่าเขาได้ตายจากหล่อนไปเสียแล้ว

หญิงสาวหลับตาแน่น ชุกหน้าอยู่กับร่างเขาเช่นนั้น รู้สึกเหมือนจะ窒อก แต่แล้วจิตใจ
ต่อมานั่นเอง สติสัมปชัญญะก็ค่อยๆ กลับคืนมา หล่อนระลึกถึงอำนาจพระพุทธรูปเป็นเครื่องช่วย
ปลดปล่อยอันกระเจิง แทบจะทำให้เป็นลมหมดสติลงในขณะนี้ ด้วยความตระหนกตกใจเหลือที่จะ
กล่าว แล้วทันทีนั่นเองก็กัดฟันกระโดดลุกขึ้นยืนอย่างพร้อมแล้วที่จะประจันในทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่
ว่ามันจะนำหาวดกแล้วสะท้อนขวัญสัทปนาใด

ภาพที่เห็นอยู่เมื่อครู่นี้ อันตรธานไปเสียแล้ว!!

คารินยืนขนลุกชันอยู่เช่นนั้น กัดฟันแน่น พยายามข่มอารมณ์ ใช้สติเข้าไต่ตรอง
ใคร่ครวญในสิ่งที่สายตาแลเห็นอยู่เมื่อจิตใจที่แล้ว ถามตนเองว่า นี่หล่อนตาฝ้า ประสาทลงไป
หรือเปล่า ภาพที่เห็นนั้นมันเป็นภาพปิศาจของนางเทียะ ซึ่งตามทฤษฎีของวิทยาศาสตร์แล้วหล่อน
จะเชื่อไปไม่ได้!

แล้วทำไมหล่อนจึงได้เห็นออกซัดเจนกระจ่างตาถึงเพียงนั้น อย่างน้อยก็เป็นเวลาถึงอึดใจเต็มๆ ภาพที่เห็นจำได้อย่างแม่นยำที่สุด มันเตือนให้ระลึกขึ้นมาได้อย่างปรุโปร่งว่า สาวตองเหลืงผู้ลี้ลับที่เดิมคุ่มนำทางหล่อนและพรานใหญ่ขึ้นมา จนถึงชะง่อนปากถ้ำเพื่อให้พ้นจากการไล่ของฝูงหมาในนั้น คือลูกสาวเกอะ ซึ่งพวกสาวงามเขามาตายไปแล้วอย่างทารุณ ยกเว้นแต่ว่าเมื่อตอนหัวค่ำนี้หล่อนยังไม่สามารถจะนึกออกจำได้ จนกระทั่งมาได้เห็นภาพที่แสดงออกมาของเหตุการณ์สยงวันนั้น

มันหมายความว่าอย่างไร หล่อนตื่นขึ้นมาเห็นภาพอันน่าหวาดกลัวที่สุดนี้เพียงคนเดียว
ปิศาจของนางเทียะ...หลอกหลอนหล่อนหรือ?

เป็นไปได้!...สมองอันชาญฉลาด และมีเหตุผลของหล่อนบอกตนเอง...สมมติว่าภาพที่เห็น เป็นภาพของปรากฏการณ์แห่งวิญญาณผู้ตายจริง โดยตาหล่อนไม่ได้ฝาดหลอนตัวเอง วิญญาณนั้นก็ได้สำแดงออกในด้านเป็นมิตร คอยให้การช่วยเหลือมาก่อนแล้ว มิฉะนั้น โฉนดเลยทั้งหล่อนและพรานใหญ่จะหนีฝูงหมาในรกรกที่กำลังไล่ล่า ขึ้นมาปลอดภัยอยู่บนนี้ได้

ก็แล้วเหตุใดภาพอันน่าสยงกลัวที่เห็น จึงมาปรากฏในลักษณะนั้น?

มันน่าจะเป็นไปได้ ในข้อที่ว่า...ปิศาจของนางเทียะต้องการจะให้หล่อนจำได้ จึงมาในรูปกายของศพซึ่งถูกสังหารโหดเหี้ยมทารุณในวันนั้น เพื่อแนะนำตนเอง เท่ากับว่ามันจะต้องเป็นการมาดีไม่ใช่มาร้ายแน่นอน **ลักษณะที่โบทไม้โบทมือแสดงอาการทรมนทรมาย ลักษณะของปากที่อ้าเหมือนจะบอกความอะไรสักอย่างหนึ่งนั้น น่าจะหมายถึงการมาเพื่อเตือนข่าวร้าย เตือนภัยอะไรสักอย่าง** ดารินรู้ตัวดีว่า...ก่อนหน้าที่จะตื่นขึ้นมาพบเห็นกับสิ่งอันน่าหวาดเสียวที่สุดนี้ หล่อนเผลอมอยหลับไป และตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน เหมือนมีอะไรจะมาดลใจปลุกขึ้นอย่างฉับพลัน

ราชสกุลสาวขึ้นกัศริมฝิปากแน่น

“ไปผูกไปเกิดเสียเถิด เทียะ!...”

หล่อนพูดในใจ ตั้งจิตแผ่ส่วนกุศลไปให้

“...และขอบใจมากที่อุตสาหมาบอก มาเตือนให้จำได้ ฉันรู้แล้วว่าเธอมาบอกเรื่องอะไร!”

หญิงสาวขี้นั้นที่กำลังขลุกขจยอยู่โดยแรง ตำรวมใจเป็นปกติเขียนเขียนลงในบัดนั้น บัดนี้ หล่อนไม่มีความหวาดกลัวอย่างที่เคยปรากฏมาก่อน สิ่งที่หล่อนเห็นทำให้เชือสนิทแล้วในเรื่องอำนาจของพลังลี้ลับ เรื่องภูตผีปิศาจและวิญญาณ ซึ่งไม่เคยคิดจะเชือมาก่อน และในเมื่อเจ้าสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์นี้มีอยู่จริง เดียวนี้ หล่อนก็ไม่เดียวดายนัก อย่างน้อยที่สุดปิศาจของนางเทียะก็จะต้องคอยให้การช่วยเหลือหล่อนอยู่ เหมือนอย่างที่เคยปรากฏร่างมาเป็นคนธรรมดา นำทางหนีให้แล้วเมื่อหัวค่ำนี้

ความเชือมั่นเช่นนั้น ทำให้นักมานุษยวิทยาสาวเต็มไปด้วยความอบอุ่น เพียบพร้อมไปด้วยพลังใจ หล่อนกวาดสายตาไปรอบๆ โดยเร็ว ครั้งแรกก็คิดจะใส่เชือฝันเพื่อให้ไฟในกองลุกโชติ

ขึ้นตามเดิม แต่แล้วไหวพริบของการต่อสู้ ก็บอกกับตนเองว่า มันเท่ากับเพิ่มแสงสว่างเพื่อให้ศัตรูมองเห็นได้ถนัดเสียเปล่าๆ ให้มันมีตัวอย่างนี้จัดว่าถูกต้องกับหลักยุทธศาสตร์ที่สุดแล้ว

รพินทร์นอนหลับอยู่ในระหว่างซอกหินนั่นก็เรียกว่า ก่อนจะล้มตัวลงนอนและหมดสติไปด้วยพิษไข้ จอมพราณเลือกที่นอนได้เหมาะสมถูกต้องที่สุด แล้วร่างของเข่าจะไม่เป็นเป้าหมายให้สังเกตได้จากด้านปากถ้ำ

หญิงสาวว่าเป็นลูกของขึ้นมาทั้งสองกระบอก ปืนสั้นเหน็บรอบเอว ฉวยได้ไฟฉาย แล้วทันทีนั้นก็แฝงกายในเงามืดของกลุ่มหินงอก ที่ขึ้นอยู่ระเกะระกะ เคลื่อนออกมาชิดที่กำลังซุ่มตัวอยู่ที่แนวหินก้อนใหญ่ ซึ่งขวางอยู่ปากถ้ำ ตำแหน่งนี้มันจะทำให้หล่อนได้ยินเสียง และมีโอกาสเห็นอะไรก็ตามที่มันจะแผ่วพานเคลื่อนตรงเข้ามาได้ดีกว่าอยู่ในเพิงเว้าถ้ำที่พนักนอน

วางปืนทิ้งหมดลงเรียงรายข้างตัวอย่างแผ่วเบา คงเหลือไว้แต่เอฟเอนกึ่งอัตโนมัติซึ่งอยู่ในอุ้งมือทั้งสอง ประคบกระโجمมือด้วยไฟฉายอันเตอร์แปดท่อน แล้วก็นั่งสงบจิตเจียฮูระดับฟังเสียงพยายามกวาดสายตาผาความมืดพุ่งออกไปยังบริเวณลานหน้าปากถ้ำ ซึ่งมันไม่กว้างใหญ่อะไรนัก และส่วนมากก็เป็นพื้นโล่ง มีก้อนหินเตี้ยๆ งอกอยู่บ้างเล็กน้อยเท่านั้นเอง พอที่จะมองเห็นอะไรได้ชัดเจนโดยปราศจากกำบังมุมอับ

เงียบที่สุดของความเงียบ ก็คือความรู้สึกของหญิงสาวในยามนี้ ได้ยินแต่เสียงหัวใจของตนเองเต้น ภาพต่างๆ ในม่านตาที่เพ่งฝาดำสนิทออกไปเริ่มจะคุ้งขึ้น เพราะสายตาเริ่มชิน มันจะมีดสักขนาดไหนก็ตามที่ ลานชะง่อนหน้าปากถ้ำเป็นลักษณะชานแดดฟ้าโล่ง ปราศจากต้นไม้ใดๆ ขึ้นปกคลุม แสงดาวสว่างพราวอยู่บนท้องฟ้า ช่วยส่องลงมาให้เห็นอะไรได้เป็นเงาตะกุ่มๆ

จิตใจนั่นเอง หล่อนก็ได้ยินเสียงก้อนหินเล็กๆ หลุดร่วงจากผนังผาเบื้องล่าง แม้จะเบาแสนเบาที่สุด แต่ในความสงัด และโดยจิตใจจดจ่อที่คอยจับฟังอยู่ในขณะนี้ ทำให้ได้ยินเสียงถนัดมันดังขึ้น แล้วก็เงียบหายไปดูราวกับจะเป็นเสียงที่เกิดจากอุปาทาน

คารินกลั่นลมหายใจ เบนปากกระบอกปืนที่พาดก้อนหินอยู่ไปทางด้านหน้าผา ปลดห้ามไกอย่างแผ่วเบา ต่อมา ดันไม้ขนาดเท่าแขนทิ้งออกอยู่ตามรอยแยกของหน้าผา ซึ่งโผล่ยอดพ้นระดับพื้นลานข้างบนขึ้นมา ก็มีอาการสั่นไหวน้อยๆ เหมือนจะมีอะไรเหนี่ยวขึ้นมา เสียงใบไหวเสียดสีกัน แสกสากนิดหนึ่งแล้วก็นิ่งไปอีก

มือของหญิงสาวสั่นสะท้านน้อยๆ ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียดแทบจะขาดสะบั้นไป

แล้วเงาดำๆ ก็ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากขอบหน้าผาด้านนั้น ไม่คิดอะไรกับเงาของปีศาจหรือสัตว์ร้าย มันเคลื่อนไหวช้าๆ ในลักษณะหมอบราบกับพื้น กระดืบพ้นจากริมขอบผา ตรงเข้ามาราวกับอาการคลานของเสือ คารินนิ้วแต่ละรอยอยู่ที่ไกปืน ใช้ประสาทสัมผัสหันปากกระบอกปืนจ้องไปยังร่างที่เห็นตะกุ่มอยู่ในความมืดนั้น หล่อนใจเย็นพอที่จะไม่ยิงออกไปอย่างพลีผลาม เพราะคำนวณ

ว่าพวกมันจะต้องตามหลังกันขึ้นมาอีก หล่อนต้องการยิงมันอย่างสัต์วู้ง ไม่ใช่ควนยิงเสียเพียงคนที่ขึ้นมาเป็นเป้า และปล่อยให้เจ้าพวกที่กำลังตามขึ้นมาเคลื่อนไหวหลบทัน

“ตามกันขึ้นมา!...อย่างน้อยก็อีกสองสามตัว!”

หัวใจของหล่อนร้องอย่างเหี้ยมเกรียมดุเดือด ขบกรามแน่น

และมันก็จริงดังว่า อีกสามเงา... โผล่พ้นขอบผาทยอยตามขึ้นมาเป็นลำดับ โดยเว้นระยะห่างกันไม่ถึงอึดใจ

“ฆ่ามันเสียก่อน นายหญิง อย่าปล่อยให้มันเข้ามาใกล้ได้!”

รู้สึกเหมือนจะมีอะไรมากระชับอยู่ที่ริมหู ถ้าไม่ใช่หนังเทียะ ก็อนุสติของตนเอง

ทั้งสี่ร่างดำๆ เริ่มจะขยับโยยอย่างสามขมย่องตามหลังกัน บ่ายหน้าสวนทางปืนของหล่อน ที่จ้องคอยทืออยู่...ใกล้เข้ามา ระยะนั้นมันห่างไม่เกินยี่สิบก้าวเท่านั้น

ไฟฉายที่ประกบอยู่ใต้กระโجمมือก็สาดลำจ้อออกไปในบัดนั้น จับเป้าอย่างถนัดถนี่ พิสูจน์ชัดออกมาว่าสายตาที่เพ่งในความมืดไม่ได้หลอกไปเลย เจ้ามนุษย์ฝึบตีต่นถือดาบขาวโง้งในมือ กำลังอยู่ในอาการข่อดอด

ลำไฟขนาดแปดท่อน อันสาดสวนเข้าหน้าอย่างกะทันหัน ทำให้พวกมันผงะอย่างตกใจ ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ อย่างน้อยก็ชั่วหนึ่งในสิบของวินาที

ก่อนที่พวกมันจะรู้สึกตัวเคลื่อนไหวต่อไปอย่างไร้ทั้งสิ้น นิ้วที่เกาะดัดไกรอจ้งหะอยู่ แล้วของคาริน กระดิก

ตุ้มแรก พร้อมกับเปลวไฟที่เลบออกจากปากกระบอกเป็นประกาย กัมปนาทก็ก้อง ทำลายความเงียบสงัดของป่ายามวิกาลสะท่อนไปทั้งผนังถ้ำ กลบเสียงอุทานลั่นแหลมยาวฟังไม่เป็นภาษามนุษย์ เจ้าคนแรกที่ล้ำหน้าเพื่อน กระเด็นมือกางดินทางออกไปราวกับหวดด้วยตะลุมพุก

แวบเดียวกันกับที่ปลอกกระสุนเก่ากระเด็นหวือออกจากรังเพลิง ตุ้มที่สองสามสี่ ก็แผดถึ ยิบราวกับปืนกล มันคุดนั้เหี้ยมเกรียมยิ่งนัก มีเสียงแผดร้องเจี๊ยกจ๊ากประสานกันฟังไม่ได้ศัพท์ เจ้าสามคนที่กำลังจะเผ่นออกจากที่ผะหมุ่นคว้างตะกายอากาศ แล้วลั้มกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง ที่แน่นิ่งก็มี ที่ดินกระเือกกระสนตีแปลงอยู่ก็มี เลือดฟุ้งละเลงพื้นหินหน้าผาต่อนั้นแดงฉาน สังกลิ้นควาตลบเข้ามา

คารินกวาดไฟฉายจับร่างเหล่านั้นอย่างเยียบเย็น สิ้นดที่แจกจ่ายกันอย่างทั่วถึงสำหรับสี่คน คนชำนาญปืนอย่างหล่อนตระหนักดีว่า มันไม่จำเป็นต้องซ้ำให้เปลือกลูกอีกแล้ว ระยะเผาขนขนาดนี้ แล้วก็ถูกปรายดินขับสูงแบบก้าเม็ด มันทำหน้าที่ของมันได้ดีเสียกว่าไรเฟิลเสียอีก เจ้าคนหนึ่งที่ตั้งเสียงร้องคราง พยายามจะคลานกระเือกกระสน และลั้มลูกหน้าคะมำเดินเกลือกกลิ้งอยู่นั้น ไม่มีทางรอด ต่อให้มันใจแข็งทรหดสักขนาดไหน เพียงแต่อาจเข้าไปบังเท่านั้น

แล้วหล่อนก็กัดฟันยิ้มอย่างเขี้ยวเกรี้ยว เมื่อเห็นมันคลานหัวดำพื้นลงไปอีกครั้ง พลิกหางส่งเสียงครอกอยู่ในลำคอ จากนั้นก็สงบนิ่งเหมือนๆ กับเพื่อนของมัน

“ไปนรกเสีย! ไอ้พวกผีห่ามาเกิด! มะ! เรียงหน้ากันเข้ามา!”

รพินทร์ ไพรวลย์ ทะลึ่งพรวดขึ้นมาด้วยเสียงปิ่น ภายเขายังสั่นงักๆ ร้องลั่นออกมาอย่างตกใจ เหมือนคนตกอยู่ในฝันร้าย

“คุณหญิง!!”

“นอนอยู่ตรงนั้น รพินทร์ อย่าออกมา!”

หล่อนร้องบอกเข้าไป ฉายไฟกราดอยู่ไปมา บรรจุกระสุนสำรองเพิ่มเติมเข้าไปในหลอดกระสุนโดยเร็ว อาศัยโอกาสที่ยังมองไม่เห็นเป้าหมายนี้ อึดใจต่อมานั้นเอง ร่างของพรานใหญ่ก็ถลาเข้ามาเกาะก้นหินที่กำลังเคียงข้างหล่อน

“ดับไฟเสีย!”

เสียงกระซิบแหบๆ ดังมาจากร่างที่สั่นสะท้านนั้น หญิงสาวปฏิบัติตามที่เขาบอกทันที ดับไฟมืดลงในเงาสลัวซึ่งร่างกายเบียดแนบชิดกันอยู่ แม้จะไม่เห็นหน้าและอาการกันได้ถนัด หล่อนก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเพื่อนผู้ร่วมสถานการณ์ของหล่อน ยังอยู่ในอาการของพิษไข้ทรمانหนัก เขาตื่นพรวดพราดขึ้นมาเพราะเสียงปิ่น และพยายามอย่างเต็มที่...ที่จะเข้าร่วมมือช่วยเหลือหล่อน ทั้งๆ ที่ตนเองก็ทรงตัวแทบไม่ติด เสียงหายใจของรพินทร์หอบแรง ตาอันแดงก่ำร้อนฟ่าวทั้งสองเบิกกว้าง จ้องมองฝ่าความมืดออกไป เอื้อมมืออันสั่นเทาไปคว้าเรมิงตันที่หล่อนวางเรียงไว้ข้างๆ ขึ้นมา แต่หญิงสาวกดไหล่ไว้ห้ามเร็วปรือ

“ไม่มีประโยชน์ รพินทร์ คุณทำอะไรไม่ได้เลยในขณะนี้ ขึ้นมาก็ผิด เปลืองกระสุนเปล่าอยู่เฉยๆ ใกล้เคียงๆ จันตรงนี้แหละ”

พร้อมกับพูด หล่อนดึงปืนขึ้นไปจากมือเขา เสียงรพินทร์สบถอะไรฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ในลำคอ เหมือนจะสาปแช่งตนเองที่ตกอยู่ในภาวะเช่นนี้ แล้วถามด้วยคางที่สั่นกระแทกกันกราวว่า

“มัน...มันมาจากทางไหน?”

“ได้หน้าผา ที่เราขึ้นมาเมื่อหัวค่ำนั่นแหละ เกลี้ยงไปแล้วทั้งสี่ตัว นอนกลิ้งอยู่นั่น!”

“ส่งปืนให้ผม...”

“อย่าดีกว่า เชื่อฉันเถอะ...”

เสียงนั้นกร้าว เฉียบ ทว่ามันก็เจือปนไปด้วยความหมายอันลึกซึ้ง จากแวตาซึ่งจ้องประสานกันในระยะใกล้ อึ้งมืออันอบอุ่นข้างหนึ่งประกองที่ใบหน้าของเขา แล้วรั้งให้ชนลงกับटक

“ขณะนี้คุณไม่ใช่ รพินทร์ ไพรวลย์ จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นเสียแล้ว แต่เป็นเด็กน้อยผู้นำสมเพชในความดูแลของฉัน จงลดศีรษะอันแสนจะเชิดบังยศโศกของคุณลงเสียที อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่งที่มิได้เป็นตัวของตัวคุณนี่”

“คุณหญิง...”

“หือม”

“ทำไมผมถึงหนาวอย่างนี้...”

คาริน วราฤทธิ์ ทอดแขนโอบรอบกายอันสั่นเทิ้มที่นั่นรัดเข้ามาแนบตัว ก้มลงกระซิบ

“อุ่นแล้วหรือยัง...”

ไม่มีคำตอบใดๆ จากคนที่กำลังไข้ขึ้นสูง นอกจากเสียงฟันที่สั่นกระแทบ เสียงถอนใจเฮือก มือทั้งสองประสานกำแน่นอยู่ในระหว่างอก

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปในความมืด ราชสกุลสาวนั่งหลังพิงผนังหิน ฟังเสียงน้ำหยดเปาะเปาะกระแทบพื้น ตักของหล่อ่นเป็นที่ซบนอนของรพินทร์ มือข้างหนึ่งลูบอยู่บนเส้นผม อีกข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนอก ประหนึ่งจะให้ไออุ่นแห่งการสัมผัสอันอ่อนโยนนั่น แทรกซึมลงไปถึงหัวใจที่สั่นสะท้านเพราะพิษไข้

กำลังเคลิ้มเคลิ้มภวังค์ไปอีกครั้ง ทันใดประสาทหูก็จับเสียงหนึ่งได้ มันเป็นเสียงกึ่งไม้สั่นจากต้นที่ล้มพาดจากเชิงเขาสูงเบื้องบนลงมาลานปากถ้ำข้างล่าง

หัวใจอันเย็นสงบไปชั่วระยะหนึ่งของหล่อ่นเริ่มเต้นแรงขึ้นอีก ค่อยๆ ขยับตัว ประคองศีรษะของรพินทร์ให้ราบลงกับพื้น เอื้อมมือไปแตะปิ่นกับไฟฉายที่ตั้งอยู่ในทิศทางซึ่งพร้อมอยู่แล้ว เบียดตัวเข้าหาก่อนหินอันเป็นซุ้มกำบังเบื้องหน้า

ยังไม่ทันจะสังเกตอะไรได้ถนัดในความมืดเบื้องหน้านั้น ก็ได้ยินเสียงคล้ายๆ สิ่งหนักๆ หล่นจากที่สูงลงมากระแทบพื้น ดังอยู่ดุดับพร้อมทั้งการสั่นไหวอย่างแรงขึ้นของกิ่งไม้แห้ง

หญิงสาวกดสวิตช์ไฟ พอมันปราดสว่างจ้าออกไปปะทะภาพ หล่อ่นก็แทบตะลึง

แสงเขียวนับเป็นจำนวนสิบ ใต้กันยั่วเย้า ราวกับฝูงสิงทโมนอยู่บนต้นไม้ล้มนั้น มันกำลังพากันระบายพลจุโจมแบบรุกเจียบ ลงมาจากหน้าผาที่สูงขึ้นไป โดยอาศัยสะพานซากต้นไม้ตรงตามที่รพินทร์กำหนดไว้ไม่มีผิด บางส่วนหย่อนตัวลงมาถึงพื้นดินแล้ว บางส่วนก็ยังห้อยโหนเตรียมจะทิ้งตัวลงมา เสียงดุดับที่เกิดขึ้น...เป็นเสียงที่พวกมันกระโจนลงมายังพื้น อันเนื่องมาจากระดับสูงของกิ่งไม้ เพราะพรวนใหญ่ริดกิ่งเดี่ยวๆ ออกหมด

ทันทีที่ไฟฉายพุ่งลำออกไป เจ้าพวกที่ลงมาถึงพื้นก็ส่งเสียงร้องขึ้นกึกก้องฟังสยองไปทุกชุมชน พากันวิ่งปราดสวนแสงไฟเข้ามาอย่างรวดเร็ว แทบดูไม่ทัน พร้อมกับหอกดาบที่กวัดแกว่งขาววับ มองไม่ผิดอะไรกับภูตตนรกีที่โผล่ขึ้นมาจากชุมอเวจี

คารินถลันขึ้นยืนเต็มตัว เหนียวไกรเบียดกระสุนออกไปถี่ยับสนั่นหวั่นไหว ร่างดำๆ ที่แผดเสียงร้อง พุ่งสวนไฟเข้ามาหกดะเมนตีสั่งกาไปอย่างน่าดู เหมือนเศษขยะที่ถูกไม้กวาดปัดด้วยอำนาจของลูกเอสจี บ้างก็เด่นเร่าๆ พงะหันหลังจะถอยหนี แต่แล้วก็เจอเข้าเต็มแผ่นหลังล้มกลิ้งไปไม่เป็นท่า

พอหมดชุดห้านัดของกิ้งอ๊อตโนมัตกระบอกนั้น หล่อนก็เหวี่ยงทิ้ง ก้มลงคว้าเหมิงตันขึ้นมา แทนที่ กระหน่ำยิงต่อไปไม่ยั้ง เจ้าคนสุดท้ายที่หลุดรอดมานกระสุนชุดแรกเข้ามาได้ วิ่งเงื้อง่าดาบใหญ่โจนร่าเข้ามา ออกของมันห่างจากกระบอกปืนเพียงศอกเดียวเท่านั้น พอมันระเบิดตูมเข้ากลางยอดอก ไอ้ผีดิบก็กระเด็นดินหลุดจากพื้นเหมือนถูกช้างถีบ ล้มพวงลงกลางพื้นไม่กระดิกกระเดี้ยดาบหลุดจากมือปลิวไปไกล อีกคนวิ่งถล่ำพรวดหลุดเข้ามาถึงปากถ้ำ หล่อนก็สะบัดปากกระบอกเข้าระดับกกลางถ้ำตัว อันเป็นจังหวะเดียวกับที่มันวิ่งเข้าใส่ โครมเดียวแทบขาดสองท่อน หักพับกลางไส้ทะลัก ตาเหลือกอยู่ตรงนั้นเอง

การฝึกยิงเร็วสำหรับภาวะคับขันเช่นนี้ มันเคยชินซ้ำของเสียแล้วสำหรับหล่อน โดยไม่ต้องเสียเวลาพิจารณาว่าเป้าหมายจะเป็นเช่นไรบ้าง พอกระสุนระเบิดผ่านลากล้องออกไป ก็กระแทกกระโจมมือ อันเป็นลำเลื่อนส่งกระสุนนัดใหม่ขึ้นรังเพลิงอย่างรวดเร็วที่สุด ล่ายปากกระบอกจับเป้าหมายต่อไปในระยะติดต่อกัน

กวาดเจ้าพวกที่ลงมาถึงพื้นดินล้มคว่ำไปหมด หล่อนก็สอยขึ้นไปยังเจ้าพวกที่ยังได้ย้วยเย้ยอยู่บนกิ่งไม้ต่อไปอย่างไม่ยอมเสียจังหวะ

อีกสามนัดที่เหลืออยู่ในเหมิงตัน ทำหน้าที่ของมันอย่างดีที่สุด ภาพที่เห็นแลไม่ผิดอะไรกับฝูงลิงค่างที่ถูกปืน กิ่งไม้เล็กๆ ที่ขวางอยู่หักสะบั้นปลิวกระจายไปในพริบตา เท่าๆ กับที่ร่างดำๆ อันเกาะไต่อยู่นั้น ก็พลิกหงะร่วงลงมากระทบพื้นเสียงดังพลั๊ก ปะปนไปกับเสียงร้องอย่างเจ็บปวด ยิ่งห่างออกไปเท่าใด โอกาสที่มันกระสุนจะแผ่กว้างก็มีมากขึ้นเท่านั้น สองนัดหลังทอดแหอาสาเงี้ยวทั้งกลุ่ม ประมาณ 4-5 คน ที่คลานเดียวอยู่บนถ้ำด้านที่พุ่งขึ้นไป โดยเข้าขบวนกันมาในระยะกระชั้นชิดกัน พลัดหล่อนลงมาหมด บางคนหงายผิงในทันที และบางคนก็เกาะคืบแผ่วๆ เหมือนนกกายกรรมกลางอากาศ แต่แล้วชั่ววูบใจต่อมา ก็ส่งเสียงร้องแหลมยาว ปล่อยมือหล่นลงมากองรวมอยู่กับเพื่อนๆ ของมันที่พลัดล่วงหน้าก่อนแล้ว

แล้วห้านัดชุดหลังที่บรรจุอยู่ในป้อมแอ๊คชั่นกระบอกนั้น ก็อวสานฤทธิ์เดชลงอีกภายในไม่ถึงจิตใจ คาริน วราฤทธิ์ ผู้บังคับวิญญานอาฆาตแค้นของนางที่ยะดูเหมือนจะเข้าสิงเสียแล้ว ก็เหวี่ยงมันทิ้งไปอีก กระชา .357 จากซองข้างเอวขึ้นมา อีกมือหนึ่งยังคงถือไฟฉายกระโดดออกจากที่กำบังอย่างบ้าเลือด วิ่งปราดพันเพิงถ้ำออกไปสู่ลานด้านหน้า โดยตำแหน่งนี้หล่อนย่อมสามารถจะมองเห็นพวกมันที่กำลังแตกตื่นอลหม่านอยู่บนต้นไม้ล้มต้นนั้นอย่างถนัด และเห็นขึ้นไปยังไหล่ผาด้านบนด้วย หลิงสาวฉายไฟกราด พอจับเป้าหมายได้ก็เล็งยิงหล่นผล็อยๆ ไปทุกร่าง ไม่ว่ามันจะกระจายกันอยู่กึ่งก้านสาขาใด บางคนกระโจนหนีลงมาจากกิ่งสูง วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตหลุดพ้นหน้าผาไปคอกหักแหลกเหลวอยู่เบื้องล่าง เพราะความขวัญหนีดีฝ่อที่แลเห็นพวกมัน แทนที่จะเป็นฝ่ายพิชิตกลับตกเป็นฝ่ายถูกลิงหารลงอย่างเป็นเบือ

6 น้ดของ .357 อีก 6 น้ดของ .44 แล้วก็อีก 2 น้ดของ .22 แม็กนั่ม มันหมายถึงว่า หล่อนได้ใช้ปืนครบถ้วนหมดทุกกระบอกตามที่เตรียมไว้อย่างสะใจ ลานหน้าปากถ้ำกลาดเกลื่อนไปด้วยซากศพของสาวเขียว บนต้นไม้ลึมนั้นก็โถงโปร้งตา ไม่เห็นพวกมันคนใดกลานไต่อยู่ให้รอกอีก

บัดนี้ นักมานุษยวิทยาสาว ผู้ถล่มมนุษย์กินคนเสียทั้งฝูง ยังคงกราดไฟฉายค้นหาเหยื่อกระสุนของหล่อนต่อไปอย่างคร่ำครวญ

ที่กิ่งใหญ่อันตั้งฉากกับลำต้นกิ่งหนึ่ง สูงขึ้นไปทางโคนด้านบน ไฟฉายของหล่อนกวาดไปสะคุตก็กะจับนิ่งอยู่ทีนั้น เห็นแต่มือข้างหนึ่งทอดโอบจากด้านหลังมาเกาะกิ่งนั้นไว้ ตัวของมันคงหลบกำบังอยู่ทางหลัง มองผาดๆ ครั้งแรกแทบจะไม่ว่านั่นเป็นมือ

และดูเหมือนจะเป็น ‘ชีวิตสุดท้าย’ ที่หลบซ่อนหนีมฤตยูจากกระสุนประกาศิตของหล่อน!

คารินหัวเราะออกมาด้วยเสียงคำราม หล่อนกลายเป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตที่สุดไปเสียแล้วในภาวะเช่นนี้ .22 แม็กนั่มจากลำกล้อง 9 นิ้วถูกยกขึ้นอย่างใจเย็น ศูนย์ตะเล็งไปที่หลังมือ ซึ่งเห็นโผล่ออกมาเกาะยึดโดยไม่เห็นตัวนั้น หล่อนเล็งอย่างประณีตที่สุด แล้วเตะไกลั่นเปรี้ยงออกไปราวกับการยิงเป้ากระดาษ

ไม่ทันขาดกิ่งวานเสีย มีเสียงร้องวักลั่นมาให้ได้ยิน พร้อมๆ กับมือที่เห็นอยู่นั้นหดรูดหายไป มีสะเก็ดไม้ปลิวแวบ ต่อมาก็เป็นเสียงของหนักๆ หล่นกระทบพื้นดังตุบใหญ่

หล่อนกวาดไฟต่ำลงมาที่พื้นเบื้องล่าง ร่างหนึ่งผุดลุกผุดล้มอยู่ที่ริมหมูหินเดี่ยวๆ ภายหลังอแขนข้างหนึ่งห้อย แสงไฟส่องหน้าของมันเห็นภาพของสัตว์ที่กำลังได้รับบาดเจ็บปวดทรมานแสนสาหัส

ระยะห่างประมาณ 25 เมตรนั่นเอง หล่อนก็ส่งกระสุนนัดต่อไปเข้าเจาะสมอง ช่วยให้มันลงนรกไปเสียโดยเร็ว พลันทันทีที่ถูกลูกปืนแล่นผ่านกะโหลกหัว มันก็หมุนตลบรอบตัวเองแล้วล้มสวบลอย่างดูย่นย่น

ชั่วขณะหนึ่งของความเป็นคุณณิภาพ หญิงสาวยืนขบกรามนิ่งสำนึกกลับคืนมาสู่ตน บอกตนเองว่า..หล่อสังหารเจ้าพวกนี้เสียราบกับผัดกับปลา ชนิดที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะโหดเหี้ยมใจร้ายถึงเพียงนี้ แต่มันก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องสมควรแล้ว เพราะเป็นการฆ่าเพื่อรักษาชีวิตของตนไว้ ฆ่าเพื่อไม่ให้ตนเองถูกฆ่า และในการต่อสู้ครั้งนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายยืนอยู่ข้างฝ่ายหล่อน เหตุการณ์มันเป็นไปอย่างปาฏิหาริย์ทีเดียว ไม่มีอะไรที่จะต้องเสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น

ครั้นแล้ว อึดใจต่อมานั่นเอง ก็แว่วเสียงแสบสากดังเข้ามาใกล้จากเบื้องหลัง ราชสกุลสาวหันขวับมาโดยเร็ว พร้อมกับไฟฉายในมือและปืนในมือ แต่แล้วก็ฉายไฟและจ้องปืนค้างชะงักไปเหมือนถูกสะกดด้วยความรู้สึกบางชนิด ซึ่งไม่สามารถจะบอกได้ถูก

ห่างจากที่หล่อนยืนอยู่ไม่เกิน 10 ก้าว ท่ามกลางกลุ่มศพสาวเขียวที่นอนกลิ้งอยู่ระเนระนาด ร่างหนึ่งยืนจังก้าค่อมตัวอยู่ริมก้อนหิน จากลำไฟฉายสว่างจ้าที่สาดออกไป แลเห็นอาบโศกไปด้วยเลือด ซึ่งทะลักไหลเป็นทางอยู่ริ้นๆ ตลอดทั้งทรวงอกและใบหน้า มือหนึ่งเกาะก้อนหินไว้ อีก มือหนึ่งถือดาบกระชับแน่น คาข้างหนึ่งทะลักออกมาห้อยรุ่งริ่งอย่างสดของ เลือดไหลโกรกอยู่ไม่ขาดสายจากเบ้าตาข้างนั้น อีกข้างหนึ่งเบิกกร้าวดูกวาว จ้องเขม็งมาที่หล่อน ดูไม่ผิดอะไรกับดวงจางอง ที่เขม็งมองศัตรูในช่วงวาระสุดท้ายของชีวิต อ้าปากหายใจหนักแรงปรากฏเสียงอยู่ฮากๆ ทุกครั้งของลมหายใจอันหอบแรงนั้น เลือดจากบาดแผลทั่วตัวยิ่งทะลักพลั่งเป็นจังหวะ

มันคือเจ้าลู!

ภาพอันสดชยของนั้น สะกดคารินลงเสียแล้ว หล่อนจ้องตะลึงค้างดูมันด้วยความอนาจอนาสังเวชใจเหลือที่จะกล่าว ไม่อาจจำได้ว่าระหว่างการบุกโจมตีของพวกมัน และหล่อนได้ยิงปะทะออกไปอย่างดุเดือดเผาขนนั้น เจ้าลูบุกเข้ามาทางกลุ่มไหน โคนยิงตั้งแต่เมื่อไหร่...แต่บาดแผลหวิดเสียชีวิตเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนั้น มันเป็นผลมาจากอำนาจอันร้ายกาจของลูกปรายที่หล่อนกระหน่ำออกไปอย่างแน่นอน และดูไม่น่าว่ามันจะสามารถลุกขึ้นมายืนได้อีก จากบาดแผลฉกรรจ์ที่ปรากฏอยู่

ในลักษณะของศพทุเรศที่อำนาจความโหดเหี้ยมพยายามบังคับให้ลุกขึ้นมาขึ้นได้นั้น มันเริ่มเคลื่อนไหว อย่างสามขุมไซเซโกล์หล่อนเข้ามาทุกขณะ คารินยังคงยืนส่องไฟนิ่งไม่หายใจอยู่เช่นเดิม โกล้เข้ามา...โกล้เข้ามาเป็นลำดับอย่างแผ่วช้า

ดาบใบใหญ่ในมืออาบเลือดของมัน ค่อยๆ เจียดเงื้อมขึ้น ณ บัดนี้มันห่างจากร่างอันยืนตัวแข็งของหญิงสาวเพียง 3 ก้าวเท่านั้น พรืดตาอันเหมือนตกอยู่ในสภาพผีอำนั่นเอง มีเสียงระเบิดตูมดังกึกก้องมาจากหน้าถ้ำ และก่อนที่หญิงสาวจะทันสำนึกตัวใดๆ ก็เห็นร่างของบุรุษชายหัวหน้าเผ่ากินคน พงะตัวหึ่งงอ ปล่อยดาบหลุดจากมือเปล่งเสียงร้องโห่ก้องมาราวกับวัว แล้วล้มพางลงตรงหน้าแทบเท้าหล่อน ไม่ยับเยียนหรือกระดิกกระเดี้ยอีกต่อไป หน้าตะแคงแนบดิน อ้าปากค้างเลือดพลั่งออกมาจากปากเป็นลิ้ม

คารินสะดุ้งตื่นจากตะลึง หันขวับไปฉายไฟ ก็เห็นพรานใหญ่ถือเอฟเอนของหล่อน ยืนพิงอยู่กับก้อนหินปากถ้ำ หญิงสาววิ่งถลาเข้าไปโดยเร็ว ประคองไว้ ร้องออกมาเสียงสั้น

“รพินทร์!”

“ทำไมยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น จะรอให้มันฆ่าหรือ?”

เขาพูดน้ำเสียงมีกังวานนั้น หล่อนไม่สนใจกับคำถามนั้น พยายามจะหลุดประคองให้กลับเข้าไปในที่กำบัง แล้วในทันทีนั้นก็ถูกวงแขนทั้งสองตัวร่างของหล่อนเข้ามาแนบอก เป็นอ้อมแขนที่มั่นคง ไม่ได้สั่นเทาเหมือนเดิม คารินลูบคลำตามตัวเขาโดยเร็ว แล้วชบหน้าลงกับแผ่นอกนั้น กอดตบแน่น ร้องอุทานออกมาอย่างยินดีจนลิ้มตัว

“รพินทร์! คุณค่อยยังชั่วแล้ว ฉันจิตใจเหลือเกิน”

ต่างคนต่างตกอยู่ในอ้อมแขนของกันและกันอยู่เช่นนั้น นิ่งนานด้วยแก่นแท้ของหัวใจอันอยู่นอกเหนือบังคับ เสียงคารินพิมพ์ออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ หล่อนหลับตา ชบพิงอยู่กับทรงอกนั้นอย่างอบอุ่นเป็นสุข ห่างไกลจากข้อวิตกหัวนกรงใดๆ อีกแล้วทั้งสิ้น...รพินทร์ ไพรวลัย กลับพินคีนคังขึ้นมาเป็นหลักประกันอันมั่นคงให้แก่หล่อนแล้ว ภายหลังจาก ‘ตาย’ ไปชั่วระยะหนึ่ง ทอดทิ้งให้หล่อนต้องเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างชนิดโดดเดี่ยวเดียวดายแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

ต่อมา คาริน วราฤทธิ์ สำนักตนขึ้นอีกครั้ง เลือดชนิดแรงไปทั้งกาย ค่อยๆ ฝืนตัวผละออกจากวงแขนของเขาย่างเงิใจ อีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะซึมนิ่ง จังจ้งไปชั่วขณะ ต่างคนต่างสำนึกในหน้าที่และภาวะของแต่ละฝ่าย

“คุณรู้สึกตัว ค่อยยังชั่วตั้งแต่เมื่อไหร่?”

หล่อนเป็นฝ่ายทำลายความเจ็บอันว่าวนั้นขึ้น หางเสียงยังกอบปรไปด้วยความปิติ

“รู้สึกตั้งแต่คุณหญิงยั้งนัดแรกในชุดหลังนั้นแหละครับ แต่ยังมึนงงอยู่ ทีแรกนึกว่าฝัน...”

รพินทร์ตอบเบาๆ บังคับเสียงให้เป็นปกติ ส่องไฟฉายกราดไปยังลานอันเคลื่อนไปด้วยศพของสาวเงิยว แล้วเดินตรงเข้าไปยังร่างของลูที่นอนคว่ำอยู่ คารินสาวเท้าตามมาด้วยคิดๆ พรานใหญ่ใช้เท้าเขี่ยร่างนั้นให้พลิกหงายขึ้น ตลอดทั้งกายของบุตรชายหัวหน้าเผ่ากินคนพรุนไปด้วยรอยเจาะของลูกปราชขนาดใหญ่ จอมพรานเหลือบขึ้นมองดูหน้าหญิงสาว เอื้อมมือคว้า .22 แม็กนัมในมือของหล่อนไปขยับรังเพลิง ตรวจดูกระสุนแล้วมองดาหล่อนอีกครั้งอย่างงงๆ

“ทีแรกนึกว่าปืนของคุณหญิงลูกหมด ยังเหลืออีกดั่งสองนัด ทำไมถึงไม่ยิงมัน...ปล่อยให้มันตรงรี่เข้ามาซึ่งๆ หน้า”

ราชสกุลสาวถอนใจยาว ชำเลียงดูศพแล้วหันหน้าซ้ำๆ

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่าทำไมถึงไม่ยิง จนกระทั่งมันเกือบจะเข้ามาฆ่าฉันเสียแล้ว เเคราะห์ดีที่คุณพินจากพิชไซ้ขึ้นมาเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี ตอนนั้นมัวแต่จ้องมองมันตะลึงอยู่”

“ไม่น่าเลย พวกมันนับเป็นสิบ คุณหญิงยังยิงเสียเกลี้ยง เจ้าลูกคนเดียวจะตายมิดายเหลืออยู่แล้ว เดินท้อเข้ามา คุณหญิงกลับฆ่ามันไม่ได้”

“ก็บอกแล้วว่าฉันไม่รู้สีกตัวเลยตอนนั้น...”

หล่อนตอบ พร้อมกับยิ้มเชียวๆ ห่อไหล่ลง พยักหน้าไปยังเอฟเอนที่รพินทร์ถืออยู่ในมือ

“ปืนกระบอกนั้นความจริงฉันยิงจนหมดกระสุนไปแล้ว คุณบรรจุมใหม่หรือ?”

จอมพรานก้มศีรษะลง

“ครับ โชคดีเหลือเกิน กระสุนสำรองอีกสามนัดคุณหญิงดั่งทิ้งไว้ใกล้ๆ กับที่ผมนอนอยู่ พวกปืนสั้นคุณหญิงก็ไม่ได้ทิ้งไว้ให้ผมเลยสักกระบอกเดียว ถ้าบังเอิญไม่มีกระสุนลูกซองเหลืออยู่บ้างละก็ ผมช่วยคุณหญิงไม่ทันแน่”

กล่าวจบ เขาก็กวาดไฟสำรวจไปรอบๆ อีกครั้ง รวมทั้งส่องขึ้นไปยังไหล่เขาด้านบน อันเป็นตำแหน่งที่โคนต้นไม้ล้มติดอยู่ ซึ่งพวกสาวเงิยวใช้เป็นสะพานไต่เงิยลงมา บัดนี้ไม่มีวีแววของ

พวกมันคนใดเหลืออยู่ให้เห็น นอกจากศพที่หล่นลงมากลึงอยู่ในลักษณะต่างๆ ด้วยฝีมือของนักมานุษยวิทยาสาวใจเด็ด

“น่าดูเหลือเกิน ผมนึกไม่ถึงว่าคุณหญิงจะปะทะไว้ได้พิเศษอย่างนี้”

“ความจำเป็นมันบังคับ แล้วก็อาจมีปาฏิหาริย์อะไรเข้ามาช่วยด้วย ฉันคิดว่าฉันต้องตายแน่เมื่อพวกมันรุกฮือกันเข้ามา เพราะหัดที่รู้ตัวเสียก่อน ขณะที่พวกมันลงมาถึงพื้นดินเพียงไม่กี่คน ส่วนมากมันยังไต่อยู่บนต้นไม้ลั่นนั้น เลยเป็นเป้ากระสุนอย่างดี ฉันยิงด้วยปืนทุกกระบอกที่เราถืออยู่ โดยไม่มีโอกาสบรรจุกระสุนชุดใหม่เลย”

“เสียตายเหลือเกินที่ผมพินิจจากไข่มุนี่มา ตอนที่คุณหญิงจัดการกับมันเกลี้ยงจนไปแล้ว”

“แต่ก็ไม่สายเกินไปไม่ใช่หรือ ว่าแต่เราจะทำยังไงกันต่อไป ลูกปืนของเราอยู่หรือลงเต็มทีแล้ว เหลือแต่ลูกปืนสั้นอีกไม่กี่นัดเท่านั้น ถ้ามันบุกเข้าโจมตี คงหยุดมันไม่ได้แน่นอน”

“นั่นเวลาเท่าไรแล้ว?”

รพินทร์ถามโดยเร็ว ดารินเลิกแขนเสื้อดูนาฬิกา

“ตีสามครึ่ง”

“อีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะสว่าง ผมเชื่อว่ามันคงไม่กล้าบุกเข้ามาอีก พวกที่บุกเข้ามาเล่นงานเรานี้ เป็นพวกของเจ้าลูโดยเฉพาะ แล้วก็ถูกยิงตายเกลี้ยง รวมทั้งตัวมันเองด้วย กลับเข้าไปในที่พักของเราเถิดครับ”

ไม่มีปัญหาใดๆ ที่ดารินจะต้องครุ่นคิดกังวลต่อไปอีก ในเมื่อรพินทร์สร้างจากไข่มุนี่สติสัมปชัญญะ และกำลังกายกลับคืนมาดังเดิมแล้วเช่นนี้

ทั้งสองกลับเข้ามาในเพิงถ้ำที่พักนอน หญิงสาวบรรจุกระสุนเข้าปืนทุกกระบอกเต็มอัตราอีกครั้ง เท่าที่ลูกปืนแต่ละชนิดจะยังเหลืออยู่ พรานใหญ่จัดการสุ่มไฟที่เหลือแต่ถ่านมอดแดงให้ลูกสว่างโชติฉินตามเดิม เปลวไฟทำให้พอมองเห็นกันได้ถนัดขึ้น ดารินส่ง .44 พร้อมกระสุนคืนไปให้เขา

“คุณมีลูกปืนสั้นสำรองมาเพียงแค่สองชุดเท่านั้นเองหรือ?”

“ครับ ผมไม่คิดมาก่อนว่าจะมีความจำเป็นใช้อะไรมากมายนัก ก็เลยติดตัวไว้แค่นี้เอง”

“ถ้าไม่นับลูกซองที่เหลืออยู่อีกแค่ 3 นัด เราก็มีลูกปืนสั้นกันอยู่คนละสองชุดเท่านั้นเองนะ เคียวนี่”

หญิงสาวพูดแผ่วเบา เต็มไปด้วยความหนักใจ

“ถ้ายังให้ได้นัดละคน อย่างที่คุณหญิงเคยยิงมาแล้ว เราก็ยังยึดชีวิตออกไปได้นาน อย่างน้อยก็นานจนพวกเราหวนมาช่วยกัน เสียปืนที่คุณหญิงยิงออกไปเป็นประทัดแตกทั้งสองครั้งตอนที่มันบุกโจมตี นั่นเท่ากับเป็นการบอกให้พวกเราทางฝ่ายโน้นรู้ว่า เรายังมีชีวิตอยู่ เขาต้องหาทางมาช่วยแน่ รอให้สว่างหน่อยเท่านั้น”

“พวกนั้นคงเป็นห่วงเราอย่างบอกไม่ถูกทีเดียว”

คารินพึมพำ หรีดตาลง

รพินทร์ถอนใจเบาๆ หันไปคว้ากระดิกน้ำขึ้นมาเปิดฝาท่อคืบ หญิงสาวจึงเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่า เขายังไม่ได้กินอาหารเย็น รีบควานกระป๋องซูปที่กึ่งอยู่ขึ้นมาเปิดฝาท่อ

“คุณสร้างไข่แล้ว รองท้องเสียหน่อยดีกว่า”

เขาพึมพำขอบคุณ นั่งชันเข่าหลังพิงก้อนหินมองดูหล่อนเงิบๆ อยู่ครู่ใหญ่ หญิงสาวเปิดฝาท่อเสร็จ จุดไฟต่อกับกำลัซุบแอลกอฮอล์ในกระป๋องตอนล่างลูกพรีบ พร้อมกับเงยหน้าขึ้นก็พบดวงตามีแววประหลาดนั้น จับมาที่หล่อนก่อนแล้ว เสียงแหบลิ้งด้วยความรู้สึกละอายใจเหลือเกินที่ตนเองมีหน้าที่คุ้มครองนายจ้าง แต่แล้วต้องมานอนสั่นให้นายจ้างคุ้มครองตัวเสียอย่างนี้”

“ผมทิ้งคุณหญิงไว้คนเดียวเสียหลายชั่วโมง มิหนำซ้ำยังเป็นภาระให้เสียอีกด้วย รู้สึกละอายใจเหลือเกินที่ตนเองมีหน้าที่คุ้มครองนายจ้าง แต่แล้วต้องมานอนสั่นให้นายจ้างคุ้มครองตัวเสียอย่างนี้”

คารินสั่นศีรษะ

“คุณหญิงในหน้าที่ของคุณเกินไป พวกเราทุกคนที่ร่วมทางมาด้วยกันนี้ ไม่ใช่ใครจะมีหน้าที่ช่วยเหลือคุ้มครองใครแต่ฝ่ายเดียว ทุกคนล้วนมีหน้าที่จะต้องให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน สุดแล้วแต่โอกาส อย่าคิดอะไรให้มากไปเลย คุณพินไข่ขึ้นมาได้ในภาวะเช่นนี้ ฉันก็ดีใจที่สุดแล้ว คุณไม่ได้เจตนาที่จะทิ้งฉัน ตรงข้าม มันเป็นไปได้ในลักษณะอุปัทวเหตุ ซึ่งน่าเห็นใจที่สุด”

แล้วหล่อนก็หัวเราะแผ่วเบา กล่าวต่อมาว่า

“คุณคงไม่รู้หรอกว่า ระหว่างที่คุณนอนหมดสติอยู่ ฉันว่าขนาดไหนบ้าง ไหนจะเป็นห่วงคุณ ไหนจะห่วงเหตุร้ายที่มันจะมา ตลอดเวลาภาวนาขอให้คุณสร้างไข่เสียโดยเร็ว เรื่องอะไรจะต้องดำเนินตนเองถึงเพียงนั้น ก็เห็นอาการอยู่แล้วนะคิดว่าคุณกำลังจะจับไข่ ฉันถึงไม่ทิ้งคุณไป”

“ผมเป็นคนไม่สู้จะสมประกอบนัก”

เขาพึมพำเศร้าๆ ยกมือขึ้นกุมหัวตัวเอง

“ตอนที่เกิดประจัญบานขึ้น ที่ลานเทวรูปอินคาเมื่อเย็น ผมมองเห็นเหตุการณ์ไม่ถนัดนัก พวกของคุณหญิง ฆ่าชูชูหัวหน้าของพวกมันได้หรือเปล่า”

คารินหรีดาคิด เม้มริมฝีปาก

“ฉันไม่แน่ใจนะ เหตุการณ์ตอนนั้นมันซบมุนเหลือเกิน ที่เห็นแน่ๆ ก็คือ เจ้าหมอผีมูมบา นั้นตายแน่ เพราะเกอะแวงด้วยหอก จากนั้นก็เกิดตะลุมบอนกันขึ้น พวกเราคนใดจะยิงชูชูหรือเปล่าไม่รู้ เหตุฉุกเฉินทั้งหมด มันเกิดขึ้นก็เพราะพวกคุณที่อยู่หน้าผานั้นแหละทำพลาด”

“ผมยอมรับ ว่าเป็นความผิดของพวกผมที่ลุ่มลุ่มอยู่บนหน้าผา คะหยื่นผลอย่างไรมิทราบได้ ปล่อยมันดินหลุดและชนเอาตัวเองเกือบตกหน้าผา ผมคว้าไว้ได้อย่างหวุดหวิด ถูฉวยโอกาสตอนนั้นหนีไป แล้วก็เอาพวกมันจำนวนหนึ่งมาคอยดักสกัดเราที่สะพานลอยข้ามเหวนั้น”

“แต่ในที่สุด มันก็ตายอยู่ข้างนอกปากถ้ำนั่นแล้วนี่”

“ครับ ลูกตายแน่แล้ว แต่ชูชูพ่อของมันอันเป็นหัวหน้าใหญ่ยังเป็นปัญหา ถ้าชูชูตาย ตอนตะลุมบอนกับฝ่ายของคุณหญิงครั้งแรกนั้น ก็เป็นอันว่าหมดปัญหาไป แต่ถ้ายัง...ศึกสาหัสเขี้ยวเขี้ยวแน่ มันต้องหาทางเล่นงานเราจนถึงที่สุด”

“คุณจะทำยังไงต่อไป จันทน์หมายถึงเราสองคนที่ถูกลอยแพหลุดจากพรรคพวกมาติดค้างกันอยู่ที่นี่”

คารินหึ่งเสียงขอความเห็น ขณะนั้นชูปเตือคั่นกระป๋องออกมา หล่อนชะโงกหน้าไป เป่าไฟดับ รพินทร์เติมน้ำอีกครั้งยื่นมือออกไปอังไฟ ตอบเบาๆ ว่า

“ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันครับ คุณหญิง อย่างน้อยก็ต้องรอให้สว่างเสียก่อน”

“สะพานนั้นพังลงเสียแล้ว เราถูกตัดขาด พวกนั้นจะย้อนกลับมาช่วยเราได้ยังไง”

“ข้อนั้นเห็นจะไม่ใช่ปัญหาอะไรนัก เราเคยข้ามฟากมาโดยไม่ต้องอาศัยสะพานนั้นมาก่อนแล้ว พวกที่จะตามมาช่วยย่อมใช้วิธีเดิมนี้ได้ ปัญหามันอยู่ที่ว่า เขาจะตามมาช่วยเราทันหรือไม่เท่านั้น เพราะลำพังเราขณะนี้ ลูกปืนเหลืออยู่น้อยเต็มที ถ้าชูชูยังมีชีวิตอยู่ มันจะต้องยกพวกมาล้อมเราไว้แน่นอน ดีไม่ดีเราอาจติดค้างอยู่บนนี้ ลงไปไม่ได้จนกว่าพวกนั้นจะมาถึง”

คารินนั่งชันเข่า เอามือเท้ากาง จ้องมองคูกองไฟพิมพ์เบาๆ

“พูดถึงพวกนั้น ป่านนี้จะเป็นยังไงบ้างก็ยังไม่รู้ นอกจากบุญคำแล้ว บาดเจ็บ สะบักสะบอมกันหมดทุกคน”

“แต่ผมรู้สึกว่าจะไม่มีใครถึงกับสาหัส คงจะต้องพักนอนกันอยู่ริมเขาฟากตรงข้ามนี้เอง ว่าแต่ครั้งแรกที่พวกมันปืนหน้าผาขึ้นมาโจมตีครั้งแรก คุณหญิงรู้สึกตัว และออกไปดักยิงทันได้อย่างไร?”

คำถามของรพินทร์ ทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นโดยเร็ว ขนลุกชันขึ้นอีกครั้ง

“รพินทร์!...”

หล่อนร้องเสียงสั้น เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นสะท้านใจ

“เดี๋ยวนี้คุณก็สร้างไข่ มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนบริบูรณ์ดีแล้ว ให้ฉันถามอะไรคุณหน่อย”

“อะไรครับ?”

“คุณพอจะนึกออก จำได้แล้วหรือยังว่า ผู้หญิงตองเหลืองที่นำทางให้เราขึ้นมาหลบอยู่บนนี้นั่นนะ เป็นใคร?”

พรานใหญ่จ้องหน้าหล่อนอย่างสงสัย

“ผมจำไม่ได้หรอกครับ ไม่เคยเห็นหล่อนมาก่อนเลย ทำไมหรือ”

นักมานุษยวิทยาสาวขี้ตาตนเองแรงๆ อึ้งไปนาน บัดนี้ภาพของปิศาจนั่งเฝ้าที่ท่าลำแดง ภายให้เห็น ปรากฏขึ้นในมโนภาพของหล่อนอย่างเด่นชัดติดตา

รพินทร์สังเกตเห็นกายของหญิงสาวสั้นน้อยๆ อาการผิสดังเกิดไป ก็ขมวดคิ้วถามเข้ามา โดยเร็ว คารินอีกอ้ากอยู่ในลำคออีกครู่ ก็หลุดปากออกมาอย่างยากเย็นด้วยเสียงกระซิบว่า

“คุณจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่นั่นขอยืนยันว่า ผู้หญิงต้องเหลืองที่นำเราขึ้นมาบนนี้เมื่อหัวค่ำนี้ ไม่ใช่คน”

“หมายความว่ายังไง?”

พรานใหญ่ลืมหื้มตาโพล่ง ร้องออกมา

“คุณจำลูกสาวของเกอะได้ไหม ผู้หญิงต้องเหลืองคนที่ถูกสาบเขี้ยวฆ่าตายในวันที่เราปะทะกับมันวันแรก ก่อนหน้าที่จะเดินทางมาพบฮอฟมันกับมาเรีย”

รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหล่อนตาโตเช่นกัน

“ครับ ผมจำเหตุการณ์วันนั้นได้”

“แล้วคุณจำหน้าไม่ได้หรือหอกหรือ นั่นแหละนั่งเทียบ ลูกของเกอะที่ตายแล้ว หล่อนมานำทางให้แก่เราเมื่อหัวค่ำ”

“โธ้ว!...”

รพินทร์สะดุ้งโหยง ร้องลั่นออกมา แล้วหัวเราะ มองดูหล่อนอย่างขบขัน

“คุณหญิงเป็นอะไรไปเสียแล้ว ทำไมหรือครับ...ทำไมถึงเข้าใจเลอะเทอะอย่างนั้น”

“แล้วคุณคิดว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร?”

หล่อนถามมาโดยเร็ว สีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ไม่สนใจกับอาการหัวเราะอย่างเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลของเขา

“หล่อนจะเป็นใครผมไม่เคยรู้จัก ที่รู้จักคือพวกต้องเหลือง หล่อนเป็นมนุษย์ปฤถษนธรรมดาอย่างเราๆ นี่เอง และก็ไม่แปลกอะไรเลยที่พวกต้องเหลืองให้การช่วยเหลือเรา”

คารินสั้นศีรษะอย่างมั่นคง กายหล่อนสั้นสยิวขึ้นมาอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกประหลาดๆ

“คุณจำหน้าศพนั่งเทียบได้หรือเปล่า?”

จอมพรานซอยเปลือกตาคิด แล้วยิ้มจืดๆ

“ผมจำไม่ได้แน่นอนหรือครับ จำได้แต่ลักษณะสัณฐานและสภาพของศพ ซึ่งมันเต็มไปด้วยความทุเรศ น่าอนาจอนาถเหลือกำลัง”

“แต่ฉันจำได้อย่างติดตาทีเดียว แม้จะเห็นหน้าหล่อนขณะที่ตายแล้ว ขอยืนยันร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ผู้หญิงที่นำทางเราขึ้นมาบนนี้ คือผีของนางเทียบ!”

พรานใหญ่อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง คราวนี้สีหน้าของเขาเปลี่ยนไป มองคุณน้องสาวของนายจ้างอย่างพิลึก

“นักวิทยาศาสตร์อย่างคุณหญิง เคียวนี่เชื่อในเรื่องอย่างนี้ไปเสียแล้วหรือ”

“แต่ก่อนนั้นฉันไม่เคยเชื่อ...”

คารินกล่าวเน้นเสียงหนักแน่น

“แต่เมื่อมาเผชิญเข้ากับตาตัวเองแบบนี้ ฉันก็ไม่อยากจะทนโกหกอำพรางความรู้สึกแท้จริงของตนเองต่อไปอีกแล้ว เหตุการณ์ที่พบเห็นเมื่อคืนนี้ ฉันเปลี่ยนความรู้สึกของฉันไปหมดสิ้น สิ่งที่เคยคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ มันก็เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ในภูมิประเทศเหตุการณ์เช่นนี้ มันให้ความรู้ใหม่ๆ แก่ฉันอย่างไม่คาดฝัน อย่างน้อยก็รู้ชัดเจนออกไปแล้วว่า วิญญาณของคนเราที่ตายไปแล้วนั้น สามารถจะสำแดงปรากฏการณ์ออกมาให้เราเห็นชัดได้ หรือพูดง่ายๆ ก็คือ ภูตผีปิศาจมันมีอยู่จริง ไม่ใช่สิ่งโคมลอยเหลวไหลจนคิดเดียว ฉันมั่นใจ พิสูจน์ได้กับใจตนเองเอาด้วยนี่เอง”

รพินทร์ ไพรวลย์ เอื้อมมือไปกุมมือราชสกุลสาวไว้ สายตาของเขาที่มองจับไปที่หล่อนเต็มไปด้วยความกังวลเป็นห่วงและไม่แน่ใจในบางอย่าง เอ่ยถามมาแผ่วเบา

“ผมหายไข้แล้ว คุณหญิงละครับ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้างไม่สบายหรือเปล่า”

“ฉันสบายดีทุกอย่าง สดชื่นปรีดีอยู่ครบถ้วนบริบูรณ์ดี ถ้าไม่ฉันคงจะรบกับนางเงือกไม่ได้ คุณสงสัยกระมังว่าฉันจะจับไข้ พูดยอะไรเพื่อเจ้าไป”

อีกฝ่ายอึ้ง อยู่ในอาการมึนงงเหลือที่จะกล่าว ในที่สุดก็ถามมาแผ่วต่ำว่า

“มีเหตุผลอะไรหรือครับ ที่เข้าใจไปอย่างนั้น”

“มิ! มันเป็นเหตุผลอย่างชัดเจนที่สุด! ประเดี๋ยวฉันจะบอกให้เหตุผลที่ว่านี่คืออะไร สำหรับในตอนนี้อาจจะถามคุณแต่เพียงว่า คุณไม่เชื่อใช่ไหม?”

“ก็แปลกอยู่นะครับ มีแต่ว่าพรานป่าอย่างผม จะเอาเรื่องชนิดนี้มาพูดให้นายจ้างฟัง นี่ตรงข้าม นายจ้างผู้มาจากโลกที่เจริญแล้ว เป็นนักวิทยาศาสตร์เต็มตัว กลับเป็นฝ่ายพูดเรื่องนี้ให้ผมฟังเอง ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน ว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่ที่ผมเห็นเท่าๆ กับที่คุณหญิงเห็น ตอนที่หญิงตองเหลือคนนั้นนำเราขึ้นมา ตอนที่พูดจากัน ตลอดจนหล่อนจากไป ไม่มีอะไรจะชวนให้เข้าใจเป็นอื่นได้ นอกจากว่าหล่อนก็คือคนธรรมดาคนหนึ่ง”

“นี่แหละ อันนี้ละ ซึ่งเป็นเรื่องขนหัวลุก ปรากฏการณ์ของวิญญาณนังเทียะ...แรงเหลือเกิน สามารถที่จะเป็นภาพมาให้เราเห็นได้พร้อมกันทีเดียวถึงสองคน สามารถที่จะทำให้ปรากฏเสียงพูดจาได้ตอบ และสามารถทำให้ทั้งคุณและฉันในขณะนั้นนึกว่าเป็นคน แต่นั่นแหละนะ คุณกำลังไม่สบาย อาจไม่มีความสังเกตอย่างฉันก็ได้ ฉันเองก็เอะใจอยู่แล้วในความพิลึกพิลั่นที่เห็น ดูเหมือนฉันจะสะกิดเตือนให้คุณดูแล้วว่า ลักษณะเดิน ลักษณะไต่เขาของหล่อน มันไม่ใช่อาการของมนุษย์ธรรมดาจะทำได้อย่างนั้น รวดเร็วฉับไวเหมือนจะลอยไปจั้นแหละ อยู่ไม่อยู่ที่โผล่มาดักหน้าอย่างไม่มีการขู่ มองไม่เห็นเลยว่าหล่อนมาจากไหน แต่นั่นก็ยังไม่สำคัญเท่ากับที่เห็นการเคลื่อนไหวอย่างพิสดารผิดมนุษย์มนา ที่เรานึกว่าตัวเองเหนื่อยมาก และอากาศโพล้เพล้ขมุกขมัวทำให้ตาฝ้าไป ฉันบอกคุณแล้วว่า ฉันเห็นหล่อนไต่หน้าผาตอนนี้ขึ้นมาราวกับมือดินเป็นจิ้งจกตุ๊กแก แล้วคุณจำไม่ได้หรือ ตอนที่ยืนพูดกัน อาการของหล่อนมันพิกลอยู่ เวลาจะไปก็เหมือนกัน เดินถอยหลังลงหน้าผาไปเฉยๆ ทั้งๆ ที่หมาในทั้งฝูงรอคอยอยู่ ถ้าเป็นคน หล่อนจะลงไปได้อย่างไร ในเมื่อเห็นชัดอยู่แล้วว่าอันตรายคอยอยู่เบื้องล่าง”

เขาสั่นศีรษะน้อยๆ

“นั่นไม่ใช่เหตุผลเพียงพอที่คุณหญิงจะเข้าใจเหลวไหลไปถึงเพียงนั้นเลยนะครับ ผมบอกแล้วว่า ชนเผ่าตองเหลืองเป็นคนป่าเถื่อนที่สุด ไม่งั้นเขาจะเรียกว่าผีตองเหลืองทำไมกัน พวกนี้จะมาหรือจะไป คุณไม่ทันหรอก ความจริงก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าความชำนาญในป่าของเขานั่นเอง คุณหญิงเห็นแต่เพียงว่าการมาและไปของหล่อนรวดเร็วราวกับปาฏิหาริย์ เลยลงความเห็นว่ามันคือ ‘ผี’ ก็กระไรอยู่ ผีที่ไหนจะมานำทางให้เราได้ ผีอะไรจะมายืนพูดกับเราเป็นคู่เป็นตะดังหลายๆ ประโยค”

“ก็ผีตายโหงที่วิญญาณเต็มไปด้วยความอาฆาตพยาบาทศัตรูยังงี้ล่ะ!”

คารินตอบแก่นๆ ในลำคอ เสียงของหล่อนแหบแห้ง

“เอาละ ฉันจะบอกให้คุณรู้ถึงเหตุผลในการเชื่อเรื่องเช่นนี้ของฉัน...”

หล่อนก็เล่าให้ฟังถึงสิ่งที่หล่อนพบเห็นกับตาตนเอง ในระหว่างที่เขาสลบไสลไม่รู้สึกรู้ตัวอยู่ รพินทร์นั่งฟังด้วยสีหน้าอันยากจะอ่านความรู้สึก ภายหลังจากที่หล่อนเล่าให้ฟังโดยละเอียดจนจบ พรานใหญ่จึงไปนาน

“ถ้าคุณจะว่าฉันละเมอ หรือฝันไปก็ตามที แต่ที่ฉันรู้สึกตัวในการได้ผจญมาของพวกตองเขียว ก็เพราะผีนางเทียะนั่นแหละ ไม่เช่นนั้นก็คงเผลอหลับอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งพวกมันเข้ามาฆ่า ปิศาจนั่งตองเหลืองนั้นแรงร้ายกาจทีเดียว ครั้งแรกปรากฏตนเป็นคน เดินนำทางหนีให้แก่เรา ครั้งที่สองเข้ามาปลุกบอกตอนดึกขณะที่เจ้าพวกนั้นคืบใกล้เข้ามา และครั้งที่สองนี่เองที่ทำให้ฉันจำหน้าได้ถนัด เพราะหล่อนมาในรูปของศพเท่าที่พบเห็นในวันนั้น”

“อ้อม! ก็แปลกดีเหมือนกัน ที่มันมีปรากฏการณ์อะไร ซึ่งทำให้คุณหญิงเชื่อมั่นได้ถึงเพียงนี้ แต่ความเห็นของผมอยากจะเชื่อไปอีกอย่างหนึ่ง”

“คุณเชื่ออย่างไร?”

“ที่มานำทางให้เราตอนหัวค่ำนั้น คือคนจริงๆ ครับ ไม่ใช่ผีตองเหลือง แต่อันเนื่องมาจากที่คุณหญิงหวาดระแวง มีใจโน้มเอียงอยู่แล้วพอเผลอหลับไป ก็ฝันไปถึงภาพของศพผู้หญิงตองเหลืองคนนั้น แล้วก็สะดุ้งตื่นขึ้น มันก็เป็นเวลาบังเอิญและประจวบเหมาะกับการที่ตองเขียวได้หน้าผาขึ้นมาพอดี ครั้งแรกน่าจะเป็นเรื่องจริง คนจริง ส่วนครั้งหลังคุณหญิงฝัน หรือมิฉะนั้นก็ประสาทหลอน แต่มันก็เป็นไปในด้านคุณประโยชน์อย่างสอดคล้อง”

คารินผินหัวเราะกรอๆ

“ฉันบอกแล้วว่า จะเข้าใจอย่างไรก็ตามแต่คุณ แต่ที่เล่าให้ฟังนี้เป็นสิ่งที่ฉันได้พบเห็นมา กับตาตนเอง แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ฉันมักจะเห็นสิ่งพิลึกๆ ชวนขนลุกชนิดนี้ โดยไม่มีคุณอยู่ร่วมเห็นด้วยเสมอ เป็นการเห็นอยู่คนเดียว พูดไปคุณก็ไม่ยอมเชื่อ พยายามจะบิดเบือนให้ฉันเข้าใจอย่างอื่น แต่ฉันคิดว่าฉันเข้าใจความรู้สึกและเจตนาของคุณดี ใจจริงคุณก็อาจเห็นด้วยกับฉัน แต่อยากจะกลบเกลื่อนเสีย และต้องการจะพูดให้ฉันฟังอย่างคนที่มีการศึกษามาแล้วอย่างคุณ มันก็หนีไม่พ้น

ทฤษฎีจิตวิทยา ซึ่งคุณพยายามเอามะพร้าวมาขายสวนนั่นแหละ ทำไมฉันจะไม่รู้ เรื่องประสาท หลอน เรื่องตลาค เรื่องฝันอันเนื่องมาจากจิตประหวัด หรือว่าการสร้างภาพขึ้นเอง แบบไซโคโทร ซิส อย่าลืมนะฉันเป็นหมอด้วยตัวเองอยู่แล้ว”

คำพูดของนายแพทย์ นักมานุษยวิทยาสาว ทำให้เขาอึ้งไปอีกครั้ง

“แล้วตอนที่ขึ้นพูดกันในถ้ำ เมื่อหัวค่ำนี้ ทำไมคุณหญิงไม่บอกผมเสียแต่เวลานั้นเลยว่ นนั่นแหละคือนั่งที่โต๊ะ?”

“ตอนนั้นฉันคิดไปไม่ถึง จำไม่ได้แน่ เพียงแต่กลับคล้อยคลางว่าจะเคยเห็นที่ไหนมา ก่อนเท่านั้น และฉันก็บอกความรู้สึกนี้แก่คุณแล้ว จำไม่ได้หรือ”

“พอปรากฏให้เห็นอีกครั้ง ในสภาพของศพ คุณหญิงก็เกิดจำได้ขึ้นมา โดยแน่ใจว่าเป็น ไบหน้าเดียวกันกับหญิงตองเหลืองที่นำทางให้เรา งั้นหรือ?”

หล่อนก้มศีรษะลง

“ใช่! พอเห็นภาพลักษณะเช่นนั้น ก็พลอยนึกออกขึ้นมาทันที มันเป็นไบหน้าเดียวกัน นั้นเอง ผิดกันแต่ว่าเมื่อตอนขึ้นพูดกับเรา มันเป็นไบหน้าปกติธรรมดา แต่ที่มาปรากฏให้เห็นอีกครั้ง ในตอนดึกนี้ มันเป็นไบหน้าศพดูเบียวน่ากลัวกว่า ภาพศพวันนั้นเราเห็นอย่างไร ภาพที่มาปรากฏ ให้เห็นนี่ก็เป็นอย่างนั้นแหละ เห็นแม้กระทั่งอกที่มีรอยถูกผ่าแฉ่งอย่างหวาดเสียว ดับได้ใส่ถุง ออกมาห้อยรู้งริง”

รพินทร์เบ้หน้า สยดสยองใจอย่างไม่รู้สีกตัว ห่อไหล่ลง ดารินกล่าวแผ่วเบาต่อไปว่า

“ตามความรู้สึกของฉัน คิดว่าวิญญาณของนางที่โต๊ะคงต้องการจะให้ฉันจำได้นั่นเอง จึงมา ในลักษณะเช่นนั้น ไม่มีเสียงพูดใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ลักษณะท่าที่อันเหมือนกับพยายามจะบอก อะไรสักอย่าง มือโบกอยู่ไหวๆ ความตกใจทำให้ฉันปิดตา พอลืมตาอีกครั้ง ภาพนั้นหายไปเสียแล้ว ฉันนั่งคิดอยู่ครู่ก็หอบป็นออกไปที่ปากถ้ำนั้น แล้วก็จริงเหมือนอย่างที่สังหรณ์ เสียงพวกสาธกเขี้ยวได้ หน้าผาขึ้นมา”

พรานใหญ่หรีดตาลง ยิ้มขมขื่นๆ

“แปลว่าคุณหญิงถูกผีหลอกอย่างจังหน้าที่สุด”

หล่อนหัวเราะพร่าอยู่ในลำคอ สั้นศีรษะ

“ฉันไม่คิดว่านางที่โต๊ะจะมาหลอกหลอนอะไรฉันหรอก แต่ถ้ามานิดด้วยเจตนาดี เหมือน เช่นที่ปรากฏเป็นตัวตนนำทางให้แก่เรา ก็มาเตือนหรือปลุกเพื่อบอกให้ระวังเหตุร้าย”

“เพราะผมจำหน้านางที่โต๊ะนั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมไม่กล้าลงความเห็นแน่นอนอย่างใด ลงไปได้ทั้งสิ้น แต่ที่คุณหญิงเล่ามาให้ฟังนี่ก็แปลกน่าคิดมาก คุณหญิงสติดีเหลือเกิน ที่ไม่ซื่อไป เสียก่อน”

“ก็เกือบไปเหมือนกัน แต่คุณก็รู้ฉันไม่ใช่คนขวัญอ่อนนัก พอปีศาจนั้นหายไปแล้ว ฉันก็ เกิดกล้าขึ้นมาอย่างบ้าบิ่นที่สุด ไม่ได้นึกกลัวอะไรอีกเลย ตรงข้าม กลับเป็นกำลังใจอย่างดีเหลือเกิน

ในข้อที่ว่าผีช่วยฉัน อุดส่าห์มาปลุกเตือนให้รู้ถึงภัยที่กำลังคืบคลานเข้ามา คุณนะไม่รู้อะไรหรอก เพราะสลบไสลเป็นตาย เพิ่งจะมาฟื้นมีสติพูดกันรู้เรื่องเอาตอนหลังสุดนี่เอง”

คารินพูดพร้อมกับถอนใจยาว เลื่อนกระโปรงชุบ ซึ่งบัดนี้คลายความร้อนเหลืออุณหภูมิอุ่นๆ ไปให้เขา รพินทร์ยกขึ้นกินเงิบๆ นึกขอบคุณเจ้าป่าเจ้าเขาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ตลอดจนวิญญาณของนังเทียะตองเหลืองผู้้นั้น (ซึ่งถ้าหากว่านั่นเป็นปรากฏการณ์ของวิญญาณจริงตามที่คารินเข้าใจ) ที่ช่วยปกป้องคุ้มครอง และคลบนาคาให้หญิงสาวสามารถเผชิญกับสถานการณ์ร้ายได้อย่างดีเยี่ยมในระหว่างที่เขาหมดสติไม่รู้สีก้าว

ราตรีวิฤตติที่เผชิญอยู่นี้ มันพิสูจน์อะไรต่ออะไรออกไปได้ชัดเจนทีเดียว อย่างน้อยที่สุด เขาก็ตระหนักแล้วว่า ผู้หญิงอย่าง ม.ร.ว.คาริน เป็นคนแกร่งกล้ามันคงเพียงไหน ไม่ใช่ผู้หญิงผิวบาง ใจเสาะ ที่ขายอกสามศอกอย่างเขาจะหมิ่นประมาทน้ำใจกันเล่นง่ายๆ

คนที่เคยเจ็ด ‘ผู้หญิง’ มาแล้วอย่างเขา แทบจะเชื่อเสียมิได้ว่า ยังมีผู้หญิงอย่างราชสกุลสาวผู้นี้อยู่ด้วยหรือ

กินชุบเสร็จ ดื่มน้ำ แล้วรพินทร์ก็ความกระเป๋าสื่อหาบุหรืคิงซองออกมา ผิดหวัง บุหรืของเขาหมดลงเสียแล้ว หล่อนมองดูอยู่ก่อนเข้าใจอาการนั้น ขึ้นซองบุหรือันยับยู่ยี่ส่งให้ทั้งซองพรานใหญ่รับไปดู แต่แล้วก็สั่น

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

หล่อนจ้องหน้า ถามอย่างสงสัย จอมพรานยิ้มจืดๆ บอกอ้อมแอ้มว่า

“มันเหลืออยู่ตัวเดียวเท่านั้นครับ ตัวสุดท้าย!”

“ก็ถ้ามันเหลืออยู่ตัวสุดท้าย แล้วคุณสูบมันไม่ได้มันหรือ?”

เขาไม่ตอบ ราชสกุลสาวจ้องนิ่งมาเหมือนจะถามซ้ำ ก็เลยหลบตา เจ้าของบุหรืหัวเราะแผ่วเบา เปรยขึ้นว่า

“คนเรานี้ก็แปลกนะ ถ้าคนอื่นเขาปฏิเสธในข้อเสนอความหวังดีของตนละก็โกรธน้อยใจ-เสียใจ แต่ถึงที่ตัวเองบ้างก็ยังคิด”

พร้อมกัน หญิงสาวก็หยิบบุหรืตัวนั้นออกจากซอง จุดด้วยฟันในกองไฟ อัฒพณวันแดงวาวๆ อยู่สองสามครั้งแล้วเคลื่อนเข้ามาชิด ถอดบุหรืจากปากตนเองป้อนส่งให้ที่ริมฝีปากของเขา พลังกำหมัดกระแทกโดนคางอันรกรั่มไปด้วยเขรานั้นเบาๆ รพินทร์จับข้อมือข้างนั้นยึดไว้ ส่วนหลังของหล่อนจึงดูเหมือนถูกลมพัดเบาๆ ให้เอนเข้ามาอิงอยู่กับเขาที่ตั้งชันของเขา ใบหน้าห่างกันเพียงชั่วฝ่ามือ จนได้ไอร้อนของลมหายใจกันและกัน

ครั้งนี้ หล่อนเป็นฝ่ายหลบตาเขา นิ่งเฉย ปล่อยข้อมือด้านนั้นให้ตกอยู่ในอุ้งมืออันอบอุ่นแข็งแรง โดยไม่ขัดขืนต่อต้าน ในความเงิบงั้นนั้น กระแสใจของทั้งสองถ่ายทอดเข้าถึงกัน โดยไม่จำเป็นต้องผ่านออกมาเป็นถ้อยคำ

“คุณหญิงเหนียวหนักมามากแล้ว...”

เสียงกระซิบแผ่วอ่อนโยน แว่วที่ริมหู พร้อมกันเสื้อแจ็กเกตของตัวเองที่ถูกทักให้เป็นผ้าห่ม ขณะที่อีกฝ่ายจับไข้นอนหมดสติอยู่ บัดนี้ถูกคลี่ออกคลุมคืนมาให้ที่ไหล่อย่างทะนุถนอม ประคับประคอง

“โปรดนอนพักเสียเถิดครับ ต่อจากนี้ไปเป็นภาระของผมเอง”

“ฉันคงหลับไม่ลงหรอก ท่ามกลางอันตรายที่ไม่รู้จะมาถึงตัวเมื่อไหร่”

“เมื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ กลับคืนมาเป็นตัวของตัวเอง และเฝ้าคุณหญิงเช่นนี้ เขาจะตายแทนให้แก่คุณหญิง”

คารินเหลือบขึ้นสบตาคู่นั้น บัดนี้ ความกร้าวแข็งเต็มไปด้วยทิวอันเป็นบุคลิกประจำ ดูเหมือนจะสลายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่แววอดโรยกะปลกกะเปลี่ย เพราะความกรากกรามาตลอดระยะอันยาวนาน หน้าตาทั้งคู่เริ่มถ่วงหนักลง

“คุณหายดีแล้วหรือ?”

“ปกติเรียบร้อยดีที่สุดแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันก็จะนอนละ...”

หล่อนไหวตัว ผละออกจากการพิงเขา รพินทร์ไม่ยอมปล่อยมือ รั้งเบาๆ ร่างอันอ่อนเปลี้ยของราชสกุลสาวเอียงอ่อนลงมาชบอยู่กับแผ่นอกกว้าง หมดสิ้นเรี่ยวแรงที่จะขยับเขยื้อน ดวงตาหรีโรยลง และในที่สุดก็ปิดสนิท

“รพินทร์...”

ริมฝีปากคู่นั้นผลอพิมพ์

“ครับผม”

“ถ้าฉันหลับโดยไม่ตื่นขึ้นอีก...”

“ทาสคนนี้จะขอเฝ้าเจ้าหญิงนิทรา โดยไม่ขยับเขยื้อนไปไหนตราบนานแสนนาน!”

“จริงๆ นะ...”

“จริง...”

“ไม่เกลียดฉันดอกหรือ?”

“คิดอยากที่จะเกลียด แต่หัวใจมันทรยศต่อความคิด คุณหญิงเล่าครับ เกลียดพรวนไพร ใจฉลากคนนี้มากแค่ไหน?”

“มากเท่าๆ ที่เคยเกลียดตัวเอง”

“เดี๋ยวนี้ เราเห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนเท่านั้น ชีวิตจะแตกดับไปเมื่อไหร่ก็ยังไม่รู้ โปรดอย่าได้จ้องเกลียดจงชังทาสผู้แสนจะซื่อสัตย์ภักดีคนนี้อีกเลย”

สายลมอันเยือกเย็นกลุ่มหนึ่ง พัดเข้ามาจากปากถ้ำ ร่างของหล่อนสั่นสะท้านน้อยๆ แต่แล้วก็บังเกิดความอบอุ่น ห่างไกลโพล่ภัยใดๆ ทั้งสิ้น เมื่อสัมผัสกับอ้อมแขนที่โอบประคองรอบกาย พร้อมทั้งไอทรวงอกที่ซบ

แล้วคาริน วราฤทธิ์ ก็หลับไปในอ้อมกอดนั้น โดยไม่รู้สีกตัว

ผวาตื่นขึ้นอีกครั้ง ด้วยเสียงกัมปนาทสะเทือนเลื่อนลั่น พบตนเองยังนอนซบอยู่กับอกของจอมพราณ ขณะนั้นแสงสว่างรางๆ ในยามเช้าตรู่ปรากฏอยู่ทางปากถ้ำ รพินทร์ชันตัวตรงขึ้น เบิกตาโพล่ง

“ฟ้าร้องหรือ?”

หล่อนร้องออกมา ยังอยู่ในภาวะงัวเงียครึ่งหลับครึ่งตื่น

“ระเบิด! นั่นต้องเป็นเงาเขาแน่ๆ!!”

พราณใหญ่ตอบรวดเร็วด้วยเสียงตื่นเต้น และยังไม่ทันจะขาดเสียงเขานั้นเอง เสียงกึกก้องกึกครืนมาอีกครั้ง ปานว่าถ้ำบนหน้าผาที่อาศัยพักนอนอยู่จะถล่มยุบลงมาด้วยอำนาจของความสั่นสะเทือน

ทั้งสองถลันขึ้นยืนพร้อมกัน คารินหายจากอาการมึนงงงัวเงียเป็นพลัดทิ้ง ร้องลั่นออกมาอย่างลืมหื้มด้วยความปีติยินดี

“ใช่แล้ว! เสียงระเบิด...สวรรค์ทรงโปรด! พวกนั้นหวนกลับมาช่วยเราแล้ว”

รพินทร์คว้าปืน แล่นออกมายังลานหน้าปากถ้ำ คารินเฝ้าตามหลังมาติดๆ ขณะนั้นหมอกอันขาวมัวปกคลุมทึบอยู่ทั่วไป ไม่สามารถจะสังเกตเห็นอะไรได้นัก ระหว่างที่ยืนเคียงคู่กัน พยายามกวาดสายตาไปรอบๆ ต่างก็แว่วเสียงปืนลอยผ่านม่านหมอกขึ้นมาอีกประมาณ 4-5 นัดติดๆ กัน ระยะห่างออกไปยังทิศทางที่ตั้งของหมู่บ้านสาบเซียวเบื้องล่าง ครั้นแล้วก็สงบเงียบหาย ต่อมาอีกพักใหญ่ก็ดังขึ้นอีก แต่เว้นช่วงห่างกันไม่ถึงกระชั้นนัก กังวานเสียงของมันหนักแน่นและมีจังหวะจะโคน แสดงว่าเป็นการยิงอย่างประณีต ไม่ติดพันตะลุมบอน โดยหูอันชำนาญของจอมพราณ และนักมานุษยวิทยาสาวบอกได้ทันทีว่านั่นเป็นเสียงไรเฟิล .375

คารินกระสับกระส่ายอย่างแทบจะระงับไว้ไม่ได้ หล่อนไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ได้ถูก มองไปยังพราณใหญ่ก็เห็นเขามีเค้าหน้าครุ่นคิด เจี๋ยหูเหมือนจะพยายามอ่าน นอกจากเสียงปืนแล้ว ไม่มีเสียงใดแว่วมาให้จับได้อีก แสดงว่าระยะห่างไกลออกไปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามนี้หมอกก็เปรียบเสมือนม่านบดบังทุกสิ่งทุกอย่างไว้ ทำให้สังเกตที่หมายใดไม่ได้ทั้งสิ้น

“ทำไมเสียงปืนเงียบหายไปแล้ว”

หญิงสาวเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา พยายามเพ่งฝ่ากลุ่มหมอกลงไปยังเชิงเขาเบื้องล่าง

รพินทร์ก็ครिमฝีปาก หรีดตาลง

“สังเกตจากเสียง จังหวะการยิงห่างมาก ผมไม่คิดว่าจะมีการประจัญบานถึงตัวแบบที่ผ่านกันมาแล้ว แต่จะต้องเป็นการยิงเก็บจากที่มั่น ซึ่งพวกเราข่มได้เปรียบ อย่างน้อยที่สุดเสียงระเบิดสองครั้งเมื่อครู่นี้ ก็พอจะทำให้เราวางใจได้ว่าฝ่ายเราเป็นต่อ ลงถ้ำเงาขยิบระเบิดได้ ก็อุ่นใจได้แล้ว”

“เสียงปืนกับระเบิด ดังมาจากด้านไหน?”

จอมพรานชี้มือไปทางตะวันออกเฉียงใต้ แทนคำตอบ ดารินถามต่อมาโดยเร็ว

“บริเวณหมู่บ้านมันใช่ไหม?”

“ครับ ใจกลางถิ่นของมันเลย”

“ฟังเสียงคูโกลเหลือเกิน พอจะคำนวณได้ไหม ห่างออกไปสักเท่าไร?”

“ประมาณ 3 กิโลเมตร”

หญิงสาวเล็กแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือ

“นี่เพิ่งจะตีห้าครึ่งกว่านิคหนอยเท่านั้น ยังมีมืดมาก หมอกก็กำลังจัดจนทึบไปหมด ฉันทึกไม่ออกว่าพวกนั้นข้ามฟากมาฝั่งนี้ แล้วเกิดปะทะกันกับสาวเขียวได้อย่างไร”

“ผมคิดว่า แง่ซายกับพวกเรากันวนหนึ่ง อาจลอบข้ามฝั่งเหวมาตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว โดยอาศัยข้ามทางเดิมกับเมื่อขามาของเรา...”

รพินทร์ตอบอย่างใคร่ครวญ

“ในเวลากลางคืน คงจะสำรวจภูมิประเทศและวางแผนเล่นงานพวกมันไว้ก่อนแล้ว พอเช้าตรู่ก็ลงมือทันที เราอยู่บนยอดเขาสูงขึ้นมาหมอกจึงทึบ ข้างล่างที่บริเวณหมู่บ้านของมัน ป่านนี้คงมองเห็นอะไรได้ชัดแล้ว”

“คุณคิดหรือว่า เวลากลางคืนพวกเราข้ามฟากมาได้ รวมทั้งวางแผนเล่นงานมันอย่างที่คุณว่านั่น”

ดารินร้องออกมาอย่างแปลกใจ

“ถ้าคุณชายเชษฐา หรือคุณไชยยันต์ ก็เป็นเรื่องน่าแปลกใจอยู่บ้างหรอกครับ แต่สำหรับแง่ซายก็ดี คะหยิ่นก็ดี หรือบุญคำก็ดี ไม่มีอะไรต้องสงสัยเลย ทั้งสามคนนั้นสามารถทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างในป่าเวลากลางคืนได้เท่าๆ กับเวลากลางวัน”

“ถ้าฉันเรีบลงไปสมทบกับพวกเขาเถอะ”

หล่อนบอกโดยเร็ว แต่รพินทร์สั่นศีรษะ

“ลงไปตอนนี้ไม่ได้หรอกครับ อันตรายมาก เราอยู่คนละทิศละทางกับพวกนั้น แล้วก็ยังไม่รู้สถานการณ์ข้างล่างว่าเป็นอย่างไรบ้าง ที่สำคัญที่สุดก็คือเราไม่มีลูกปืนพอ วิธีที่ปลอดภัยที่สุดก็คือ ยึดที่มั่นสงบรอคอยพวกเรายู่นนี้แหละ ประเดี๋ยวเขาก็ตามมาพบเอง เห็นใจได้แล้วครับ เป็นอันว่าเรารอดตายแน่แล้ว”

กล่าวจบ เขาก็หันมามิให้แก่หล่อนอย่างเข้มแข็ง พักหน้าชวนหลบสายหมอกอันเย็นน้ำ
เข้าไปในอุหาถ้ำตามเดิม จัดการก่อไฟที่มอดราจนดับให้ติด ลูกขึ้นเทน้ำในกระติ้วที่เหลืออยู่
ประมาณสองถ้วยชาลงไปในหม้อสนาม ยกขึ้นตั้งไฟ

คารินเอามืออังเปลวไฟรับไออุ่น มองดูการกระทำของเขาอย่างงงๆ หล่อนไม่เข้าใจว่าเขา
จะต้มน้ำ ซึ่งเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยนั้นเพื่ออะไร แต่ก็ผ่านความสงสัยไปเสียเพราะกำลังตื่นเต้นดีใจ
ระคนไปกับความกังวล เมื่อแว่วระแคะระคายของพรรคพวกที่จะมาช่วยเหลือ ตรงข้ามกับพราณ
ใหญ่ ซึ่งในขณะนี้เต็มไปด้วยความใจเย็นไม่อาทรกับอะไรอีกทั้งสิ้น ผิวปากเป็นเพลงอย่างสบาย
อารมณ์ ขณะที่่วนอยู่กับการจัดไฟ

“เราควรจะต้องปิ่นให้เขารู้ว่าเราอยู่ที่นี้และยังมีชีวิตอยู่ เขาจะได้ตามมาถูก”

หญิงสาวเอ่ยขึ้นอย่างร้อนใจ

“ลูกปิ่นเรอตัดค้อยู่แล้ว อย่าให้มันเปลืองเปล่านั้นดีกว่าครับ เชื่อมมเถอะ พวกนั้นคงกลืน
เรามาถูกเอง ยิ่งไปก็ไม่มีประโยชน์ เขายังอยู่อีกไกลนัก”

“แล้วคุณเชื่อได้ยังไงว่าเขาจะมาตามถูก”

“เรื่องการตามรอยไม่ต้องห่วง เขาจะตรงมาที่ฝั่งหาวปลายสะพานด้านนี้ก่อน เพราะนั่น
เป็นจุดเริ่มต้นของการแยกจากกัน แล้วก็จะเห็นร่องรอยของเราเองว่านี่ขึ้นมาบนเขาถูกนี้”

“ดูคุณเชื่อมั่น ใจเย็นเหลือเกินนะ”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นปิดปากหาว แล้วเหยียดแขนออกบิดกายด้วยความเมื่อยขบ
นัยน์ตาที่มองจับมายังหล่อนเป็นประกายแจ่มใส

“เมื่อคืนนี้ผมไม่มีความเชื่อมั่นอะไรสักอย่าง ใจก็ร้อนราวกับไฟผลาญ ไม่ได้หวังตัวเอง
แต่หวังคุณหญิง ทว่าเดี๋ยวนี้จะให้ผมร้องเพลง ‘นึ่งหน่อง’ ให้คุณหญิงฟังอีกก็ยังไม่ไหว แล้วก็เห็นไหม
ครับ นี่ผมกำลังทำอะไรอยู่”

คารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้ในคำพูดของเขา ทำตาเหมือนจะค้อน

“ก็กำลังจะถามอยู่เหมือนกันแหละว่า น้ำเหลืออยู่นิดเดียวแค่นั้น ทำไมถึงอุตริไปต้มให้
มันระเหยเป็นไอไปเสียอีก หรือว่าชอบกินน้ำร้อน?”

“นี่คือน้ำที่เราจะต้มชงกาแฟครับ!”

อีกฝ่ายบอกหน้าตาเฉย

คารินร้องอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง ลืมตาโต

“นี่คุณมั่นใจจนถึงกับว่า ต้มน้ำไว้คอยทำ โดยหวังที่จะคอยกาแฟจากพวกเราที่เดียว
หรือ?”

รพินทร์หัวเราะ

“พวกนั้นมีกาแฟมาให้เรากินแน่ แต่ถ้าจะเกียวน้ำเพื่อรอกาแฟจากพวกนั้น น้ำของเราที่เห็นจะงวดแห้งไปหมด เพราะอย่างเร็วก็เห็นจะไม่ต่ำกว่าชั่วโมง กว่าเราจะตามมาพบเราที่นี่”

“อ้าว! แล้วคัมมน้ำทำไม”

หล่อนมองดูเขาอย่างงงๆ

พรานใหญ่อึ้งๆ อยู่เช่นนั้น ไม่ตอบว่าอะไร แต่ชูของเล็กๆ สีทองที่ถือกำอยู่ในมือให้หล่อนดู คารินขอยเปลือกตาถี่ๆ คว่ำไปพิจารณาโดยเร็ว แล้วอุทานออกมาอีกครั้งอย่างประหลาดใจ ระคนทิ้งเหลือที่จะกล่าว เหลือบขึ้นมองดูหน้าเขา พลังสันติระชะช้าๆ อดหัวเราะออกมาไม่ได้ จู๊ปากเบาๆ

“เหม! กลัวใจเลขคุณนี่ สารพัดที่จะเอาตัวรอดเลยนะ ยังกะนั่งเล่นกลนั่งแหละ ทำความแปลกใจให้ได้เสมอ”

มันคือผงกาแฟสำเร็จรูป และเกล็ดน้ำตาลของกะทัดรัดเล็กนิดเดียวชุดหนึ่ง สำหรับชงกาแฟได้ด้วยหนึ่งพอดิ เป็นอาหารสำเร็จรูปเบ็ดเสร็จแบบเดียวกับซูปมะกะโรนีกระป๋อง ซึ่งเป็นเสบียงติดตัวในสมรภูมิของทหาร จำนวนนั้นมีอยู่สี่ซอง เป็นผงกาแฟเสี้ยวสองซองและน้ำตาลสองซอง เท่ากับชงกาแฟได้สองชุดพอดิ

“เรื่องของเรื่องก็คือ เราไม่ประมาทเสียอย่างเดียวเท่านั้น เป็นยังไงครับ แซ่ม้าใหม่ ถึงเราจะหลงพลัดกับพวกเราก็สุดส่าหมีกาแฟกิน รับรองว่าเอสชเพรสโซโนสแนคบาร์กรุงเทพทำอะไรไม่ได้”

“ฉันดูคุณเหมือนยักษ์ในตะเกียงอาละดินนั่งแหละ”

คารินพูดพลางหัวเราะพลาบ

“นี่จะเอาอะไรก็เสกด้วยคาถา เมื่อคืนนี้ซูปมะกะโรนี พอเช้านี้มีกาแฟอีกแล้ว นำอาหารรยใจเสียจริง”

“อย่าว่าแต่กาแฟเลยครับ คุณหญิงจะเอาขนมปังปังสักชิ้นสองชิ้นก็ยังไหว”

รพินทร์ทำหน้าที่ขึงขัง

“พูดเป็นเล่นไปน้า”

เขาซ่อนยิ้ม แวดตาสุกใสมองดูหล่อนอย่างลือเลือน ทำเป็นวนมือเสกคาถาหมุ่หมิบแล้ว ดัดนิ้วเปาะ วัดมือไปทางเบื้องหลัง พอเหวี่ยงกลับมาอีกที สิ่งปรากฏอยู่ในฝ่ามือคือกระป๋องเล็กๆ สีเขียวทหาร ขนาดของมันเพียงแค่กระป๋องนมสดชนิดเล็กเท่านั้น

“อะไรนะ โผล่ออกมาอีกแล้ว”

“ขนมปังปอนด์”

“โกหก ขนมปังปอนด์อะไรจะเข้าไปอยู่ในกระป๋องเล็กนิดเดียวแค่นี้”

“เฮ้อ! ไม่เชื่อคอยดู”

ว่าแล้วเขาก็เอากุญแจไขเปิดออก คารินจ้องมองดูอย่างพิศวงแล้วก็ผิวปากหัวออกมา เมื่อฝากระป๋องหลุดออกไปจากตัว มองเห็นขนมปังปอนด์ถูกอัดแน่นอยู่ในนั้น เป็นรูปทรงกลมตามกระป๋อง รพินทร์ใช้ปลายมีดงัดมันออกมา พอถูกอากาศมันก็ขยายตัวอย่างรวดเร็ว พองใหญ่กว่าเดิมถึงสามเท่า เขาจัดแจงหั่นออกเป็นสี่ชิ้น วางไว้บนหลังหมวกส่งไปให้หล่อนแล้วขยิบตาให้มันหนึ่ง คารินเป่าลมออกจากปากทำท่าเหมือนจะเป็นลม

“พอแล้วนะพอแล้ว! สมมติว่าถ้าจะเสกไข่ดาว เบคอน หรือเนยได้อีกก็ไม่ต้องหรอก แค่นี้ก็จะช็อกตายอยู่แล้ว พอๆ กับเห็นผีนั่งเทียนเมื่อคืนนี้แหละ”

“มันไม่ใช่เรื่องอัศจรรย์ปาฏิหาริย์อะไรหรอกครับ...”

พรานใหญ่พูดอึ้งๆ ขณะนั้นน้ำในหม้อสนามเดือดพลุ่ง จึงยกลงจากไฟถึชองกาแฟและน้ำตาลใส่ลงไป เอาปลายมีดคน

“พวกเครื่องกระป๋องสำเร็จรูปเบ็ดเสร็จหรือเรชั่นพวกนี้ เป็นอาหารติดตัวของทหารอเมริกันในสมรภูมิ น้ำหนักเบาที่สุดติดกับเครื่องกระป๋องธรรมดา มีน้ำหนักยังมีเครื่องอำนวยความสะดวกพร้อม เป็นต้นว่าอาหารอย่างไหนเป็นของเหลว ก็มีเตาให้อุ่นอยู่ในตัวเสร็จ รสชาติมันอาจไม่ได้ความนั้ก แต่ก็ให้ประโยชน์แก่ร่างกายพอสมควร เพื่อให้ประทะประทั่งมีชีวิตอยู่รอดไปได้ชั่วมือ ตามปกติแล้ว ผมจะต้องมีติดประจำตัวอยู่ในเป้หลังไว้เสมอสำหรับยามฉุกเฉิน ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่เอามันออกมาใช้ ถ้าเป้หลังของผมไม่พลัดหลุดหายไปจากตัวละก็ ต่อให้ไม่ได้อาหารอย่างอื่นเลย ผมก็พอจะประคองชีวิตอยู่ไปได้ไม่น้อยกว่า 3-4 วัน มันเป็นเสบียงกรังฉบับกระเป๋าคับ มือหนึ่งๆ ก็จัดเตรียมไว้ให้ครบตามเซตของมัน แต่ผมไม่ได้เตรียมมาด้วยเป็นชุดหรอก เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น มันมากเกินไป เตรียมมาเฉพาะที่พอให้อิ่มท้องได้เท่านั้น มันมิให้แม้กระทั่งของหวานและบุหรี ในแต่ละเซตที่จัดไว้”

คารินคราวในลำคอ หยิบกระป๋องขึ้นมาพิจารณาอย่างสนใจ

“อือม! ฉันไม่ยักรู้ว่า พวกทหารเขาใช้เครื่องกระป๋องกันแบบนี้ แล้วนี่คุณไปเอามาจากไหน”

“ผมมีสำรองไว้ที่บ้านพักหนองน้ำแห้งเป็นลังๆ เลยครับ วานเพื่อนทหารอเมริกันให้มันช่วยซื้อจากพีเอ็กซ์ โดยทั่วๆ ไปแล้วก็แทบไม่มีโอกาสได้ใช้เลย แต่ผมไม่ประมาท เวลาออกป่าเอาติดตัวมาด้วยทุกครั้ง เอาขังใจครับ เรามีโลฟกับเอสชเปรสโซกินกันเป็นอาหารเช้ากลางดงสาขเขียว รอดไปได้อีกมือหนึ่งอย่างหรรหระ”

“ถึงว่าชินะ ไม่เสียแรงเลย ที่ฉันคิดค้างอยู่กับคุณเชื่อมั่นไว้วางใจได้เสมอ”

“ก็อย่าเพิ่งเชื่อมั่นไว้วางใจนัก ระยะทางของเรานั้นยังมาราธอนอีกไกลนัก ต่อไปแทนที่จะเป็นโลฟกับเอสชเปรสโซ อาจเป็นน้ำในรอยดินข้างกับข้าวลึงก็ได้ แล้วก็มิหวังเสียด้วย”

คารินหัวเราะ ลดตัวจากโขดหินลงมานั่งขัดสมาธิเคียงเขาอยู่กับพื้น ผลักไหล่เบาๆ

“เรื่องเล็ก คุณกินได้ ฉันก็กินได้”

ต่างมองดูตาแล้วหัวเราะให้แก่นัน รพินทร์รินกาแฟใส่ฝ่าหม้อสนามส่งไปให้

ความทุกข์ยากลำบาก ความร่วมเป็นร่วมตายฝากชีวิตไว้ให้แก่นัน ทำให้มนุษย์เราสามารถจะหยั่งซึ่งถึงจิตใจกันได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นใคร ต่างชั้นวรรณะกันสักแค่ไหน ณ บัดนี้หม่อมราชวงศ์หญิงผู้สูงศักดิ์บอกกับตนเองว่า หล่อนรู้จักพรานรับจ้างนามว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้ดีที่สุดในเท่าๆ กับที่จอมพรานก็ซึ่งในราชสกุลสาวผู้อยู่ในฐานะนายจ้าง

แน่ละ ปราศจากคาริน วราฤทธิ์ เสียแล้ว ชีวิตของเขาคงจะไม่รอดจนถึงเช้าวันนี้แน่นอน เขาคาดไม่ถึงมาก่อนว่า น้ำใจของผู้หญิงคนหนึ่งจะยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ ไม่เพียงแต่จะกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเท่านั้น ยังกอปรไปด้วยการเสียสละ ซึ่งหาได้ยากในพื้นฐานอารมณ์ของสตรีเพศทั่วไป เพราะความอาทรห่วงใยที่มีต่อเขาแท้ๆ ทำให้หล่อนพลอยติดอยู่กับฝั่งนี้แทบจะเอาชีวิตไม่รอดไปกับเขาด้วย ทั้งๆ ที่มีโอกาสจะปลีกตัว

รู้กันด้วยแวตา หยั่งกันได้ด้วยหัวใจ ไม่จำเป็นจะต้องเฝ้าเป็นวาทาใดๆ ออกมา ระหว่างเขากับหล่อนชั่วขณะหนึ่ง รพินทร์หวนคิดไปถึงภาพเหตุการณ์ที่ได้พบเห็นกันครั้งแรก ที่สถานีรถม้าของนายอำพล...วันที่เขาได้รับการติดต่อทาบทามขอว่าจ้างจาก ม.ร.ว.เซษฐา ซึ่งเป็นพี่ชายของสาวสูงศักดิ์ผู้นี้

บ่ายวันนั้น ท่าทีของหล่อนเย่อหยิ่งไว้ตัวเหลือประมาณ สายตาเริ่มไม่กินเกลียวนับแต่แรกพบ ทรศนะ อารมณ์ก็ดูจะห่างไกลกันออกไปคนละทิศคนละทางไม่มีวันจะมารวมกันได้ ปาดงพวงไฟ และความยากแค้นทราตร่วมกันแท้ๆ ที่ยอมให้เลือดต่างสีกลายมาเป็นสีเดียวกันได้ แต่นั่นมันก็มีพื้นฐานมาจากธาตุแท้ที่ตรงกัน หล่อนเป็นคนจริงเท่าๆ กับเขา ใครจะนึก หม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น จะมาร่วมเผชิญมหากภัยกับพรานไพรเช่นเขา

ในเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืน มันทำให้อคติและการประมาณการอย่างผิดๆ ของเขา สลายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่การคารวะยกย่องน้ำใจ

ความสุขเกิดขึ้นเจี๊ยบๆ กลางใจของคนที่มีชีวิตเกิดมาไม่เคยพบกับแก่นแท้ของความสุข แต่แล้วต่อมามันก็กลายเป็นความเศร้า เมื่อสำนึกบางสิ่งบางอย่างเตือนตนเอง สายตาเดิมด้าที่จับนึ่งอยู่ยังโบน้างามนั้น ลดต่ำลงอยู่ที่พื้น จนทำให้อีกฝ่ายฉงน เพราะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลงนั้นได้

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ รพินทร์?”

หล่อนถามมาแผ่วเบา หางเสียงกังวล

พรานใหญ่ยักไหล่ หัวเราะกลบเกลื่อน ปรับทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นปกติ เสอำพรางไปอีกเรื่องหนึ่ง

“เปล่า...ผมกำลังคิดแต่เพียงว่า ที่พวกเรามาลำบากแทบล้มตายกันอยู่นี้ ก็เพราะสองคนผิวเมื่อยล้ากันแท้ๆ ความจริงผมบอกแต่แรกแล้ว ว่าเราควรจะมุ่งหน้าเดินทางของเราไป อย่าไปยุ่งกับเขา

เลย ถ้าเราไม่ไปพบซอฟมันกับมาเรีย ป่านนี้เราก็ออกพ้นถิ่นสาบเขียวไปไกลแล้ว ไม่ต้องมาทำศึกติดพันแทบล้มประดาตายอยู่กับมันอย่างนี้”

ดาร์รินจ้องเขาด้วยแวตาสงสัย ไม่ศรัทธาเชื่อถ้อยจริงจังในคำพูดของเขานัก ยิ้มออกมาเล็กน้อย

“คุณชอบพูดหรือแสดงออกมาในเชิงเห็นแก่ตัวเสมอนะ ทั้งๆ ที่โดยใจจริงแล้ว ฉันรู้ว่า คุณไม่ใช่คนอย่างนั้นเลย บางทีอาจเป็นเพราะนิสัยกร้าวๆ ของคุณก็ได้ คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า พวกเราทั้งหมด ไม่มีทางที่จะปลิดตัวให้พ้นจากการรับผิดชอบสองชีวิตผัวเมียคุณนี้ได้เลย และแม้ว่าเราจะไม่ย้อนมาพบเขาทั้งคู่ ก็เป็นไปได้ที่เราจะออกพ้นจากถิ่นสาบเขียวไป โดยไม่ปะทะกับมัน เพราะมันตามล่าทุกชีวิตที่ผ่านเข้ามาในละแวกของมันอยู่แล้ว แต่นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก คุณไม่ได้คิดอยู่ในเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ”

เขานิ่ง หันไปคว้าก้นบูห์หรือสูบทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ขึ้นมาจุดสูบ อึดใจใหญ่ต่อมาก็เปลี่ยนเรื่องมาว่า

“เมื่อคืนนี้ผมเอาเปรียบคุณหญิงมาก นอนเสียก่อนคืน คุณหญิงได้นอนนิดเดียวเท่านั้น ไหนจะคนไข้ ไหนจะสาบเขียว เราจะไม่ไปไหนแล้วครับ แต่จะคัดรอกพวกเราอยู่ที่นั่นแหละ คุณหญิงจะพักผ่อนเอาแรงต่อไปก็ได้”

หล่อนสั่นศีรษะ ยกมือทั้งสองขึ้นขยับเปลือกตา

“ก็พอกันนั่นแหละ ฉันก็เอาเปรียบคุณเหมือนกัน เพราะเอาอกคุณเป็นหมอน เผลอหลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้ตัวเลย สว่างแล้วฉันนอนต่อไปไม่ได้หรอก ยิ่งตอนนี้ยิ่งร้อนใจไม่รู้ว่าคุณเราที่ตามมาเป็นยังงี้บ้าง สาบเขียวเป็นชนเผ่าชั่วร้ายกระหายเลือดที่สุด คูมันไม่พรั่นพรึงต่อความตายหรืออำนาจปืนของเราเลย ขนาดเมื่อวานนี้ โคนระเบิดตายกันเป็นเบือ มันยังกล้าที่จะคิดสู้เราอีก ยังกะมดปลวกกันนั่นแหละ”

“ไม่ต้องวิตกหรอกครับ ลงถ้าแงซายเอาระเบิดย้อนกลับขึ้นมาอีกครั้งแบบนี้ เราคงสบายใจได้แล้ว มันทนลูกปืนได้ก็จริง แต่ทนระเบิดไม่ได้แน่ ป่านนี้คงเป็นจุมพิตมหาจุมพิตหมดแล้วทั้งหมู่บ้าน สังเกตดูเสียงปืนจากพวกเราเมื่อตะกี้ก็รู้ ไม่ได้มีการตะลุมบอนเลย”

“คุณคิดว่าพวกเราจะย้อนข้ามฟากมาลี้ภัยที่นั่น หรือว่าทั้งหมด?”

“คุณชายขาแพลง คงย้อนกลับมาไม่ได้แน่ มาเรียถ้ามีสติยังคิดก็น่าจะรู้ตัวเองดีว่า ยังไม่พร้อมที่จะต่อสู้ ก็มีอยู่สี่คนเท่านั้นครับ ที่ยังพอไหว แงซาย คะหยิ่น บัญคำแล้วก็คุณไชยยันต์ แต่ผมไม่คิดว่าจะมาหมดทั้งสี่คน เพราะถ้าคุณชายกับมาเรียยังดกค้ำอยู่ฝั่งโน้น ก็จะต้องมีใครสักคนหนึ่ง ในระหว่างกะหยิ่นกับบัญคำอยู่เป็นเพื่อน เรื่องนี้เห็นจะไม่ต้องห่วง คุณชายรอบคอบและเป็นนักวางแผนที่ไวใจได้เสมอ”

“ถามอะไรสักหน่อยได้ไหม?”

“ถามอะไรครับ?”

“สัญญาก่อนว่าจะตอบตามความจริง”

“ด้วยเกียรติยศของพรานป่า ผู้ดำรงชีพด้วยสัจจะของผม”

“ช่างเถอะ ฉันเปลี่ยนความคิดแล้ว ไม่ถามละ”

หล่อนว่า เบนสายตาผละจากเขา เอาท่อนพินิจเขียนอะไรเล่นอย่างปราศจากความหมายบนผนังหิน

รพินทร์แวตาทะลึง

“คุณหญิงทำให้ผมไม่สบายใจเสียแล้ว”

น้ำเสียงนั้นตัดพ้อ

“ฉันไปทำอะไรให้คุณหรือ?”

“ว่าจะถามอะไรแล้วทำไมไม่ถาม ทำให้ผมคิดอยู่นี่เอง”

“ฉันพิจารณาแล้วว่า มันไม่ได้มีประโยชน์อะไรแก่ใครขึ้นมาเลย จึงระงับความคิดที่จะถามนั้นเสีย ความจริงก็ไม่ได้มีเจตนาหรอก ปากมันเผลอไปนั่นเอง”

“โปรดถามผม ในสิ่งที่คิดจะถามเมื่อตะกี้ ถ้าคุณหญิงให้เกียรติผม”

เสียงหัวดำ แม้จะเนิบๆ กังวานของมันก็แผ่ความกังวลไว้เต็มเปี่ยม จ้องมองดูหล่อนตาไม่กะพริบ

“ก็เพราะฉันคิดว่าฉันควรให้เกียรติคุณนะซี ฉันจึงเปลี่ยนความตั้งใจที่จะถามเสีย”

พรานใหญ่ถอนใจเบาๆ พลางสั่นศีรษะช้าๆ

“ผมอยากรู้เหลือเกิน อะไรวะเป็นความคิดของคุณหญิงก่อนที่จะมีการเปลี่ยนความตั้งใจ”

“อย่าสนใจเลย ลืมเสียเถอะ”

“สมมติถ้าผมจะขอร้อง”

“อยากจะให้ฉันถามนักหรือ?”

“อยากจะรู้ในเรื่องที่จะถามเท่านั้น”

คารินหันมาสบเขาด้วยสายตาดังอีกครั้ง

“คืนสุดท้าย ก่อนสาธยายจะเข้าโจมตีเราในตอนบ่ายของวันรุ่งขึ้น...”

หล่อนพูดด้วยเสียงเรียบราบเป็นปกติ ในขณะที่อีกฝ่ายขมวดคิ้วตะแคงใบหน้าฟังอย่างตั้งใจ

“ตอนดึกของคืนนั้น ฉันเห็นเงาของคนสองคน ในระหว่างซอกโขดหินลับตาออกไป พบปะพูดคุยกันอยู่นานทีเดียว ต่อมาคนหนึ่งผละจากที่นั่นเดินผ่านบริเวณแคมป์ ฉันจึงจำได้ว่าเป็นเมย์ แล้วอีกคนหนึ่งก็เดินตามมาทีหลัง...คือคุณ ขณะนั้นค็อกเตอร์ฮอฟมันและทุกคนดูเหมือนจะหลับหมด ขอโทษนะฉันไม่ได้เจตนาที่จะเฝ้าดูอยู่หรอก มันตื่นขึ้นมาพบเหตุการณ์พอดี และเรื่องนี้

ก็ไม่มีอะไรทำให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจเลย ถ้าหากว่าเมย์ไม่ใช่เป็นคนแต่งงานมีสามีแล้ว เหมือนเช่นที่เขามืออยู่ในคืนนั้น...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ผิวปากหือ จ้องหล่อนตาไม่กะพริบยิ้มออกมาเล็กน้อย ดารินจึงตอบพยายามจะค้นหาร่องรอยบางสิ่งบางอย่างในแวตาคู่ นั้น แต่ก็ไม่พบอะไร...นอกจากประกายแจ่มใสบริสุทธิ์ และเปิดเผย

“คุณหญิงคงหมั่นน้ำใจของผมนะครับ ในขณะที่เห็นนั้น”

เขาเพิ่มพ้อออกมาเหมือนรำพึง หล่อนยักไหล่

“ใช่! ฉันยอมรับว่าในขณะที่นั้น ฉันพิจารณาว่าคุณเป็นคนไม่มีเกียรติ ไม่เป็นสุภาพบุรุษ และไม่น่าไว้วางใจเลย”

“แล้วเดี๋ยวนี้?”

“มันค้ำก้นกับที่ฉันรู้จักคุณอย่างไรพิกล เท่าที่ฉันเห็นมาแล้วจนกระทั่งบัดนี้ คุณเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว เป็นลูกผู้ชาย! สิ่ง que เห็นในคืนนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ ฉันอยากจะคิดด้วยซ้ำว่าฉันตาผาดไป”

“คุณหญิงก็ไม่ได้ตาผาดหรอกครับ สิ่งที่คุณหญิงเห็นมันเป็นความจริง แต่มันจริงคนละชนิดกับความเข้าใจของคุณหญิง”

“อธิบายเสียหน่อยก็ดี ถ้าคุณอธิบายได้”

“คืนนั้น เมย์ยืนพูดอยู่กับผมจริงตามที่คุณหญิงเห็น...”

รพินทร์กล่าวเรื่อยๆ แวดตาและสีหน้าอ่อนโยน ดูเขาจะไม่สนใจว่าถ้อยคำที่อธิบายออกไป ฝ่ายที่รับฟังจะเชื่อหรือไม่

“หล่อนจะออกมาจากที่นอนเมื่อไหร่ ผมไม่ทราบเพราะไม่ได้สนใจ แต่เท่าที่รู้ภายหลังนั้น ปรากฏว่าเมย์ออกมาคุยกับเงชายก่อน ผมนั่งตากลมอยู่คนเดียว หล่อนคงจะเลื้อยมาเห็นก็เลยเดินเข้ามาพูดด้วย ผมยังถามเลยว่าฮอฟมันอยู่ไหน หล่อนบอกว่าหลับแล้ว พวกกันอยู่สักพักหล่อนก็กลับไปนอน”

“เท่านั้นเองหรือ”

“ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น”

“ฉันคิดว่ามีนะ ถ้าตาไม่ผาด”

“อะไร?”

“เมย์หันหลังกลับ เหมือนจะรีบผละไปอย่างกะทันหัน คุณนุดตัวเขาไว้”

รพินทร์เลิกคิ้ว แล้วพยักหน้านิดหนึ่ง

“ไม่ใช่หลุดหรอก ผมกระซกให้หล่อนกลับมาก่อนที่จะผละเดินหนีไปเฉยๆ ที่เดียวแหละ หล่อนพูดทั้งท้ายบางสิ่งบางอย่างทำให้ผมข้องใจ แล้วก็จะเดินหนีไป ผมต้องการให้หล่อนพูดออกไปอย่างกระจ่าง นั่นคือสิ่งที่คุณหญิงเห็นคล้ายๆ กับว่ามีการขี้อูดยหรือลวนลามอะไรขึ้น”

“เมย์พูดอะไรให้คุณไม่พอใจหรือ?”

“ครับ ผมรับว่าไม่พอใจอย่างมาก และเขาก็รู้”

“ซอกแซกตลาดปลาล้างเกินฐานะไปมากไหม ถ้าฉันอยากจะรู้บ้าง?”

จอมพรานขยับปาก แต่แล้วชะงัก แน่ละ ลูกผู้ชายอย่างเขาไม่อยู่ในฐานะที่พูดอะไรเพื่อให้ผู้หญิงสองคนหมางเมินผิดใจกัน โดยหวังผลประโยชน์แต่ตนฝ่ายเดียว แม้ว่าคนหนึ่งเขาจะบูชาย่อง ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนที่เขาไม่ศรัทธาจนคิดเดียว ดารินจะชั่งน้ำหนักมาเรียในทันที หากเขาบอกความจริงออกไป เพราะข้อความที่เหม่มสาวเลือดร้อนพูดทิ้งท้ายไว้กับเขาค็นั้น...

มันเกี่ยวกับเกียรติยศของราชสกุลสาวโดยตรง

เส้นที่อันน่านิยมและควรแก่การยกย่องของดารินก็คือ ความเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา และเพื่อแผ่เอื้อเพื่อออกปรด้วยความเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ ถ้าหล่อนรู้ความจริงว่ามาเรียเอ่ยถึงหล่อนเช่นไรในคืนนั้น ความรู้สึกในส่วนดีงามเหล่านี้จะผันแปรไปในทันที และเขายังไม่ต้องการให้บุคลิกส่วนตัวของราชสกุลสาวต้องสูญเสียไป และถ้าจะว่ากันโดยตามจริงแล้ว มาเรีย ฮอฟมันก็ไม่ได้มีเจตนาที่จะหมิ่นอะไรดารินทั้งสิ้น หล่อนพูดไปเพราะความคะนอง นิสัยโลดโผนเปิดเผยและหวังเพียงเพื่อจะขู่เขาเท่านั้น

แล้วเขาก็เสหัวเราะเบาๆ อำพรางมาว่า

“คุณหญิงโปรดทราบแต่เพียงว่า เมย์ดูหมิ่นผมก็แล้วกัน เราเคยมีเรื่องเกี่ยวข้องกันมาก่อนอย่างที่คุณหญิงก็ทราบอยู่แล้ว ครั้งหนึ่งผมเป็นลูกจ้างของฮอฟมัน เรื่องมันก็อยู่ในทำนองว่า หล่อนหาว่าผมเห็นแก่ได้ ักเงินค่าจ้าง สามีของหล่อนจ้างในราคาเบาไปหน่อย ผมก็ไม่ยอมเอา ที่คุณชายเชษฐาให้ราคาสูงก็ยอมแม้แต่จะขายชีวิตให้ อะไรเทือกๆ นั้นแหละ”

“อ้อ...”

หญิงสาวตรงออกมา พร้อมกับหัวเราะน้อยๆ เล้าหน้าสดใสขึ้น รพินทร์ลอบถอนใจอย่างโล่งอกที่โกหกหล่อนได้อย่างแนบเนียน

“ฉันเข้าใจละ เรื่องนั้นเองละหรือ”

“หล่อนคงจะต่อว่าผมมาตั้งแต่พบกันครั้งแรกแล้ว แต่ไม่มีโอกาส พอเห็นผมอยู่คนเดียวก็เลยพูดขึ้น ความจริงขณะที่เมย์ยืนพูดอยู่กับผมจะว่าสองต่อสองลับตาก็ไม่ได้ มีเงาขายนั่งอยู่ที่กองไฟอีกคนหนึ่ง ถ้าคุณหญิงยังไม่เชื่อ สงสัยอย่างไรอีก ก็ถามเจ้าองครักษ์ประจำตัวของคุณหญิงดูได้”

“ทำไมจะต้องโยนกลองให้ไปถามเงาชาย?”

หล่อนเอียงคอถาม

“ผมเป็นผู้ถูกสงสัยในทางบาป หรืออีกนัยหนึ่งเป็น ‘จำเลย’ ผมก็ต้องหาพยานพิสูจน์ในความบริสุทธิ์ของตัวเอง และพยานนั้นก็ต้องเป็นพยานที่มีน้ำหนักด้วย คือเป็นพยานที่คุณหญิงเชื่อถือ”

“แล้วรู้ยังไม่ว่าฉันจะเชื่อเงชาย?”

“ก็เห็นคุณหญิงศรทรา เชื่อถือองค์กรภัยประจำตัวนั้นมาตลอดไม่ใช่หรือ?”

“ขอให้รู้ไว้ด้วย ฉันไม่ได้เชื่อมั่นศรทราเงชายมากไปกว่าพรานนำทางของฉันหรอก เว้นไว้แต่ว่า...บางขณะจะหมั่นใส่ใจในความซื่อสัตย์ของเขาบ้างเท่านั้น และถ้าคุณมั่นใจในเกียรติยศธรรมของตัวเอง จำเป็นอะไรที่จะต้องอ้างอิงพยาน เอาละ ฉันเชื่อคุณ!”

“ขอบคุณมาก ที่ให้โอกาสผมอธิบายความจริง บาปจะพ้นตัวเสียที ผมไม่ทราบว่าคุณหญิงเห็นเหตุการณ์ในคืนนั้นแล้วเข้าใจผิดผมมาถึงจนเดี๋ยวนี้ โชคดีเหลือเกินที่ถามขึ้น โปรดอย่าคิดว่า ผมแอบนำศรทราของเขาออกมาพบในยามวิกาลขณะที่สามีหลับ เพื่อประกอบความชั่ว ถ้าผมเป็นคนผิดคิดผิดสัจย์ถึงเพียงนั้น ป่านนี้เจ้าป่าลงโทษแล้ว ในสถานการณ์คับขัน ตัวเองจะเอาชีวิตไม่รอด เมื่อตอนเย็นวานนี้คงไม่บันดาลให้ใครสักคนหนึ่งมีน้ำใจการุณย์เมตตา เสียยตายอยู่เป็นเพื่อนช่วยชีวิตผมไว้หรอก”

“บทจะพูดให้เข้าหู ก็พูดได้เกิดเหมือนกันนะ”

หล่อนว่าปนหัวเราะรี้น ตวัดหางตาผ่านใบหน้าเหมือนจะค้อนนิดๆ

“มันไม่ใช่เพราะอานิสงส์ผลบุญ อันเนื่องมาจากศีลหรือสัจย์อะไรของคุณอย่างที่ว่านั้นหรอก ในการที่ใครคนหนึ่งยอมรับร่วมสถานการณ์ร้ายกับคุณด้วย โดยไม่ปล่อยทิ้งให้ตายคนเดียว ต่อให้คุณเป็นคนชั่ว ‘แอบดีท้ายครั้ว’ เมียของเขาจริงๆ ในภาวะเช่นนั้น ฉันก็ทิ้งไม่ได้ เพราะคุณเป็นคนของเรา มีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับการเดินทางข้างหน้า มันเป็นลอยิก...ตรรกศาสตร์ธรรมดาๆ นี่เอง...”

แล้วดารินก็เดินไปทางหนึ่ง สีหน้ายังยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น กล่าวเสียงเบา ใส ต่อมาว่า

“แต่ต่อไปนี้เห็นจะไม่ใช่ไรแล้วกระมัง เมย์กลายเป็นม่ายสามิตายไปเสียแล้วเช่นนี้ คงไม่มีใครดำเนินติดใจคุณได้หรอก”

รพินทร์ ไพรวลัย สะอื้นวาบในคำเหน็บอันคมกริบนั้น รู้สึกเหมือนใบหอกเสียบทะลวงเข้าเฉือนหัวใจ หอกวาจาของดาริน วราฤทธิ์ คมยิ่งกว่าหอกอันเป็นอาวุธของนางเขี้ยว!...

เสียงปืนระเบิดกึกก้องสะท้อนเข้ามาถึงในถ้ำ คราวนี้มันดังคล้ายๆ จะอยู่ติดเขาใกล้ๆ นี่เอง เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของบุคคลทั้งสองไปอย่างกะทันหัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งดาริน หล่อนดูเหมือนจะลืมเรื่องที่กำลังสนทนากันเสียหมดสิ้น ถลันลุกขึ้นยืนวิ่งออกไปหน้าปากถ้ำอีกครั้ง รพินทร์ตามออกมาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

ขณะนั้นหมอกจางลงมากแล้ว มองเห็นทิวไม้เขียวที่เบียดอยู่เบื้องล่าง ท่ามกลางแสงอันแจ่มใสของยามเช้า

“รู้สึกจะดังอยู่ใกล้ๆ นี่เอง”

หญิงสาวพูดเบาๆ สิ้นน้ำครุ่นคิดพยายามอ่านรูปการ

“เกิดรบปะทะติดพันกันมาจนถึงนี้แล้วหรือยัง?”

“เสียงปืนดังขึ้นเพียงนัดเดียว คงไม่ใช่เป็นการยิงต่อสู้แน่”

พรานใหญ่กระซิบ

“คงเป็นการยิงเรียกเรามากกว่า และการที่ได้ยินอยู่ใกล้ๆ ก็น่าจะแปลได้ว่า พวกนั้นกระโดดออกมาถูกทางแล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้ว่าเราอยู่ที่ไหนแน่เท่านั้น ยังตอบสิครับ”

ขาดคำของเขา ดารินก็ดึงปืนสั้นจากซอง ยิงขึ้นฟ้าดังสนั่น เสียงมันซำปอกคลุมบริเวณไปทั่ว ยังไม่ทันจะขาดเสียงก็มีเสียงไรเฟิลแผดโต้ตอบมาอีกครั้ง นักมานุษยวิทยาสาวยิ้มออกมาได้

“ถูกของคุณ เราเห็นจะปลอดภัยแล้ว พวกนั้นกำลังไล่เขาตามพวกเรามาทางนี้”

“ถ้างั้นเตรียมตัวได้แล้วครับ อย่างช้าอีกสัก 5-6 นาทีก็คงเข้ามาใกล้ ขนาดถู่ได้ยิน เราเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า สถานการณ์ของพวกนั้นเป็นอย่างไร การรบสุดสิ้นลงโดยเด็ดขาดหรือว่ายังอยู่ในระหว่างติดพัน พอพวกนั้นมาถึง เราต้องร่วมกับเขาได้ทันทีโดยไม่เสียเวลา”

รพินทร์บอกพร้อมกับกลับเข้าไปยังบริเวณที่พักโดยเร็ว จัดการเก็บข้าวของบรรจุลงเป้หลังเตรียมพร้อม หญิงสาวปฏิบัติตามเขาอย่างไม่ยอมเสียเวลาหรือต้องให้เดือนช้า พรานใหญ่วางเรียงคันของเขาขึ้นมา กระแทกกระสุนที่เหลือติดอยู่เพียงสามนัดสุดท้าย กระเด็นออกมานัดหนึ่ง หยิบส่งให้ดารินพร้อมกับพยักหน้าไปยังเอฟเอนประจำมือของหล่อน

“อย่าถือปืนเปล่าครับ นัดเดียวก็ยังดี บรรจุนเข้าลำกล้องไว้ ของผมเองก็เหลืออยู่เพียงสองนัดเท่านั้น”

หล่อนรับกระสุนมาขัดใส่ปืนของหล่อนทันที แล้วส่งขึ้นถ้ำ จากนั้นก็พากันออกมาคอยมองและฟังเสียงริมหน้าผาที่ตัดชันลงไปยังเนินเขาเบื้องล่าง อึดใจใหญ่ต่อมาก็ได้ยินเสียงถู่แว่วขึ้นมาจากดินเนินด้านซ้าย รพินทร์ป้องปากกุดตอบลงไปไม่นานนัก ฝ่ายที่นั่งคอยอยู่บนหน้าผาปาก

ถ้า ก็สังเกตเห็นฝ่ายที่ติดตามมากำลังไต่เขา เกาะลัดมาจากพุ่มพงปรากฏลับๆ ล่อๆ แล้วค่อยๆ ไกลขึ้นมาเป็นลำดับ

รพินทร์คำนวณไว้ไม่ผิดเลย แงชาย คะหยื่น และไชยยันต์ สามคน!!

ต่างฝ่ายต่างมองเห็นกัน เสียงไชยยันต์ก็ตะโกนเอ็ดอึงโหวกเหวกขึ้นมาก่อนอย่างตื่นเต้น ใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อเห็นร่างของคารินและพรานใหญ่ปรากฏอยู่บนหน้าผา กำลังโบกมือให้อยู่

“เรียบร้อย ปลดกภัยหรือเปล่า?”

เสียงอดีตนายทหารปืนใหญ่ตะโกนถามขึ้นมาแว่วๆ ทั้งที่อยู่ในระยะห่าง

“ปลดกภัย!”

คารินป้อนปากร้องบอกลงไปเสียงใส หล่นลงใจแทบกระโดด เมื่อมองเห็นพรรคพวก ครู่เดียวสามคนนั้นก็ไต่ขึ้นมาจนถึงตีนหน้าผาอันจะนำขึ้นสู่ปากถ้ำ ระยะห่างกันเพียงพูดจาทักทายกันได้ อย่างธรรมดาไม่ต้องตะโกน ไชยยันต์มองดูลักษณะของผาชันตอนนั้น แล้วทำหน้าประหลาดใจ พยายามกวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ ด้าน ค้นหาหนทาง

“นั่นแผนกันขึ้นไต่อยู่บนนั้นได้ยังไงกัน มองไม่เห็นทางขึ้นเลยนี่”

เขาแหงนหน้า ร้องถามขึ้นมา

“คนเรา เวลาจะเอาชีวิตรอด มักจะทำอะไรได้ปาฏิหาริย์เสมอแหละ รอยู้ง้างล่างนั่น จันกับรพินทร์จะลงไปเอง”

คารินตอบปนหัวเราะ ขว้างปลายเชือกลงไปข้างล่าง ในขณะที่พรานใหญ่ผูกปลายข้างหนึ่งไว้กับต้นไม้ที่ขึ้นอยู่บนผาตอนบน

“เดี๋ยวก่อน ยังไม่ต้องลงมา พวกเราจะขึ้นไปบนนั้น”

ไชยยันต์ตะโกนบอกขึ้นไป พร้อมกับโบกมือให้ทั้งสองรอคอยอยู่ก่อน ตนเองโหนเชือกไต่ขึ้นไปเป็นคนแรก ถัดมาก็กะหยื่นและแงชาย ครู่เดียวทั้งสามก็ขึ้นไปถึงบริเวณหน้าผาที่คารินกับรพินทร์ยืนรออยู่แล้ว ทันทีที่ขึ้นมาถึง อดีตนายทหารปืนใหญ่ก็กรากเข้ากอดเพื่อนสาวไว้นั่น แล้วหันไปจับแขนพรานใหญ่ด้วยความตื่นตันใจจนพูดอะไรไม่ออก กะหยื่นก็ส่งเสียงทักทายลึบเล้งตามประสาของมัน แแงชายคนเดียวเท่านั้นที่ยังฟันขวายอยู่เงียบๆ สายตาจับจ้องอยู่ที่จอมพราน

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังพูดจาชักถามอยู่กับคาริน รพินทร์มองไปยังแงชาย พูดแผ่วต่ำ

“ฉันรู้ว่ามันแก ตั้งแต่ได้ยินเสียงระเบิดครั้งแรกแล้ว”

“นายใหญ่ใช้ให้ผมมา”

จอมพเนจรตอบเสียงกังวานลึก แต่ห้วนสั้น

“ถึงว่าซี...”

เขาพูดล่อไรฟันออกมา

“ถ้าไม่ใช่คำสั่งของนายใหญ่ ฉันก็ยังสงสัยอยู่เหมือนกันว่าแกจะมาหรือไม่ แต่ถึงอย่างไร ฉันก็ขอขอบใจแก!”

คำพูดของคนทั้งสอง ไม่มีใครได้ยินหรือสนใจ

“เมื่อคืนนี้ไม่เป็นอันหลับอันนอนกันเลย เป็นห่วงแทบแย่ ใจหายตั้งแต่เห็นสะพานนั้นถูกไฟกินขาดแล้ว แต่ก็อุ่นใจนิดที่น้อยติดอยู่ฝั่งนี้พร้อมกับคุณ”

ไชยยันต์ว่า ยังเต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นปีติ

“ที่ไหนได้ครับ มันตรงกันข้ามทีเดียว ถ้าไม่ได้คุณหญิงอยู่กับผม ป่านนี้ คุณไชยยันต์จะไม่พบเห็นผมอีกแล้ว...แม่แต่ซาก”

รพินทร์ตอบพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ไชยยันต์ลืมหูลิงโผล่มาจ้องหน้า

“หมายความว่ายังไง?”

“ผมเกิดอาการจับสั่นขึ้น ในขณะที่สะพานขาดพอดีแล้วก็ได้สติอยู่จนค่อนข้าง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ อุทานลั่นออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ

“ฮ่า! เป็นความจริงหรือ?”

“จริงครับ”

“คุณพระช่วย!...โอ!...ขอบคุณสวรรค์เหลือเกิน ที่ทั้งคุณและน้อยอดสำหมิชีวิตรอดอยู่ได้ จนกระทั่งผมมาถึงนี่”

ไชยยันต์ราง กวาดสายตาสารวไปรอบๆ แล้วแยกเงี้ยวหยิตาลง เมื่อมองเห็นบริเวณหน้าลานปากถ้ำลาดเคลื่อนไปด้วยศพของสาวเขียว รพินทร์อธิบายให้เขาทราบโดยตลอดว่า เหตุการณ์ทั้งหมดมันเกิดขึ้นได้อย่างไร ภายหลังจากที่แยกจากกันแล้ว ไชยยันต์ถอนใจเฮือกใหญ่ สวดอะไรพำอยู่ในลำคอแล้วหันไปจับแขนเพื่อนสาวไว้

“นี่ถ้าพวกเราทางโน้นรู้ความจริงว่า ขณะที่สะพานขาดเราแยกจากกัน แล้วยอดชายนายพรานของเราเกิดจับสั่นขึ้นกลางคันละก็ คงแทบกลืนใจตายกันหมดทุกคนทีเดียว เธอสติดีมาก น้อย ที่สามารถช่วยตัวเองได้ ในขณะที่รพินทร์หมดสติอยู่”

ราชสกุลสาวมองไปยังจอมพรานด้วยดวงตาเป็นประกาย

“พรานใหญ่ทำหน้าที่ของเขาจนวินาทีสุดท้าย ถ้าพึ่งตัวเองก็คงจะหาชีวิตไม่แล้ว ก่อนที่เขาจะมีลักษณะคล้ายๆ เป็นอัมพาตไปนั้น อย่างน้อยที่สุด เขาก็พยายามพาฉันขึ้นมาบนที่มันอันปลอดภัยนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะชัยภูมิที่นี่ ทั้งฉันและเขาก็คงเสร็จไปแล้ว เหตุการณ์คับขันที่สุดเมื่อคืน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยเราไว้แท้ๆ ตลอดเวลาเราภาวนาขอให้ตะวันขึ้นโดยเร็ว เพื่อความหวังว่าพวกเขาจะมาช่วย ยังคิดอยู่เลยว่า ถ้ามันบุกเข้าโจมตีอีกครั้งเดียว เป็นตายแน่ เพราะลูกปืนหมด เหลือแต่ปืนสั้นไม่กี่นัดเท่านั้น ทางด้านเธอเป็นยังไงบ้าง?”

จริงตามที่รพีพันธ์ ไพรวัลย์ คาดคะเนไว้ไม่มีผิด เมื่อฟังจากคำบอกเล่าของไชยยันต์ ทุกคนฝ่ายโน้นตกใจเหลือที่จะกล่าว เมื่อแลเห็นสะพานถูกไฟไหม้ขาดสะบั้นลง และคารินกับรพีพันธ์ เหลือตกค้างอยู่ฝั่งนี้ ท่ามกลางวงล้อมของสาขเขียว และความมืดที่เริ่มปกคลุมเข้ามา

สิ่งที่ทำได้ก็คือ ช่วยกันระดมยิงสกัดมาอย่างสุมๆ ซึ่งมันก็เลื่อนลอยต่อความหวังใดๆ ทั้งสิ้น ได้ยินแต่เสียงปืนของสองคนฝั่งนี้ระเบิดอยู่ถี่ยิบ แสดงว่าสถานการณ์เพิ่มความรุนแรงขึ้นทุกขณะ

ต่อมาก็ได้ยินเสียงฝูงหมาในวิ่งกรึกไปหมดทั้งป่า พร้อมๆ กับอากาศก็มืดสนิทลง ทั้งเชษฐาและไชยยันต์แทบจะคลั่งตาย เพราะไม่รู้จะหาทางช่วยเหลือได้อย่างไร เสียงปืนที่ได้ยิน เว้นระยะห่างออกไปเป็นลำดับ จนในที่สุดก็เงียบหาย

นั่นเป็นปริศนาซึ่งทุกคนขบไม่แตก ได้แต่สวดมนต์ภาวนาและนึกบนบานศาลกล่าว แล้วหันหน้าเข้าหาหรือกัน ต่างเป็นห่วงคารินอย่างที่สุด แต่ก็ยังฝากความหวังอันน้อยนิดไว้แต่เพียงว่า หล่อนไม่ได้ตกค้างอยู่เพียงลำพังคนเดียว หากแต่มีรพีพันธ์ ไพรวัลย์ อยู่ด้วย จอมพรานน่าจะมียุทธวิธีในการเอาตัวรอดได้ ปัญหาที่ห่วงกันหนักอยู่อีกประการหนึ่งก็คือ เรื่องกระสุนปืนของทั้งสอง ซึ่งเกรงกันว่าอาจหมดลง ซึ่งจะทำให้สถานการณ์เลวร้ายหนักลงไปอีก

บุญคำชวนแงชาย จะขออนุญาตข้ามฟากติดตามในทันทีนั้น แต่เชษฐาสั่งยับยั้งไว้ก่อนเพื่อรอฟังเสียงปืน หัวหน้าคณะให้ออกเดินทางย้อนกลับมายังบริเวณช่องแคบที่ใช้สะพานลิงข้ามมาเมื่อบายันันท์ และภายหลังจากพิจารณาอย่างรอบคอบที่สุดแล้ว เขาก็ตัดสินใจให้แงชาย คะหยิ่น สมทบด้วยไชยยันต์ ผู้เป็นห่วงคารินไม่น้อยไปกว่าพี่ชาย ไต่เชือกข้ามเหวในยามดึกสงัด ตัวเขาเองผู้ขายยังเพลงใช้การไม่ได้ถนัด และมาเรียผู้ตลอดทั้งคืนชมหนักด้วยพิษไข้ เฝ้าโยงอยู่อีกฟากหนึ่งโดยมีบุญคำเป็นเพื่อน

คำสั่งของเชษฐาก็คือให้ทำลายล้างหมู่บ้านสาขเขียว และพวกมันทุกคนให้พินาศชนิดขูดรากถอนโคนเท่าที่จะทำได้ และให้ติดตามค้นหาคนทั้งสองก่อนตะวันขึ้น เพราะรู้แล้วยังมีชีวิตอยู่ (อันเนื่องมาจากได้ยินเสียงปืนขณะที่คารินยิงปะทะกับฝ่ายของลู ที่ไต่หน้าผาลงมาเมื่อตอนดึกสงัด)

แงชายกับกะหยิ่น นำไชยยันต์เข้าไปในพงไพรอันเป็นถิ่นสาขเขียว ท่ามกลางความมืดมิดของราตรีกาลด้วยอาการไม่ผิอะไรกับเงาปิศาจ ไชยยันต์มีหน้าที่อย่างเดียว คือเดินตาม สุดแต่ทั้งสองจะนำไปและเป็นผู้ที่ตัดสินใจสั่งการเฉพาะหน้าเมื่อทั้งสองให้คำรายงาน

แผนของไชยยันต์ก็คือ ลอบเข้าไปให้ใกล้ชมรมหมู่บ้านของมัน เพราะสามัญวินิจัยบอกกับเขาว่า ในยามกลางคืน จะอย่างไรเสีย พวกมันจะต้องกลับเข้ามาชุมนุมกันอยู่ในเขตหมู่บ้านเป็นส่วนใหญ่ และนั่นคือจุดหมายที่จะโจมตีโดยการกระหน่ำยิงด้วยระเบิด ก่อนฟ้าสางเล็กน้อย ท่ามกลางอากาศอันหนาวเหน็บ ทั้งสามแอบแฝงเข้าไปจนได้ระยะอันเหมาะสมเจาะที่สุด

และมันก็เป็นความจริงตามที่ไชยยันต์กำหนดไว้ สาขเขียวเกือบทั้งหมดชุมนุมพร้อมกันเพื่อรอแสงตะวันสำหรับแผนการขั้นต่อไปของมันเช่นกัน พอฟ้าเริ่มสาง ชูชูหัวหน้าเผ่าก็ระดม

นักรบของมันอีกครั้งท่ามกลางเสียงกลองศึก ระคนไปกับเสียงเกราะไม้ไผ่ สางเขียว มนุษย์ผิวดิบผู้ไม่พริ้งพริ้วต่อความตาย เตรียมการล่าศัตรูของมันอีกครั้งอย่างไม่มีอะไรจะหยุดยั้งได้

ชูชูยืนเด่นอยู่กลางวงล้อม แผลเสียงสังการกับบริวารของมันก็ก้อง ท่ามกลางเสียงโห่ อีกหลายสนั่นหวั่นไหว

และนั่น...คือโอกาสอันเหมาะเจาะที่อดีตนายทหารหนุ่มต้องการและหวังไว้ เขาเป็นคน จุศสายขนวน แงซายเป็นคนยิงธนูติดในโครงฯ ดอกนั้น วิ่งเข้าไปปักอยู่กลางลานตรงหน้าของชูชู ผู้ ชูหอกอยู่ห่างเพียงวาเดียว แล้วมันก็ระเบิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาที่ตกถึงดิน ท่ามกลางพวกมันนับร้อยที่ เบียดเสียดกันแน่นขนัดอยู่เป็นกลุ่ม ไชยยันต์ก็บรรยายให้ทั้งสองฟังไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุการณ์ ตอนนั้นเป็นไปในลักษณะใด เขาบอกได้แต่เพียงว่า...ระเบิดลูกนั้นของแกซาย ดัดศึกสางเขียวลง อย่างเด็ดขาด เพราะชูชูเหล็กเหลวอยู่ในกลุ่มที่ล้มตายราวกับมดปลวกนั้นด้วย

ส่วนลูกต่อๆ ไปเป็นการเผาลงกา กระท่อมสางเขียวที่ปลุกเรียงรายกันเป็นกลุ่ม กลายเป็น จุณมหาจุณไปหมดแล้ว ด้วยอำนาจของพระเพลิงที่เกิดจากระเบิด พวกที่อาจเหลือรอดอยู่บ้างก็ทิ้ง อาวุธ เปิดหัวซุกหัวซุนเข้าป่าไปอย่างหมดสิ้นมานะเหี้ยมหาญที่จะต่อสู้

มันเป็นการตายอย่างยับเยินมากกว่าครั้งที่ปะทะเมื่อตอนเย็นวานมากนัก เพราะการ รวมกลุ่มของพวกมันขณะที่ระเบิดตกลงกลางวงและซำอยู่หลายลูก

แทบว่าป่าทั้งป่าแถบนั้นจะเหี้ยนโล่งไป

อาณาจักรของสางเขียวล่มทลายลงเสียแล้ว สมตามคำสั่งของเซษฐา แม้จะไม่ถึงกับสูญ พันธ์ พวกมันก็คงจะเข็ดขยาดไปอีกหลายชั่วอายุของพวกมันนั่นเอง

“ตอนปะทะเมื่อเย็นวาน เราเพียงแค่ต้องการจะเอาแม่ย์กลับคืนมา และหนีมาให้พ้นพวก มันเท่านั้น...”

ไชยยันต์พูดเสียงแหบพร่า แวตากร้านเกรียมของเขาสลดลงเล็กน้อย เมื่อหวนนึกไปถึง ภาพเหตุการณ์ตอนนั้น

“แต่มันก็ยังบังอาจราวีจนคาดไม่ถึง จับเดี่ยวเอากับเราจนถึงที่สุด จำเป็นเหลือเกินที่เรา จะต้องจัดการกับมันอย่างรุนแรงอย่างนี้ มันทำให้เราต้องกลายเป็นคนทารุณเหี้ยมโหดไป”

กล่าวจบ เขาก็สั่นหัวซำๆ อย่างเศร้าใจ รพินทร์กับคารินเองก็อึ้งไป ทั้งสองมีความรู้สึกที่ ไม่อาจกล่าวได้ถูกเช่นกัน

“เธอแน่ใจหรือว่าพวกมันราบคาบลงหมดแล้ว”

นักมานุษยวิทยาสาวกระซิบถามขึ้นแผ่วเบา

ไชยยันต์หันไปมองดูตาแกซาย จอมพเนจรเมินหลบไปทางอื่น

“ถ้าจะเหลือ ก็คงเป็นเด็กกับผู้หญิงกระมัง และถ้าไม่ห้ามไว้ แกซายกับคะหยิ่นก็คงกวาด เลี้ยงไปแล้วเหมือนกัน”

“ไม่น่าจะเอามันไว้ ควรฆ่าให้หมด นายทหารใจดีเกินไป”

คะหยิ่นโพล่งขึ้น สีหน้าอาการปกติ ปราศจากความรู้สึกใดๆ รพินทร์สังเกตเห็นอดีตนายบ้านหล่มซ้าง หัวอะไรชนิดหนึ่งอยู่ในมือ ห่อไว้ด้วยใบของต้นว่านกระดาศขนาดใหญ่ จึงถามว่า

“นั่นเจ้าหัวอะไรมาด้วยคะหยิ่น?”

แทนคำตอบ คะหยิ่นแก้มใบไม้ที่ห่อไว้ ชูลึ้นขึ้น คารินร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง แทบผงะ

มันคือศีรษะของชูชู หัวหน้าเผ่าสาขเจียว ซึ่งถูกบันมาแค่อยิงฟันขาว ตาเบิกโพล่ง เลือดสีคล้ำยังหยดอยู่เป็นระยะจากรอยที่ตัด ระหว่างที่พราณีใหญ่กับคารินตะลึงอยู่ เจ้านักเลงโตหล่มซ้างก็วางหัวของชูชูลง เดินตรงไปที่ศพของลูทึนออนคว่าหน้ากันอยู่ ชักมีดประจำตัวออกฟันขาดจากบ่า หัวผมของศีรษะนั้นนำมาโยนกองคู่กับศีรษะของชูชูผู้เป็นบิดา

“คะหยิ่นจะเอาไปฝากนายใหญ่...”

มันบอกหัวๆ

“มันทำให้พวกเราทุกคนเกือบตาย มันต้องชดใช้ด้วยหัวของมันเอง นายใหญ่จะไม่เชื่อแน่ว่ามันสองคนพอถูกตายแล้วถ้าไม่เห็นสองหัวนี้ ต่อไปนี้จะไม่มีสาขเจียวออกล่าคนในแถบนี้อีกแล้ว!”

ไม่มีใครคัดค้าน หรือท้วงติงในความคิดของคะหยิ่นที่จะลงทุนหัวสองศีรษะนั้นไปให้เซษฐาดูด้วย ทุกคนตระหนักดีว่า เจ้ากะเหรี่ยงหล่มซ้างเป็นคนบ้าระห่ำ คุร้าย และแม้จะโง่ แต่ก็ซื่อสัตย์มันคงนึก ลงถ้ามันก็คิดต่อใคร

คะหยิ่นดูเหมือนจะเกลียดแค้นพวกสาขเจียวยิ่งกว่าใครในขณะทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าลู เพราะมันเองเกือบเสียมาถึงแก่ชีวิตด้วยพิษสงของลูเมื่อเย็นวานนี้

ทั้งห้าคน นั่งพักสนทนากันอยู่บนลานหน้าผา ผลัดกันสอบถามเหตุการณ์ที่ผจญมาแต่ละฝ่าย และเลียดโอกาสกินอาหารเช้า ซึ่งฝ่ายไชยยันต์เตรียมมาอย่างพร้อมพรั่ง ไม่มีอะไรจะต้องเร่งรีบกังวลอีกต่อไป เพราะเหตุร้ายผ่านพ้นไปแล้ว ไชยยันต์นั้นรอบคอบพอที่จะפקกระสุนลูกซองติดมาเผื่อคารินและรพินทร์อีกสองกล่อง เพราะเชื่อว่าต้องขาดมือลงแน่ ตัวเองถือ .375 แม็กนัมของมาเรียเป็นอาวุธคู่มือตามเดิม ส่วนคะหยิ่นนั้นถือ .30/06 ซีแซดของรพินทร์ ที่เขาแลกกับลูกซองไว้ก่อนที่จะแยกกันตอนข้ามสะพาน

คารินได้บุหรืจากไชยยันต์ส่งไปให้รพินทร์ก่อน บรรยาการของทุกคนโปร่งโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอก

“คุณชายกับเมย์ เป็นอย่างไรบ้างครับ?”

พรานใหญ่ถาม ภายหลังจากอดีตวันบุหรีดิดๆ กันอย่างเต็มกระหยา มันเป็นครั้งแรก...ที่พอจะมีโอกาสสอบถามข่าวคราวกันและกัน นับตั้งแต่เหตุการณ์สู้รบประจัญบานติดพันแทบตั้งตัวไม่ได้ตั้งแต่เมื่อป่ายาวนาน

“เซษฐาคงไม่เป็นไรนักหรอก เห็นพอจะขึ้นเดินกะเผลกได้แล้วก่อนที่จะข้ามฟากมานี้ มันเพลงเพราะไปกระทบเส้นเก่าเข้าเมื่อคราวศึกไอ้แห้วง ตรวจสอบตามประสาของผม เห็นว่าไม่ถึงกับหักหรือเคาะ แต่เมย์รู้สึกว่าจะแยกว่าทุกคน พอข้ามฟากไปถึงโน้นก็จับไข้ทันทีที่น่าเห็นใจ หล่อนสะบักสะบอมมามากแล้ว”

“แล้วเธอเองล่ะ ครั้งสุดท้ายก่อนที่จะแยกจากกัน เห็นหัวเลือดแดงถือกไปเหมือนกัน”

คารินถามมาโดยเร็ว เพื่อนชายหัวเราะ ถอดหมวกก้มหัวลงไปให้ดู

“นิดหน่อย หัวแตกธรรมดา สงสัยจะกระแทกเข้ากับแ่งหินตอนประจัญบานกับมันที่ปลายสะพานนั่นแหละ ไม่หนักหนาอะไรหรอก เจาะเข้าเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ตัวเหมือนกัน มาร์ูเออิดตอนเลือดมันไหลลงมาเข้าตา”

แกเซาก็โดนปลายหอกถากหัวไหล่ ไม่ฉกรรจ์อะไรนัก คะหยิ่นสี่ข้างเบี่ยงไปเกือบถึงกระดูกซี่โครง หนักกว่าทุกคน แต่บุญคำก็ห้ามเลือดให้หยุดลงไปได้อย่างชะงัดด้วยยาสมุนไพรของแก ประกอบกับความบึกบึนทรหดปานแรดเป็นทุนเดิมอยู่แล้วของเจ้านายบ้านหล่มช้าง จึงดูเหมือนแทบไม่รู้สึกละเลย คะหยิ่นยังคงแข็งแรงปราดเปรียวอยู่เหมือนเดิม

“ตามบุญคำบอกว่าแกโดนจ้วงด้วยหอกเอาหลายอันเหมือนกัน ตอนที่ตะลุมบอนกันที่ปลายสะพานนั่น...”

ไชยยันต์ว่าปนหัวเราะ

“แต่น่าแปลกเหลือเกิน หนั่งแกดีแท้ ไม่ชักเข้า”

พรานใหญ่อมยิ้ม

“ผมเองก็ถูกเข้าเต็มรักกลางแผ่นหลัง ไม่เข้าเหมือนกัน แต่ไม่ใช่เพราะหนั่งดีอะไรหรอก คมหอกมันกระทบหม้อสนามที่อยู่ในเป้หลังเสียก่อน อย่าไปเชื่อบุญคำนั่นนะครับ ตาเผ่านั้นจี้ไม้พอกๆ กับเจ้ากะหยิ่นนั่นแหละ”

“แต่ผมว่าแกไม่โกหกนา เพราะถลกเลือดให้ดู รอยเขียวเป็นจ้ำเลย”

ไชยยันต์พูดอย่างตื้นตันศรัทธาเต็มที่ รพินทร์แทบจะหัวเราะออกมาดังๆ

“รอยเขียวที่ถลกเลือดให้ดูนั้น คงจะลึบไปถูกตอไม้หรือแ่งหินเข้ากระมังครับ คุณไชยยันต์ลึบไปเสียแล้วหรือ คราวที่อ้ายแห้วงอาละวาดเอากับเราครั้งแรก เหยียบลูกหาบของเราตายไปคนหนึ่ง แล้วจับบุญคำหนีเข้าไปติดอยู่ในกอไผ่ หนามไผ่มันฉีกเนื้อแกเสียหิวอะหะวะ จนต้องกลับมาให้คุณหญิงเย็บหลายเข็ม ถ้าหนั่งแกหนีจริงอย่างที่คุย ก็คงไม่ถูกหนามไผ่แหะเอาใส่ทะลัก”

“เออ จริงสินะ...”

ไชยยันต์คราวออกมา แล้วหัวเราะ

“แกก็คงไม่มั่งจริงมั่งของแกไปตามเรื่อง แต่แกก็มีอะไรให้เลื่อมใสอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน เกี่ยวกับพวกเวทมนตร์คาถาอาคม และยาสมุนไพรของแก ลูกน้องของคุณสี่คน ตามบุญคำนี้ดูท่าจะเสียนกว่าคนอื่นๆ มิเกลอยู่ด้วยก็อุ่นใจ พอๆ กับที่คุณอยู่ด้วยเหมือนกัน ความจริงบุญคำจะตามมาด้วยแล้ว แต่ผมสั่งห้ามไว้เอง เพราะเขมรอยู่กันแค่เพียงสองคน ช้ายังไม่สมประกอบกันทั้งคู่”

“เป็นการถูกต้องแล้วครับ ที่ให้บุญคำอยู่เป็นเพื่อนคุณชายกับเมย์ ในระหว่างที่อีกสามคนข้ามฟากมาฝั่งนี้ และคุณไชยยันต์ก็มาได้ทันเวลาดีเหลือเกิน ถ้าช้าไปกว่านี้อีกสักชั่วโมงเดียว ผมกับคุณหญิงตายแน่ เพราะพวกมันจะต้องเข้าโจมตีที่นี่อีกครั้ง”

ระหว่างนั่งสนทนา ไชยยันต์ลุกขึ้นเดินตรวจดูชัยภูมิบริเวณนั้นอย่างถี่ถ้วน ดารินกับรินนทร์เดินตามมาด้วย

“โชคดีเหลือเกิน คุณกับน้อยรอดตายก็เพราะหน้าผาตรงนี้แท้ๆ ภูมิประเทศมันอำนวยอย่างที่สุดสำหรับการตั้งรับ เพราะพวกมันไม่สามารถสือกันเข้ามาในเวลาเดียวได้มากๆ นอกจากทยอยขึ้นมาเป็นเป่าลูกปืนทีละคน ก่อนจะปีนขึ้นมา ก็เห็นศพของพวกมันกลิ้งอยู่ดินผาสองสามศพ คงจะถูกยิงร่วงลงไป”

“ฝีมือคุณหญิงทั้งนั้นแหละครับ ผมมาสร้างไว้รู้สึกตัวได้สดชื่นก็ต่อเมื่อคุณหญิงยิงมันกลิ้งไปหมดแล้ว ไม่ต่ำกว่า 20 ศพ”

ไชยยันต์ยกมือขึ้นลูบคาง กวาดมองไปยังศพสาบเขียวที่กลิ้งเกลื่อนปากถ้ำเหล่านั้น พึมพำออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ไม่น่าเชื่อว่าน้อยจะประจันหน้ากับมันเพียงคนเดียวได้แบบนี้ ในขณะที่รินนทร์สลบไสลอยู่ มันก็แปลกดีเหมือนกัน หลายครั้งมาแล้ว...เมื่อถึงคราวจำเป็นขีดสุดขึ้น น้อยมักจะทำอะไรได้ในแบบปาฏิหาริย์เสมอ พระยืนอยู่ข้างเธอแท้ๆ สำหรับเหตุการณ์ที่ผ่านมาเมื่อคืน”

“ฉันก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน...”

หญิงสาวตอบ กลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

“มันเป็นการต่อสู้แบบจนตรอกครั้งสุดท้ายเพื่อเอาชีวิตรอด ฉันจำเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ได้เสียแล้ว ว่าทำอะไรลงไปบ้าง เกราะหัดที่มีปืนลูกซองอยู่สองกระบอก ถ้าเป็นไรเฟิลคงยิงสกัดไม่ทันแน่ เพราะหมาในที่มันปล่อยออกมาได้เราฝูงนั้นแท้ๆ ถึงได้ตะเกียกตะกายหนีขึ้นมาได้ก็มันบนนี้ ถ้าไม่ใช่เพราะหนีหมา เราก็คงจะปักหลักอยู่ริมๆ ขอบเหวนั่นเอง แล้วพอดกกลางคืนมันก็คงบุกเข้าถึงตัว ถูกฆ่าตายไปแล้ว”

“แล้วปีนกันขึ้นมาบนนี้ได้ยังไงหนอ ฉันตรวจดูแล้วมองไม่เห็นทางเลยว่า ถ้าพังมือเปล่าจะได้ขึ้นมาได้อย่างไร...มันชันตั้งเท่าสิบองศา หน้าตัดเรียบไม่มีชะง่อน ดันไม้ทิ้งออกอยู่ข้าง ก็

งอกอยู่ห่างๆ สูงเกินเอื้อมไปตั้งเยอะ ตอนนั้นก็ถูกเงินเต็มที่ไม่ใช่หรือ ไหนว่าฝูงหมาในไล่หลังติดๆ มา และมันก็คำลงทุกขณะ”

ไชยยันต์ถามด้วยความสงสัย หันไปจ้องหน้าทั้งสอง

“ต่อคอกันขึ้นมานะซิ ฉันเหยียบไหล่รพินทร์ โจนจับดันไม้เล็กๆ ดันแรกไว้ แล้วโรยเชือกลงไปให้ พอเราขึ้นมาถึงบนนี้ ไอ้ฝูงหมาในรคนนั้นก็ตามมาถึงดินผาข้างล่างพอดี หูดูดหัวกันนิดเดียวเท่านั้น”

หญิงสาวไม่ได้เล่าให้ไชยยันต์ฟังถึงการปรากฏตัวขึ้นช่วยนำทาง ของหญิงตองเหลืองผู้ลึกลับ ตลอดจนการมาปรากฏกายของนางเทียะในยามดึกสงัด ก่อนหน้าที่จะนำพวกของมันบุกเงิบซึ่งหล่อนเชื่อว่าทั้งหมดเป็นปรากฏการณ์ของวิญญูณ เพราะไม่ต้องการจะให้เกิดปัญหาได้เถียงใดๆ จากไชยยันต์ขึ้น รพินทร์เองก็ไม่ได้เอ่ยพาดพิงไปถึงเช่นกัน

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทั้งห้าคน ก็ได้หน้าผาบริเวณนั้นลงมา และออกเดินทางบ่าหิ้วไปยังตำแหน่งที่ต่อสะพานลงใช้ข้ามผาผาก ถึงแม้จะได้รับรายงานจากไชยยันต์ว่าสางเขี้ยวพินาสลงหมดสิ้นทั้งขมรมของมันแล้ว รพินทร์ก็เตือนทุกคนไม่ให้ประมาท ปีนทุกระบอบจนบรรลุจุดเต็มอัตราและถือพร้อมอยู่ในมือ พอเถิดแนวทางของเขวตรงตำแหน่งปลายสะพานที่ถูกยิงธนูเพลิงตัดขาดเมื่อหัวค่ำวานนี้ ทั้งเขาและคารินก็สังเกตเห็นควันไฟลอยคลบจึ้นมาจากยอดป่าตอนหนึ่ง อันเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านสางเขี้ยว กลิ่นซากศพที่ถูกไฟเผาไชยตามลมมาสัมผัสสานประสาทเป็นระยะ

สุดสิ้นลงเสียทีสำหรับชนเผ่าดุร้ายกระหายเลือด ซึ่งบูชาเทวรูปอินคา มันคงไม่มีโอกาสที่จะติดตามราวี้คณะเดินทางอีกแล้ว

รพินทร์ทำหน้าที่ตัดทางเช่นเคย เลาะเถิบไประหว่างชายขอบเหว โดยไม่ประสงค์ที่จะผ่านเข้าไปใกล้เคียงกับขมรมของมันอีก ป่านนี้มันคงจะกลายเป็นกองจี๋เถ้าไปหมดแล้ว ไอ้ร้อนที่ไชยกรุ่นมาเป็นระยะ ผสมกับกลิ่นควันไฟซึ่งหนาแน่นขึ้นทุกขณะ ทำให้สันนิษฐานได้ว่าน่าจะมีเกิดไฟไหม้ป่าขึ้นในละแวกนั้นด้วย ซึ่งมันลูกกลมติดต่อกันแดนไปไกล สุดแล้วแต่สภาพของป่า

“เมย์ทราบแล้วหรือยังครับว่า ฮอฟมันตายแล้ว?”

ระหว่างที่เดินเคียงคู่มากับกัน จอมพรานกระซิบถามไชยยันต์เบาๆ สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความอึดอัดกังวลใจ

“เรายังไม่ทันจะบอก หล่อนก็ตายถูก...”

ไชยยันต์ตอบเสียงเคร่งขรึม ถอนใจยาว

“หล่อนบอกว่า ขณะที่ถูกพวกมันจูดกระซอกตัวไปนั้น หล่อนเห็นฮอฟมันถูกแทงด้วยหอกอย่างฉับคดนี้ แล้วหล่อนก็หมดสติไป รู้สึกคล้ายๆ ถูกทุบที่ศีรษะก่อนจะหมดความรู้สึก มาฟื้นขึ้นก็พบตัวเองถูกมัดติดกับแท่นหน้าเทวรูปอินคา ก่อนหน้าที่พวกเราจะเข้าแย่งตัวเล็กน้อยเท่านั้น”

“ลักษณะท่าทีของหล่อนเป็นยังไงบ้าง หลังจากรู้ว่าสามีหาชีวิตไม่แล้ว”

“ก็เห็นนั่งซึม ไม่พูดอะไรอีกทั้งสิ้น บ่นอยู่คำหนึ่งว่า เป็นห่วงน้อยกับคุณ แล้วก็จับไข่ ดูๆ ที่น่าสงสาร ใจกลางปาลึก หัวคู้ทุกข์คู่ยากที่ผจญมาด้วยกันก็ตายจากไปเสียแล้ว เหลือตัวคนเดียวกับเจ้าคนใช้เพื่อชาวต้องสู้”

รพินทร์ ไพรวลัย ไม่เอ่ยคำใดต่อไปอีก เขารู้ถึงเงาแห่งความยุ่งยากที่เกิดขึ้น นับตั้งแต่เชษฐาส่งเปลี่ยนเส้นทางให้ตรงไปพบสองสามีภรรยาคุณนี้แล้ว มันน่าจะเรียกว่าอุบัติเหตุก็ได้

“ไม่มีปัญหา เดียวนี้มาเรีย ฮอฟมัน ตกเป็นภาระของคณะเดินทางนี้เสียแล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาู้ซึ่งถึงจิตใจของคณะนายจ้างทั้งสามเป็นอย่างดี ไม่มีวันเสียละ...ที่คนเหล่านี้จะปล่อยให้หญิงม่ายไปตามยถากรรม หล่อนกำลังว้าเหว่เปล่าเปลี่ยว กำลังตกอยู่ในภาวะอับจนขีดสุดปราศจากที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเจ้าพรานนำทางชาวต้องสู้ ซึ่งถึงแม้มันจะซื่อสัตย์สักได้อย่างไร ก็หาเป็นหลักประกันอันควรแก่การไว้วางใจอย่างไรได้ทั้งสิ้นไม่

ตัวเขาเองเล่า จะใจไม้ไผ่ระกำไม่เหลียวแลหล่อนเลย ในภาวะเช่นนี้ได้หรือ?

มาเรีย ฮอฟมัน กลายเป็นบุคคลที่น่าสงสารไปเสียแล้ว

จริงอยู่ เมื่อ ดร.ฮอฟมัน สามีของหล่อนยังมีชีวิต เขาสามารถที่มีความรังเกียจหม่มสาวเลือดแรงคนนี้เป็นอย่างยิ่ง หล่อนมักจะก่อเรื่องยุ่งทำความลำบากใจให้แก่เขาเหลือประมาณ ตั้งแต่ครั้งเคยเดินป่าด้วยกันคราวก่อนแล้ว และเจอกันอีกคราวนี้ เขาก็ภาวนาอยากจะให้เดินทางผละแยกจากกันเสียโดยเร็ว เพื่อตัดปัญหาทั้งหมด แต่แล้วฮอฟมันก็มาเสี่ยงชีวิต ทั้งภรรยาสาวไว้กลางป่าดงพงพีเช่นนี้ตามลำพังกับพรานนำทางซึ่งไม่ประสีประसानัก

เขาจะทอดทิ้งได้อย่างไร มิหนำซ้ำผู้ตายยังฝากฝังสังเวยไว้กับเขาอีกด้วย

คณะเดินทางจากจำนวน 10 คน ก็จะเพิ่มมาอีก 2 คน และในจำนวนสองคนนั้น ก็เป็นผู้หญิงผู้มีอารมณ์ประดุจไฟป่าเสียคนหนึ่ง อะไรมันจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าไม่ใช่ความยุ่งเหยิงอลหม่านลำพัง ม.ร.ว. หญิงคาริน อันเป็นน้องสาวเจ้าอารมณ์ของนายจ้างเพียงคนเดียว เขาก็แบกภาระทางใจไว้พอแรงแล้ว มาเรียเพิ่มเข้ามาแทรกอีกคน รูปการณ์มันเป็นไปอย่างไร ยิ่งคิดก็ยิ่งอึดอัดลำบากใจเหลือที่จะกล่าว

ไชยยันต์จะคิดอย่างเขาหรือเปล่าไม่ทราบ แต่เห็นบ่นฟ้ำฟงเวทนามาเรียไปตลอดทาง

กินเวลาเพียงชั่วโหมงเศษๆ ทั้งหมดก็มาถึงที่หมายเชือกสองเส้นขึงล่างบนแบบสะพานลิงที่ไชยยันต์ คะหยิ่นและเงาชาย ทำข้ามมาเมื่อคืน ยังคงค้างรอกอยู่ในลักษณะเดิมเช่นนั้น ฝั่งตรงข้ามเชษฐา บุญคำ และมาเรียเฝ้ารอกคอยอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสามเต็มไปด้วยความปิติยินดีเหลือที่จะกล่าว เมื่อเห็นทุกคนกลับกันมาครบ ไม่มีใครขาดไป ส่งเสียงทักทายลั่นมา

ครูใหญ่ต่อมา ทั้งห้าคนก็ข้ามเหวกลับไปรวมฝั่งกับพรรคพวกโดยสวัสดิภาพ ทันทิที่คารินข้ามฟากมาถึง มาเรียก็โผล่เข้ากอดไว้แน่นน้ำตาซึม

“น้อย! พวกเราทางนี้ทุกคน ภาวนาขอให้พระเจ้าจงคุ้มครองเธอกับพรานใหญ่”

“และแรงภวานาก็เป็นผล จันกับพรานใหญ่กลับมาแล้ว ทั้งๆ ที่เราคิดว่า เราไม่รอดเหมือนกัน ได้ข่าวว่าเธอไม่สบายเมย์”

“จันหายเรียบร้อยดีแล้ว พี่ชายของเธอและทุกคนกรุณาต่อจันมาก จันเป็นหนี้ชีวิตของทุกๆ คน ไม่ควรเลย ที่หลายๆ คนต้องมาพลอยลำบากเพราะจัน”

มาเรียพูดเศร้าๆ ฉวยเอามือคารินไปกุมไว้แน่น ราชสกุลสาวอึ้งให้อย่างปลุกปลอบใจ บีบมือตอบແหม่มเลือดผสมหนักหน่วง

“อย่าคิดอะไรให้มากไปเลยเมย์ เดียวนี้เธอปลอดภัยแล้ว เป็นสิ่งที่เรายินดีที่สุด พวกเราทุกคนไม่มีใครทอดทิ้งเธอได้หรอก ถ้ายังพอมีโอกาสอยู่บ้างแล้ว เราต้องช่วยเธอจนถึงที่สุด”

เซษฐาก็กรากเข้าหารพิณทร์กับไชยยันต์ แล้วก็รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นสำหรับทุกฝ่ายโดยตลอด พร้อมทั้งศึระะของชูชูและถู ซึ่งคะหยิ่นหิ้วมาให้ดู

“ราพณาสุรไปหมดแล้ว สมตามประกาศิตของท่านแม่ทัพ”

ไชยยันต์บอกสรุปแก่สหายของเขาในตอนท้ายของการเล่า

“เอาละ เห็นจะโล่งอกไปได้เสียที เกี่ยวกับสางเขียว...”

หัวหน้าคณะกล่าวด้วยสีหน้าแฉะชื้นชื้น แล้วหันไปทางน้องสาวกับจอมพรานถามอึ้งๆ

ว่า

“เป็นห่วงจะแยะอยู่แล้ว เป็นยังไงบ้างละน้อย-รพิณทร์?”

พรานใหญ่เพียงหัวเราะเบาๆ น้องสาวตอบแทนมาให้ว่า

“ก็เกือบไม่ได้กลับมาเห็นหน้ากันอีกแล้วนั่นแหละค่ะ ถ้าไชยยันต์ไปถึงช้ากว่านั้นเพียงนิดเดียวเท่านั้น”

“มันอีหลักอีเหลื่อทุลักทุเลเหลือเกิน...”

เซษฐาหันไปกล่าวกับรพิณทร์ พร้อมกับโคลงหัว

“ผมซาเพลง เมย์ก็ไม่สบาย เลยต้องแบ่งพวกกันไป ผมเกือบตัดสินใจอะไรไม่ถูกเมื่อคืนนี้ ดีแต่ได้บุญคำเป็นคู่คิดแล้วก็เคราะห์ดีที่เงซายกับคะหยิ่นเดินในเวลากลางคืนได้”

บุญคำนั้น พอได้ทราบว่าพรานใหญ่เกิดอาการจับสันโรคเก่าขึ้นในวินาทีวิกฤติที่สุด ก็ก็ตอบอกผาง

“ผีสาธเทวดาช่วยนายไว้แท้ๆ เทียว ที่ให้นายหญิงติดอยู่ด้วย ไม่งั้นนายเสร็จไปแล้ว! บุญคำกับนายใหญ่ไม่ได้นอนกันเลยตลอดทั้งคืน ตอนตีสามได้ยินเสียงป็นติดๆ กันหลายนัด ก็รู้ว่ายังอยู่ แต่พอเสียงป็นเงียบหายก็ทายกันไม่ถูกอีก ถ้ารู้เสียแต่แรกว่านายจะจับไข้ขึ้น ให้นบุญคำเป็นคนรั้งท้ายเสียจะดีกว่า”

“อ้อ ถ้าบุญคำติดอยู่ฝั่งโน้นคนเดียว บุญคำก็เหลือแต่กระดูกไปแล้ว หรือแน่ใจว่าหนังเหนียวพอ หอกดาบสางเขียวทำอะไรไม่ได้ ไหนคุณน้ากว่าแทงไม่เข้าหรือ?”

คารินร้องถามมาพร้อมกับหัวเราะ

บุญคำหัวเราะเหะๆ ยกมือลูบหัวอันมีเส้นผมหยิกหยอยติดหนังหัวของแก

“แหงไม่ถูกก็ไม่เข้าละนายหญิง หอกดาบหรือปืนบุญคำไม่กลัว แต่บุญคำกลัวเข็มฉีดยาของนายหญิง เสียขายบุญคำไม่ได้ไปช่วยนายหญิงด้วย ต้องอยู่โยงเฝ้านายใหญ่ทางนี้...เป็นห่วงนายหญิงจนบอกไม่ถูก”

“ขอบใจมาก เป็นห่วงแต่ฉันหรือหอกหรือ แล้วเจ้านายของบุญคำเองละ ไม่ห่วงเลยหรือยังงี้”

ดาพรานเฒ่าเจ้าเล่ห์อ้าปากหัวเราะเหงือกแดงอยู่เช่นนั้น จำเลื่องไปทางเจ้านายของตน บอกอ่อยๆ

“ก็ห่วงเหมือนกันแหละ แต่น้อยหน่อย ถึงยังงี้ ลำพังพรานใหญ่เอาตัวรอดได้”

คารินหันไปมองรพิณทร์ด้วยดวงตาสุกใสเป็นประกาย ตอบบุญคำว่า

“ถ้าเขาเอาตัวของเขารอดได้ เขาก็ต้องเอาตัวฉันให้พลอยรอดไว้เหมือนกัน”

จอมพรานสบตาคู่นั้นแวบหนึ่ง แล้วมินหลบ หันไปทางเขษรตามองไปที่ขาของราชสกุลหนุ่ม

“เขาเป็นยังงี้บ้างครับ?”

“เส้นมันแผลงนะ ไม่เป็นอะไรมากหรอก นี่ก็พอจะเขยักได้แล้ว พักสักวันสองวันก็คงเป็นปกติ เส้นขาข้างนี้มันเสียไปแล้ว ตามปกติก็ไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าไปกระทบเข้าก็พาลแผลงเอาง่ายๆ”

บุคคลคนเดียว...ที่เขายังไม่ได้พูดคำใดด้วยเลย คือมาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งบัดนี้นั่งนิ่งซึมอยู่ที่ขอนไม้ ดาเลี่ยนลอยอย่างปราศจากจุดหมาย ร่างกายของหล่อน คงมีแต่เพียงเสื้อแจ็คเก็ตฟิลด์สวมอยู่ตัวเดียวเท่านั้น มันลั่นเหนือเข้าขึ้นมาจนมองเห็นท่อนขาอวบสีชมพูอย่างล่อแหลม ดวงตาสีเขียวที่เลขวาววามอยู่เป็นนิจ บัดนี้หมองเศร้า เต็มไปด้วยความวิปโยค รันทด ว่าเหว่ ทว่ามันก็ถูกซ่อนอยู่ภายในอย่างมิดชิด ในความรู้สึกของเขา หล่อนเป็นผู้หญิงที่ใจแข็งไม่ใช่หน่อย แต่ถึงเช่นนั้นก็ตาม เหตุการณ์มันก็บีบคั้นทรมานความรู้สึกของหล่อนเสียจนสุดจะทนทานได้ ทุกคนยอมเข้าใจดี ต่างเบนสายตาไปจับอยู่ที่มาเรียอย่างสลดสังเวช พวกหนึ่งจับไปชั่วขณะ

รพิณทร์ก้าวตรงเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าภรรยาสาวของนักสำรวจผู้วายชนม์ เขายอมรับว่าเดี๋ยวนี้ เขาสงสารหล่อนเป็นที่สุด

“มิสซิสฮอฟมัน...”

จอมพรานพูดแผ่วเบา อ่อนโยน

“คุณเป็นอย่างไรบ้าง?”

ดวงตาสีเขียว ไรยเศร้าคู่นั้นเหลือบขึ้นสบตา ริมฝีปากอันแห้งผากปรากฏรอยยิ้มซีดเซียว

“ปกติเรียบร้อยดีแล้ว ขอบคุณพรานใหญ่และทุกคนที่เสี่ยงอันตรายมาช่วยเหลือฉัน จนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอดกันทุกคน ไม่ควรเลยที่จะต้องมาลำบากกับฉันถึงเพียงนี้”

เสียงของหล่อนแหบเครือ น้ำตาลลอ รพินทร์ถอนใจเบาๆ ยิ้มให้

“เราช่วยกันด้วยน้ำใจ-ช่วยกันจนสุดความสามารถ นี่คือนิติยึดมั่นของพวกเราทุกคน ผมรู้สึกเสียใจเหลือเกิน ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับค็อกเตอร์ซอฟมัน มันถึงคราวเคราะห์ของเขาจริงๆ”

“คุณ และทุกคนทำดีที่สุดแล้ว มันเป็นความผิดของฉันและสเตลเกลเอง ที่ไม่เชื่อคุณแต่แรก คุณควรจะสมน้ำหน้าเรา”

จอมพรานต้นศิระชะช้าๆ มองดูมาเรียอย่างเห็นใจ

“ผมเข้าใจดี ว่าคุณมีความรู้สึกเช่นไร โปรดอย่าพูดถึงสิ่งนั้นอีกเลย คิดเสียว่าเป็นคราวเคราะห์ก็แล้วกัน พวกเราทุกคนยินดีที่จะช่วยให้คุณปลอดภัยออกมาได้”

มาเรียกวาดตามองไปยังทุกคนที่แวดล้อมรอบกายหล่อนอยู่ กล่าวออกมาจากความรู้สึกส่วนลึก

“ทุกคนเป็นสุภาพบุรุษที่มีจิตใจสูง แม้แต่หมอดารินเอง...ถึงจะเป็นผู้หญิง เธอผู้นี้ก็ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่าท่านสุภาพบุรุษผู้งามน้ำใจทั้งหลาย ฉันไม่มีอะไรที่จะกล่าวได้อีก นอกจากสำนึกในบุญคุณ วิญญาณของสเตลเกลก็คงคิดเช่นเดียวกับฉันในขณะนี้”

ไชยยันต์ก้าวเข้าไปใกล้ จับมือของหล่อนเข้ามาบีบไว้แน่น

“โปรดทำให้เข้มแข็ง เมย์ ทุกคนเป็นมิตรของคุณทั้งนั้น คุณไม่ได้ยืนอยู่คนเดียวท่ามกลางความโดดเดี่ยว แต่คุณมีเพื่อน! เพื่อนผู้ซึ่งผูกชีวิตเข้าด้วยกันไว้ด้วยประหนึ่งสายโซ่ และคุณก็เข้ามาเป็นเปลาะหนึ่งของสายโซ่นั้นแล้วด้วย!”

“ไชยยันต์...คุณกรุณาต่อฉันเหลือเกิน”

มาเรียพูดเหมือนกระซิบ อดีตนายทหารปืนใหญ่หัวเราะพลบใจ หยิบไรเฟิลขึ้นเคาะในมือทั้งสอง แล้วยื่นส่งให้หล่อนดู

“จำปืนกระบอกนี้ได้ไหม เมย์?”

“จำได้ มันเป็นปืนของฉันเอง”

“นี่แหละ ที่ผมเอามาด้วย และใช้งานมันในการช่วยชีวิตคุณผลาญชีวิตนางเขียว แทนให้แก่เจ้าของเสียแทบนับศพไม่ถ้วน”

ແມ່ມສາວເລືອດຜສມຶ້ມສຽ້າ ບາດນ້ຳອ່ຽງໂຮຍຊີດເຊີຍແຮ່ມຊື່ນຊື່ນເລັກນ້ອຍ ຫລ່ອນພອໃຈໃນຄວາມຣື່ນເຣິງແລະມີອາຣມຸຸນສຸກສານາບຂັນຂອງໄຮຍຍັນຕຸ່ມກ່ອນແລ້ວ ນັບແຕ່ຮູ້ຈັກຣຶ້ງແກ່

“พรานต้องสู้ของฉัน...ส่างปา...ทำไมเขาถึงไม่ได้มาด้วย เกิดอะไรกับเขาหรือเปล่า?”

“ส่างปาถูกยิงด้วยธนูอาบยางนอง ในขณะที่ต่อสู้หลังจากที่พวกมันลักพาตัวคุณมา”

ເຊຍຮູ້າເປັນຄົນຕອບດ້ວຍນ້ຳເສີຍເຍືອເຢັນປຣາຣຸນີ

“แต่พวกเราจัดการดูแลเขาจนปลอดภัยแล้ว ขณะนี้พักอยู่ในแคมป์พร้อมกับคนของเราอีกสามคน เขาพยายามที่จะติดตามคุณขณะที่สาางเงิวยเข้าโจมตี แต่ถูกยิงเสียก่อน”

“แล้ว...ศพของสเตลเกล?”

หล่อนถามอย่างใจลอย เหมือนจะพึมพำกับตนเอง

“เราฝังเขาไว้ที่บริเวณใกล้แคมป์ ก่อนที่จะออกติดตามคุณ เราไม่อาจรอช้าได้ เราจะออกเดินทางกลับกันเดี๋ยวนี้ คุณพอจะไปไหนไหม?”

มาเรียมองดูราชสกุลหนุ่ม ผู้เป็นหัวหน้าคณะอย่างซาบซึ้ง เมื่อคืนนี้ตลอดทั้งคืน เซษฐาเป็นคนดูแลหล่อนอย่างใกล้ชิด มันทำให้หล่อนหวาดคิดไปถึงบิดาผู้ห่างไกล

“ไหนล่ะ คุณต่างหาก ที่ข่าไม่สมประกอบนัก”

“ไม่เป็นไร ผมพอแยกไปได้ เราไปกันอย่างช้าๆ ก็ได้ ไม่มีอะไรต้องรีบร้อนแล้ว กะว่าจะไปถึงแคมป์ของเราในค่ำวันนี้”

แล้วเซษฐาก็สั่งให้เตรียมออกเดินทางในทันทีนั้น เขาให้กะหยิ่นตัดไม้เลียบศีรษะของชูชู และลู ปีกไว้อย่างขอบเหวบริเวณนั้น เพื่อให้พวกมันเห็นเป็นการข่มขวัญไม่ให้คิดบังอาจติดตามราวีอีก

ทั้งหมดผลจากยอดเขาอันเป็นถิ่นของสาางเงิวย ทั้งความพินาศหลากหลายของอนารยชนเผ่ากินคนไว้เบื้องหลัง บ่ายหน้าลงสู่ป่าดงอันเป็นที่ตั้งแคมป์ ต่างเดินกันไปอย่างเงียบสงบ ในสมองของทุกคนอดไม่ได้ที่จะครุ่นคิดถึงเหตุร้ายที่เกิดขึ้น จิตใจหนักอึ้ง เต็มไปด้วยความสลดหดหู่เมื่อไม่เกิน 36 ชั่วโมงที่แล้วมานี้เอง มันได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นหลายชนิดเกินกว่าที่ใครสักคนหนึ่งจะคาดฝันไปได้ สเตลเกล ฮอฟมันเสียชีวิต ส่างปาและอีกหลายต่อหลายคนบาดเจ็บ เกะตายอย่างน่าอนาถ รพินทร์ ไพรวัลย์ เองก็เกือบหาซื้อมิได้อีกต่อไป แล้วก็ความพินาศย่อยยับ ราวกับมดปลวกของมนุษย์นอกสำรวจเผ่าสาางเงิวย

สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ทำให้ทุกคนอดสงสัยไม่ได้ว่ามันเป็นความจริง หรือความฝัน!

การเดินทางไปกันอย่างปกติไม่เร่งรีบอะไรนัก เพราะเซษฐาผู้ซำกะเผือก และมาเรียซึ่งยังอดโรยบอบซ้ำ พรานใหญ่สละรองเท้าของเขาให้แก่หม่อมสาวผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งไม่มีสมบัติอะไรติดตัวอยู่แม้แต่อย่างเดียว นอกจากเสื้อแจ็คเก็ตฟิลต์ที่ได้รับจากไชยยันต์

“ถ้าคุณไม่มีรองเท้า คุณจะไปได้อีกไม่เกินสองสามร้อยเมตรนี่เท่านั้น!”

เขาพูดมาด้วยเสียงบังคับ เมื่อเห็นหล่อนส่ายหน้าปฏิเสธ เท้าเปล่าเปลือยทั้งสองของหล่อน...เลือดโทรมด้วยหนามและก้อนหิน แต่ไม่ปรากฏเสียงประกาศอุทธรณ์ใดๆ แม้แต่คำเดียว นอกจากการเซถลาล้มลุกคลุกคลานอยู่ตลอดเวลา โดยมีไชยยันต์คอยเป็นที่เลี้ยช่วยหิ้วประคอง มาเรียใจอำมหิตเกินกว่าที่เขาคิด สมกับที่ใช้ชีวิตสมบุกสมบันอยู่ในป่ามาตลอด ดูจะทรหดบ้าบิ่นยิ่ง

กว่าคารินเสียอีก ความยากแค้นลำเค็ญมันบอกออกมาจากแวตาเท่านั้น ไม่ได้สำแดงออกโดยวาจาหรืออาการเลย

“แล้วคุณล่ะ คุณต้องเดินเท้าเปล่า...”

“เท้าเปล่าผมเดินได้ แต่คุณไม่เคยมาก่อน ย่อมไม่ได้แน่ ไม่เป็นสิ่งเหลือบ่ากว่าแรงอะไร สำหรับผม ในการที่จะสละรองเท้าให้แก่คุณ มันเป็นวิธีที่ดีกว่าที่จะต้องหามคุณไป”

คำพูดประโยคหลัง ทำให้หล่อนหมดอาการลังเลที่จะใช้รองเท้าของเขา และตลอดระยะทางอันบุกป่าฝ่าพงกรำกันไป หล่อนไม่ได้พูดคำใดกับใครเลยทั้งสิ้น ลักษณะของหล่อนเป็นหญิงใจเพชรแท้ๆ ในการลอบสังเกตรูปร่าง...ไม่อินังขังชอบกับร่างกายอันมีเสื้อสนามคลุมอยู่เพียงครั้งเดียว บางขณะก็ไม้มันจะเกี่ยวกระซกให้ชายเสื้อถลกสูงขึ้นมา หรือบางขณะ คมที่กลัดอยู่เบื้องหน้า มันจะขาดเปิดเผยออกเห็นลำตัวอันเปล่าเปลือยชะเวกชะวากเช่นไร หล่อนเดินไปเหมือนตุ๊กตาไขลาน ทอดอาลัยตายอยากกับทุกสิ่งทุกอย่าง คารินเองก็เกือบจะมีสภาพใกล้เคียงกัน เสื้อและกางเกงเดินป่าของหล่อนขาดกระรุ่งกระริ่งรอบตัวราวกับใครเอามีดกรีด อันเป็นผลมาจากชมซานหนิฝูงหมาในเมื่อคืน โชคดีที่นักมานุษยวิทยาสาวยังมีซัปในเหลืออยู่

พักกันอีกครั้งที่ธารน้ำตกเมื่อเวลาบ่ายสามโมง ไชยยันต์เลื่องเข้ามากระซิบกับพรานใหญ่

“สงสารเมียเหลือเกิน หล่อนสะบักสะบอมกว่าทุกคน”

“ก็น่าเห็นใจครับ แต่เราก็พยายามไปกันอย่างซำที่สุดแล้ว ผมคิดว่าคงไม่เป็นไรหรอก หล่อนมีความอดทนมาก”

ไชยยันต์ถอนใจยาว โคลงหัว แล้วเอียงหน้าเข้ามากระซิบอ้อมแอ้มไม่เต็มปากนัก

“ก่อนที่เราจะเดินทางมานี้ เรามัวแต่หวังที่จะช่วยชีวิตหล่อนอย่างเดียว จนลืมอะไรเสียอย่างหนึ่ง มันจำเป็นไม่ใช่น้อยอยู่เหมือนกัน ผมเองก็เพิ่งจะมานึกออกเอาเดี๋ยวนี้”

“อะไรหรือครับ?”

“เสื้อผ้าของเมียสักชุดหนึ่งนะซี มันคงไม่หนักอะไรนักหากเราจะเอาติดมาด้วย ทั้งๆ ที่เรารู้อยู่แล้วว่า สางเขียวคว้าวัวหล่อนมาโดยไม่มีอะไรติดกายสักอย่าง”

แม้จะอยู่ในอารมณ์เครียดและไชยยันต์เองก็พูดออกมาจากแก่นแท้ จริงใจ รพินทร์ก็อดไม่ได้ที่จะต้องยิ้มออกมา ในความคิดอันรอบคอบของอดีตนายทหารปืนใหญ่ เขาเองยอมรับว่าไม่เคยนึกถึงปัญหาในข้อนี้ และแม้กระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดี จนกระทั่งไชยยันต์พูดขึ้น

จอมพรานหนุ่มนี้ขึ้นคิด เรียกบุญคำเข้ามาในทันที แล้วเดินอ้อมหลบไปให้ลับตาพรรคพวกทางด้านหลังต้นไม้ใหญ่

“นายเรียกบุญคำทำไมหรือ?”

ดาพรานแต่หน้าตื่น

“ถอดกางเกงออกซิ!”

เขาออกคำสั่งสั้นๆ วางหน้าขริม

บุญคำลื้มตาโพลง อ้าปากค้าง

“หา! นายว่ายังไงนะ?”

“หูตึงหรือยังไง ฉันบอกให้ถอดกางเกงออก”

เสียงบุญคำร้องอะไรลั่นออกมาคำหนึ่ง ตาเหลือก

“แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะนาย จะให้บุญคำถอดกางเกง นางแหม่มไปอยู่คนเดียวแล้ว จะให้บุญคำไปอีกคนหรือยังไง รูปร่างบุญคำมันไม่น่าดูสักนิด”

“ไม่ต้องพูดมาก บอกให้ถอดก็ถอด ชักช้าประเดี๋ยวจับถอดเองเสียเลย”

ตาเฒ่าเอามือโปะบนหัว ครางอ้อย ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“โธ่ นายหน่อ นาย พิเรนทร์อะไรขึ้นมาเล่านี้ บุญคำไม่ได้มีอะไรอยู่ข้างใน ขึ้นถอดก็โล่ง โกงหมดเท่านั้น ผีसानางไม่วังกันปาราบ”

“ผ้าขาวม้าที่โปกหัวอยู่นั้นแหละ นุ่งแทน เร็วเข้า!”

บุญคำทั้งทั้งประหลาดใจ ทำหน้าเลิกล้ม พอรพิเรนทร์วาดมาเบาๆ อีกครั้ง แกกี่ป่นฟ้าจัดการปลดผ้าขาวม้าที่โปกหัวอยู่ออกนุ่งทับไว้ แล้วถอดกางเกงยีนส์เก่าคร่ำคร่าสีกะด่างของแกออก พรานใหญ่ฉวยหมับไปโดยเร็ว บุญคำสะดุ้งโหยง แล้วรีบถกเชมรผ้าขาวม้าไว้อย่างทะมัดทะแมง กะพริบตาปริบๆ มองหน้าเขาอยู่เช่นนั้นอย่างไม่รู้เรื่อง รพิเรนทร์ไม่สนใจอะไรกับแกอีก เดินถือกางเกงตัวนั้นตรงเข้าไปที่มารีเสื้อกั๊กนั่งชิมอยู่ที่โถงหินลูกหนึ่ง ทอดสายตาปราศจากจุดหมายออกไปยังพงไพรพระมื่นที่บรอบด้าน

“ระยะทางต่อไปนี้ เราจะต้องไต่เนิน ไต่เขา...”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบ อ่อนโยน

“เพราะคุณไม่ใช่คนรู้จักทายชบวน เพราะฉะนั้นจะมีคนไต่ตามอยู่เบื้องหลังของคุณ”

เขาพูดไว้เพียงแค่นั้น แล้วยื่นกางเกงส่งให้ มารีเสื้อกั๊กวาง หล่อนเข้าใจความหมายของเขาได้ในทันทีนั้น อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งแล้วรับกางเกงตัวนั้นไปโดยเร็ว พูดเสียงเครือ

“คุณคืออะไรเช่นนี้ รพิเรนทร์...ขอบคุณ!”

“จงขอบคุณคุณไชยยันต์ เพราะผมเองก็คิดไม่ได้ในข้อนี้”

มารีเสื้อกั๊กตาไปทางไชยยันต์ ผู้ยืนมองอยู่ห่างๆ แล้วเดินหลบเข้าไปหลังโถงหิน อีกใจใหญ่หล่อนก็เดินกลับออกมา สวมกางเกงของบุญคำเสร็จเรียบร้อย มั่นคืบไปเล็กน้อยสำหรับคนร่างอวบใหญ่อย่างหล่อน แต่ก็ยังคิดว่าไม่มีอะไรเสียหาย

แล้วทุกคนก็กลืนหัวเราะเสียวได้ เมื่อเห็นบุญคำนุ่งผ้าขาวม้า แยกปิ่นหน้ามู่ออกมาจากพุ่มไม้

“บอกพรานเฒ่าของคุณว่า ฉันจะไม่ลื้มความมีน้ำใจอันดีของเขาเลย เขาเป็นสุภาพบุรุษเหมือนนายของเขา”

มาเรียบอกให้รพินทร์แปลถ้อยคำของหล่อน

พอรู้เรื่องราว แม่หม่อมสาวพูดเช่นไร บุญคำก็ยิ้มแฉ่งแทบปริ

“โธ่! นายก็ไม่บอกบุญคำเสียแต่แรกด้วย ว่าจะเอากองลงไปให้นายแม่หม่อม บุญคำทวนหัวให้โดยดีเลย สงสารแถมมาตั้งแต่แรกเห็นแล้ว แต่นึกไม่ออกว่าจะช่วยยังไง จะเอาผ้าขาวม้าให้นุ่งรี ก็คงนุ่งไม่เป็นหลดเสียเปล่า”

“คนแก่พูดว่าอะไร?”

แม่หม่อมสาวหันไปถามรพินทร์อย่างน่าสงสาร

เขาหัวเราะเบาๆ แปลให้ฟัง แล้วก็บอกต่อมาว่า

“ตาเฒ่าบุญคำพูดพม่าได้ คุณจะพูดกับแกได้ด้วยตัวเองในภาษานั้น”

มาเรียบอกตาอย่างยินดีขึ้นอีกครั้ง อุทานว่า

“โอ! วิเศษจริง ตานั่นพูดพม่าได้รี...”

แล้วหล่อนก็กวักมือเรียกบุญคำเข้ามาใกล้

“ฉันขอบใจบุญคำมาก ที่อุตส่าห์สละทางเกงให้ฉัน ฉันจะคืนให้เมื่อถึงแคมป์แล้ว”

บุญคำหัวเราะรำ ดอเป็นภาษาพม่าอย่างแคล่วคล่อง

“ไม่เป็นไร นายแม่หม่อม บุญคำดีใจที่มีโอกาสช่วยนายแม่หม่อมได้ แต่มันไม่ดีอีกตอนพรานใหญ่ปล้ำถอดเอาไปจากตัวบุญคำเฉยๆ นี่แหละ ไม่ยกบอกให้รู้ว่าจะเอาไปทำไม”

ตาของหล่อนที่มองดูพรานเฒ่าแห่งเขาอิมคริมเป็นประกายแจ่มใสขึ้น

“ฉันดีใจที่พอจะพูดกับบุญคำได้รู้เรื่องด้วยตัวเอง บุญคำพูดพม่าได้ดีมากนี่”

“ไอ้ย! ปู่บุญคำเป็นพม่า ย่าเป็นกะเหรี่ยง ตาเป็นไทย ยายเป็นขมุ...”

แกฟุ้งลั่นป้า แล้วทำตาปริบๆ หันมากระซิบถามรพินทร์ผู้ยืนเท้าสะเอวมองอยู่ใกล้ๆ

“เอ...แล้วตัวบุญคำเองล่ะ เป็นอะไร หือ นาย?”

“เขมรยังงั้นล่ะ!”

บุญคำสะดุ้งโหยง ชำเลียงค้อนพรานใหญ่ปะหลับปะเหลือก บ่นอุบอุบเดินเลี้ยวไปเสีย

ก่อนออกเดินทางในระยะที่สอง ขณะที่รพินทร์เดินผ่านหน้าเขษฐา หัวหน้าคณะก็เหนียวไหลเหงื่อไ้ว พูดอึมๆ

“รอบคอบดีมาก รพินทร์ ผมเองก็ลืมความลำบากของเมียในข้อนี้เสียอย่างสนิท พวกเราเป็นผู้ชาย ควรจะสละทางเกงให้หล่อนได้สักตัวหนึ่ง คุณทำได้ถูกต้องแล้ว แต่หล่อนก็ทนทายาด ไม่เคยร้องขออะไรจากเราเลย”

“คุณไชยยันต์เดือนผมขึ้นก่อน ผมก็นึกไปไม่ถึงเหมือนกัน ความจริงเราควรจัดการให้หล่อนเสียตั้งแต่ต้นแล้ว บุญคำ คะหยิ่น หรือเงาชายเดินกันตัวเปล่าได้ทั้งนั้น ผ้าขาวม้าผืนเดียวก็ถึงไหนถึงกัน”

ทั้งแปดคนกลับมาถึงแคมป์ก่อนมืดเล็กน้อย พอแว่วเสียงกู่ของบุญคำที่ล่องหน้าเป็นสัญญาณเข้าไปก่อน เกิด เสย จัน และสา่งปา ก็พากันสวนออกมาต้อนรับอย่างตื่นตื่นยินดี ภาพสะท้อนใจที่ทุกคนเห็นก็คือ ทันทีที่มองเห็นนายสาวรอดชีวิตกลับมาได้ สา่งปาปราดตรงเข้าไปนั่งของๆตรงหน้า เกาะขาไวน้ำตาไหลพราก มาเรียกอดเจ้าพราวนชาวต้องสู้ ทุกคนเห็นหล่อนหลังน้ำตาเป็นครั้งแรก สองบ่าวนายพากันร้องไห้ และพรั้งาพันพุดกันด้วยภาษาพม่า

เหตุการณ์ทางแคมป์ ปกติเรียบร้อยดีมาก เพียงแต่ว่าจันยังกลัวใหญ่ไว้ได้ตัวหนึ่งเมื่อเช้ามืดที่แล่วมา ขณะที่มันลงมากินน้ำที่ธารได้แคมป์ แล้วตระเตรียมเนื้อไว้สำหรับเป็นอาหารเลี้ยงทุกคน

ไม่กี่นาทิจากนั้น ทั้งหมดก็มาหยุดยืนรายล้อมสงบนิ่งอยู่ที่หลุมฝังศพของนักสำรวจชาวเยอรมันอีกครั้งหนึ่ง มาเรียผู้มีใบหน้าอันขาวเผือด นัยน์ตาแดงช้ำ ถือดอกไม้น้ำช่อใหญ่ไว้ในมือค่อยๆ ทอดตัวลงคุกเข่า บรรจงวางช่อดอกไม้นั้นไว้บนหลุมฝังศพ ประสานมือก้มหน้านิ่งอยู่อดใจก็ลุกขึ้นยืนไหล่ชิด ลำคอตั้งตรงอย่างพร้อมแล้วที่จะเผชิญกับชะตาชีวิตของตนเองตามลำพัง

“เราอนกลางคืน กินกลางทราย มีชีวิตเผชิญภัยร่วมสุขและทุกข์กันมาโดยตลอด...”

หล่อนเอ่ยขึ้นแผ่วเบา เหมือนจะรำพึง

“เขาเป็นสามีที่ดีที่สุดคนหนึ่ง แต่ฉันเอง...ไม่ทราบว่าจะเป็ภรรยาที่ดีสำหรับเขาได้เพียงไหน เดียวนี้สามีที่ดีที่สุดของฉันคนนั้นได้จากฉันไปเสียแล้ว เราเคยคิดอยู่เหมือนกันว่า สักวันหนึ่งเราจะต้องพลัดพรากจากกันในลักษณะเช่นนี้ แต่ก็ไม่ว่าวันเวลานั้นจะมาถึงรวดเร็วกะทันหันจนปรับจิตใจไม่ทันถึงเพียงนี้”

เชษฐาวางมือลงบนไหล่ของเหม่มสาว บีบหนักหน่วง

“หลักศาสนาพุทธสอนไว้ว่า สังขารทั้งหลายเป็นสิ่งไม่เที่ยง มนุษย์หรือสัตว์ที่เกิดมาในโลกนี้ จะถึงวาระดับสูญไปเมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้น เพราะมันปราศจากความจริงแน่นอน แต่ถ้าจะถือตามหลักของคุณก็คือ พระผู้เป็นเจ้าหยุดภารกิจทั้งมวลของเขาไว้เพียงแค่นี้ และรับเขากลับไปสู่อ้อมแขนอันเมตตาของพระองค์ตามเดิม พวกเราทุกคน ตั้งจิตอธิษฐานส่งวิญญาณอันดีงามของเขาไปสู่สรวงสวรรค์ ไม่มีอะไรที่จะต้องห่วงกังวลถึงเขาอีกแล้ว”

มาเรียยกมือขึ้นลูบใบหน้า แล้วฝืนยิ้ม

“ค่ะ ท่านทูต ฉันปลงตกแล้ว”

“คุณคิดยังงต่อไป สำหรับอนาคตข้างหน้า”

ไชยยันต์ถาม หล่อนนิ่งไปครู่ ริมฝีปากเม้มสนิท

“ทุกสิ่งทุกอย่าง จะเป็นไปตามแผนเดิมกับขณะที่สเตลเกลยังมีชีวิตอยู่ เราแยกทางกันที่นี้ พวกคุณมุ่งหน้าไปตามเส้นทางที่กำหนดไว้ ฉันก็จะแยกไปตามทางของฉันเหมือนกัน”

ขณะเดินทางทั้งหมด มองดูตากัน เมื่อได้รับคำตอบอันเด็ดเดี่ยวแสดงอาการตัดสินใจของมาเรีย ฮอฟมันน์

“แปลว่า คุณจะเดินเข้าประเทศไทยทางด้านแม่ฮ่องสอนกับลำปางเพียงสองคน?”

ไชยยันต์เอ่ยมาด้าๆ จ้องหน้า

“เราก็มีกันอยู่เพียงสองคนแค่นี้ ไชยยันต์”

หล่อนตอบอย่างสงบ

“เป็นไปได้ เมย์!”

คารินร้องออกมา มาเรียหันมายิ้มให้เศร้าๆ

“ฉันไม่มีทางเลือกอย่างอื่น น้อย”

“มีคำขอหรือจากค็อกเตอร์ฮอฟมัน ก่อนที่เขาจะตัดสินใจสั่งถึงคุณไว้ด้วย ผมคิดว่าคุณควรเชื่อฟัง เพราะมันเป็นคำสั่งสุดท้ายของนายตาย”

เชษฐากล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงแน่นหนักแน่นแน่น ดวงตาหม่นหมองคู่นั้น จาบไปด้วยแววจน

“สเตลเกลสั่งความไว้...ถึงฉัน?”

“ถูกแล้ว เขาสั่งไว้ และเราก็รับปากเขาไว้แล้วด้วย”

“สามีของฉันสั่งไว้ว่าอย่างไร?”

“เขาขอฝากคุณไว้ในความดูแลของเรา ไม่ต้องการให้คุณแยกไปไหนตามลำพัง แต่ให้ร่วมทางไปกับเราด้วย”

“โอ!...”

หล่อนอุทาน คำนั้นมีนัยเพราะข่าวที่ได้รับทราบอย่างกะทันหันโดยไม่คาดคิดมาก่อน มองผ่านไปยังใบหน้าของแต่ละบุคคลของฝ่ายเชษฐาที่ยืนจ้องรายล้อมอยู่ คารินก็ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า จับมือเพื่อนสาวต่างชาติไว้บีบแน่น

“มันเป็นความจริง เมย์ นั่นเป็นประโยคสุดท้ายที่ค็อกเตอร์ฮอฟมันกล่าวไว้กับพวกเราทุกคน”

มาเรียยืนอึ้งอยู่เช่นนั้นนาน

“บางทีคุณอาจไม่ต้องการไปกับเราก็ได้ แต่เราก็เป็นห่วงคุณ ในการที่จะแยกทางไปกับลำปางลำพังสองคน สามีคุณก็ห่วงเช่นนี้เหมือนกัน หรือว่าคุณรังเกียจพวกเรา?”

เชษฐากล่าวเคร่งขรึม

“หามิได้ค่ะ ท่านทูต...”

ภรรยาของนักสำรวจกล่าวโดยเร็ว แวดตาที่มองหว่าหน้าคณะเดินทาง เต็มไปด้วยความร้อนรุ่มวิงวอน

“ฉันไม่เคยคิดรังเกียจที่จะติดตามไปกับคณะของท่าน และขอมัวให้ตกอยู่ในความคุ้มครองดูแล ตามที่สามีของฉันสั่งไว้ แต่รู้สึกเกรงใจเหลือเกิน...กลัวว่าจะทำให้เกิดการะขึ้นเท่านั้น”

“ไม่มีอะไรเป็นการะสำหรับเรา ตรงข้าม เรามีเพื่อนร่วมตายเพิ่มขึ้นอีกต่างหาก”

ไชยยันต์บอกมาด้วยเสียงอันมั่นคง พร้อมกับยิ้มให้

“ถ้าหากเราแน่ใจว่า เธอจะเดินทางไปได้โดยปลอดภัยตลอดรอดฝั่ง เราก็จะไม่ชวนเธอให้เดินทางเสี่ยงภัยร่วมกับเราในครั้งนี้เลยเมย์ แต่นี่เราไม่แน่ใจ...จึงคิดว่าทางที่ดีที่สุดสำหรับเธอก็คือ ร่วมทางไปเสียกับเรา เป็นดาวยร้ายคืออย่างไรก็ยังเห็นอยู่เป็นกลุ่มก้อน สามียาของเธอคิดถูกแล้ว จึงสั่งไว้เช่นนี้”

คารินเสริมมาอีกคนหนึ่ง

ดวงตาของมาเรียเป็นประกายขึ้น สายเลือดแห่งความปิติยินดีเล่นอาบผิวหน้าอันซีดเซียว ทำให้ดูสดใสมีชีวิตชีวาขึ้นกว่าเดิม

“เมื่อสามียาของฉันทาชีวิตไม่แล้วเช่นนั้น ฉันก็พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่างสุดแล้วแต่โชคชะตา และโดยใจจริง ฉันก็ปรารถนาที่จะร่วมทางไปกับพวกเธอด้วย เพียงแต่ฉันเกรงว่าจะสร้างความลำบากให้เท่านั้น...”

แล้วหล่อนก็หันไปทางเซษฐา

“ท่านทูตคะ ท่านและคนของท่านไม่ได้รังเกียจดอกหรือ...ในการที่จะให้ฉันร่วมทางไปด้วย”

“คณะของเรา ขอต้อนรับคุณด้วยความยินดีและเต็มใจยิ่ง อย่าลังเลอะไรอีกเลย เมย์ ตกลงใจร่วมทางกับเราเสียเถิด”

อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าที่คณะทูตแซมซ้า จริงจิงในน้ำเสียง

บุคลิกสุดท้ายที่หล่อนหันไปมองคือรพินทร์ ไพรวลัย เขาจึงมาที่หล่อนอยู่ก่อนแล้วเงียบๆ เป็นคนเดียวในกลุ่มที่ไม่ได้เอ่ยคำใดขึ้นเลย

“ไพรวลัย...”

มาเรียเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ฉันไม่แน่ใจว่าคุณจะรังเกียจฉันหรือเปล่า”

“ถ้าคุณไปกับเราด้วย มันจะเป็นความโปรงใจสำหรับผม และพวกเราทุกคนเป็นอย่างมาก โดยเหตุผลที่ว่า เราจะได้ไม่มากอยคิดเป็นห่วงคุณอยู่อีก ทุกคนหวังดีต่อคุณ เมย์ และทุกคนก็ได้เห็น้อยากเสี่ยงชีวิตให้แก่คุณมาแล้ว ถ้าผมเป็นคุณ ผมจะไม่ปฏิเสธเจตนาอันดีของท่านหัวหน้าที่คณะของเราเลย”

พรานใหญ่พูดหัวต่ำ

“แล้ว...สา่งปา...”

เสียงของมาเรียเกือบเป็นกระซิบ

“คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับสา่งปา?”

“เขาจะไม่วันทอดทิ้งฉันเลย เท่าๆ กับฉันก็ไม่ทิ้งเขาเหมือนกัน”

“เช่นนั้นดีแล้ว สา่งปาจะไปกับเราด้วย”

เชษฐาตอบ

“ตกลงค่ะ เราสองคนจะไปกับท่าน จะเป็นส่วนหนึ่งแห่งโชชีวิตของพวกท่านด้วย”

มาเรียตัดสินใจในทันทีนั้น แล้วก็โผล่เข้ากอดคารินไว้แนบแน่น น้ำตาลล่อด้วยความตื่น
ตัน

“กลับไปที่พักของเราก่อนเถอะ เมย์ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย ฉันเก็บข้าวของเธอและสามีเธอไว้
ให้เรียบร้อย...ในเพิงพักนอนของเธอ”

คารินกระซิบอ่อนหวาน แล้วพยักหน้า โอบเอวมาเรียพาเดินกลับไปยังบริเวณแคมป์

ย่างเข้าไปในเพิงที่เคยอาศัยพักนอนร่วมกับสามี มาเรียก็ยืนซึมไปอีกครั้ง กวาดสายตา
มองดูสัมภาระข้าวของตนเองและสามีผู้ล่วงลับ ที่วางไว้อย่างเป็นระเบียบ น้ำตาจะพลไหลออกมา
อีก หล่นละอองออกมาเบาๆ ครั้งหนึ่ง แล้วก็ครिमฝปากข่มไว้

คารินพุดลอบโยนอยู่ครู่ แหม่มสาวจึงสะกดอารมณ์ลงได้ จัดการลอกคราบเดิมออก
อย่างใจลอย ไม่สนใจว่านักมานุษยวิทยาสาวจะยืนอยู่ด้วย จนเหลือแต่กายเปล่าเปลือย รื้อค้นเสื้อผ้า
ของตนเองออกมาสวม

ครั้งแรกคารินออกกระดากหันหลังให้ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ นั่งมองแหม่มสาวเจิบ ด้วย
อาการสงบเป็นปกติ จนกระทั่งมาเรียผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย เห็นกันในระยะใกล้ชัดเจนเช่นนี้
หล่นอดนึกชมเชยเสียมิได้ มาเรีย สอพล่ม มีร่างได้ส่วนสัดงดงามเกินกว่าที่หล่นคิดไว้ ถ้าหาอว
ตรง แข็งแรง ปกคลุมไปด้วยเส้นขนละเอียดอ่อนนุ่มสีน้ำตาลแกมทอง ตะโพกหนากลมแข็งอน
เนื้อเป็นมัด เธอไม่บางจนเกินไปนัก แต่ก็คิดว่ารับเป็นมัมขึ้นไปหาลำตัวรูปวิ ซึ่งปราศจากไขมัน
หน้าท้องแบนราบแบบนักพละ แต่ทรวงอกตระหง่านเงื่อง แต่ละข้างแลดูราวกับนิลพาราฟินไว้ ซึ่ง
สายตาแพทย์อย่างหล่นบอกได้ทันทีว่ามันเป็นเลือดเนื้อแท้ เสียอย่างเดียว...ผิวภายใต้ร่มผ้าของ
หล่น มีรอยตะคร้ออยู่ประปราย ทำให้ความผุดผ่องละอองนวลต้องเสียไปอย่างน่าเสียดาย มาเรีย
เสียเปรียบหล่นก็เฉพาะในเรื่องผิวนี่เอง

เพียงอึดใจเดียว แหม่มสาวก็อยู่ในชุดเดินป่าอันรัดกุมของตนเอง สวมทับไว้ด้วยเสื้อแจ็ค
เกตหนัง ขณะที่หล่นก้มลงผูกสาวเชือกทอไปให้แนบกระชับ

“ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป คุณไปนอนร่วมกับเรา”

เชษฐาบอกด้วยเสียงที่ก่อกปรไปด้วยความปราณี ไชยยันต์ก็ส่งไรเฟิล .375 ซีแฮดคืนไป
ให้หล่น

“ลูกพร้อม อยู่ในลากล่องนัดหนึ่ง แต่ลดนกไว้”

มาเรียยิ้มโรยๆ รับปิ่นประจำตัวไปขยับลูกเลื่อนตรวจดูกระสุน แล้วดับก้านลูกเลื่อนลง
ตามเดิม หยิบปิ่นสั้นของไชยยันต์ที่หล่นติดตัวอยู่ นับตั้งแต่พ้นจากพันธุการของสางเขี้ยว ก็น
แลกเปลี่ยนไปให้เช่นกัน

“และนี่เป็นของคุณ ขอบคุณมาก ไชยยันต์”

รพินทร์เดินเข้าไปหยิบ .460 เวเธอร์บีแม็กนัมของ ดร.ฮอฟมัน ซึ่งวางพียงอยู่กับชอกโชด หินขึ้นมาตรวดครว้าๆ ศูนย์กึ่งร้อยขาย 2 เท่าครึ่ง สภาพของมันสมบูรณ์สมบั้น อันเป็นลักษณะของ เจ้าของ แต่ปฏิบัติการกลไกและเกลียวในลำกล้องยังใช้งานได้ดี แล้วเขาก็สอบถามเกี่ยวกับ กระสุน

ภายหลังจากรื้อคันย่นออกมาตรวจสอบ ก็พบว่ากระสุนขนาด .460 ของฮอฟมัน มีอยู่ เพียง 30 นัด ซึ่ง .375 ของมาเรียมีอยู่ 20 นัดเท่านั้น กระสุนลูกซองที่ใช้กับปืนของส่างปาก็เหลืออยู่ สองกล่อ่ง 50 นัด ปืนสั้นรีวอลเวอร์ขนาด .45 ลองโคล์ทของฮอฟมัน ก็มีลูกเหลืออยู่อีกไม่ถึง 20 นัด สำหรับตัวมาเรียเอง ไม่มีปืนสั้นใช้ จำนวนลูกปืนอันเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในการเดินป่าของคณะ ฮอฟมัน จัดว่าจำกัดจำเขี่ยที่สุด...ไม่เหมาะสมที่จะรอนแรมอยู่ในป่าลึก ที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย สารพัดได้นานนัก หากไม่มาพบกับคณะของเซธฐาเข้าเสียก่อน

พรานใหญ่ส่งไรเฟิลขนาดหนักกระบอกนั้นไปให้เซธฐา ซึ่งยกขึ้นสำรวจดูแล้ว หัวหน้า คณะก็หันไปมองดูกรรยาของเจ้าของปืน

“มันเป็นขนาดที่พวกเราไม่ได้ใช้กันอยู่เลย จึงไม่มีกระสุนสำรองนอกจาก 30 นัดที่ เหลืออยู่นั้น ส่วน .375 ของคุณนั้น ถึงแม้คุณจะเหลือกระสุนอยู่เพียงเล็กน้อย ก็ไม่มีอะไรจะต้อง ห่วง เพราะพวกเรามีใช้กันอยู่สองกระบอก ไม่อึดอัดลูกแน่น...”

แล้วเขาก็ถอนใจเบาๆ โคลงศีรษะแหม่นซ้ำ กล่าวถามต่อมาว่า

“สงสัยเสียจริง คุณกับสามี แล้วเจ้าส่างปารอนแรมกันมาได้อย่างไร ในวงกระสุนจำกัด เพียงไม่กี่นัดเหล่านี้ มันเสี่ยงอันตรายอย่างที่สุด”

มาเรียผายมือทั้งสองออกกว้าง แล้วทิ้งลงแนบกาย

“ขณะที่เราส่งส่างปาออกไปพบกับคณะของท่าน มันหมายถึงว่าเรากำลังขัดสนหมดทุก สิ่งทุกอย่าง ยารักษาโรค อาหาร ลูกปืน เราตกอยู่ในฐานะของคนหลงทางกะทันหันทุก แต่เราก็คิดว่า ในจำนวนลูกปืนที่เหลืออยู่เหล่านี้ ถ้าเราจะใช้กันอย่างประหยัด เฉพาะการล่าสัตว์เพื่อเป็นอาหาร และการป้องกันตัวจากสัตว์ร้าย ตามธรรมชาติมันก็พอจะใช้ไปได้นานเป็นเดือนเหมือนกัน เราไม่ได้ คิดที่จะมาทำสงครามกับใครทั้งสิ้น ไม่คาดฝันว่า เราจะเผชิญกับสิ่งอันลึกลับ ซึ่งแม้จะนำกลับไป เล่าให้โลกภายนอกฟัง โลกก็จะไม่มีวันเชื่อ”

“แล้วคุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับปืนของสามีคุณกระบอกนี้?”

ແມ່ມສາວຍັກໄຫລອີກຄັ້ງ ສີໜ້າດັນຄວາມຄິດ

“ฉันคิดอะไร ไม่ออกทั้งสิ้น”

“คุณเคยยิงมันหรือเปล่า พอจะใช้มันได้ไหม?”

“เคยยิงค่ะ แต่ทันทีที่กระสุนระเบิดออกไป ตัวฉันเองเซถอยหลังไปหลายก้าว รู้สึก เหมือนกับว่ากระดุกกระเดี่ยวจะเคลื่อนจากที่หมด ฉันเคยลองลั่นไกดูครั้งเดียวเท่านั้น แล้วก็สาบาน

ว่าจะไม่จะต้องมันอีก ไรเฟิลขนาดใหญ่ที่สุด ซึ่งฉันพอจะรักษาความแม่นยำไว้ได้ ก็เห็นจะไม่เกินขนาด .375 เท่านั้น ไอ้มันมันหนักหน่วงกว่ามาก”

มาเรียกล่าวเบาๆ พร้อมกับเป่าลมออกจากปาก ข้าเล็งดูไรเฟิลกระบอกนั้นอย่างขยาด

“เรากำลังหารือกันถึงเรื่องน้ำหนักของ ที่จะนำติดตัวไปในระยะทางข้างหน้า อันไม่มีกำหนดแน่ของเรา...”

เชษฐาว่า พลิกลูกปืน .460 อยู่ในมืออย่างไคร่ครวญ

“ของที่เราจะเอาไปด้วย ต้องเป็นสิ่งจำเป็นที่สุด และให้ประโยชน์ที่สุดเท่านั้น ปืนทุกกระบอกจะต้องมีคนถือ มีคนใช้ประจำ ถ้าไม่เช่นนั้นมันก็หนักเปล่า เพราะฉะนั้นจึงได้ถามคุณว่าคุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับปืนกระบอกนี้”

“ถ้าพวกของท่านไม่คิดว่ามันจะให้ประโยชน์หรือต้องการจะใช้มัน ก่อนออกเดินทาง ฉันจะฝังมันไว้ข้างๆ หลุมศพของสเตลเกล เพราะฉันเองไม่มีปัญญาจะใช้มันได้ และมีปืนประจำมืออยู่แล้ว”

“ทำไมไม่ให้ส่งไปใช้ปืนกระบอกนี้ แทนลูกซองเดี่ยวเก่าคร่ำคร่าของเขา ปืนของส่งปากระบอกนั้นแทบไม่มีอะไรดีไปกว่าเศษเหล็ก”

ไชยยันต์แย้ง แหม่มสาวสันติระย้ามกร้อยๆ

“ส่งปาเคยยิงกระบอกนี้เหมือนกัน เขาดีลึงกาสองตลบตันที่ที่เข้มแข็งจนวนเจาะท้ายกระสุน จะมีประโยชน์อะไรในการที่เราจะให้ในสิ่งที่ไม่มีประโยชน์สำหรับเขา”

“แปลว่าเราจะต้องทิ้งเสียมันหรือ?”

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันคิดอะไรไม่ออกในเรื่องนี้ บอกได้อย่างเดียวว่า ฉันหรือส่งปาไม่สามารถใช้ปืนกระบอกนี้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างย่อมขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของพวกคุณเอง”

รพินทร์ ไพรวัลย์ รับไรเฟิลกระบอกนั้นไปลูบคลำตรวจตราดูอีกครั้ง

“อยู่ในป่า ทั้งปืน ก็เหมือนกับทั้งหัวใจของเราเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปืนชั้นดีอย่างนี้ เมย์คุณเป็นลูกสาวพรานใหญ่ ตัวเองก็คลุกคลีอยู่กับปืนและการล่าสัตว์มาโดยตลอด ทราบหรือเปล่าว่าปืนกระบอกนี้ของสามีคุณ ซึ่งคุณมีความคิดที่จะทิ้งเสียมันนะ มันเป็นปืนลำดับชั้นไหน?”

มาเรียสั่นศีรษะอีกครั้ง มองดูอย่างไม่ศรัทธา

“ฉันไม่สนใจหรอกว่า มันจะเป็นปืนลำดับชั้นไหน ตราบใดที่ฉันไม่สามารถจะควบคุมวิถีกระสุนของมันได้อย่างใจนึก ถึงสเตลเกลเอง...เขาก็ใช้ว่าจะใช้มันได้ดีวิเศษอะไรนัก ยิ่งมันออกไปนัดหนึ่ง เขาก็เซ็ดมันไปหลายวันเหมือนกัน สามีของฉันเขื่อนเป็นนักเดินป่าชั้นเยี่ยมยอด แต่เป็นนักยิงปืนขนาดปานกลางเท่านั้น เพราะความที่ไม่ค่อยจะเชื่อมั่นตัวเองนี่แหละ เขาจึงนิยมเลือกปืนขนาดหนักเอาไว้ก่อน ซึ่งมันเป็นวิธีปลอดภัยตัวเองอย่างหนึ่ง ทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริง ถ้ามือไม่เที่ยงพอไม่สามารถตั้งเข้าจุดสำคัญแล้ว เราก็ไม่อาจหยุดสัตว์ใหญ่อันตรายที่มันพุ่งสวนเข้ามาหาจะเหยียบขี้เราได้”

จอมพรานผิวปากเบาๆ มองดูเหม่สาวอย่างสมเพช

“ปืนกระบอกนี้ คือ มาร์ค ไฟว์ เคลล็กซ์ ไรเฟิลของเวเธอร์บี เป็นปืนชั้นเยี่ยมยอดทั้งในด้านฝีมือผลิต และคุณภาพเท่าที่คนอเมริกันจะมีปัญญาคิดค้นประดิษฐ์ปืนล่าสัตว์ขึ้นมาได้ เหนือกว่า .458 วินเชสเตอร์แม็กนัมเสียอีก แล้วก็อยู่ในมือของพรานใหญ่เพียงไม่กี่คนในโลกนี้ ราคาสูงเมื่ออยู่ในเมือง ค่าสูงเมื่ออยู่ในป่า ด้วยน้ำหนักของหัวกระสุน 500 เกรน ด้วยความเร็วต้น 2,700 ฟุตต่อวินาที คุณรู้ไหมว่าแรงปะทะที่ตำแหน่งห่างร้อยหลา มีอัตราเท่าไร?”

เขาลามต่ำขณะที่ลูกปืนขึ้น

เหม่สาวห่อไหล่ลง

“ฉันไม่สันทัดนักในด้านบอลิสติกส์ เทเบิ้ล ของลูกปืนไรเฟิลทั้งหลาย บอกได้จากประสาทสัมผัสอย่างเดียวกันว่า มันค่อนข้างหนักมากเท่านั้น”

“ไม่ใช่ค่อนข้างหрок แต่ว่าเต็มเหยียดทีเดียว แปรผันเก้าสิบห้าฟุตปอนด์! สองเท่าตัวของ .375 ฮอลแลนด์แอนด์ฮอลแลนด์แม็กนัม เท่าครึ่งของ .458 วินเชสเตอร์แม็กนัม! เพราะฉะนั้นไม่ต้องสงสัยว่าทำไมสา่งปาจึงดีลึงกาสองตลบ และคุณเองก็เซไปหลายก้าว กระตุกแทบเคลื่นอย่างที่ว่านั้น เมื่อกระสุนระเบิดผ่านลำกล้องออกไป”

“อิมพอสซิเบิ้ล”

มาเรียร้องออกมา ลืมตาโพล่ง

“พรานอย่างรพินท์ ไพรวลย์ ไม่ใช่พรานอย่างสา่งปาหรือบุญคำ...”

เชษฐาเอ๋อขึ้นเงิบๆ มองดูสีหน้าอันตื้นตใจของมาเรีย พร้อมกับยิ้มน้อยๆ

“เขาเป็นไรเฟิลแมน ทั้งทางปฏิบัติและทฤษฎีอย่างยากนักที่จะหาตัวจับ ศึกษาวิชาการนายทหาร ผ่านอาชีพนายตำรวจมาแล้ว เพราะฉะนั้นจึงเชื่อเขาเถิด เมย์ มันเป็นความจริง!”

“แล้วคุณจะให้ฉันทำอะไร กอดปืนกระบอกนี้ไว้เพียงแต่ความอุ่นใจในแรงปะทะแปรผันกว่าฟุตปอนด์ของมันนะหรือ ถ้าคุณพอใจทำไมคุณไม่เอาไว้ประจำตัวเสียเอง”

หล่อนหันไปถามพรานใหญ่

“ผมกำลังคิดหาทางอยู่”

เขาตอบ พร้อมกับเม้มริมฝีปาก

“สา่งปาพอจะยิงไรเฟิลขนาดไหนได้บ้างไหม ในความรู้สึกของคุณ?”

“เขาชอบขนาด .375 มาก และใช้มันได้ดีทีเดียว”

รพินท์คิดนึ่วโดยแรง หันมาทางเชษฐากับไชยยันต์

“ถ้าฉันผมมองเห็นทางแล้ว ให้เงชายเอา .375 ที่ประจำตัวอยู่ให้สา่งปาเสีย และถือ .460 กระบอกนี้แทน เรียกว่าฝากให้เงชายช่วยถือติดมือไว้ ผมหรือคุณชายอาจต้องการใช้มันขึ้นมาเมื่อถึงคราวจำเป็น ในขณะที่เดียวกันเมื่ออยู่ในมือเงชาย เจ้านั่นก็ใช้มันได้ด้วย ไม่ใช่สักแต่จะถือไปให้หนักเปล่าๆ”

เขษฐาก็ตาสว่างขึ้นในทันที คารินร้องมาโดยเร็วว่า

“จริงด้วย แงชายต้องยิงปืนกระบอกนี้ได้แน่ เพราะรูปร่างออกแข็งแรงใหญ่โต มือก็ดีด้วย”

“ต้องไม่ลืมด้วยว่า ปืนกระบอกนี้มีกระสุนประจำปืนอยู่เพียง 30 นัดเท่านั้น ถ้าลูกหมดเมื่อไหร่ ก็กลายเป็นท่อนเหล็กเมื่อนั้น”

ไชยยันต์จึงมา

“ปืนขนาดนี้เราคงไม่มีโอกาสจะใช้มันบ่อยนักหรอกครับ นอกจากจำเป็นจริงๆ...”

รพินทร์ตอบ

“มีกระสุนประจำปืนอยู่ 30 นัดก็เหลือหลายแล้ว เราลองมาคิดกันดู ปืนของเราเกินจำนวนคนไปกระบอกหนึ่ง เราจะเลือกยิงกระบอกไหน ระหว่างปืนที่ดีที่สุดอย่างเวเธอร์ปีกระบอกนี้กับลูกปืนของชาวเวจของต่างป่า ซึ่งนกต้องใช้อย่างหนึ่งสักระยะไว้

ทุกคนจําแนกต่อเหตุผลของเขา

“ถูกของคุณรพินทร์ เราควรต้องเอาปืนกระบอกนี้ไปด้วย ว่าแต่เมื่อยังรังเกียจหรือเปล่าในการที่เราจะมอบให้แกชายถือปืนของสามี”

“มืออะไรที่ฉันจะต้องรังเกียจ...”

มาเรียร้องออกมาโดยเร็ว

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันกับต่างป่าไม่ต้องการมัน เมื่อคุณทุกคนลงความเห็นว่ามันมีประโยชน์สำหรับเรา และจัดหาคนที่เหมาะสมเพื่อจะได้ใช้มัน ฉันก็ยินดีที่สุด ดีเสียอีก ฉันอยากจะมองเห็นปืนกระบอกนี้ไปนานเท่านั้น เพื่อเตือนระลึกถึงสามีผู้ล่วงลับของมัน ที่ปฏิเสธในการจะเอาไปด้วยตนเองนั้น ก็เพราะไม่มีปัญหาจะแบกเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นทั้งหมดปัญหาไป ส่วนปืนสั้นของสามีคุณนั่น คุณก็ควรจะติดประจำตัวไว้ คุณใช้ปืนสั้นได้ดีไม่ใช่หรือ ทำไมถึงมีแต่ปืนสั้นของฮอฟมัน ของคุณเองไม่มี”

“ฉันใช้ปืนสั้นไม่ชำนาญนักหรอกค่ะ ท่านทูต และเห็นว่ามันเป็นของหนักแหว เกะกะที่สุด สู้มีดสักเล่มก็ยังไม่ได้ พ่อเคยสอนฉันไว้ว่า...ถ้าเรายังไม่สามารถจะไว้วางใจในไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือขณะที่ออกป่า ก็อย่าได้ไว้วางใจในปืนชนิดใดอีกเลยทั้งสิ้น ปืนสั้นนั้นใช้สำหรับคนด้วยกันเท่านั้น ไม่ใช่กับสัตว์ป่า”

“เช่นนั้นคุณก็ถือหลักเช่นเดียวกับพรานใหญ่รพินทร์ของเรา...”

ไชยยันต์ว่า มองดูหม่อมสาวอย่างเลื่อมใส

“มันเป็นความจริงที่ว่า พรานผู้เชี่ยวชาญทุกคนย่อมมองไม่เห็นประโยชน์อะไรจากปืนสั้นเลขชนิดเดียว ในขณะที่เขาเดินป่า ยกเว้นแต่พวกพรานสมัครเล่นหรือนักเดินป่าจำเป็นเท่านั้น แต่ถ้าคุณไม่ประมาทจนเกินไปนัก ก็น่าจะคิดบ้างว่า บางขณะมันก็ให้ประโยชน์ได้เหมือนกัน ในกรณีที่ไรเฟิลบังเอิญพลัดหลุดจากมือไป ขนาครพินทร์ ไพรวัลย์เอง ก็เคยรอดชีวิตจากสัตว์ป่า

มาแล้วด้วยปืนสั้น แม้ว่ามันไม่ใช่ปืนสั้นที่เขาพกติดตัวอยู่ ครั้งหนึ่งเราเคยถูกวัวแดงล่าปากซาร์จเข้าใส่ ไรเฟิลหลุดจากมือกันไปหมดเพราะวังหนี โชคดีที่เขาได้ปืนสั้นจากน้อยจึงหยุดมันลงได้ ก่อนที่ตัวเองหรือคนอื่นๆ จะهلكเหลวไป และอีกคราวหนึ่ง...พวกเราทั้งหมดถูกน้ำป่าซึ่งมาโดยไม่ทันรู้ตัว ชัดให้กระจายแยกย้ายกันไป ปืนไรเฟิลพลัดมือไปอีก น้อยพลัดไปกับบริพารเพียงสองคน ก็ได้อาศัยปืนสั้นที่ติดตัวอยู่หาอาหารและป้องกันตัวเองจากสัตว์ร้าย ระหว่างที่ยังไม่พบกับพวกเราส่วนใหญ่ ถ้าไม่ได้ปืนสั้นกระบอบอกนั้น โอกาสที่จะรอดชีวิตก็คงยาก ตัวคุณเองก็เหมือนกัน...ถ้าไม่บังเอิญผมมีปืนสั้นติดตัวไปด้วย คุณก็คงไม่มีโอกาสได้อาหารที่ไหนต่อสู้กับสาบเขียว ระหว่างการประจัญบานเมื่อเย็นวานนี้ เพราะฉะนั้นจงอย่ามองข้ามมันไปเสีย กลัวจะหนักเอวหรือเกะกะ ใส่ยามหลังไปด้วยก็ยังดี”

มาเรียยิ้มจืดๆ ตาที่มองดูไชยยันต์เป็นประกายใส

“ขอบคุณที่กรุณาเตือน ฉันจะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณค่ะไชยยันต์”

“พวกนั้นเตรียมอาหารไว้เสร็จแล้ว ไปกินกันเถอะ จะได้พักผ่อน พวกเราสะบักสะบอมมามากแล้ว”

หัวหน้าคณะกล่าวชวนทุกคนขึ้น ก่อนออกจากเพิงที่พัก มาเรียคืนเสื้อแจ็คเก็ตฟิลด์ให้ไชยยันต์ คืนรองเท้าให้บริพารและฝากกางเกงของบุญคำ ที่หล่อนอาศัยนั่งมาให้พรานใหญ่ช่วยนำไปคืนให้แก่เจ้าของ

รอบกองไฟกองใหญ่กลางบริเวณ ทั้งหมดนั่งรายล้อมกินอาหารคำกันอย่างหิวโหย มาเรียคนเดียวนั่งซึม เชื้อข้าวในฝ่าหม้อสนามอยู่ไปมา โดยไม่มีใครสังเกตเห็นนอกจากไชยยันต์ พอเขาเตือนมา หล่อนก็ตักใส่ปากเข้าไปคำสองคำ อึดใจเดียวก็กลืนลูกชิ้น วังถลาอย่างโผล่อกนอกวงไปยืนฟังพากับโชดหินก้อนหนึ่ง อาเจียนตัวอ อไชยยันต์ร้องตะโกนออกมาคำหนึ่ง ผละจากอาหารของเขาทันที วังตรงไปจับตัวเหม่มสาวไว้ ทุกคนจึงเพิ่งรู้สึกในความผิดปกตินั้น หันไปมองเชษฐาส่องไฟฉายตามไป แล้วพูดต่ำๆ ขึ้นกับน้องสาว

“น้อย อาการของเมย์จะไม่ดีเสียแล้ว”

คารินวางมือจากอาหาร ลูกชิ้นเดินตรงเข้าไปทันที ขณะนั้นไชยยันต์กำลังเอามือลูบหลังมาเรียอยู่ และสา่งปา เจ้าคนใช้คนซื้อประจำตัวของภรรยานักสำรวจผู้วายชนม์ ก็เดินเลียบๆ เกียงๆ เข้ามาใกล้นายสาวอีกคนหนึ่งด้วยความเป็นห่วง ราชสกุลสาวโอบไหล่หล่อนไว้ หันไปพยักหน้ากับไชยยันต์พูดเบาๆ

“กลับไปกินข้าวเถอะ ไชยยันต์ ฉันจัดการกับเมย์เอง”

“โธ่! แม่คุณเถอะ อย่าเกิดอะไรขึ้นมาตอนนี่เลย ยุ่งกันตายโหง!”

ไชยยันต์พึมพำออกมาเป็นภาษาไทย โคลงหัวซ้ำๆ มองดูเหม่มสาวอย่างสมเพช แล้วผละเดินเข้าไปที่วงอาหารตามเดิม

“เมย์...”

คารินเรียกเบาๆ มาเรียหน้าขาวซีด เหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดซึมที่หน้าผาก พยายามจะยิ้มด้วย พุดมาอย่างยากเย็นว่า

“ไม่ต้องเป็นห่วงน้อ ฉันไม่เป็นอะไรมากนักหรอก”

“แต่ตัวเธอร้อนจัด หน้าซีดเหลือเกิน บอกฉันตามตรงดีกว่า รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง”

“ปวดหัว-นิดหน่อยเท่านั้น”

“ทำไมถึงปิดฉัน...ตัวเธอสั่นเทิ้มทีเดียว มา...ฉันจะพาเธอไปนอน”

คารินประคองหล่อนนำเดินไปยังที่พักนอน แต่มาเรียสั่นศีรษะกระซิบ

“พาฉันไปที่เพิงนอนของฉัน น้อย”

“เธอต้องนอนกับพวกเรา”

“โปรดเถอะ พาฉันไปที่นั่นก่อน ฉันต้องการอะไรบางอย่าง...”

คารินจ้องหน้าด้วยความสงสัย

“เธอต้องการอะไร?”

มาเรียยังคงตัวอยู่เช่นนั้น มือทั้งสองกดไว้ที่หน้าท้อง อาการของหล่อนดูเหมือนกำลังต่อสู้กับอะไรอย่างหนึ่ง...ความเจ็บปวดอันทรมาณยิ่งจากระบบประสาท หรือมิฉะนั้นก็กล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่ง

“เธอเป็นอะไร เมย์?”

ศัลยแพทย์สาวร้องถามเข้ามาโดยเร็วอย่างตกใจ ลักษณะของมาเรียเหมือนจะเป็นลมหมดสติลงไปบัดนั้น...

ทุกคนที่นั่งมองอยู่ที่กองไฟ เห็น ม.ร.ว.หญิงคาริน ประคองແມ່สาวเข้าไปยังเพิงที่พักนอนของหล่อน ซึ่งมีก้อนหินกำบังลับตา อึดใจใหญ่หล่อนก็เดินกลับออกมาเร็วคันอะไรที่หีบเวชภัณฑ์ แล้วตะโกนเรียกแฉะเข้ามาสั่งความสองสามคำ ต่างเห็นแฉะเอาน้ำร้อนที่ต้มเดือดอยู่ในกา รินใส่กระติกสนาม ปิดฝาแน่น เอาผ้าเช็ดตัวของคารินผืนหนึ่งพันกระติกไว้ แล้วนำไปส่งให้หญิงสาวรับไว้พาลงเดินเข้าไปยังเพิงของมาเรียโดยเร็ว ไชยยันต์ตะโกนถามเข้าไปคำหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้รับคำตอบอะไร

“เอ เป็นอะไร...”

ไชยยันต์พิมพ์ หันไปมองหน้าเซษฐากับพรินทร์

“หมอดารินออกมาเอายา เอากระติกใส่น้ำร้อนมีผ้าพัน แล้วก็เดินพรวดพราดเข้าไปไม่พุดไม่จา แล้วทำไมถึงเอาคนไข้ไปนอนในเพิงร้างนั้น ไม่ยกให้นอนที่นี่ จะไม่เข้าไปดูหล่อนกันหน่อยหรือ?”

เซษฐาหันไปมองยังเพิงพักของมาเรีย แล้วสั่นศีรษะบอกเรียบๆ แต่น้ำเสียงแผ่วแวกัวลว่า

“อย่าเพิ่งดีกว่า เมย์อยู่ในความดูแลของบุคคลที่ถูกต้องแล้ว ประเดี๋ยวนี้ขอกลับออกมาที่คงรู้ว่าเป็นอะไร ถ้าหนักหนาอย่างไร น้อยก็เรียกเราเอง”

ไชยยันต์มองไปทางรพินทร์เหมือนจะถาม แต่ก็ไม่เห็นเขาเอ่ยอะไรออกมา นอกจากแววตาขมระคนฉงน แล้วทั้งสามก็กินกันไปเงียบๆ จนอิ่ม พอต้มกาแฟ ก็เห็นหมอดารินเดินกลับออกมาด้วยอาการปกติ ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ท रुคตัวลงกินต่อหน้าตาเฉย โดยไม่สนใจกับสายตาของไชยยันต์ เซษฐา และรพินทร์ ที่พากันจ้องมาเป็นตาเดียว

“ว่ายังไง หมอ คนไข้เป็นยังไงบ้าง?”

เพื่อนชายร้องถามมาอย่างอดรนทนไม่ได้

“ดีขึ้นแล้ว”

“เมย์เป็นอะไร?”

ดารินขมวดคิ้ว ทำหน้าขงขมลง เหมือนจะไม่ต้องการตอบคำถามนั้น แต่ไชยยันต์ก็ไม่วายซักมาอีก จึงตอบไม่เต็มปากนัก

“ก็ความไม่สบายของผู้หญิงทั่วๆ ไปนั่นแหละ แต่รายนี้หนักหน่อย และเป็นโรคประจำตัวทีเดียว มีหน้าซำยังมี ไคอินซิเดนที่ประจวบเหมาะกับการไข้เข้าด้วย เธออย่าสนใจถามซอกแซกไปหน่อยเลย เจ้าตัวเขายังไม่อยากให้อยู่ด้วย ไม่มีอะไรน่าวิตกนักหรอก นอนพักไว้ในด้านความอบอุ่น พรุ่งนี้ก็อาจหายเป็นปกติเรียบร้อย”

ไชยยันต์กะพริบตาปริบๆ งงไม่รู้เรื่อง เซษฐาหรือรพินทร์ก็ไม่มีใครเข้าใจความหมายในคำพูดของหมอดาริน

“นี่ หมอ!...”

เสียงของไชยยันต์กระซิบมาแผ่วต่ำ จ้องหน้าดารินเขม็ง

“หมออย่าบอกเป็นอันขาดนะว่า เมย์...แพ้ท้อง!!”

“บ้า!”

ดารินร้องออกมาพร้อมกับหัวเราะ ค้อนไชยยันต์

“ใครบอกว่าเขาแพ้ท้อง เชียวจริงๆ”

“อ้าว...ก็เห็นอาเจียนอยู่ตะกี้”

“อ้อ! คนอาเจียนนะมันเกิดจากอาการแพ้ท้องเสมอไปงั้นหรือ?”

“ก็ฉันจะไปรู้ได้ยังไงล่ะ ไม่ใช่หมอนี่นะ แต่สงสัยเท่านั้น ตัวเองเป็นหมอรู้ว่าเขาเป็นอะไร ทำไมไม่บอกกันบ้าง เป็นห่วงแล้วก็กำลังฟังข่าวกันอยู่”

“ぶงจริงๆ ดานี้ คนอื่นไม่เห็นเขาถามเลย บอกแล้วว่าฉันไม่ใช่เรื่องที่ผู้ชายทั้งหลายจำเป็นต้องรู้ ตะบอยถามอยู่ได้ เอะละ จะบอกให้ก็ได้ ดิสเมนเนอร์เรีย!”

ไชยยันต์ทำหน้าเซ่อ เกาหัวกรากๆ

“มันเป็นยังไงล่ะ เหมือนไข่มาลาเรียไหม?”

“เหงาเนอะ!...”

คารินขมมือหงิกๆ ให้ ร้องเอ็ดลั่นออกมา

“เห็นไหมล่ะ อยากจะรู้ บอกให้แล้วก็ยังไม่มีปัญญาจะรู้เรื่องอยู่ดีนั่นแหละ หยุคชอกแซก สอครุเสียที่ไม่ดีกว่ารี รับรองว่าเมย์ไม่หนักหนาเป็นอะไรไปหรอก หรืออยากจะรู้ให้ได้จริงๆ ก็ โน่น-โผล่เข้าไปถามเขาเอง ไป!”

“เสร็จกัน เมย์เป็นโรคลึกลับ ที่พวกเราจะรู้เสียมิได้ หมอคารินห้ามไม่ให้เรารู้ แปลกนะ”

ไชยยันต์ตรงออกมา มองดูเซษฐาแล้วโคลงหัวงูปาก

“อ่อนใจเสียจริง...”

คารินว่า พร้อมกับถอนใจยาว

“อยากรู้นักหรือว่าเขาเป็นอะไร?”

“ก็ทำไมจะต้องปิดกันด้วย เห็นอาการนำวิตกอย่างนั้นก็อดเป็นห่วงไม่ได้ แล้วฉันก็เป็น ทหาร ไม่ได้เป็นหมอ เล่นเอาคำเทคนิคของหมอมาพูดแบบนี้ จะไปฟังรู้เรื่องได้ยังไง”

“เมนของเขามาพอดี ประจำเดือนนะ รู้จักไหม แล้วเขาก็มีอาการปวดท้องอย่างรุนแรง เป็นประจำอยู่เสมอในทุกครั้งที่เมนมา อาการปวดอย่างหนักชนิดนี้ คือ ดิสเมนอร์เรีย ประจวบ เหมาะกับอาการไข้เข้าอีกด้วย ชาวบ้านเรียกไข้ทับระดู คราวนี้เข้าใจได้แจ่มแจ้งแล้วหรือยังพอ คนสอครุ!”

คารินพูดเร็วปรือ สะบัดๆ ไชยยันต์สะดุ้งโหยง ลืมตาโตอ้าปากเหมือนจะพูดอะไรต่อมา อีก แต่แล้วก็อ้าค้างอยู่เช่นนั้น ไม่มีเสียงใดๆ ผ่านลำคอออกมา หันไปมองดูทางเพิงพักของมาเรีย ที่ เห็นเป็นหมู่โขดหินตะกุ่มอยู่ หันกลับมามองหน้าหมอคาริน แล้วในที่สุดก็เหลียวไปสบตาเซษฐากับ รพินทร์ ผู้บัดนี้ทั้งสองมีสีหน้าพิศพิพ่วนป็นยาก

ต่อมา ไชยยันต์บ่นอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ ซึ่งไม่มีใครฟังรู้เรื่อง โคลงหัวไปมา พรวน ใหญ่ทำเป็นเอาหูทวนลมเหมือนจะไม่ได้ยินว่าหมอคารินพูดเช่นไร ส่วนเซษฐาก็กว้างหน้าขมเป็น ปกติ ถามมาด้าๆ อย่างผู้ใหญ่ว่า

“มีอะไรลูกขลักหรือเปล่า น้อย?”

“ไม่หรอกค่ะ”

“พี่หมายถึงว่า...แพ้?”

“เขามีมาพร้อมค่ะ ไม่ต้องห่วง หรือขาดเหลืออย่างไรน้อก็พอหาให้ได้”

“แล้วอาการ?”

“ถ้าขาดยาก็น่าคิดอยู่เหมือนกัน ดิสเมนอร์เรียอาจทำให้ปวดจนถึงดินพรวด หรือบาง รายเป็นลมหมดสติก็มีเหมือนกัน แต่น้อยจัดการให้เรียบร้อย พรุ่งนี้ก็จะค่อยยังชั่ว”

“มิน่าละ เห็นเอาน้ำร้อนใส่กระติกเข้าไป...”

ไชยยันต์คราวเบาๆ ทำหน้าประดักประเดิดอึดอัดใจ

“โชคดีเหลือเกิน ที่มีเพื่อนผู้หญิงอยู่คนหนึ่ง แล้วก็ป็นหมอเสียด้วย ถ้ามีกันตามลำพัง ผู้ชายพวกเรา มีอหวนกันแย้ แล้วก็ดีที่กลับมาถึงแคมป์แล้วจึงเกิดอาการขึ้น ถ้าเป็นขึ้นเมื่อคืนที่แล้ว เชษฐากับบุญคำตาเหลือก”

“ทำยังงี้ได้ ก็น่าเห็นใจ มันเป็นเรื่องจำเป็นของธรรมชาติ ถ้าบังเอิญเมย์เกิดอาการขึ้นเมื่อคืน ฉันกับบุญคำก็ต้องช่วยไปตามเรื่อง หลอนเป็นชีวิตหนึ่งในคณะของเราเสียแล้ว ชีวิตที่น่าสมเพชเสียด้วย”

“นี่แหละน้ำ ผู้หญิง! ธรรมชาติเขาจัดสรรหน้าที่และขอบเขตไว้ให้แล้ว ต่อให้เก่งกล้าสามารถปานอกสามศอกเช่นไร ก็หนีความเป็นผู้หญิงไปไม่พ้น ไม่น่าจะมาใช้ชีวิตกรากกราสมบุกสมบันอย่างผู้ชายแบบนี้เลย ถึงอย่างไรก็หนีความจุกจิกยุ่งยากไม่ได้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ปลงสังเวช

“ฉันก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน แต่อยากจะถามหน่อย ตั้งแต่มาด้วยกันนี้เนะ ฉันเคยเอาความเป็นผู้หญิงก่อความจุกจิกยุ่งยากให้กับท่านสุภาพบุรุษคนใดบ้างไม่ทราบ เคยไหม?”

คารินถามเบาๆ ไชยยันต์ยักไหล่ ยกด้วยกาแพ่ขึ้นจิบ

“ข้อนี้ยอมรับ บางทีเธออาจเป็นผู้หญิงที่พิเศษไปกว่าผู้หญิงทั้งหลายก็ได้ จริงๆ นะ นี่ไม่ได้ประชดหรอก พุดจากใจจริง ร่วมทางมาด้วยกันนี้ มันทำให้ฉันลืมนิสัยเสียสิ้นไปแล้วละว่า คณะของเรามีผู้หญิงมาด้วยคนหนึ่ง ฉันนึกว่าหมอดารินเป็นผู้ชายเสียอีก ว่าแต่เมย์เถอะ หลอนจะมีอาการแบบนี้ทุกบ่อยหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันอาจเป็นอุปสรรคในการเดินทางของเราต่อไปข้างหน้า กำลังเดินๆ กันอยู่ แม่เจ้าประคุณร้องปวดท้อง ชักดิ้นชักงอขึ้นมาเกาะเสร็จ! หุคชะงัก ไม่ต้องไปกัน”

“มันก็ไม่ทุกบ่อยเกินกว่าวงจรในรอบแต่ละเดือนหรอก เดือนหนึ่งเกิดขึ้นครั้งเดียวเท่านั้น คงไม่ถึงกับเป็นอุปสรรคอะไรอย่างที่เธอว่านัก ขอให้รู้ไว้เถอะว่า พวกเรามีจุดอ่อนกันอยู่สามคน พี่ใหญ่เส้นขาไม่สู้จะดี มักจะมีอาการโน้มน้าวในคันเคล็ดหรือเพลงอยู่เสมอ ถ้าไปสะดุดหรือกระแทกอะไรแรงๆ เข้าข้าขาข้างนั้น พรานใหญ่เป็นมาลาเรียเรื้อรัง วันดีคืนดีก็สันเป็นเจ้าเข้า ทำอะไรไม่ได้ไปชั่วขณะเสียทีหนึ่ง ส่วนเมย์ก็ติดเมนเนอร์เรีย ซึ่งพอจะรู้กำหนดแน่นอนภายในรอบเดือน สำคัญว่าทั้งสามท่านนี้...อย่างนัดกันมาเป็นเวลาเดียวกัน และในยามฉุกเฉินก็แล้วกัน หมอดารินคนเดียว รับไม่ไหวเนะ”

“ฉันเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนีเอง จริงๆ นะ พวกเรามีใครคิดอย่างฉันบ้างไหม?”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นเปรย มองหน้าคณะพรรคทุกคนพร้อมกับยิ้มตื้นๆ

“คิดอะไร?” เชษฐาถาม

“คนที่จัดว่ากระดุกเหล็กที่สุดในคณะของเรา นับตั้งแต่ออกเดินทางมาจนกระทั่งบัดนี้ คือใคร...ลองคิดดูซิ คนคนนั้นแทบจะเรียกได้ว่า ไม่เคยได้รับอันตรายกับใครเลยสักครั้งเดียว ไม่ว่าจะเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงสักขนาดไหน”

“ตามบุญคำกระมัง?”

“ผิดนัด มองข้ามไปเสียแล้ว...”

ไชยยันต์สั่นหัว แล้วบ้วนปากไปที่คาริน

“นี่! คนคนนั้นที่ฉันว่า ก็คือคนคนนี้ หมอคารินยังงั้นละ ใครจะเลืกดกยางออกแทบล้มประดาตายกันยังงั้น หมอคารินไม่เคยเป็นอะไรสักที ปลอดภัยสบายตัวทุกครั้ง เป็นคนที่เจ็บน้อยที่สุด ทั้งๆ ที่ก็ร่วมอยู่ในเหตุการณ์คับขันบ่อยครั้งที่สุด บุญคำที่ไม่ได้เป็นอะไรเลยนั้น ก็เพราะแกไม่ได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ร้ายๆ บ่อยนัก แม้กระทั่งเงซายก็ยังหลั่งเลือดมาแล้ว”

เชษฐากับพรานใหญ่ เพิ่งจะมานึกได้ตามคำพูดของไชยยันต์ มันเป็นเรื่องจริงอย่างน่าพิศวงอยู่คราตรัน ถูกแล้ว ในขณะทั้งหมด คาริน วราฤทธิ์ เป็นบุคคลที่โชคดีที่สุด สำหรับผองภัยทั้งหลายที่ต่างเผชิญร่วมกันมานับครั้งไม่ถ้วน แทบจะเรียกได้ว่าหล่อไม่เคยบาดเจ็บเป็นอะไรกับใครเลย

“ที่ไหนได้ ฉันก็เคยขาแพลงไปหลายวันเหมือนกัน ตอนที่ปะทะกับโจลงไอ้แหวง ล้มเสียแล้วหรือ”

เจ้าตัวแ้งอย่างไม่ยอมเห็นด้วย

“นั่นต้องนับว่าเล็กน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่น คุณไชยยันต์พูดถูกแล้วครับ”

รพินทร์พูดขึ้นเป็นประโยคแรก

“ถ้าเช่นนั้นก็ช่วยกันภาวนา ให้ฉันแคล้วคลาดอย่างนี้ตลอดไปเถิด เพราะฉันเป็นคนที่จะต้องคอยช่วยในด้านความเจ็บไข้ได้ป่วยของคนอื่นๆ ให้ฉันปลอดภัยไว้ดีกว่า...”

แล้วหล่อ่นก็หัวเราะด้วยเสียงแผ่วเย็น ลูกขึ้นยืนปิดปากหาอย่างอ่อนเพลีย อิดโรย กล่าวต่อมาว่า

“ฉันยังสงสัยอยู่เหมือนกัน ถ้าบังเอิญฉันเป็นอะไรลงไป ใครจะช่วยแก้ไขให้ฉันได้เหมือนอย่างที่คุณแก้ไขคนอื่นมาแล้ว”

พี่ชายกับเพื่อน ฟังในลักษณะคำเปรยเล่นๆ ธรรมดา และผ่านพ้นความสนใจ แต่ใครอีกคนหนึ่ง ฟังแล้วต้องคิดอย่างว่าวุ่น

ใครคนนั้นก็ชื่อ รพินทร์ไพรวลัย

คณะนายจ้างทั้งสาม ย้ายที่นอนจากเดิมเข้าไปในเพิงพักเก่าของนักสำรวจชาวเยอรมันผู้วายชนม์ เพื่อเป็นเพื่อนมาเรีย ซึ่งเข้ามานอนชมอยู่ก่อนแล้วเพราะพิษไข้ ถึงแม้จะคับแคบไปเล็กน้อย แต่ก็เป็นที่นั่งอันเหมาะสมที่สุด เพราะมีโคมหินกำบังทางลมเกือบรอบด้าน รพินทร์สั่งให้ก่อไฟใหญ่ไว้สองกองสกัดปากทางเข้าสองด้าน และกำหนดให้เกด จัน และเสี่ยสามคน ซึ่งเป็นพวกที่เฝ้าอยู่กับแคมป์ ไม่ได้ไปสมบุกสมบันมาด้วย ทำหน้าที่เฝ้ายาม

พอหลังแตะถึงพื้น เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ก็หลับลงอย่างรวดเร็ว เพราะความอ่อนเพลียอดโรยที่ผจญมาอย่างหนัก คารินเอนตัวลงนอนใกล้ชิดกับมาเรีย เชษฐาถัดจากหลอนไป และไชยยันต์นอนอยู่กันทางด้านขวาของเหม่มสาว

จัดดูบริเวณที่นอนของนายจ้างเสร็จเรียบร้อย พรานใหญ่ก็คว้าไรเฟิล .460 เวเธอร์บี แม็กนัมของ ดร.ฮอฟมัน พร้อมกับกล่องกระสุน เดินตรงเข้าไปที่เงาชาย ซึ่งบัดนี้กำลังจัดที่นอนอยู่ริมกองไฟใกล้ร้านย่างเนื้อ

“คำสั่งจากนายใหญ่ ให้แกใช้ปืนกระบอกนี้แทนกระบอกที่เคยใช้อยู่...”

เขาบอกพร้อมกับส่งไรเฟิลพิเศษกระบอกนั้นให้ เงาชายยันตัวลุกขึ้นนั่งรับมาดู แล้วเงยหน้าขึ้นมองเขายิงฟันขาว

“นี่เป็นของนายฝรั่งที่ตายไม่ใช่หรือผู้กอง?”

“ใช่ เราต้องการมีปืนกระบอกนี้ติดไปกับคณะด้วย และมองไม่เห็นใครที่จะใช้มันได้อย่างเหมาะสมเท่ากับแก”

จอมพเนจรหยิบลูกขึ้นมาพิจารณาดู

“ถิบบมากไหมผู้กอง?”

เสียงนั้นเอ่ยมาเบาๆ

“ไม่เกินกำลังขนาดแกหรรอก คันธนูแรงเหนียวแปลลปิปอนด์ แกยังดึงได้อย่างสบาย แรงสะท้อนถอยหลังของ .460 กระบอกนี้ แกก็ต้องต้านได้ พรุ่งนี้ตองดูสักนัดสองนัดก็ได้ กระสุนมีอยู่ทั้งหมด 30 นัด จันมอบให้แกเก็บไว้กับตัวทั้งหมดนั่นเลย”

เงาชายทดลองตบก้านลูกเลื่อนขึ้นล้า แล้วยกขึ้นประทับส่องดูศูนย์กล้อง

“ผมไม่เคยยิงปืนติดกล้องมาก่อนเลย”

“ก็เหมือนศูนย์เปิดธรรมดา สะดวกสบายขึ้นเสียอีก เพราะเล็งผ่านกล้องขยายออกไป กำลังขยายของกล้องที่ติดปืนนั้นเพียง 2 เท่าครึ่งเท่านั้น ช่วยให้เห็นยิงได้เร็วขึ้น ขัดข้องหรือไม่แน่ใจอย่างไร พรุ่งนี้ฉันจะสอนให้ เอาละ ส่ง .375 ของแกกระบอกนั้นให้ฉัน”

คนใช้ชาวคงส่งเอฟเอน .375 แม็กนัมของคาริน ซึ่งมอบไว้ให้เป็นอาวุธประจำมือไปให้
เขาโดยไม่ปริปากคำใดอีก รพินทร์บอกต่อมาว่า

“คืนนี้นอนพักให้เต็มที่ สามคนนั้นจะอยู่ยามแทนให้”

ก่อนที่เขาจะขยับตัวผละไป แงซายก็ถามมาว่า

“ผมได้ข่าวว่านายเหม่มจะร่วมเดินทางไปกับเราด้วย”

เขามองหน้าอย่างค้นหา

“ใช่ หรือไม่หรือ?”

เค้าหน้านั้นดูเหมือนจะมีแววยิ้ม แต่รพินทร์สังเกตไม่ชัดเจน

“ผู้หญิงอยู่ที่ไหน เรื่องยุ่งอยู่ที่นั่น ผู้กองคงมีภาระเพิ่มขึ้นอีก”

“มันไม่ใช่หน้าที่ของแกที่จะออกความเห็น”

“หลายครั้งที่ผมไม่ออกความเห็นใดๆ ผมก็ถูกตำหนิ เช่นนั้นไม่ใช่หรือครับ ผู้กอง”

จอมพรานคอแข็ง จูนกก็ขึ้นมาในบัดนั้น แล้วก็หัวเราะออกมาอย่างถอนลิว การของเจ้า
กะเหรี่ยงผู้ลึกลับทำให้เขาจำนน พูดยังไม่ออก จริงของมัน แต่ก็จริงในข้อที่ว่า สิ่งที่ไม่ควรที่จะแสดง
ความเห็น มันก็นิ่งเงียบเฉยเสียจนต้องจ้วงปากกันออกมา แต่สิ่งที่ไม่ควรที่จะแสดง มันก็ออก
ความเห็นแห่ประสาทก่อความวุ่นวายของเขาลั่นเสียนี้

เจ้าแกซายนี้ มันช่างลวดลายลึกล้ำชวนตะลึงจริงๆ

ระหว่างที่รพินทร์ยื่นหัวเราะหึๆ จ้องหน้า เจ้าคนใช้ชาวคงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย เปิดสลัก
ลูกเลื่อนไรรีเฟิล ยัดกระสุนเข้าไปในช่องที่ละนัด แล้วส่งลูกขึ้นลำไวนัดหนึ่ง เหนียวไกกดลูกเลื่อน
ปิดสนิทลงเป็นการลั่นไก พลางเอนตัวลงวางปืนไว้ข้างๆ กาย เอาผ้าเคียนเอวพันตาไว้เหลือแต่ช่อง
จุมูกสำหรับหายใจ นอนนิ่ง พรานใหญ่โคลงศีรษะช้าๆ แล้วเดินตรงไปที่ต่งป่า พรานต้องผู้ของมา
เรีย ซึ่งแยกห่างจากกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขา คนอื่นๆ ไปนั่งอยู่ใต้โคนต้นสะเดาป่า มีกองไฟเล็กๆ
ก่ออยู่ตรงหน้า สุกกัญชาจากปล้องไม้ไผ่อยู่คนเดียว

เขาทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ตรงหน้าต่งป่า หยิบปืนลูกซองเก่าคร่ำคร่าของพรานต้องผู้
ขึ้นมาดู ต่งป่าเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยนัยน์ตาที่ปราศจากความรู้สึก แล้วถอนปากออกจากกระบอก
กัญชา

“นายเหม่มของต่งป่าเป็นอะไรไปหรือ นาย?”

เสียงแหบเบานั้น ถามมา

“ไม่สบายนิดหน่อยไม่ต้องห่วงหรอก พรุ่งนี้ก็หาย...”

เขาตอบ หักหางเหยี่ยวลูกซองของกระบอกนั้น แล้วตอบปากคำห้วนๆ ปรากฏว่าก้านดินปลอก
กระสุนสปริงชำรุดเสียแล้ว ไม่ได้ดันกระสุนให้ถอนออกจากลำกล้อง อันเป็นธรรมดาของปืนลูก
ซองเดี่ยวบรรจุที่ละนัดทั้งหลาย ต้องใช้เล็บแะท้ายกระสุนดึงออกมา

“ต่างป่าเสียใจ ที่บาดเจ็บเสีย ไม่ได้ไปกับนายเพื่อช่วยนายเหม่มด้วย”

ชายผู้นั้นพึมพำ มือหนึ่งขยำใบกัญชาที่ซอยเป็นฝอยละเอียดวางอยู่บนใบบอน

“แต่พวกเราที่ช่วยนายเหม่มของเจ้ากลับคืนมาได้แล้ว บาดแผลของเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ค่อยยังช้ามากแล้ว นาย ถ้าไม่ได้ยาของกะหยิ่น ต่างป่าคงตาย”

“ก่อนที่จะสิ้นใจ นายเคราะห์ลือ ผ่าฟันนายเหม่มไว้กับเรา นายเหม่มเองก็ตกลงใจที่จะร่วมทางไปกับเรตามคำสั่งของนายเคราะห์ลือ ตัวเจ้าเองเล่าคิดอย่างไรต่างป่า?”

เขาหยั่งหางเสียงเจ้าต้องสู้

ต่างป่าบรรจุกัญชาลงปากกลืนด้วยอาการเฉื่อยชาปราศจากความยินดีในร้ายเช่นเดิม

“นายเหม่มไปไหน ต่างป่าไปด้วย”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็คิดถูกแล้ว ปืนของเจ้ากระบอกนี้...”

เขาชูปืนลูกซองของม้นขึ้น หัวเราะออกมาเบาๆ

“มันยังใช้งานได้ดีอยู่หรือ?”

“บางทีมันก็ยังออก บางทีก็ยังไม่ออก นาย”

“ระยะทางที่เราจะไปข้างหน้า ปืนทุกกระบอกจะต้องยิงออก ไม่ใช่ยิงออกบ้างไม่ออกบ้าง เพราะฉะนั้น เจ้าจงเอาปืนกระบอกนี้ไว้ประจำตัว”

พร้อมกับพูด เขาส่ง .375 ที่เอามาจากแกงชายไปให้ ต่างป่าทำหน้าที่เหมือนจะไม่แน่ใจ พอร์พินทร์เดือนมาอีกครั้งก็เอื้อมมือมารับไปลูบคลำด้วยความพอใจ พึมพำออกมา

“ขนาดเดียวกันกับของนายเหม่ม”

“ใช่แล้ว กระสุนฉันให้ติดตัวเจ้าไว้ 20 นัด ถ้าขาดมือเมื่อใด หรือถึงคราวจำเป็นจะจ่ายให้อีก”

“แล้วปืนเก่าของต่างป่า?”

“ได้ปืนใหม่แล้ว เจ้าก็ไม่ควรห่วงเศษเหล็กของเจ้าที่นอนนี้อยู่อีก หึงมันไปเสียเถิด จีนหอบไปด้วยก็หนักเปล่า”

“แต่ กระสุนยังเหลืออยู่นี้ นาย”

“ไม่เป็นไร เรามีปืนที่ใช้กับกระสุนชนิดนี้อยู่ถึงสองกระบอก...ดีกว่าของเจ้ามาก กระสุนเหล่านั้นเอาไปใช้กับปืนสองกระบอกนั้นได้ หรือถ้าเจ้ายังเสียดายมันอยู่ ก่อนออกเดินทาง...ซ่อนมันไว้เสียที่ใดที่หนึ่ง มีโอกาสย้อนผ่านมามาทางนี้ก็มาเอาไป”

“มีปืนของนายเคราะห์ลืออยู่กระบอกหนึ่ง...”

“เจ้าใช้ปืนกระบอกนั้นได้หรือ ต่างป่า?”

เจ้าต้องสู้อย่างเขี้ยว แล้วสั่นหัว

“มันตะเอาต่างป่าหางย็อง ต่างป่าอยากรู้ว่าปืนกระบอกนั้นนายจะเอาไปด้วย หรือให้ทิ้งเสีย?”

“มันเป็นปิ่นดีมาก ถึงมันจะตะหนัก เพราะฉะนั้นเราจึงเอาไปด้วย แงชายจะเป็นคน สะพายปิ่นกระบอกนั้น เพราะเจ้าไม่ถนัดจะใช้ปิ่นของนายเกราเหลือง ฉันจึงเอากะบอกนี้มา เปลี่ยนแทนให้”

ต่างปาหยักหน้า ก้มลงจุดไฟลงกัญชา ดูควันเต็มอัด แล้ววางบ้องลง

“พวกของนายจะเดินทางไหน?”

“ตัดนรกคำไปทางเหนือโน่น...เจ้าคงจะเคยได้ยินมาบ้าง เทือกเขาพระศิวะ!”

แววสะอึ้งใจ ผ่านแวบไปในดวงตาสีเหลืองกร้านนั้น จ้องหน้าเขานิ่งอยู่เป็นเวลานาน

“นาย...”

เสียงแหบๆ นั้นดังมาในลักษณะคราง

“มีอะไรหรือ ที่พวกนายจะต้องไปที่นั่น ในช่วงชีวิตของต่างปา...ช่วงชีวิตของพ่อของพ่อ... ที่เล่าสืบทอดกันมา ไม่เคยมีใครไปถึงเทือกเขาพระศิวะแล้วกลับมาได้ พวกเราจะต้องตายกันทั้งหมด”

จอมพรานหัวเราะ เอื้อมมือมาตบไหล่อันแบบบาง แต่แข็งแกร่งของพรานต้องสู้

“ทุกคนบอกเล่าสืบทอดกันมาเช่นนี้ แต่ถ้าไม่ไปด้วยตัวเราเอง เราจะรู้ได้อย่างไรว่า คำเล่า ลือเหล่านี้เป็นจริงหรือไม่ คนหนึ่งเป็นน้องชายของนายใหญ่ ได้เดินทางไปที่นี่เมื่อปีกว่ามาแล้ว เราจะไปตามเขา แต่ถ้าเจ้ากลัวเราก็คงจะไม่บังคับให้เข้าไปกับเราด้วย มันขึ้นอยู่กับความสมัครใจของ เจ้าเอง”

ต่างปานิ้งไปครู่ ก็ตอบมาง่ายๆ ตามประสาของมันว่า

“ต่างปาไม่กลัว นายเหม้มไปกับพวกนาย ต่างปาไปด้วย”

“ดีมาก เจ้าเป็นคนคบได้ ต่างปา!”

รพินทร์เดินกลับเข้าไปยังกลุ่มของพรานพื้นเมือง ซึ่งนั่งล้อมวงกันอยู่รอบกองไฟกลาง เกิด จัน เส่ย กำลังฟังตาเผ่าบุญคำคุยโขมกอยู่ในเรื่องราวที่แกลได้เผชิญมา พอพรานใหญ่เดินเข้าไป ถึง แกลก็หยุดเล่าหัวเราะแหยๆ เกิดรินกาแฟจากกาส่งมาให้ เขารับขึ้นจิบแล้วก็เลิกควงบุญคำด้วยความสงสัย

“แล้วนั่นมันเรื่องอะไรกันนะ บุญคำ นุ่งผ้าขาวม้าอยู่นั่นเอง ฉันเอากางเกงมาคืนให้แล้ว ไม่ใช่รี?”

เขาถาม เส่ยก็หัวเราะขี้ปากไปที่กิ่งไม้เล็กๆ ที่ปักอยู่ริมกองไฟ กางเกงของบุญคำตัวที่ให้ มาเรี่ยนุ่ง แขนวนุ่งไอไฟอยู่ที่นั่น

“นั่นไงครับ นาย ลุงคำเอาอย่างไฟอยู่นั่น”

“ทำไม?”

จันก็ตอบแทนมาให้อ่าว

“ไม่มีใครหนักไปกว่านายหรอก...”

เสียงบุญคำพึมพามาเบาๆ อย่างเป็นห่วง

“นายม่แแต่เป็นห่วงคนอื่น จนลืมตัวเอง เนื้อหนังเลือดเนื้อของนายไม่ได้ทำด้วยเหล็ก”

“มันเป็นหน้าที่ของฉัณอยู่แล้ว บุญคำ หน้าที่ซึ่งจะต้องเห็นดเห็น้อยกว่าทุกคน ถึงแม้เราจะเป็นพรานป่าที่หาเข้ากินคำ เราก็มีเกียรติในความซื่อสัตย์สุจริตต่อหน้าที่ของเรา”

เขาพูดแผ่วเบาเหมือนรำพึง

“ผมกลัวว่านายจะเป็นอะไรไปเสียก่อน”

“ถ้าฉัณพลาดพลั้งมีอันเป็นไปเช่นไรเสียก่อน...”

จอมพรานกล่าวกับคนของเขาที่รายล้อมอยู่ ทั่วๆ ที่ดวงดาทั้งสองปิด

“ทุกคนจงอย่าละทิ้งหน้าที่ รับใช้นายจ้างของเราไปให้ถึงที่สุดตามสัญญาแทนให้แก่ฉัณด้วย”

“ไม่มีนายเสียคนเดียว พวกเราทั้งหมดก็ไปกันไม่ได้”

เกิดว่า

“ต้องได้ ถ้าเวลานั้นมาถึงเข้าจริงๆ อย่าให้เสียที่ที่เกิดมาเป็นลูกไกร ขอให้ทุกคนพยายามกันจนลมหายใจสุดท้าย”

“นายพูดเหมือนกับว่า นายจะจากพวกเราไปจริงๆ นายอย่าพูดเป็นกลาง”

เสียงพูดน้ำเสียงไม่สบายใจ

รอยยิ้มน้อยๆ ปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของจอมพราน

“ฉัณเพียงแต่สั่งเพื่อไว้เท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอย่างของไม่แน บ่อยครั้งอยู่เหมือนกันที่ฉัณเคยคิดว่า ภายหลังจากที่ฉัณหลับลงไปแล้ว ฉัณจะมีโอกาสตื่นขึ้นอีกหรือไม่ แต่ฉัณก็ไม่อยากจะมั่นใจอยู่เหมือนกันว่า ฉัณจะยังคงมีชีวิตอยู่ และสามารถนำพวกเราทุกคนไปถึงยังที่แห่งนั้น...ขุนเขาพระสิวะ! ทว่านั่นมันก็เป็นแค่ความหวังเท่านั้น...อา!...ขุนเขาพระสิวะ!!”

ริมฝีปากของเขาหุบหีบ

“นายหลับเสียเถิด บุญคำจะเอาผ้าห่มให้ ไม่ต้องห่วงอะไรตลอดคืนนี้ บุญคำกับไอ้พวกนี้ จะดูแลให้เอง”

เสียงซำร้องเรียกลูกอ่อนจากที่ใดที่หนึ่ง ทางหุบปลายห้วยด้านล่าง แ่ววขึ้นมาตามลม เก้งกวางบิบบัวอยู่ในดงมะปรางฟากตรงข้าม แล้วก็แตกเตลิดเมื่อได้ยินเสียงดาวคำราม จักจั่นเขียด ปาดส่งเสียงดนตรีธรรมชาติของมันขับกล่อมราวไพร ชีวิตป่าดำเนินไปตามสภาพปกติของมัน

ชั่วขณะเดียว เจตสิกของพรานใหญ่ก็ล่องลอยห่างไกลออกไป จนกระทั่งนิทราธรรมย่างเข้าครอบงำอย่างสนิท

ไชยยันต์ตื่นขึ้น เมื่อรู้สึกว่ามีผู้ที่นอนอยู่ใกล้ๆ ไหวตัว พอลืมตาก็เห็นมาเรียกลูกขึ้นนั่งนั่ง เษษฐาและคารินที่นอนเรียงกันถัดไปหลับสนิท แสงไฟที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้า ส่องให้เห็นร่าง

ของเหม่มสาวเป็นเงาตะกุ่ม เขาอนหรือตาคลื่อนอยู่เช่นนั้นหลายอึดใจ ก็ยังคงเห็นนั่งงั้นสงขยอยู่คนเดียวตามเดิม จึงค่อยๆ ดึงกายขึ้นนั่ง

“เป็นอะไรไปหรือเปล่า เมย์?”

เขากระซิบถามเบาๆ

ในแสงเลือนรางของไฟจากกอง มาเรียยิ้มโรยๆ สันติริษะแต่ไม่เอ่ยคำใด ไชยยันต์เล็กแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันเป็นเวลาหนึ่งนาฬิกาเศษ

“เมื่อหัวค่ำนี้คุณไม่สบายมาก ตอนนีู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

เหม่มสาวยกมือขึ้นเสยผม ตอบแผ่วๆ

“ดีขึ้นมากแล้วค่ะ ไชยยันต์”

“ควรจะนอนพักเสีย อากาศกำลังเย็นจัด ลูกขึ้นมานั่งทำไม?”

มาเรียกวาดสายตาไปยังคารินและเชษฐา ที่นอนเรียงกันอยู่ข้างๆ ตัว แล้วหันกลับมาที่ไชยยันต์

“น้อยใจดิดาให้ฉัน แล้วก็ให้กินยา ทำให้ฉันหลับไม่รู้เรื่องไปเลย เพิ่งจะมารู้สึกตัวเมื่อสักครู่นี้เอง ฉันฝันร้ายไปสารพัด ตกใจตื่นขึ้นเพราะความฝัน...”

เสียงของหล่อนสั่นเครือ ไชยยันต์หัวเราะระลอกใจเอื้อมมือมาลูบหลัง

“เป็นธรรมดา คุณเผชิญกับเหตุร้ายมา และกำลังไม่สบายเลือดลมไม่ดี มันก็ทำให้ฝันร้ายไปได้ อย่าไปสนใจกับมันเลย พวกเราย้ายที่จากเดิมเข้ามาอนเป็นเพื่อนคุณที่นี่”

“ขอบคุณเหลือเกิน พวกคุณทุกคนช่างดีต่อฉันจนไม่อาจกล่าวถูก ฉันเป็นต้นเหตุก่อความยุ่งยากให้แก่พวกคุณแท้ๆ”

“โปรดย่ำพุดถึงเรื่องนี้อีกเลย ไหนๆ เราก็จะต้องร่วมชีวิตกันแล้ว”

ไชยยันต์กล่าวอ่อนโยน แล้วขยับตัวลุกขึ้น

“เมื่อเย็นนี้คุณไม่ได้กินอาหารเลย สร้างไข้แล้วคงจะหิวมาก นั่งอยู่ที่นี้แหละ ผมจะจัดการให้ ชุปร้อนๆ บางทีจะทำให้คุณดีขึ้น”

ว่าแล้วเขาก็เดินออกจากที่นอนตรงไปที่กองไฟใหญ่กลางลานอันเป็นที่วางสัมภาระ และในขณะที่กึ่งนั่งสัปหงกเฝ้ายามอยู่ รือคั่นในถุงเสบียงอยู่ครู่ ก็หยิบชุปกระป๋องขึ้นมาเปิด ตั้งอุณหภูมิพอเหยหน้าขึ้นก็มองเห็นร่างตระหง่านของมาเรียยืนอยู่ตรงหน้า กำลังจ้องดวงตาเป็นประกายซาบซึ่งจับมาที่เขานิ่ง ขณะนั้นเกิดก็สะดุ้งลืมหันตาโพล่งขึ้น รีบจัดการชุนพินเพิ่มเติมเข้าไปในกอง มีท่าทีหายง่วง รอบๆ กองไฟนั้น จัน เสย บุญคำ และพรานใหญ่รพินทร์ นอนเรียงรายกันอยู่เป็นรูปวงกลม ทุกคนกำลังหลับสนิท นอกจากเกิดผู้เฝ้ายาม ห่างออกไปอีกด้านคือแวงชาย ส่วนคะหยิ่นและต๋างปา นอนสกัคอยู่ใกล้ๆ กับเพิงที่คณะนายจ้างนอนกันอยู่คนละมุม

“ออกมาทำไม กลับเข้าไปที่นอนเถอะ เดี่ยวชุปเดือดผมจะเอาไปให้”

ไชยยันต์บอก พร้อมกับจุกหูหรือสูบ

หม่อมสาวทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้พื้นขนาดใหญ่ ที่มีปลายข้างหนึ่งจมอยู่ในกอง

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ ฉันอยากจะนั่งดูสภาพบุรุษไชยยันต์ ปฏิบัติหน้าที่ของเขาให้แก่ผู้หญิง ตกยากอนาคนหนึ่ง”

ไชยยันต์หัวเราะออกมาอย่างเปิดเผย ความรู้สึกบอกตนเองว่า นักนิติศาสตร์เลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสผู้นี้ เข้าใจพูดเพื่อสนองตอบน้ำใจของเขา หล่อนอาจพูดด้วยสมองของคนที่ได้รับการศึกษามาอย่างดีเลิศแล้ว และหรือบางทีหล่อนก็อาจพูดมาด้วยความรู้สึกแท้จริง แต่มันก็ทำให้เขาพอใจและเกิดเอ็นดูขึ้น

“เราไม่เคยคิดว่าคุณเป็นผู้หญิงตกยากอนาธา เมย์ แต่เราคิดว่าคุณเป็นเพื่อนร่วมตายของเราคนหนึ่ง และในขณะนี้กำลังต้องการความช่วยเหลือ สักวันหนึ่งคุณอาจช่วยผมบ้างก็ได้...บุหรืไหม?”

“ขอบคุณ”

เขาโยนซองบุหรืไปให้หล่อน มาเรียรับไว้ หยิบตัวหนึ่งขึ้นมาดูดสูบ อัดควันลึก ตายังคงมองจับนิ่งมาที่ไชยยันต์กึ่งเลื่อนลอย กึ่งใช้ความคิด อาการก็ยิ่งเซื่องซึม ชวนสมเพช

“ฉันไม่นึกมาก่อนเลยว่า ในคณะของคุณจะเพียบพร้อมไปด้วยบุคคลที่มีน้ำใจงามอย่างนี้”

ในที่สุดหล่อนกล่าวเสียงเบาเหมือนจะออกมาจากกระแสดึกคำนิ่ง อังมือกับกองไฟแล้ว เอาไปประคองแนบแก้มอันหนาวเย็น

“ท่านพูดหัวหน้านักคณะ ผู้มีลักษณะอันน่าเลื่อมใสศรัทธาเชื่อมั่น ไม่ผิดอะไรกับพ่อของฉัน-น้อยผู้ไม่ถือตัว และรักฉันราวกับเราจะเป็นพี่น้องร่วมพ่อแม่ คุณเองผู้เป็นสุภาพบุรุษที่น่ารัก ช่วยให้อบอุ่นใจ และ...”

หล่อนเหลือบสายตาไปยังร่างอันนอนเอาหมวกหลุบหน้าของรพินทร์ ไม่ห่างออกไปนัก

“มิสเตอร์อันเตอร์ ผู้เปรียบเสมือนหลักประกันอันศักดิ์สิทธิ์ ประดุจเกราะกันผองภัย”

“ผมบอกแล้วว่าคุณอยู่ในท่ามกลางมิตร ไม่ต้องห่วงเกรงอะไรทั้งสิ้น”

“พระเจ้ายังไม่ทอดทิ้งฉัน...” มาเรียพึมพำ

ทั้งสองสนทนากันเบาๆ ถึงเรื่องส่วนตัว หล่อนเล่าถึงชีวิตการศึกษา การแต่งงาน มาเรียเป็นคนเปิดเผยและน้ำใจกว้างขวางอย่างนักกีฬาพอใช้ทีเดียว ในความรู้สึกของไชยยันต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านอุดมคติทัศนะ หล่อนอิสระเสรีอันเป็นนิสัยของหญิงฝรั่งเศสทั้งหลาย ซึ่งเป็นสายเลือดกรรมพันธุ์ทางด้านการค้า

ต่างคนต่างผลักดันชักถาม อาการของหล่อนดูจะแจ่มใสขึ้นจากลักษณะเศร้าซึม และเริ่มหัวเราะออกบ้างในบางครั้ง เมื่อเขาชวนพูดในแง่ขัน

หล่อนกินจุบที่เข่าอุ่นให้จนหมดทั้งกระป๋อง ค่ำบรันดิ่แล้วก็นั่งผิงไฟคุยกับเขาต่อไป อย่างถูกล่อ กระปรีกระเปร่า มีชีวิตชีวาขึ้น หล่อนเล่าถึงการฝึกหัดใช้ไรเฟิล และการล่าสัตว์ ซึ่งได้รับการสอนจากบิดาผู้เป็นพรานใหญ่ ผิวขาวแห่งคองโกเบลเยียม ผู้มีสถิติในการล่าช้างมาแล้วกว่า 500 ตัว สิงโตควายป่าและแรด รวมแล้วอีกนับพัน

การติดตามบิดาไปทุกหนทุกแห่งในการล่า สอนให้หล่อนเกิดความเคยชินและชำนาญขึ้น หล่อนเริ่มฝึกหัดปืนมาตั้งแต่อายุ 10 ขวบด้วยปืนลม ต่อมาก็ขนาด .22 ขึ้นมาจนกระทั่ง ดับเบิลไรเฟิลขนาด .470 อันเป็นปืนล่าสัตว์ขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่หล่อนจะต้านทานแรงสะท้อนถอยหลังของมันได้ แต่เดิมทีหล่อนชอบแต่การยิงปืนเพื่อการกีฬาเพราะไม่ชอบฆ่าสัตว์ แต่แล้วความจำเป็นมันบีบบังคับ...

กล่าวคือ เมื่ออายุ 17 ปีในคราวปิดภาคเรียนและหล่อนกลับไปเยี่ยมพ่อ สิงโตตัวหนึ่งคาบเอาชาวพื้นเมืองในเขตหมู่บ้านไปขบขมอมแหลักเหลว พ่อของหล่อนรีบคว้าปืนคู่มือออกติดตามในทันทีนั้นตามหน้าที่ และหล่อนก็ติดตามเขาไปด้วย โดยมีสปริงฟิลด์ 30/06 กระบอกหนึ่งติดมือไปด้วย อย่างไม่มีเจตนาจะช่วยบิดาล่าสิงโตวายร้ายที่กำลังขมำเหยื่อของมันอยู่ในพุ่มไม้ทึบ ก็แผ่นสวนเข้าใส่พ่อของหล่อนในระยะกระชั้นชิดที่ห่างกันเพียงไม่เกิน 15 เมตร

พ่อของหล่อนแม้จะเป็นพรานมือดี ยิ่งสิงโตมาร้อยๆ ตัวแล้วก็ตาม เขาก็มีโอกาที่จะพลาดได้ตามโชคชะตาอันไม่แน่นอนของมนุษย์

กระสุน .577 สอลแลนด์แอนดส์สอลแลนด์จากไรเฟิลแผ่ที่ยิงสวนออกไป ขณะที่มันแผ่นเข้าใส่ กิ่งสูงแหวกขนคออันหนาทึบใหญ่โตของมันกระจุยไปโดยไม่ถูกสมอง แล้วมันก็ถึงตัวเขา ขยับแขนซ้ายที่ยกขึ้นรับแหลักไป แล้วพ่อก็ล้มหงายหลังลงกับพื้น

ความตกใจจนหมดสติ ทำให้หล่อนตัดสินใจทำอะไรไม่ถูกในขณะนั้น นอกจากจะส่งเสียงกรีดร้องลั่นไปทั้งป่า ปืนอยู่ในมือแท้ๆ แต่ยามนั้นมันก็หาประโยชน์อันใดมิได้ เพราะหล่อนลืมนั่งเสียอย่างสนิท มันจะเป็นเพราะเจ้าสิงห์ร้ายตัวนั้น บังเอิญตกใจเพราะเสียงตะเบ็งร้องของหล่อน หรือเป็นเพราะดวงชะตาของพ่อจะยังไม่ถึงชาติก็ไม่ทราบได้ ปรากฏว่ามันไม่ได้ขยับเข้าอย่างใดทั้งสิ้น แต่กระโจนพรวดข้ามร่างอันโชคเล็ดของพ่อไป แล้วก็แผ่นแนบหายลับไปในพงไม้อันสลับไปกับที่ทุ่งนั้น

พ่อของหล่อนถูกหามส่งเข้าโรงพยาบาลในตัวเมือง และหูดหวิดจะถูกตัดแขนข้างนั้น หล่อนนั่งร้องไห้อยู่ข้างเตียงพ่ออยู่สองวัน พอวันที่สามก็ลากสปริงฟิลด์ 30/06 กระบอกนั้นเข้าป่าโดยไม่ฟังเสียงทัดทานจากใครทั้งสิ้น สาบานว่าจะแก้แค้นเจ้าสิงโตตัวนั้นแทนพ่อให้ได้ มันเป็นเวลาเดียวกับที่เพื่อนพรานทั้งผิวขาวและทั้งพวกพื้นเมือง ออกติดตามเจ้าวายร้ายกันอย่างไม่เป็นอันกินอันนอน ลึกไปหมดทั้งป่าย่านั้น

ข่าวพรานใหญ่ จิม มุลเลอร์ ถูกสิงโตกัดบาดเจ็บสาหัส เป็นข่าวใหญ่ไปตลอดทั้งแคว้นูกันด้า พรานจากแคว้นอื่นๆ ทั้งใกล้และไกล พากันเดินทางมาเพื่อตามพิชิตเจ้าวายร้ายตัวนั้น

ไม่มีใครได้ระแคะระคายร่องรอยของสิงโตตัวนั้น ตลอดระยะเวลาเจ็ดวันแรก นับตั้งแต่
มูลเลอร์ถูกกัด สิงโตตัวอื่นๆ ถูกยิงล้มตายลงเป็นเบือไม่ต่ำกว่า 50 ตัว จากบรรดาจอมพรานทั้งหลาย
ที่แยกย้ายกระจายกันออกไป แต่ไม่มีตัวไหนมีลักษณะเหมือน หรือชวนให้เชื่อได้ว่าเป็นฆาตรกรตัว
นั้น

ไม่มีใครรู้จักมันได้ดีไปกว่าหล่อน

และหล่อนก็ไม่เคยบอกรูปพรรณสัณฐานของมันให้แก่พรานคนใดเลย หล่อนกำหนด
จดจำมันอยู่ในใจไว้คนเดียว คำหนึ่งที่เห็นชัดที่สุดก็คือ ขนคอด้านบนเหนือแสกหน้าขึ้นไป ซึ่งเป็น
รอยกระจุยด้วยลูกปืน .577 ของพ่อหล่อน รวากับมีใครเอาบัตตะเลื่อนไปตากไว้

ทุกคนเห็นเป็นเรื่องไร้สาระที่เด็กสาวอายุเพียง 17 ปี ถือไรเฟิลขนาดเพียง 30/06 ออกเดิน
บุกป่าท่อมๆ อยู่คนเดียว เพื่อจะฆ่าสิงโตที่ทำให้พ่อบาดเจ็บ ในขณะที่พรานคนอื่นๆ ล้วนปรากฏ
กิตติศัพท์กันมาแล้ว ก็ยังไม่สามารถจะปราบมันลงได้ และพรานใหญ่แต่ละคนเหล่านั้นก็ล้วนใช้ไร
เฟิลประจำมือขนาดอย่างต่ำที่สุด ตั้งแต่ .470 ในโตรจิ้นไปจนกระทั่ง .600 ในโตร

บ่ายวันที่แปด บิลล์ โรเจอร์ พรานผิวขาวชาวอเมริกันจากซาฟารี ก็ถูกมันขบหัวสมอง
แหลกเหลวไปอีกคนหนึ่ง เขาเป็นชายวัย 50 เศษ ผ่านชีวิตพรานอาชีพคร่ำหวอดมาไม่น้อยกว่าบิดา
ของหล่อน เขาถูกมันกัดตายในพริบตา ก่อนที่จะทันลั่นกระสุนได้แม้แต่นัดเดียว ศพถูกลากไปที่
กลางทุ่งตอนหนึ่งใกล้หนองน้ำ ห่างจากบริเวณที่ถูกกัดครั้งแรกครึ่งไมล์ แต่ไม่มีรอยถูกกัดกิน

เช้าวันที่เก้าของการเพียรพยายามอย่างมูมานะ และความตั้งใจอันแน่วแน่ ชนิดที่ไม่มีใคร
เชื่อว่ามันจะสัมฤทธิ์ผลเป็นจริงขึ้นมาได้ เด็กหญิงวัย 17 ปีประจันหน้ากับเจ้าสิงโตมหากาฬ ผู้มี
น้ำหนักตัวเกือบ 600 ปอนด์ตัวนั้นสมปรารถนา

มันเป็นเวลาประมาณ 9 นาฬิกาเศษ แดดเริ่มจะแรงกล้าขึ้นเป็นลำดับ ในภูมิประเทศอัน
เป็นป่าโปร่งที่มีทุ่งสลับไปกับละเมาะสลับไปกับโขดหินใหญ่ บริเวณนั้นก็คือตำแหน่งที่บิดาและ
หล่อนพบมันเป็นครั้งแรกนั่นเอง หล่อนสังเกตเห็นเมื่อประมาณครึ่งชั่วโมงที่แล้วมา ม้าลายฝูงหนึ่ง
ประมาณ 6-7 ตัวพากันส่งเสียงร้อง และวิ่งกระเจิงตัดออกทุ่งด้านหน้าไปอย่างตระหนกตกใจ ครั้ง
แรกหล่อนเข้าใจว่ามันตื่นเสียชั๊ต แต่ต้องการจะเข้ามาดูให้หายสงสัย

พอลับเนินปลวก ก้าวเข้าไปหยุดยืนอยู่ในระหว่างไม้ใหญ่สองต้นนั่นเอง หล่อนก็ได้ยิน
เสียงพุ่มไม้สั่น พร้อมเสียงคำรามกระหึ่มจากขวามือเอียงไปทางด้านหลัง พอหันขวับมาหล่อนก็
หลิกหลบไปไม่ทันเสียแล้ว สำหรับระยะประชิดตัวเพียงไม่กี่ก้าวนั้น

มันยืนแหงนหน้า แยกเขี้ยวคำรามอยู่ปานว่าแถบนั้นจะถล่มทลายลงด้วยอาณานิคมแห่ง
แก้วเสี้ยวราชสีห์ ศีรษะของมันประกอบด้วยขนคอปองเป็นแผงมหิมา ดูราวกับจะบดบังแสงอาทิตย์
ที่ส่องลงมาจากยอดเขา ระดับที่มันยืนอยู่สูงกว่าหล่อนขึ้นไปประมาณ 15 ฟุต เพราะโผล่ออกมาจาก
ไหล่ตะพักตอนหนึ่งของภูเขาหินย่อมๆ

แล้วมันก็กระโจนวูบเข้าใส่

หล่อนไม่มีเวลาแม้แต่จะส่งปิ่นขึ้นถึงไหล่ ทว่าเหนียวไก่ออกไปจากระดับที่ถืออยู่แค่เอว นั่นเอง เสียงสปริงฟิลด์ 30/06 แผลแหลมก็ก้อง กลบเสียงคำรามอย่างดุร้ายของมันหมดสิ้น ทันทีที่ปิ่นลั่น หล่อนก็พุ่งตัวไปกลิ้งอยู่เบื้องหน้า ปิ่นกระเด็นหลุดมือไปไม่รู้เหนือรู้ใต้ รู้สึกแต่เพียงว่า แผ่นดินตรงบริเวณที่หล่อนยืนอยู่นั้นสะเทือนสะท้าน เพราะน้ำหนักตัวอย่างมากมายที่กระแทกลงมา

เมื่อได้สติ...หล่อนจួយปิ่นที่ตกอยู่ใกล้ๆ ทะยานลุกขึ้นอีกครั้ง เจ้าสิงโตตัวนั้นนอนตะแคงสนิทอยู่กับที่ หมดฤทธิ์ลงเสียแล้ว กระสุนซิลเวอร์ทิป น้ำหนักเพียง 220 เกรน ทะลุกลางอกของมัน เสียออกทางสะบักหลัง จบชีวิตอย่างคุณิที่สด

“ไม่น่าจะเป็นไปได้เลย กระสุน 30/06 น้ำหนักเพียงแค่นั้น จะทำให้มันตายคาที่เพียงการยิงนัดเดียวเข้าที่อก”

ไชยยันตร์ร้องออกมา ลืมตาโพล่ง

มาเรียยิ้มกร่อยๆ ยักไหล่

“ฉันก็ไม่เชื่อเหมือนกัน และพรานคนอื่นๆ ที่มาพบเห็นเข้าภายหลัง เขาก็แทบจะเชื่อสาวยตาเสียมิได้ โดยขาดผลคำเห่งนั้น จริงอยู่...อาจจะทำให้มันตายได้เหมือนกันในความรู้สึกของคนทั่วไป แต่ก่อนที่มันจะตาย มันก็ควรมีเวลาขย้ำฉันทะลกลาญไปก่อน ไม่ใช่ล้มคว่ำคาที่อยู่ตรงนั้น รวากับจะมีปาฏิหาริย์เข้าช่วย เพื่อพิสูจน์ดูปฏิบัติการของกระสุนนัดนั้น ปรากฏว่าลูกซิลเวอร์ทิปตีคว้านปอด ด้วยการฉีกเปลือกหุ้มกระสุนออกบานในลักษณะดอกเห็ด ทำให้เกิดไฮดรอลิกช็อกอย่างรุนแรงที่สุด ทั้งปอดอันใหญ่โตของมัน มีเลือดคั่งเต็มไปหมด ทำให้มันตายลงในทันที ถ้าบังเอิญเป็นกระสุนหัวแข็ง มันก็คงไม่ถึงกับตายคาที่ทันที และเล่นงานฉันได้แน่ ฉันเองก็จะยิงหัวอันเป็นที่รวมประสาทของมัน แต่พลาดไปถูกอก เพราะฉะนั้นฉันกล้าที่จะรับรองได้ว่า ในบรรดาไรเฟิลขนาดย่อมด้วยกันแล้ว ขนาด 30/06 จัดว่าเป็นปืนชั้นประเสริฐสุด พอแก่การไว้วางใจได้ทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าเลือกแบบของกระสุนให้ถูกต้องกับสัตว์ที่จะยิง”

หล่อนเล่าต่อไปว่า นับจากนั้นเป็นต้นมา หล่อนยิงสิงโตทุกตัวที่หล่อนพบ ส่วนพ่อของหล่อนนั้น แขนข้างซ้ายเกือบจะเรียกได้ว่าพิการมาจนกระทั่งบัดนี้ แต่เขายังคงเป็นจอมพราน ผู้ซึ่งตลอดทั้งกองโก เบลเยียม ไม่มีใครจะยิ่งใหญ่ไปกว่า จนกระทั่งในปัจจุบัน สถิติในการประจันหน้ากับสัตว์ใหญ่อันตรายของหล่อนก็คือ ล่าสิงโตมาแล้ว 34 ตัว ควายป่าที่เรียกกันว่า เคป บัฟฟาโล 23 ตัว ช้างรวม 50 และที่มากที่สุดก็คือเสือโคร่งในอินเดีย หล่อนยิงเสียนับไม่ได้

ชีวิตการล่าสัตว์เกมเสี่ยงอันตรายของหล่อน ยังไม่เคยปรากฏว่าหล่อนจะได้รับบาดเจ็บเลย นอกจากเคยถูกงูกัดครั้งหนึ่งในป่าวนเขซูลา แต่ได้รับการเยียวยาช่วยเหลือทัน

ไชยยันตร์ฟังหล่อนเล่า อ้าปากค้าง

“ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เอง จากสถิติที่บอกมานี้ คุณคือพรานใหญ่คนหนึ่งที่เดียว อาจพอๆ กับ รพินทร์ ไพรวัลย์ ของเราก็ได้”

หม่อมสาวสันศิริชะ

“อย่างฉันยังไม่เรียกว่าพรานหрок ไชยันต์ พรานต้องอย่างมิสเตอร์ฮันเตอร์ หรืออย่าง พ่อของฉันนั่น คุณจะนำฉันไปเปรียบกับเขาไม่ได้เป็นอันขาด ฉันอยากจะพูดเสียด้วยซ้ำไปว่า ในป่า เอเชียที่ฉันผ่านมาแล้ว ฉันไม่เห็นใครยิ่งใหญ่ไปกว่า รพินทร์ ไพรวัลย์ คนนี้ พวกคุณล่ะ ไม่ได้เป็น นักล่าสัตว์กันมาแล้วอย่างโชกโชนดอกหรือ?”

“เข้าใจผิดนัก เมย์ พวกเราสามคน เป็นแต่เพียงนักล่าสัตว์สมัครเล่นเท่านั้น ไม่จ้ดอยู่ใน ลำดับพรานเลย ไม่ว่าจะในชั้นใดทั้งสิ้น เราอาจพจญภัยกับสัตว์ใหญ่อันตรายมาบ้าง แต่ก็เพิ่งใน คราวที่เราออกเดินทางมาครั้งนี้แหละ เทียบกับคุณแล้วห่างกันลิบ คุณเป็นลูกสาวพรานใหญ่ และใช้ ชีวิตในการล่ามาโดยตลอด”

มาเรียขมวดคิ้ว มองดูเขาอย่างไม่เชื่อนัก ยิ้มนิคๆ

“คุณถ่อมตัวกระมัง อย่าว่าแต่คุณหรือท่านทูตนั้นเลย ขนาดน้อยซึ่งเป็นผู้หญิงในคณะ ฉันก็เห็นเขายิงปืนได้อย่างยอดเยี่ยมที่สุด ฉันเชื่อว่าเขายิงปืนได้ดีกว่าฉันเสียอีก”

ไชยันต์หัวเราะ

“คุณควรจะเข้าใจไว้เสียด้วย น้อยนะเป็นนักกีฬายิงปืนมาก่อน เรื่องฝีมือการยิงปืนได้ แม่นยำนั่น ไม่ต้องสงสัยหрок น้อยจ้ดอยู่ในชั้นทอปทีเดียวยิงได้ดีกว่าผม กว่าเชษฐา หรือบางที อาจเหนือกว่ารพินทร์เสียอีก ถ้าจะให้ยิงเป้ากระดาญแข่งขันกัน แต่น้อยและพวกเราไม่ใช่ นักล่าสัตว์ ที่ชำนาญอย่างคุณมาก่อน นี่เป็นความจริง เพราะฉะนั้นในการล่าแล้ว พวกเราย่อมไม่มีทางจะสู้คุณ ได้ เพราะขาดความจัดเจนเท่าที่ควร เรามาฝึกเอาในคราวเดินป่าครั้งนี้แท้ๆ โดยมีรพินทร์เป็นพี่เลี้ยง แต่สำหรับน้อยนั้น เขาก็มีอะไรเป็นปฎิหาริย์อยู่เหมือนกันเกี่ยวกับการล่าควายป่าเขาเกกตัวหนึ่ง ช้างหูแหว่งงาเดียวอีกตัวหนึ่ง ที่พวกเราตามล่ามันอย่างไม่เป็นอันกินอันนอนเหมือนกัน ก่อนที่จะ เดินทางมาถึงหล่มช้าง ปรากฏว่าเจ้าวร้ายทั้งสองตัวนั้นล้มลงด้วยมือของน้อย โดยไม่มีใครคาด ฟันมาก่อน”

แล้วเขาก็เล่าเรื่องไ้อ่แหว่งและมิงสาให้มาเรียฟัง หม่อมสาวฟังด้วยอาการตื่นเต้น และ ึ่งเป็นอย่างยิ่ง

“น้อยมีโชคในการล่าสัตว์ ประกอบกับมีฝีมือที่ดีเยี่ยม ถ้าเขารักในทางนี้จริงๆ เขาอาจ เหนือกว่าฉันก็ได้ ฉันดีใจเหลือเกินที่ได้เพื่อนที่มีนิสัยคล้ายๆ กับฉัน ผู้หญิงที่ใช้ปืนได้ดี และรักใน การใช้ชีวิตผจญภัยอยู่ในป่า”

มาเรียกล่าวออกมาจากใจจริง ตาเป็นประกายสุกใสชื่นชม เมื่อเอ่ยถึงคาริน วราฤทธิ์

“ก็ไม่ใช่ น้อยอาจไม่ชอบกับการผจญภัย หรือใช้ชีวิตสมบุกสมบันอย่างคุณก็ได้ แต่ที่เขา มาด้วยในครั้งนี้ ก็เพราะความเป็นห่วงพี่ชายของเขาเป็นข้อใหญ่”

“แต่ถึงอย่างไร เขาก็เป็นผู้หญิงที่เก่งกล้าสามารถเกินตัวมาก ขอโทษนะ ถ้าฉันจะพูดคุยกะไรถึงเรื่องส่วนตัวคุณบ้าง”

“อ้อ ยินดี ไม่รังเกียจเลย”

“เห็นครั้งแรก ฉันคิดว่า น้อยเป็นคู่รักกับคุณเสียอีก”

หล่อนหยัง จ้องเขาตาไม่กะพริบ

ไชยยันต์หัวเราะกว้างๆ เปิดดูกระดิกบนรันดี่ขึ้นดื่มแก้หนาว

“แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ?”

“ก็ยังไม่แน่ใจอยู่ดี”

“เรารักกันเสียยิ่งกว่าคู่รักอีก เมย์ คู่รักนั้นเมื่อสัมพันธ์จีดจางไปเมื่อไหร่ ก็เลิกรักกันเมื่อนั้น แต่เราจะรักกันเช่นนี้ตลอดไป โดยไม่มีวันเปลี่ยนแปลง”

ตาสีเขียวคู่นั้น ส่อแววฉงน

“ฉันไม่เข้าใจที่คุณพูด”

“เราเห็นกันมาแต่เล็กแต่น้อย เติบโตมาด้วยกัน เรารักกันอย่างพี่น้องคลานตามกันออกมา ไม่ใช่อย่างคู่รัก”

“แปลกนี่ เป็นคู่ที่เหมาะสมกันที่สุด ทำไมถึงไม่รักกันอย่างนั้น?”

คำถามของหล่อน ทำให้ไชยยันต์งันไป

“นั่นสิ มันน่าแปลกนะ ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน”

ความไม่สบายใจบางอย่าง ผ่านไปในสีหน้าของอดีตนายทหารหนุ่ม หล่อนก็ไวพ้อใช้ เพราะสังเกตเห็นวีแววความอึดอัดนั้น ได้รับกล่าวมาอย่างมรรยาทดีว่า

“ขอโทษ บางทีฉันอาจจะละลาละลั่งเรื่องส่วนตัวของคุณมากเกินไปหน่อย ฉันไม่ได้เห็นว่าคุณและน้อยเป็นอื่นไกลนอกจากเพื่อนสนิท คุณคงไม่ถือ”

“ไม่เป็นไร ผมก็เป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมาเหมือนคุณเหมือนกัน เมย์”

ไชยยันต์รีบบอกมาโดยเร็ว พร้อมกับยิ้มให้

มาเรียลุกขึ้นยืน ดัดกันบุหรืไปในกองไฟ

“คุยกับคุณ ช่วยให้อุ่นใจมีความสุขขึ้น พอที่จะลืมอะไรต่ออะไรลงไปเสียได้บ้าง และคืนนี้ฉันก็รีบกวณคุณเหลือเกิน ขอบคุณอีกครั้งสำหรับน้ำใจอันแสนดี”

ไชยยันต์ลุกขึ้นยืนตาม เดินอ้อมกองไฟมาที่หล่อน แตะแขนกล่าวชวน

“เรากลับไปนอนกันเถอะ เมย์ คุณควรจะพักผ่อนให้มาก พรุ่งนี้จะได้หายดี”

แล้วเขาก็นำหล่อนกลับเข้าไปยังที่นอน ต่างคนต่างเข้าประจำที่

มาเรียเอนตัวลงนอนเบียดชิดกับคาริน ซึ่งนอนหลับอยู่ก่อนแล้วชักเบเล้งเกิดตื่นคลุมหัว ไชยยันต์นอนทอดระยะห่างออกไปประมาณช่วงแขน ยกมือขึ้นกอดด้วยความหนาวเหน็บ ตาทอด

มองฝ่าความมืดขึ้นไปยังหลังคาเพิงพักเดี่ยวๆ ที่มุงไว้ด้วยใบไม้แห้ง ทุกหนทุกแห่งเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงน้ำค้างหยดกระทบใบไม้แห้งอยู่เปาะเปะ

“ไชยยันต์”

เสียงกระซิบ ดังมาจากความมืดข้างๆ ตัว

“อ้อหือม?”

“คุณหนาวไหม”

“คุณล่ะ?”

“ฉันรู้สึกว่าจะเอาเปรียบคุณมาก เพราะเข้ามานอนในตำแหน่งที่คุณเคยนอน”

“ไม่เป็นไรหรอก”

“นอนนอนเบียดพี่ชายของเขา และฉันก็เบียดเขาอยู่อีกที่หนึ่ง...เราได้ไต่ตัวของกันและกันแทนไฟผิง...”

“นั่นเป็นวิธีแก้หนาวที่ถูกต้องแล้ว”

“แต่มีคุณอยู่คนเดียวที่ทำผิดวิธี โปรดอย่าเอาธรรมเนียมประเพณีของสุภาพบุรุษในเมือง...มาใช้ในป่าเลยล่ะ ไชยยันต์ ยกเว้นแต่ว่าคุณจะรังเกียจฉัน”

“ตรงข้าม ผมเกรงว่าคุณจะรังเกียจผมเสียมากกว่า”

แทนคำพูดต่อไปใดๆ ทั้งสิ้น ฝ่ามืออันอบอุ่นของมาเรียจับมาที่ต้นแขนของเขา แล้วร้องลูดให้ไชยยันต์นอนแนบชิดเข้ามา จนกระทั่งไหล่และลำขาสัมผัสกัน หล่อนแบ่งผ้าผืนส่วนที่เหลือสะบัดคลุมให้เขา แล้วนอนขยับตัวไปมาเหมือนจะหาตำแหน่งที่ถนัดที่สุด

“รู้สึกว่าคุณจะรำคาญอะไรบางอย่าง นอนทับตอไม้เล็กหรือก้อนหินเข้ากระมัง?”

เขากถาม

“ไม่ใช่ตอไม้ หรือก้อนหินหรอกค่ะ...”

หล่อนพึมพำ พลงเอามือควานอยู่ในแถบเอวของเขา

“แต่รู้สึกว่าจะเป็นด้ามปืนพกในซองข้างเอวของคุณมากกว่า มันกดกับตะโพกของฉัน”

“อ้อ! ขออภัย...”

เขารีบบอกโดยเร็ว ถอดเข็มขัดของปืนที่คาดเอวออก ข้อมือข้างหนึ่งที่กางออกไปขณะที่ปลดเข็มขัดกระทบเข้าอย่างจังกับตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง อันเต็มไปด้วยความนุ่มและหยุ่นระดับกลางลำตัวของແມ່มสาว หล่อนอุทานเบาๆ ด้วยความตกใจมากกว่าเจ็บปวด ไชยยันต์ใจหายวาบ รีบละล้าละถักขอโทษโดยเร็ว รู้สึกเลือดแล่นร้อนซ่าไปตลอดทั้งกาย ความมืดสลัวทำให้ไม่สามารถมองเห็นสีหน้าของกันและกันได้ถนัด เหยียงเข็มขัดปืนขึ้นไปไว้ทางหัวนอน แล้วพลิกตะแคงหันหลังให้หล่อน

“กู๊ดไนท์!”

เสียงกระซิบดังมาเป็นประโยคสุดท้าย

“กู๊ดไนท์!”

เขาตอบเป็นประโยคสุดท้ายเช่นกัน

ราตรีนั้น ผ่านไปอย่างสงบราบคาบ

ทุกคนตื่นขึ้นเมื่อเริ่มต้นของวันใหม่ ด้วยบรรยากาศที่ดีขึ้นในทุกด้าน เพราะต่างได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ เชษฐาเดินคล่องขึ้นกว่าเมื่อวาน และมาเรียแข็งแรงกว่าเดิม หล่อนไม่ใช่นักเปราะบาง ทรหดบิกบินพอกๆ กับผู้ชายคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากปรึกษาหารือ ทุกคนก็ลงความเห็นตรงกันว่า สมควรจะพักฟื้นอยู่ที่นี้สักวันหนึ่ง ก่อนการบุกขึ้นต่อไป

ภายหลังจากสำรวจก็พบว่า ข้าวสารจำนวนจำกัดที่นำติดตัวมาได้พอจะใช้เป็นเสบียงสำหรับคน 12 คน ไปได้อีกเพียงไม่เกิน 3 วันเป็นอย่างสูง และเผือกมันเท่าที่จะแสวงหาเอาได้เบื่องหน้า ตามแผนการซึ่งกะกันไว้ก่อนแล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น นั่นไม่เป็นสิ่งที่ทุกคนกังวลเพราะพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์นั้นอยู่แล้ว

สิ่งที่ทำให้คุณคนต้องใจหายก็คือ ลูกปืน เพราะปรากฏว่าในจำนวนกระสุนทั้งหมดที่นำติดมาด้วยนั้น มันร่อยหรอไปถึงเกือบครึ่งก่อน ทำเอาหีบกระสุนที่เป็นสัมภาระหนักกว่าอย่างอื่นใดเบาขึ้นโหวงเหวง

“เราใช้กระสุนทั้งหมด ในการทำศึกกับสาเงิยไปมากเหลือเกิน”

ภายหลังจากการตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน ไชยยันต์ครางออกมา และทุกคนก็เพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ในขณะนี้

“ระยะที่เรายิงกันมากที่สุด ก็ตอนที่มันบุกเข้าโจมตีที่มั่นที่นั่นแหละครับ เฉลี่ยแล้วแต่ละกระบอกยิงไปร่วมร้อยนัดเห็นจะได้ แต่ถึงเช่นนั้นเราก็กะเกือบจะด้านมันไม่อยู่”

พรานใหญ่ว่า

เชษฐาเองก็ตะลึงไปเหมือนกัน เป่าลมออกจากปาก

“นี่เพิ่งจะมารู้กันเอาเดี๋ยวนี้เองว่า เราหมดกระสุนจากคลังไปตั้งครึ่งก่อน ถ้าเกิดศึกใหญ่แบบนี้อีกครั้งเดียว กระสุนเราหมดแน่ หรือยังงี้ ผู้กอง?”

“ผมไม่คิดว่าเราจะต้องยิงต่อสู้ราวกับทำศึกสงครามอย่างนี้อีกแล้ว นอกจากป้องกันตัวจากสัตว์ร้ายและอาหาร ซึ่งเรายังเหลือกระสุนทั้งหมดอยู่อีกเกือบพันนัด พอเพียงพอไป

“ก็ดีไปอย่างหนึ่งเหมือนกัน มันทำให้หีบกระสุนของเราลดน้ำหนักไปอีกเยอะ พวกลูกหาบแบกกันสบายขึ้น”

ไชยยันต์พูดปนหัวเราะกร้อๆ ปรากฏว่า กระสุนที่ใช้ไปมากที่สุดก็คือกระสุนลูกของลงมาถึงขนาด .30/06 และ .375 ซึ่งมีอยู่ชนิดละสองกระบอก ส่วน .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ของดาร์ริน และ .600 ในโตรเอกเปรสของไชยยันต์ ซึ่งไม่เข้ากับของใคร และมีกระสุนกันมากระบอกละไม่เกิน 200 นัดนั้น ใช้อย่างน้อยที่สุดในขณะนี้ต่อสู้อย่างเดี๋ยวนี้ สืบมาแล้วก็เหลือกันอยู่เพียงชนิดละไม่ถึง

ร้อย อย่างไรก็ตาม ทุกคนมองเห็นชัดในความรอบคอบของรพินทร์ ที่กำหนดให้ขนกระสุนมาด้วย อย่างมากมาย ซึ่งครั้งแรกคณะนายจ้างออกจะรู้สึกวุ่นวายใจกับความจำเป็น เพราะมีน้ำหนักมากกว่าเสบียง เสียอีก เพิ่งจะมาเห็นคุณค่าตอนรบกับสาธิตเขี้ยวเอง

“ระยะทางเดินหน้าต่อไปนี้ เราคงจะไปกันได้เร็วยิ่งขึ้น เพราะเบาข้าวสารเบาลูกปืนขึ้น มาก สำหรับลูกปืนก็จะยิ่งเบาจากคลังกลางลงไปอีก ถ้าเราจะแจกจ่ายไปให้ประจำตัวไว้คนละ 50 นัด”

พรานใหญ่บอก

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด ดีแล้ว แจกกระสุนประจำตัวแต่ละคนไว้เสียเลย เกิดฉุกเฉิน อะไรจะได้ไม่ขลุกขลักเพราะกว่าจะรื้อหีบออกมา มันไม่ทันการ อย่างน้อย 50 นัดติดตัวไว้ก็พอได้ ตั้งรับ คราวก่อนนี้เราทำกันไม่ถูกหลักเลย ลูกปืนส่วนใหญ่ไปประเดอยู่หีบหมด มีติดตัวกันอยู่ คนละไม่กี่นัดเท่านั้น” หัวหน้าคณะสั่ง

รพินทร์กับไชยยันต์ช่วยกันรื้อกระสุนปืนออกมา และเรียกคณะทั้งหมดเข้ามาแจกจ่าย ตามแต่ชนิดของปืนที่ถือประจำอยู่ ก่อนที่จะแพ็กลงผูกมัดสำหรับการเดินทาง ไชยยันต์เป็นคนหยิบ ลูก .375 แม็กนัมส่งไปให้มาเรียสองกล่อง แหม่มสาวเปิดกล่องออกดูปรากฏว่ามันเป็นลูกขนาด 300 เกรน หัวซิลเวอร์ทิปทั้งสองกล่อง

“คุณมีหัวแบบฟูลแพตช์ 300 เกรน แล้วก็ซอฟปอยท์ 270 เกรนบ้างไหม?”

หล่อนถามเบาๆ อติศนายทหารหนุ่มเล็กหัว

“ขอเปลี่ยนเป็นฟูลแพตช์สักกล่องหนึ่ง แล้วก็ซอฟปอยท์อีกสักกล่องเถอะ”

ไชยยันต์มองหน้า แล้วยิ้ม นั่นเป็นการเลือกกระสุนในแบบของผู้ชำนาญ ไม่ใช่สักแต่จะให้ เป็นกระสุนที่ใช้ยิงได้ มาเรียจะต้องมีเหตุผล ในการเลือกกระสุนของหล่อน อันเนื่องมาจากความจัดเจนเป็นอย่างดีนั่นเอง

“ทำไม คุณไม่ชอบลูกหัวเงินหรือ?”

“มันก็คืออยู่หรอก แต่ถ้าจะตัดกระดูกแข็งๆ หนาๆ กันจริงๆ แล้ว มันสู้หัวโลหะแข็งไม่ได้ เพราะฉีกเปลือกเร็วไปหน่อย ส่วนถ้าจะยิงสัตว์หนังบางระยะไกล ก็แพ้ลูกหัวอ่อน 270 เกรนอีก เหมือนกัน ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไร ลูกปืนเก่าที่ฉันมีอยู่ส่วนเป็นซิลเวอร์ทิปทั้งนั้น”

เขาบอกให้หล่อนเข้ามาเลือกเอาเองจากคลังกระสุนกลางตามความพอใจ ไม่กัณหาที่หลังจากนั้น มาเรียก็ลองลูกปืนนัดแรกของหล่อน ด้วยการยิงกระบอกดงตัวขนาดแมวเชื่องๆ ใต้ยุบบน ยอดกระหว่างสูงลิบ หัวขาดกระเด็นตกลงมาราวกับเอาไม้สอย ท่วมกลางการเฝ้าดูอย่างตื่นใจของทุกคน

ดาโรนเองก็ยืนคอแข็งไปเหมือนกัน วิธียิงของมาเรียประทับใจหล่อนมาก เพราะเล็งเร็วหน้า พิศวง และทันทีที่กระสุนลั่นออกไป หล่อนไม่ได้เว้นระยะให้เสียจังหวะว่างอยู่เลย ตบลูกเลื่อน

กระซอกปลูกเก่าทิ้ง และซัดลูกใหม่เข้ารังเพลิงในทันที เป็นการกระทำติดต่อกันอย่างอัตโนมัติด้วยความเคยชิน อันเป็นวิธียิงปืนไรเฟิลแบบลูกเลื่อนที่ถูกต้องที่สุด

ขณะที่ลูกเลื่อนก็เช่นกัน หล่อนไม่จำเป็นต้องลดปืนลงจากไหล่ แต่ดึงปลอกกระสุนเก่าและนำลูกใหม่เข้ารังเพลิง ในขณะที่ปืนยังประทับอยู่กับไหล่ตนเอง ซึ่งการกระทำอันแคล่วคล่องเชี่ยวชาญชนิดนี้ แม้แต่เซษฐาหรือไชยยันต์เอง ก็ยอมรับว่าไม่สามารถจะทำได้ถนัดเท่าหล่อน การหยิบฉวยจับปืนก็รัดกุมแนบเนียนไม่แก้งก้างเกะกะ แสดงความเป็นเอตทัคคะในทางนี้ อย่างเยี่ยมยอด สมกับที่เป็นเชื้อไขพราน

คณะชาวพระนครทั้งหลายเพิ่งจะเห็นพิชานในการใช้ไรเฟิลของหล่อนซัดๆ ครั้งนี้เป็นครั้งแรก ต่างมองดูด้วยสายตาเลื่อมใสนิยมเย็บๆ สำหรับคารินนั้น รู้สึกตัวได้ว่า...หล่อนเจอเอาคู่แข่งสำคัญเข้าให้แล้ว รพินทร์เคยเล่ามาให้ฟังก่อนแต่หล่อนก็ไม่อยากจะเชื่อนัก มาเห็นเข้าซัดๆ ในครั้งนี้ก็งันอึ้งไป

“วิเศษมาก เมย์ ฉันเห็นจะต้องยอมตัวเป็นลูกศิษย์เธอเสียแล้ว”

หมอดารินพูดยิ้มๆ เข้ามาจับแขนมาเรีย เพื่อนสาวต่างผิวหัวเราะอย่างไม่เชื่อถือนำคำพูดของหล่อน

“อย่าถ่อมตัว น้อย พรานใหญ่บอกให้ฉันรู้แล้วว่าเธอยิงปืนได้ขนาดไหน ไม่ว่าไรเฟิลหรือปืนสั้น ขนาดฉันเทียบเธอไม่ติดหรอก”

“ฉันสนใจวิธีกระซอกลูกเลื่อน ในขณะที่ปืนยังประทับอยู่กับไหล่ของเธอ น่าดูมาก มันรวดเร็วเหลือเกิน ฉันเองก่อนจะกระซอกลูกเลื่อน มันจะต้องลดปืนลงจากไหล่ก่อนเสมอ ถึงพรานใหญ่รพินทร์เอง ฉันก็ไม่เห็นเขาทำได้อย่างเธอ”

“ถ้าเธอลดปืนลงจากไหล่ ก็แปลว่า เธอจะต้องยกมันขึ้นประทับไหล่อีกครั้งในการยิงซ้ำนัดที่สอง นั่นคือจังหวะที่เสียเวลาไป มันอยู่ที่การฝึกครั้งแรกนั่นเอง พอฉันสอนไว้ว่า ในทันทีที่กระสุนผ่านลำกล้องออกไป มันจะถูกเป้าหมายหรือไม่ จะมีการยิงซ้ำอีกหรือไม่ก็ตาม ให้กระซอกปลูกเก่าทิ้งและส่งนัดใหม่เข้ารังเพลิงทันที ในขณะที่ปืนยังประทับอยู่กับไหล่ มันจะเป็นการฝึกนิสัยให้เกิดความเคยชิน และให้ประโยชน์ในกรณียิงซ้ำอย่างรวดเร็ว”

“โดยหลักของการยิงปืนลูกเลื่อนแล้ว วิธีที่เธอใช้อยู่ นับว่าถูกต้องที่สุด แต่ข้อเท็จจริงมันไปอีกอย่างหนึ่ง คือการกระซอกลูกเลื่อนในขณะที่ประทับอยู่กับไหล่ นั้น ถ้าเป็นไรเฟิลขนาดใหญ่มีน้ำหนักมาก เราจะได้ลำบากทีเดียว มันไม่ถนัด สู้ลดลงมาเสียก่อนไม่ได้ ช่วยให้จับลูกเลื่อนได้ถนัดยิ่งขึ้น นักยิงไรเฟิลส่วนมากก็เคยนิยมกันแบบนี้ แล้วก็เลยเป็นนิสัยที่ผิดๆ ติดกันมาเรื่อย เพิ่งมาเห็นเธอยิงได้ถูกหลักที่สุดนี้เอง น่าดูเหลือเกิน”

คารินกล่าวชมเชยอย่างใจจริง ไชยยันต์ก็ร้องบอกมาเป็นภาษาไทยว่า

“โห! ไม่เห็นจะต้องมีอะไรสงสัยเลยนี่ คุณอล่าแม่เจ้าประคุณเสียบ้างซิ ยังกะนักกล้ำ
แข็งแรงออกอย่างนั้น ทำไม่ถึงจะดึงลูกเลื่อนขณะที่พานท้ายประทับไหลไม่ได้ ช่วงแขนก็ยาว ชับ
ชวนออกจะตาย ฝรั่งกับคนไทยมันผิดกันอยู่แล้ว”

มาเรียได้ยิน แต่ฟังไม่รู้เรื่อง ทำหน้าตื่นหันมาถามคารินว่า

“เพื่อนของเธอสนิททำอะไรกันหรือ น้อย?”

คารินหัวเราะ

“เปล่า เขาไม่ได้สนิทหาหรอก เขาเพิ่งแต่บอกว่า ที่เธอดึงลูกเลื่อนได้สะดวกและรวดเร็วก็
เพราะเธอแข็งแรง”

มาเรียสั่นศีรษะซ้ำๆ บอกมาด้วยน้ำเสียงปกติว่า

“เข้าใจผิดนิด มันไม่เกี่ยวกับความแข็งแรงหรอก ใครก็ตามที่สามารถจะยิงไรเฟิล
กระบอกนั้นได้รวดเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องลดลงมาจากไหล่ให้เสียเวลาได้เช่นกัน เพียงแต่ฝึกครั้ง
แรกให้ถูกวิธี และทำให้ชำนาญจนคล่องเท่านั้น...”

แล้วหล่อนก็หันมาทางพรานใหญ่ผู้ยืนเงียบๆ อยู่ทางหนึ่ง เลิกหัวถามว่า

“ใช่ไหม ไพรวัลย์?”

“ก็อาจถูกของคุณ แต่กรณีที่คนเราจะฝึกอะไรให้คล่องและชำนาญนั้น มันขึ้นอยู่กับความ
สะดวกในครั้งแรกได้แค่ไหนตะหาก ผมเองก็ยอมรับว่า...ไม่สามารถจะทำได้คล่องเหมือนคุณ วิธียิง
ปืนของทหารเขาก็สอนมาเช่นนั้น แต่ผมเห็นว่ามันต้องอาศัยเวลาฝึกซ้อมกันมากทีเดียว จึงทำให้
นักยิงปืนส่วนมากหันเข้าหาความสะดวกของตน น้อยคนนักที่จะยังได้ตามหลัก”

ภรรยาสาวของนักสำรวจผู้วายชนม์ยักษ์ไหล

“แต่ฉันคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนักหรอก ที่สำคัญก็คือขอให้ยิงแม่นก็แล้วกัน
แม้ว่าการยิงจะช้าไปบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าสามารถยิงได้ถูกหลัก ยิงเร็ว แต่พลาดเป้าหมาย จริงไหมคะ
ท่านทูต?”

ประโยคหลัง หล่อนหันไปขอความเห็นหัวหน้าคณะ

สุภาพบุรุษในราชสกุลยืมเล็กน้อย ผงกศีรษะลง

“ถูกของคุณ เมย์ แต่จะดียิ่งขึ้นอีก ถ้าสามารถยิงได้ถูกหลักแล้วยังแม่นด้วยอย่างคุณ เรา
สนใจวิธีขึ้นลำบนไหล่ของคุณมาก มันเร็วจนดูไม่ทันเลย ลองทำซ้ำๆ ให้ดูใหม่ได้ไหม”

มาเรียหัวเราะเบาๆ ยกปืนขึ้นประทับกับไหล่ แล้วซ้อมดึงลูกเลื่อนให้ทุกคนดู วิธีปฏิบัติ
ของหล่อนก็คือ ทันทีที่มือขวาอันเป็นมือที่จับคอปืนและใช้เหนี่ยวไกนั้น พ้นหน้าที่จากการจับกับเบ
ฝ่ามือหงายขึ้น ใช้สันของอุ้งมือซ้ายจับกระโถมมือไว้อย่างมั่นคง พยุงกดให้พานท้ายแนบกับบ่าลูก
เลื่อนเคลื่อนตัวออกจากล็อกได้อย่างง่ายดายเพราะแรงตบนั้น

“ถ้าใช้นิ้วจับด้านลูกเลื่อน ปลดออกจากล็อก แน่นอนที่สุด มันจะต้องหนักแน่ เพราะ
กำลังนิ้วมีไม่พอกับแรงฝืดของลูกเลื่อนที่ปิดอยู่”

หล่อนบอก ในขณะที่ทำให้ดูเป็นจังหวะอย่างช้าๆ

“แต่ถ้าใช้สันมือตบขึ้น มันจะหลุดจากล็อกโดยง่ายอย่างนี้ และงอนิ้วทั้งสี่เข้ามาเป็นขอเกี่ยว กระซวกก้านลูกเลื่อนให้ถอยมาสู่ช่วงสลัดปลดออก ขณะเดียวกันก็ใช้สันมือผลักกระแทก ลูกเลื่อนเข้าไปใหม่ เท่ากับเป็นการส่งกระสุนนัดต่อไปเข้ารังเพลิง จากนั้นก็คว้าฝ่ามือลงตบปุ่มลูกเลื่อนปิด เข้าบากล็อกอยู่ในลักษณะจังหวะแบบนี้ อาการทั้งหมด ไม่จำเป็นจะต้องใช้กำลังที่มากมายอะไรเลย ฝึกทำสักวันละ 5 นาที สองสามวันก็จะคล่องเอง”

พร้อมกับประโยคสุดท้าย หล่อนตบก้านลูกเลื่อนลงแล้วส่งไรเฟิลกระบอกนั้นไปให้คาริน กล่าวต่อมาว่า

“ลองดูซิหน่อย มันไม่ยากอะไรเลย ครั้งแรกอาจฝืนๆ หน่อย ต่อไปก็เคยชิน มันอยู่ที่การหยายมือคว่ำมือนี้นะแหละ อย่าใช้นิ้วในลักษณะหยิบปุ่มลูกเลื่อนเพราะกำลังนิ้วไม่พอ จะทำให้รู้สึกหนักมาก”

ราชสกุลสาวเล็กก็อย่างทิ้งๆ รับไรเฟิลของมาเรียนาทดลองกระทำตามที่เจ้าของปืนสอน ไชยยันต์ก็บอกมาเบาๆ ว่า

“ว่าแล้ว หมอคารินมาเจอเอามือที่เหนือกว่าเข้าให้จนได้ รู้ไว้เสียด้วยน้อย เมื่อคืนนี้คุยกันมาแล้ว คู่ปรับของเธอคนนี้อ่าถึงโตมาแล้ว 34 ตัว ควายป่าแอฟริกัน 23 ตัว ช้างร่วม 50 เลือหลายร้อย เริ่มยิงสังโคครั้งแรกเมื่ออายุ 17 ปี สะอ่า! หมอคารินหมดทำเน่ ฟ้าให้คารินมาเกิดแล้ว โฉนจึงให้มาเรียนาเกิดอีกก็ไม่ว่า ฉันรำพึงแทนให้เธอ”

ระหว่างซ้อมกระซวกลูกเลื่อนเข้าออก หล่อนก็ตอบมาว่า

“ฉันไม่ใช่ลูกสาวพรานอย่างเขา และไม่เคียดคิดที่จะไปประกวดประชันอะไรกับเขาทั้งสิ้น แต่จะวางเดิมพันพนันกับเขาอย่างเต็มใจยิ่ง และต่อให้เสียอีกด้วยถ้าแข่งกันยิงให้ร้อยรูจุมูกคนชื่อ ไชยยันต์”

ว่าแล้วหล่อนก็เบนลำกล้องไปทางใบหน้าของเพื่อนหนุ่ม ไชยยันต์ร้องลั่นเอ็ดตะโร โจนเงาในขณะที่เบี่ยงหลบไปทางหนึ่ง

“เล่นบ้าๆ น้อย! ปืนกระบอกนั้นมีลูกด้วย ฉันสงสัยเหลือเกินว่า สมาคมกีฬายิงปืนแห่งประเทศไทย และสมาคมเป้าปืนแห่งประเทศไทย เขายอมรับ หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ เข้าไว้เป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์อย่างไรรกันนะ สำหรับนักเลงปืนที่ไร้มารยาท ชอบเอาปืนมาส่องหน้าคนอย่างนี้!”

“ไม่ใช่ส่องเฉยๆ ถ้าปากไม่ดี ก็อาจยิงเอาปากแหงนอีกด้วย”

หล่อนว่า แล้วเบนลำกล้องขึ้นไปยังต้นยางอีกต้นหนึ่ง ใกล้เคียงกับต้นกระหว่างที่มารียิงกระรอกคงพลัดตกลงมาเมื่อครู่นี้ ขณะนี้เงาดำๆ ที่มีหางเป็นพู่พวง และท้องสีน้ำตาลไหม้ของคู่มันอีกตัวหนึ่งกำลังวิ่งพล่าน กระโดดปิดทางอยู่ไปมาบนยอดไม้ใกล้ๆ รัง แทบจะสังเกตไม่เห็น ถ้าไม่ใช่เพราะอาการเคลื่อนไหวของมัน อึดใจใหญ่ที่ทุกคนเห็นคารินเล็ง ครั้นแล้ว กระสุน .375 หัว

อ่อนจากซีแซดของมาเรีย ก็เผดก๊กก้องขึ้นอีกนัดหนึ่ง กิ่งไม้ขนาดเท่าลำแขนบนยอดบริเวณนั้นหัก สะบัดร่วงหล่นลงมาราวกับลูกขวานจาม พร้อมกับร่วงสีดำนน้ำตาลแก่ของเจ้ากระรอกคางดำนั้น เสียงมันระล่ำงกับใบไม้และพุ่มพวงที่ต่ำลงมาเป็นลำดับ และก็กระทบพื้นโคนต้นดังได้ยินถนัด

ทันทีที่กระสุนระเบิด หล่นก็ดับลูกเลื่อนกระซอกพลอกทิ้ง และส่งนัดใหม่เข้ารังเพลิง ในอาการเดียวกับที่มาเรียเคยทำ แล้วส่งปืนคืนไปให้เจ้าของ ผู้ตกเป็นฝ่ายยืนอ้าปากงันไปบ้าง บอกเรียบๆ ว่า

“ฉันเล็งซ้ำกว่าเธอ เมย์ บางทีจะเป็นเพราะสายตาค้นสู้เธอไม่ได้”

มาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“ร้ายกาจจริง น้อย! ปากเธอถ่อม แต่ฝีมือไม่ยอมถ่อมเลย ฉันอยากรู้เหลือเกินว่า เธอยังถูกมันตรงไหน”

ว่าแล้วมาเรียก็หันไปตะโกนสั่งสา่งปา ให้บุกพงเข้าไปเก็บกระรอกคางดำนั้นมา

“อาจถูกแต่กิ่งไม้ที่มันเกาะ พอถึงขาด มันก็เลยพลอยตกลงมาด้วยกันได้”

คารินตอบอย่างสงวนเชิง

สา่งปาเดินบุกพงทำหน้าเช่อกลับออกมา ใครต่อใครหลายคนร้องตะโกนถามไปถึงกระรอกคางดำนั้น เจ้าพรานต้องสูบมืออันว่างเปล่าหรา แสดงว่าไม่ได้ตัว แล้วเดินเข้ามาจนใกล้

“หมดท่าเลยน้อย! ฟาวล์เปล่า เธอยังผิด ที่เห็นร่วงลงมาก็เพราะเธอยิงกิ่งที่มันเกาะขาด”

ไชยยันตร์ร้องลั่นออกมาอย่างผิดหวัง

คารินกัดริมฝีปาก กะพริบตาถี่เร็ว แล้วหันมายิ้มจืดๆ กับมาเรีย

“เห็นไหม ฉันบอกแล้ว ฉันยังผิดจริงๆ แหละ เมย์”

“เป็นไปไม่ได้ ก็ฉันเห็นอยู่นี่นะว่ามันกระเด็นหลุดจากกิ่งที่มันเกาะขณะที่ถูกลูกปืน แล้วกิ่งไม้ที่หักร่วงลงมามีตัวนั้นก็ไม่ใช่กิ่งที่มันเกาะอยู่ แต่เป็นกิ่งที่อยู่สูงขึ้นไปทางยอด”

มาเรียพูดโดยเร็วอย่างสงสัย แล้วหันไปส่งภาษามารเร็วปรือกับคนของหล่อน

“เจ้าหาตัวแล้วหรือ สา่งปา”

“ทั่วแล้ว นายเหม่ม”

สา่งปาตอบหน้าตาย

“ไม่พบเลยหรือ?”

แทนคำตอบ เจ้าต้องสูบลั่นหัว รพินทร์หัวเราะหึๆ แล้วพยักหน้าออกคำสั่งมาว่า

“ไหน ลองหันหลังซิ สา่งปา”

สา่งปาหมุนตัวกลับ หันหลังให้โดยดี แล้วทุกคนก็อุทานออกมาพร้อมกัน เมื่อมองเห็นกระรอกคาง เขี้ยวถูกปืนของคารินถูกผ้าขาวม้าของสา่งปามัดติดไว้เบื้องหลัง

“ซิ! ไอ้จวนนี้ จะทำให้นายหญิงของภูยาชน้ำชะแล้ว”

บุญคำก็เอี๊ยะตระโถ้นออกมา กระโดดเข้าไปกระซกกระรอกคงตัวนั้นออกมาจากเอวของ
สา่งปา แล้วถีบหัวกะมำไปท่ามกลางเสียงหัวเราะงอหาของทุกคน บุญคำโคลงหัวดิๆ หัวกระรอก
ชูขึ้น คารินกับมาเรียหัวเราะจนน้ำตาไหลด้วยความขบขัน ทุกคนเข้าใจดีว่า เจ้าพราดต้องสู้เข้าเล่น
อย่างไม่มีเจตนาเป็นอื่น แต่ประกอบกับสีหน้าเซ่อๆ และการตีหน้าตายอย่างสนิทของมันทำให้หอด
จำไม่ได้ ตัวมันเองถูกดาพราดเตะถีบหัวซุนไปนั่งพับเพียบแปะอยู่กับพื้น ก็ไม่ได้มีปากเสียงใดๆ
นอกจากนั่งดูหัวอ้าปากหัวเราะแหะๆ

“ไอ้เจ้านี่ขี้เล่นเหมือนกัน...”

ไชยยันต์พูดพลางหัวเราะพลางอย่างสนุกสนาน มองดูสา่งปาด้วยความพอใจ

“แหม! แต่ทีแรกทำเอาน้อยหน้าเสียทีเดียว รพินทร์! คุณรู้ได้ยังไงว่าเจ้าสา่งปาเอา
กระรอกผูกซ่อนมาข้างหลัง ผมนึกว่าน้อยยิ่งผิดจริงเหมือนกัน”

“ตอนที่คุณหญิงยิง ผมก็เห็นอยู่ว่ามันถูก แล้วก็เห็นหางโผล่ออกมาทางด้านหลังของสา่ง
ปา มันแกล้งล้อคุณหญิงเล่น”

“เอาเสียอีกป่าบรี นายหญิง? ไอ้นี้ลูกไม้จัดนัก มันถือหางนายแหม่มของมัน บุญคำก็ถือ
หางนายหญิงของบุญคำเหมือนกัน”

บุญคำหันไปถามคาริน ผู้ยังกุมท้องหัวเราะอยู่กับมาเรีย นักมานุษยวิทยาสาวโบกมือ ร้อง
ห้ามโดยเร็ว

“อย่า! ไม่เอา อย่าไปทำอะไรเขา ถึงยิงผิด ลั่นก็ไม่เสียใจอะไรเลย มันไม่ใช่ปืนของฉันท
ทดลองยิงไปอย่างนั้นเอง ก็ไม่นึกเหมือนกันว่าจะปลุกไปถูกเข้า แล้วมันถูกตรงไหน ดูซิบุญคำ”

“ก้านคอพอดี นายหญิง เหลือหนังติดห้อยร่องแรงอยู่นิดเดียว ตัวของนายแหม่มตะก็ผ่า
แล่งหัวหายไปที่อีกหนึ่ง ของนายหญิงเนียนคอมัน ดีแท้ ได้มาสองตัว คำนี้นบุญคำจะแกงป่าให้กิน
รับรองอร่อยสะเด็ด”

แล้วดาพราดเผ่าก็หัวกระรอกคงสองตัวนั้น ไปจัดการโยนเข้าเผาในกองไฟให้ชนไหม้
แล้วขูดหนังขาวล่อนฉ่อง ก่อนที่จะผ่าท้องเอาเครื่องในออก โดยมีเกิดเป็นลูกมื่ออยู่ใกล้ๆ

เชษฐาี่ยมๆ อยู่ในสีหน้า มองดูน้องสาวและภรรยาฝ่ายของนักสำรวจเยอรมัน ที่ตกอยู่ใน
อุปการะดูแลของเขาด้วยความพึงพอใจยิ่ง ไม่มีอะไรที่เขาจะต้องห่วงกังวลเลย ถึงแม้จะมีผู้หญิงอยู่
สองคนในคณะของเขา แต่ทั้งคู่ก็ต่างมีฝีมือในการใช้อาวุธปืนได้ดีเลิศทัดเทียมกันชนิดที่เหมือนกันไม่
ลง อาจแตกต่างกันออกไปบ้างก็แต่เพียงว่า คารินมีประสบการณ์ในป่าและชีวิตพงไพรด้อยไปกว่า
มาเรียบ้างเท่านั้น

ทั้งสองสามย่อมจะเป็นกำลังสำคัญพอแก่การไว้วางใจได้ หากเกิดเหตุฉุกเฉินเกี่ยวกับ
ต้องอาศัยความแม่นยำของปืนขึ้น ความแข็งแกร่งทรหดก็ดูจะไม่ห่างไกลกันเท่าใดนัก เพราะระยะ
หลังนี้น้องสาวของเขาก็ได้รับการฝึกฝนจนเกิดความเคยชินพอสมควรแล้ว

ส่วน รพินทร์ ไพรวลัย มองดูหญิงสาวทั้งสองในความรู้สึกอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งคิดอยู่ภายในเงียบๆ ขึ้นชื่อว่าผู้หญิง ไม่มีวันเสียละที่จะยอมลดราวาสอกให้แก่กัน ต่อให้ว่าสนิทสนมรักใคร่กันสักเพียงใดก็ตาม ผู้หญิงย่อมไม่ต้องการให้ผู้หญิงอีกคนหนึ่งมา ‘เหนือ’ ตน ย่อมจะทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อประกวดประชัน และเอาชนะอีกฝ่ายหนึ่งให้ได้ หรืออย่างน้อยที่สุด ก็ต้องเสมอทัดเทียม ไม่มีวันยอมน้อยหน้าไปกว่า

เขาอ่านออกว่า คารินยิงกระบอกตัวนั้นด้วยความประณีตบรรจงและตั้งใจที่สุด เพื่อพิสูจน์ให้มาเรียเห็นว่า ตนไม่ได้ด้อยไปกว่า และในครั้งแรกที่เจ้าสาธปเล่นตลก เดินออกมาเมื่อเปล่าๆ ทำท่าว่าหล่นอิงผิไม่ได้ตัว เขาสังเกตเห็นคารินหน้าซีดด้วยความผิดหวังไม่ใช่น้อยทีเดียว สำหรับมาเรียนั้นไม่ได้ตั้งใจจะอวดฝีมืออย่างใดทั้งสิ้น แหม่มสาวเพียงแต่ต้องการลองทางปืนของหล่อนโดยปกติธรรมดาเท่านั้น แล้วในที่สุดก็กลายเป็นประชันฝีมือกันขึ้นกลายๆ อันเนื่องมาจากที่ไชยยันต์กระเช้าเข้าเหย้ามา ก็ต้องนับว่าโชคดีไปอย่าง ที่ ม.ร.ว.หญิงคารินรักษาเหลี่ยมของหล่อนไว้ได้ ไม่งั้นหล่อนอาจหงุดหงิดและพาโล

แล้วเขยฐาก็สั่งให้แฉะชายทดลองปืน .460 เวเธอร์บีแม็กนัมของ ดร.ฮอฟมัน ซึ่งเจ้าคนใช้ชาวคงจะต้องใช้อาวุธประจำตัวต่อไป ท่ามกลางการเฝ้ารายล้อมดูของทุกคน แฉะชายยกไรเฟิลกระบอกนั้นขึ้นประทับไหล่อย่างระมัดระวัง เล็งไปยังป้อมต้ามักกลางลำต้นตะเคียนใหญ่ต้นหนึ่ง ยืนตระหง่านอยู่ริมเชิงเขา อืดใจเต็มๆ ที่แฉะชายเล็งอยู่ แล้วเสียงกัมปนาทก็สะท้อนเลื่อนลั่นขึ้น มันดังหนักแน่นก้องกระหึ่มไปทั่วทุกเขา ร่วงอันสูงใหญ่ของเจ้าคนใช้ชาวคงสะท้านขยับไปทั้งกาย แต่ไม่ถึงกับเสียหลัก ต้นตะเคียนฉีกเปลือกขาวเว่อมองเห็นได้อย่างถนัด แม้จะอยู่ห่างไกลออกไปถึงร้อยกว่าเมตร ไชยยันต์ส่งกล้องสำรวจผลการยิง ก็ร้องบอกมาว่า

“สูงจากที่หมายไปประมาณ 6 นิ้ว แต่ระดับในเส้นดิ่งตรงเฟิงแล้ว”

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างงุน ขอล้องจากไชยยันต์ไปส่องตรวจดู แล้วหันไปจ้องไรเฟิลกระบอกนั้นอย่างคลางแคลง หัวหน้าคณะก็ออกคำสั่งมาอีก

“อีกนัดซิ แฉะชาย”

แฉะชายกระชากปลดอกเก่า กระเด็นออกมากลึงอยู่กับพื้นส่งควันกรุ่น แล้วบรรจุนัดใหม่เข้ารังเพลิง เล็งอีกครั้งพร้อมกับตะโกปลดอยกระสุนอากาศพุ่งออกไป ทุกคนที่ยืนดูอยู่เบื้องหลัง รู้สึกวูบด้วยแรงอัดของอากาศในขณะที่บรรจุระเบิดผ่านลำกล้องออกไป ฝุ่นและใบไม้เบื้องหน้าในระยะ 5-6 เมตร ปลิวกระจายว่อนราวกับถูกพัดลมขนาดใหญ่เป่า

“ซ้ำที่เดิม!”

คารินขานเข้ามาด้วยความแปลกใจ หล่อนก็ใช้กล้องส่องสำรวจอยู่เช่นนั้น กระสุนนัดที่สองของแฉะชาย รวมกลุ่มเบียดชิดอยู่กับนัดแรกห่างกันแค่สองนิ้วเท่านั้น เจ้ากะเหรี่ยงพเนจรทำหน้าที่กะพริบตาปริบๆ มองปืนในมือของตนเองแล้วสั่นหัว

“แกเล็งยังงี้ แฉะชาย ผิดทั้งสองนัด แต่กระสุนดันไปรวมกลุ่มกันพอดีทีเดียว!”

เซษฐาร้องถามเบา แงชายยิ้มฟันขาว

“แงชายไม่เคยยิงปืนสุนักร้อยกล้อมาก่อน แต่ก็เล็งเอาที่หมายตรงกับกากบาทในศูนย์ ทำไมมันกินสูงไปก็ไม่รู้เหมือนกัน นายทหาร”

“สงสัยว่าศูนย์จะคลาดเคลื่อนเสียแล้ว...”

หัวหน้าคณะหันมาบอกคำๆ กับพรานใหญ่ผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ

“จะว่าแงชายยิงผิดเองก็ใช่ที่ เพราะกระสุนเข้ารวมกลุ่มกันคืออยู่ คุณลองดูซิ รพินทร์ จะได้หมดสงสัย”

จอมพรานเม้มริมฝีปากเล็กน้อย เดินเข้าไปปรับปืนจากแงชาย ยกขึ้นทดลองเล็งผ่านกล้องไปยังเป้าหมายนั้น แล้วเอียงคอเหมือนจะคิดอยู่ครู่ แทนที่จะทดลองยิงด้วยตัวเอง เขาล้วงกระเป๋า กางเกงหยิบไขควงเล็กๆ อันทำเป็นลักษณะพวงกุญแจขึ้นมา เปิดฝาครอบหมุดสกรูสำหรับตั้งระยะสูงต่ำของศูนย์กล้องที่ติดอยู่บนไรเฟิลกระบอกนั้น กระระยะด้วยสายดาระหว่างตำแหน่งที่ยิง และเป้าหมายอีกครั้ง แล้วบรรจุไขสกรูตั้งศูนย์ระยะมัดระวัง อีตใจใหญ่ก็ส่งคืนไปให้แงชายอีกครั้ง

“ยิงอีกนัดซิ แงชาย ไม่ต้องเผื่อ แต่เล็งตรงตามกากบาท”

แงชายรับมายังเป็นนัดที่สาม

ทันทีที่กระสุนลั่นออกไป ทุกคนก็ตรงออกมาด้วยความพอใจ เพราะปรากฏว่ามันลงตำแหน่งปุมตาไม้กลางคันตะเคียนนั้น ราวกับจับวาง ฉีกกระจุยกระจายออกไปในพริบตา เซษฐายิ้มออกมาได้ จับแขนรพินทร์บีบโดยแรง แล้วตรงเข้ามาตบไหล่คนใช้ชาวดง

“เอาละ ใช้การได้แล้วแงชาย!”

มาเรียจ้องมองดูแงชายอย่างทึ่งๆ พลังหันไปพูดกับคาริน

“องค์กรภัยประจำตัวของเธอ ยิ่งไรเฟิลกระบอกนั้นได้วิเศษสุดน้อย! ฉันไม่คิดเลยว่าเจ้าเซอร์คิวลิสันนั้น จะยิงปืนได้แม่นยำถึงเพียงนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง .460 ของสามีนั่นกระบอกนั้น”

นักมานุษยวิทยาสาวยิ้มอย่างภาคภูมิใจ มองจับไปทางคนใช้ชาวดงของหล่อนด้วยตาอันเป็นประกายชื่นชม

“คนของฉันที่มาด้วยกันนี้ ล้วนมีสมรรถภาพเยี่ยมทั้งนั้น เมย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแงชายคนนั้น ถ้าเธอร่วมทางกับเราต่อไป เธอจะเห็นว่าเขามีอะไรดีๆ อยู่ในตัวอย่างน่าพิศวงทีเดียว เป็นคนสงบเสงี่ยมถ่อมตน แต่ก็ซ่อนคมไว้อย่างคิดไม่ถึง ฉันภูมิใจในองค์กรภัยประจำตัวของฉันคนนี้นัก”

ไชยยันต์เดินตรงเข้ามาที่มาเรีย โคลงหัวซ้ำๆ บอกว่า

“เมย์ คุณเองก็เป็นนักยิงปืนตัวฉกาจ ทำไมถึงปล่อยให้สามีของคุณถือปืนกระบอกที่ศูนย์เล็งถึงเพียงนี้ ระยะเพียง 100 เมตร กินสูงขึ้นไปตั้ง 6 นิ้วฟุต!”

เหม่มสาวเบิกตา พร้อมกับห่อไหล่ทั้งสองลง

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับปืนกระบอกนี้เลย ไม่เคยรู้เลยว่าศูนย์มันเที่ยงตรงหรือไม่เพียงใด สเตลเกลเขาจัดการตั้งศูนย์ของเขาเอง และก็ใช้มันมาโดยตลอด ฉันก็เคยบอกไว้แล้ว

เหมือนกันว่าสามีของฉันไม่ใช่พนักงานที่คิดอะไรนัก...เป็นการโชคดียังไงแล้ว ที่ไพรวัลย์
ตรวจพบข้อบกพร่อง และจัดการตั้งศูนย์เสียใหม่ ฉันก็เพิ่งเห็นชัดเดี๋ยวนี้เองว่า...พรานนำทางของ
คุณนอกจากจะชำนาญในเรื่องป่าดงสารพัดแล้ว เขายังเป็นไรเฟิลแมนอย่างแท้จริง สมตามที่ท่านพูด
ได้บอกไว้ ไม่ต้องลองยิงด้วยตัวเองเลย เพียงแต่คำนวณระยะทางเท่านั้น เขาก็สามารถปรับศูนย์ให้
เข้าเป้าหมายได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันต้องมาจากความชำนาญขั้นเยี่ยมยอดทีเดียว”

“ก็ไม่ได้ชำนาญเยี่ยมยอดอะไรอย่างที่คุณว่านั่นหรือ...”

พรานใหญ่บอกเนื้อหาๆ ยิ้มให้หล่อนนิดหนึ่ง

“ลองเดาสุ่มไปงั้นเอง บังเอิญมันตรงจุดเข้าพอดี เรื่องสำคัญมันอยู่ที่ว่า คนยิงมือเที่ยง
พอที่จะอาศัยเป็นบรรทัดฐานได้ การปรับศูนย์ก็สะดวกขึ้น ถ้ายิงปะทะกระสุนไม่รวมกลุ่มให้ใช้
เป็นแนวคำนวณได้ กว่าจะตั้งได้ ดีไม่ดีลูกปืนหมด”

แล้วเขาก็หันไปทางเงาชาย ถามว่า

“เป็นยังไงบ้าง นักหน่วยมากไหม?”

เงาชายลูบค้ำไรเฟิลกระบอกนั้นอย่างพึงพอใจ

“หนักกว่าปืนที่ผู้กองกับนายใหญ่ใช้ แต่เบากว่าปืนโตของนายทหาร ผู้กองเองจะไม่ลอง
ยิงดูบ้างหรือ?”

จอมพรานสั่นศีรษะ

“ไม่ต้องหรอก เปลืองลูกเปล่าๆ เอาไว้ใช้ในเวลาจำเป็นดีกว่า สำคัญว่าให้ศูนย์มัน
เที่ยงตรงเท่านั้น เวลาสะพายกระวังหน่อยก็แล้วกัน พยายามอย่าให้กล้องไปกระทบกับอะไรเข้าแรงๆ
ถ้ามันเคลื่อนจะลำบาก”

ก่อนเที่ยงเล็กน้อย มาเรียก็คว้าไรเฟิลชวณคารินลงไปที่ลำธาร โดยมีต่างป่าและเงาชาย
ตามติดเป็นองครักษ์ลงไปด้วย โดยคำสั่งของเชษฐา

“ถ้าเธอเชื่อฉัน-เชื่อหมอ เธอไม่ควรจะลงไปแช่น้ำเย็นๆ ในระหว่างนี้ก่อน”

หมอดารินบอก เมื่อเห็นเพื่อนสาวต่างชาติดวงไรเฟิลลงบนโขดหินทิ้งอกเป็นแท่นอยู่
ริมน้ำ...ทรุดตัวลงนั่งถอดทอป ขณะนั้น เงาชายกับต่างป่าแยกกันนั่งเฝ้าอยู่คนละด้าน ลับตาออกไป
ในหมู่โขดหิน

“ส่งสารฉันเถอะ น้อย! มันร้อนเหลือเกิน เหนอะหนะตัวมาหลายวันแล้ว ฉันต้องการจะ
เปลี่ยนแพ็คด้วย รับรองว่าจะไม่ลงไปแช่นานนัก”

มาเรียบอกอ่อยๆ สิ้นน้ำอึดอัดใจ ปลดคลุมเสื้อออก ราชสกุลสาวพยักหน้าแล้วหันหลังให้
กระโดดขึ้นไปนั่งสูบบุหรี่บนยอดโขดหินได้ร่มไทรใกล้ๆ นึกอยู่ในใจว่า มาเรียก็เหมือนกับหล่อน
นั่นเอง คือทนต่อการหมักหมมไม่ค่อยจะได้ ถ้ามีโอกาสก็ต้องลงน้ำทุกครั้งไป ก็ดีไปอย่างหนึ่ง
หล่อนได้เพื่อนแล้ว

“เธอไม่อาบน้ำหรือน้อย?”

เสียงมาเรียร้องชวนมาเบาๆ จากเบื้องหลัง คารินตอบโดยไม่หันกลับมาว่า

“เธออาบน้ำก่อนเถอะ ฉันจะนั่งเป็นเพื่อนตรงนี้ ผลัดกันเธออาบน้ำเสร็จ ฉันค่อยอาบน้ำ”

“ทำไมไม่ลงมาอาบน้ำด้วยกัน”

“องครักษ์ผู้คุ้มกันของเราสองคนเป็นผู้ชาย ต่อให้เขาเป็นคนสัตย์ซื่อสักขนาดไหน ฉันก็ไม่อยากจะให้เขาชำเลื่องมาที่เรา ขณะที่เราอาบน้ำกันอยู่ทั้งสองคน ระหว่างเธอกับฉัน ถ้าผลัดกัน มีคนใดคนหนึ่งนั่งเฝ้าไว้อีกชั้นหนึ่ง เขาจะรู้สึกเกรงใจขึ้น”

“ไร้สาระ น้อย! เธอแหม่มากนักหรือ?”

“แน่นอน ฉันแหม่มาก แล้วก็อยากจะแหม่ให้กับเธอด้วย ถึงอย่างไรเราก็คือเป็นผู้หญิง และเขาอีกหลายๆ คนเป็นผู้ชาย ภูมิประเทศมันก็เป็นป่าดงพงไพร เราลักเพศศูตริเองที่ร่วมทางมาด้วยกัน เหล่านี้ หน้าที่ของเราก็คือต้องช่วยตัวเอง เท่าๆ กับที่ต้องช่วยเขาด้วย”

“แล้วครั้งก่อนๆ นี่ ก่อนที่เธอจะพบฉัน เวลาเธออาบน้ำเธอทำยังไง?”

คารินอิงไปครู่ แล้วก็อำพรางมาว่า

“ทุกครั้ง พี่ชายของฉันเป็นคนเฝ้า”

แล้วก็รู้สึกหน้าร้อนผ่าว เมื่อตระหนักเห็นว่าเจตนาโกหก พี่ชายของหล่อนมีเวลามาเป็นเพื่อนเฝ้าตอนหล่อนอาบน้ำทุกครั้งไปเมื่อไร หลายครั้งที่พรินท์ต้องรับภาระอันนี้ และมันก็หลายครั้งที่เกิดเหตุอันน่าขวยใจขึ้น โดยที่ทั้งเขาและหล่อนก็ไม่ได้เจตนา

“พี่ชายของเธอเป็นคนดีเหลือเกินนะ เห็นเขาแล้วทำให้ฉันนึกถึงพ่อ”

“เขาก็คือทั้งพี่ และพ่อของฉันเหมือนกัน”

“ฉันอยากจะมีพี่ชายอย่างเขาสักคน”

“เดี๋ยวนี้เธอก็ไม่ใช่ใครอื่น เมย์ เขาคิดว่าเธอเป็นน้องสาวของเขาคนหนึ่งอยู่แล้ว”

“เป็นความจริงหรือน้อย?”

เสียงหล่อนร้องถามมาอย่างตื่นเต็นยินดี

“จริง เขาบอกกับฉันเอง”

“โอ! ดีอะไรอย่างนี้ ขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาจะถือว่าฉันเป็นน้องของเขาด้วยคนหนึ่ง อย่างเธอบอก...”

นั่งไปครู่ มาเรียก็ถามมาเบาๆ จากเบื้องหลังอีกว่า

“ผมเธอสันดีเหลือเกิน เตรียมตัวมาตั้งแต่ก่อนออกเดินทางหรือ?”

“เปล่า ฉันเพิ่งจะมาตัดสันตอนที่อยู่จากหล่มข้างนี้เอง ก่อนนี้ผมฉันก็ยาวเหมือนเธอเหมือนกัน”

“แล้วใครตัดให้เธอ”

“พี่ใหญ่!”

“พี่ใหญ่?”

มาเรียทวนคำต่างๆ อย่างฉงน ไม่เข้าใจความหมายของคำ

“พี่ชายของฉันทะชิ ฉันทเรียกเขาว่า ‘พี่ใหญ่’ มันเป็นชื่อเล่นๆ ของเขา”

เสียงของเหม่มสาวพิมพ์้า เหมือนจะซอมนเรียกซ้ำๆ อยู่เช่นนั้น

มาเรียอาบน้ำเสร็จเรียบร้อย คารินจึงลงอาบบ้าง แต่แทนที่จะนั่งเป็นยามเฝ้าให้ กลับนั่งหันหน้ามองราชสกุลสาวขณะทีลงแช่ขัดสึลวิวรรณอยู่ในลำห้วยอันใสปานกระจก ดาสีเขียวเป็นประกายใส

“เธอชอบรูปหล่อเกิน น้อย”

“หันหน้าไปทางอื่น เมย์”

คารินร้องออกมาเบาๆ อย่างกระดาก เบี่ยงด้านข้างให้หน้าเป็นสีชมพูเรื่อๆ

“ทำไมฉันทถึงจะต้องหันหน้าหนีภาพที่งามประทับใจอย่างนี้ น้อยรูปร่างเธอสวยจริงๆ ถ้าฉันทเป็นผู้ชายฉันทคงจะโจนเข้าหาเธอเสียเดี๋ยวนี้นี้ แม้ความตายจะกั้นอยู่เบื้องหน้า”

หน้าของคารินยิ่งแดงจัด

“ขอบคุณสวรรค์ ที่เธอไม่ได้เป็นผู้ชาย!”

แล้วหล่อนก็เบี่ยงหลบเข้าไปบังอยู่หลังก้อนหิน ให้ลับตามาจากมาเรียเสีย แต่แล้วก็กระอักกระอ่วนลำบากใจอีกครั้ง ตอนจะขึ้นมาเช็ดตัวและสวมเสื้อผ้า ทว่าก็ตัดสินใจทำทุกอย่างให้เป็นปกติธรรมดาที่สุด บอกกับตนเองว่าหล่อนขึ้นทำกระดากกระเดื่องปิดบังเท่าใด ก็ยิ่งเหมือนกับยุ้ยัวให้เพื่อนสาวต่างชาติสนใจเพิ่มขึ้นเท่านั้น จึงแข็งใจเดินขึ้นจากน้ำ ตรงเข้ามาที่กองเสื้อผ้า หยิบสวมใส่โดยหันหลังให้ ไม่ต้องสงสัยว่าสายตาของมาเรียจะไม่สำรวจไปตลอดทั้งร่างของหล่อนจากทางเบื้องหลังนั้น

“ไซส์ของเธอเท่าไร น้อย”

“เห็นอยู่แล้ว ทำไมไม่ทาย”

“36 - 22 - 36?”

“ผิด! 35 - 23 ครั้ง - 36 เธอล่ะ?”

“ก็ทำไมไม่ทายบ้าง?”

คารินสะบัดน้ำออกจากผม หันหน้ากลับมาเผชิญขณะที่กลัดคุมเสื้อ มาเรียนั่งกอดเข่าอยู่บนโขดหินด้านบน

“38 - 25 - 37”

มาเรียกระโดดลงมายืนเคียงข้าง โอบไหล่ไว้ ยิ้มให้

“ไม่ผิดสักกระเบียดนิ้ว ยังกะช่างเสื้อที่เคยวัดตัวฉันทมาก่อนนั้นแหละ น้อย ทำไมเธอถึงกะได้แม่นอย่างนี้”

“ฉันเป็นหมอ แล้วก็ป็นนักมานุษยวิทยาอีกด้วย แต่นั่นมันคงไม่สำคัญเท่ากับสามัญ
วินิจฉัยหรอก ไป! กลับขึ้นไปบนแคมป์กันเถอะ มานานแล้ว เดี่ยวพวกเราเป็นห่วง”

“เดี๋ยว ตอนที่เธออาบน้ำอยู่ ฉันเห็นปลาตัวโตๆ อยู่ใต้ต้นไม้ริมฝั่งนั่น มาช่วยกันจับ
ปลาดีกว่า จะได้เอาเป็นอาหารเย็นนี่ เจออาหารประเภทเนื้อมาตลอดเวลาแล้วเบื่อเต็มที”

พร้อมกับพูด แหม่มสาวกวาดสายตาเป็นประกายลงไปยังธารน้ำที่ไหลผ่านแก่งหินอยู่ริๆ
บางแห่งตื้น และบางแห่งลึก คารินหันขวับไปจ้องหน้าอย่างสงสัย อุทานออกมา

“จับปลา! จับยังงัยกัน เราไม่มีเครื่องมือ...”

“โธ่! เรื่องเล็ก ตามฉันมาทางนี้ น้อย”

มาเรียพูดโดยเร็ว จួយไพล่ประจำตัวลุดซื้อมือคารินกระโดดไปตามก้อนหินที่งอกอยู่
ริมๆ น้ำ ตรงเข้าไปด้อมสำรวจใต้รากไทรอันร่มครึ้ม อันเป็นตำแหน่งน้ำนิ่ง และลึกกว่าที่อื่นๆ แล้ว
ชี้มือบอกให้คารินไปคอยดักรออยู่ทางปลายน้ำไม่ห่างออกไปนัก ตรงนั้นเป็นบริเวณกวาดทรายตื้น
เงิน ก่อนที่น้ำจะมาถึงสันบริเวณอันเป็นขอบ แล้วไหลลงไปที่เบื้องล่างที่ต่ำลงไป ราวกับน้ำตกเล็กๆ
ราชสกุลสาวทำหน้าที่ไม่เข้าใจว่าถ้าหล่นมาคอยอยู่ยังตำแหน่งนี้ตามบงการของมาเรีย แล้วจะจับ
ปลาได้อย่างไร

“พอมันลอยตามน้ำไปที่เธอ คอยวิคมันขึ้นมาบนฝั่งเร็วๆ นะ”

มาเรียร้องเตือนมาอีกครั้ง

แล้วเชื้อสายพรานของมาเรีย ก็สำแดงออกมาให้คารินเห็นชัดในบัดนั้น แหม่มสาวแห่
ปากกระบอกไฟเฟล .375 แห่ลงไปที่ใกล้ผิวน้ำเหนียวไถลุ่ม กำลังอัดของกระสุนที่ระเบิดผ่านลำ
กล้อง แหวกน้ำออกไปทำให้น้ำตรงบริเวณนั้นแตกเป็นพวย สะเทือนกระลอกโดยแรง ลักษณะ
ของมันก็คือระเบิดใต้น้ำกลายๆ นั่นเอง อืดใจใหญ่ๆ ต่อมาปลาลำธารตัวเผื่องขนาดเกือบเท่าหน้า
แข้ง 2-3 ตัว ก็ปรากฏพลิกท้องขาว ลอยฟอง ดิ้นกระเด่วลอยตามกระแสน้ำพัด ตรงมายังบริเวณที่
คารินยืนดักรอ

นักมานุษยวิทยาสาวร้องลั่นออกมาอย่างดีใจ เสียงมาเรียตะโกนบอกมาโดยเร็ว พร้อมกับ
วิ่งอ้อมตลิ่งตรงเข้ามา หล่นจิ้งเอามือทั้งสองกอบวิดปลาที่กำลังลอยหางฟุ้งพะงาบอยู่นั้น ขึ้นไป
นอนอยู่บนฝั่ง มาเรียโจนท่องน้ำลงมาช่วยอีกคนอย่างคล่องแคล่วว่องไว มีปลาเคราะห์ร้ายที่ช็อก
เพราะอำนาจระเบิดของกระสุนที่ยิงอัดใต้ผิวน้ำ ลอยมาถึง 4 ตัวใหญ่ๆ

เงาขยับส่างปาได้ยินเสียงจึงวิ่งลงมาสมทบ ไม่เกินนาทีหลังจากนั้น ทั้งสี่ก็กลับขึ้นมายัง
บริเวณแคมป์ ส่างปาเอาเลวี่ร้องพวงหีวปลามาด้วย

เขษฐากับไซยยันด์ พอมองเห็นเข้าก็ลืมหูลืมตาด้วยความแปลกใจ

“นั่นไปได้ปลากันมาอย่างงันนะ?”

หัวหน้าคณะร้องถามมา คารินหัวเราะเสียงใส บัญปากไปทางมาเรีย

“เมย์นะซิคะ เข้าใจเหลือเกิน ไม่เสียแรงเป็นลูกสาวพรานใหญ่ เขามีมนต์เรียกปลาได้เหมือนพระสังข์”

“มนต์เรียกปลา? เป็นยังไงกัน?”

ไชยยันต์ขมวดคิ้ว ทำหน้าง พอดารินอธิบายให้ทราบ ทั้งสองก็หันไปมองดูมาเรียอย่างตึงๆ อดที่จะนึกขมเสียไม่ได้ ไม่มีอะไรจะต้องห่วงกังวลอีกแล้ว สำหรับແມ່สาวผู้นี้ หล่อนแค่ล่อลวงและชำนาญในการดำรงชีพอยู่ในป่าพอตัวทีเดียว แทบจะเรียกได้ว่าเป็นพรานด้วยตัวเองคนหนึ่ง

ตกบ่าย เชษฐานั่งสูบกถ้องพักผ่อนสนทนากับไชยยันต์บนก้อนหินได้งาไม้ มาเรียชอบพ่นก็เกิดถือกรรไกรตรงเข้าไปที่ราชสกุลใหญ่

“พี่ใหญ่คะ...”

หล่อนเอ่ยเรียกเขาเป็นภาษาไทยด้วยลิ้นที่ชัดพอสมควร ทำเอาเชษฐาลืมตาโตด้วยความประหลาดใจ หันไปจ้องหน้าก็เห็นແມ່สาวจอมมาที่เขาด้วยนัยน์ตาใส ส่งกรรไกรที่ถืออยู่ในมือให้

“กรุณาตัดผมให้ฉันด้วย ให้เหมือนกับของน้อยนะ”

ประโยคหลัง หล่อนกล่าวเป็นภาษาอังกฤษ

เชษฐายิ้มงๆ ในขณะที่ไชยยันต์หัวเราะชอบใจ ถามมาว่า

“นี่เห็นจะต้องน้อยกระมังที่สอนให้คุณเรียกคำว่า ‘พี่ใหญ่’”

มาเรียพยักหน้า

“ใช่...”

แล้วหล่อนก็มองไปทางเชษฐา

“รังเกียจไหมคะ ถ้าฉันจะเรียกท่านอย่างที่คุณเรียก?”

เชษฐาเลิกคิ้ว หัวเราะกังวาน

“ดีเหมือนกัน ผมจะได้มีน้องสาวเพิ่มขึ้นอีกคน แต่บอกก่อนนะเมย์ พี่ชายคนนี้ดูน้อยหวังว่าน้อยคงจะบอกให้คุณรู้แล้ว”

“ที่ไหนได้คะ ฉันเห็นว่าพี่ใหญ่ใจดี น่ารักที่สุด”

หล่อนว่า แล้วทรุดตัวลงนั่งบนก้อนหินที่ต่ำลงไปตรงหน้า พลาดสะบัดผมอย่างยาวสยายไปพาดอยู่กับคอกของเขาร้องเตือนมาเบาๆ หัวหน้าคณะหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“เอ เมย์ ผมไม่ใช่ช่างตัดผมเสียด้วยนะ พลาดพลังยังงี้ไปละก็แย่ทีเดียว”

“ผมของน้อย พี่ใหญ่ยังตัดเสียสายนี้นะ โปรดเถอะ ตัดให้ฉันมั่ง ฉันรำคาญเต็มทีแล้ว มันจะสวยหรือไม่สวยก็ช่างมัน ขอให้สั้นๆ เท่านั้น ในป่าเช่นนี้ ผมยาวไม่สะดวกเลย”

“เอา ตกลง ถ้ายังงั้นละก็ อย่างร้องไห้ก็แล้วกัน”

ไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ผมสืบทายอันยาวสยายของมาเรีย ก็ถูกหาลงจนกลายเป็นทรงเดียวกับคาริน รับกับใบหน้าอันคมเข้มนั้น จนไชยันต์จ้องตาค้าง เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นได้ชัดๆ เดี๋ยวนี้เองว่า มาเรีย ฮอฟมัน นอกจากจะมีเรือนร่างอันบาดอารมณ์แล้ว รูปทรงใบหน้าที่หล่อล่อน ยังงามในแบบผาดโผนเร้าร้อนยิ่ง ผมสั้น รับกับใบหน้าที่หล่อล่อนมากกว่าผมอันยาวสยายเปะปะ

ดูหล่อล่อนจะพอกพอกใจเป็นอย่างยิ่ง ภายหลังจากพิจารณาดูทรงผมตนเองในกระจกเงาบานเล็กของคารินที่มีติดมาด้วย หันมาพริ้งกล่าวขอบคุณเชษฐา แล้ววิ่งไปหาคารินอย่างดีใจ

ระหว่างที่คณะนายจ้างพักผ่อนกันอย่างทอดอารมณ์ รพินทร์ลงไปที่ลำห้วยเบื้องล่าง จัดการถอดระเบิดที่ฝังเป็นรูไว้ตามกลุ่มโศคนหินและต้นไม้ใหญ่ ตามคำสั่งของหัวหน้าคณะ เพื่อเตรียมเดินทางในวันรุ่งขึ้น โดยมีเกิด เสย และจันเป็นลูกมือ ทันใดนั้นเอง บุญคำซึ่งเดินหายออกจากบริเวณแคมป์ตั้งแต่กินอาหารเที่ยง ก็โผล่มาจากแนวป่า เดินตรงรี่เข้ามาที่พรานใหญ่ด้วยสีหน้าอันซีดเผือด แกว่ตาลูกกลนผิดปกติไป พอเข้ามาใกล้กันทำบู้ไขว้ไขว้หน้าให้เขาเดินตามแก่อ้อมไปยังโคนไม้ใหญ่ ลับตาพวกพรานอื่นๆ

“มีอะไรหรือ บุญคำ?”

เขาถามแผ่วต่ำ จ้องหน้าตาพรานเผ่าคู่ใจอย่างแปลกใจ

“ถ้ามันจะไม่ได้การเสียแล้วละครับ นาย...”

แกกระซิบเบาที่สุด เหลียวหน้าเหลียวหลังลอกแลก ที่แขนอันกร้านเกรียมของแก มีขนลุกซู่ๆ เป็นระยะ

“ไอ้เงซายทำเหตุเสียแล้ว เมื่อตอนสายมันลงป็น ต้นไม้ใหญ่ในป่ามันพันมันมัน มันไม่ลง เลือดยิงเข้าไปที่ต้นตะเคียนโคด บุญคำว่าจะห้ามไว้แล้วตอนนั้น...แต่ห้ามมันไม่ทัน”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว แหงนขึ้นไปมองยังตะเคียนทองต้นใหญ่ ที่ยื่นตระหง่านสูงเด่นเหนือกว่าไม้อื่นๆ ในละแวกใกล้เคียง อยู่ยังฝั่งห้วยตรงข้าม อันเป็นต้นที่เงซายลงทางป็นเมื่อตอนสายของวันนี้ ขณะนี้...แดดในยามเย็นสาดจับลำต้น แลดูแดงกำรากับอบไฉ่ด้วยไฟสี เสียงไก่ป่าจันเย็นเยือกสังทิวกาลดังแว่วมาจากดงทึบเบื้องหลัง

แล้วเขาก็หันกลับมาจ้องหน้าบุญคำ ยิ้มให้เล็กน้อย

“ต้นตะเคียน เก้าต้นตะเคียนนะซี แล้วมันจะเป็นยังไงไป”

“บุญคำนึกแล้ว บอกไปนายก็คงไม่เชื่อบุญคำ คินนี้ไม่ว่าอะไรก็อะไรเข้าสักอย่าง...ที่ทำให้พวกเราต้องเดือดร้อนกันแน่”

บุญคำพูดเสียงสะท้าน ท่าทางแคะหนกตกใจเอาจริงๆ ซึ่งเขาก็ไม่เคยเห็นตาพรานเผ่าเป็นเช่นนี้มาก่อน

“ทำไมนะ จันเชื่อว่าต้นตะเคียน จะจะต้องอะไรไม่ได้เลยทีเดียหรือ บุญคำก็เคยเห็นแล้วว่า จันโค่นมันมาเสียนักต่่อนัก...”

เขาพูดปนหัวเราะอย่างปลอบใจ ตบเบาแกเบาๆ

“อย่าตื่น...ถือโชคถือกลางเหลวไหลไปหน่อยเล่นๆ บุญคำ”

“นั่นมันอย่างหนึ่งครับ นาย ตะเคียนเล็กไม่เป็นไร นี่มันพญาไม้ทีเดียว อายุนับเป็นร้อยๆ ปี แล้วก็ขึ้นอยู่โคดเดียวกลางป่าลึก”

รพินทร์คงหัวเราะเบาๆ อยู่เช่นนั้น มองดูอาการอันงันงกของบุญคำอย่างสมเพช พยักหน้า

“เอาละ แต่จะทำไมยังงี้ได้ละ เราไม่ได้เจตนา นี่ อย่าไปสนใจคิดอะไรอยู่เลย ดันไม้ก็อยู่ส่วนดันไม้ เราที่อยู่ส่วนเรา มัวแต่คิดอยู่อย่างนี้ เราก็ไม่ต้องย่างเท้าเดินไปไหน กลัวจะเหยียบหัวผีหรือเทวดาองค์ใดเข้า”

“นายรู้หรือเปล่าว่า เมื่อกี้นี้บุญคำไปไหนมา?”

“ก็กำลังจะถามอยู่เหมือนกัน เพราะเรียกหาที่ไม่เห็นตัว เพิ่งจะเห็นโผล่มานี่แหละ”

“บุญคำไปนั่งถ่ายทุกข์อยู่ที่หลังพุ่มไม้ฟากโน้น...”

แกชี้มือบอก ปากคอตัน เสียงที่พูด ผ่านลำคอออกมาอย่างยากเย็น

“กำลังนั่งสัปหงกเพลินๆ ได้ยินเสียงผู้หญิงมาร้องให้ซิกๆ อยู่หลังพุ่มไม้ที่นั่งอยู่ ที่แรกนึกว่าผลอลหลับฝันไป นั่งกลั่นใจฟังอยู่เป็นนานมันก็ดังอยู่อย่างนั้นแหละ บุญคำรีบลุกขึ้นออกเดินย้อนตาม พอไปถึงพุ่มนี้ มันไปดังอยู่พุ่มโน้น พอตามไปถึงพุ่มไม้นั้น มันก็ไปดังอยู่พุ่มนู้นต่อๆ ไปเรื่อย นึกในใจว่า ผีไพรมันลงดี ก็จะหวดกะมันสักตั้ง เดินตามไปตามไป ก็เลยไปถึงต้นตะเคียนต้นนั้น คราวนี้ โน่นมันกรีดลงมาจากยอด...”

เสียงบุญคำขาดหายไป ผมเกรียนบนศีรษะของแกดูท่าว่าจะตั้งชันขึ้น จ้องหน้าเขามองเห็นแต่ตาขาว

รพินทร์โคลงศีรษะช้าๆ จู๋ปาก

“เมื่อก่อนเที่ยงนี้เห็นแอบสูบกัญชากับสาวป่า เมากัญชาเสียแล้ว บุญคำ!”

“โธ่! นาย ให้นายคำรากลือดลงแดงซิเอ้า! บุญคำได้ยินจริงๆ”

“ใช่ ได้ยินคนเดียว ฝันไปคนเดียว และคืนนี้ถ้านั่งตะเคียนต้นนั้นจะเล่นงาน ก็คงเล่นงานคนเมากัญชาคนเดียวเหมือนกัน สั่งไว้หลายครั้งแล้ว ไม่ให้สูบ เล่นทั้งกระท่อม ทั้งกัญชา”

บุญคำยื่นอึ่ง รพินทร์ไม่สนใจอะไรด้วยอีก ขยับจะเดินไป แต่แล้วเขาก็ชะงักอีกครั้ง ตาพรานเฒ่าจิบแขนไว้แน่นพูดเสียงหนักๆ

“มะ! นายไปกับบุญคำเดี๋ยวนี้ บุญคำจะให้ดูอะไร”

“ก็อะไรล่ะ?”

“เหอะน่า เอาไว้นายไปเห็นกะตาตัวเองก็แล้วกัน อย่าเพิ่งให้บุญคำบอกเลย”

ว่าแล้วแกก็จุดมือเขา พาลุยข้ามลำธาร เดินตัดเนินเขาฟากตรงข้าม เเละถัดพุ่มไม้ที่ขึ้นอยู่
โปร่งๆ บริเวณนั้นตรงไปยังต้นตะเคียน พอมาถึงโคนไม้ใหญ่ ก็ชี้มือขึ้นยังลำต้น ตรงตำแหน่งที่เง
ชายยิงไว้ด้วยกระสุน .460 เวเธอร์บีแม็กนัม

“ดูนั่น นาย บอกเฉยๆ เดี่ยวจะหาว่าบุญคำตาผาคไปอีก...”

จอมพรานเงยขึ้นจ้องสำรวจ ตามที่บุญคำชี้บอก แล้วเขาก็ตะลึงตัวเย็นเฉียบไปชั่วขณะ

สูงจากระดับโคนต้นไม้ใหญ่ขนาด 5 คนโอบนั้นขึ้นไปประมาณ 3 เมตร คือรอยกระสุน
ทั้งสามนัดที่เงชายยิงลงทางป็นไว้ สองนัดเรียงอยู่คู่กัน ระดับสูงกว่าบริเวณตะปุมกิ่งอกใหญ่
ออกมาจากผิวขนาดเท่าลูกมะพร้าวห้าวราว 6 นิ้ว ส่วนอีกนัดหนึ่งเจาะลงตรงกลางตะปุมนั้นอย่าง
แม่นยำ อันเป็นนัดที่สามภายหลังที่เขาได้ปรับศูนย์ให้แล้ว

ทั้งสามรอยบาดแผลมาจากกระสุนปืน ปรากฏมีของเหลวชนิดหนึ่งไหลเยิ้มเป็นทางลง
มายังโคนต้นไม้เบื้องล่าง

คุณพระช่วย...จากสายตาที่เห็นในขณะนี้ มันคือโลหิตสดๆ เราดีๆ นี่เอง!!